A TIZEDIK NYOM

DASHIELL HAMMETT

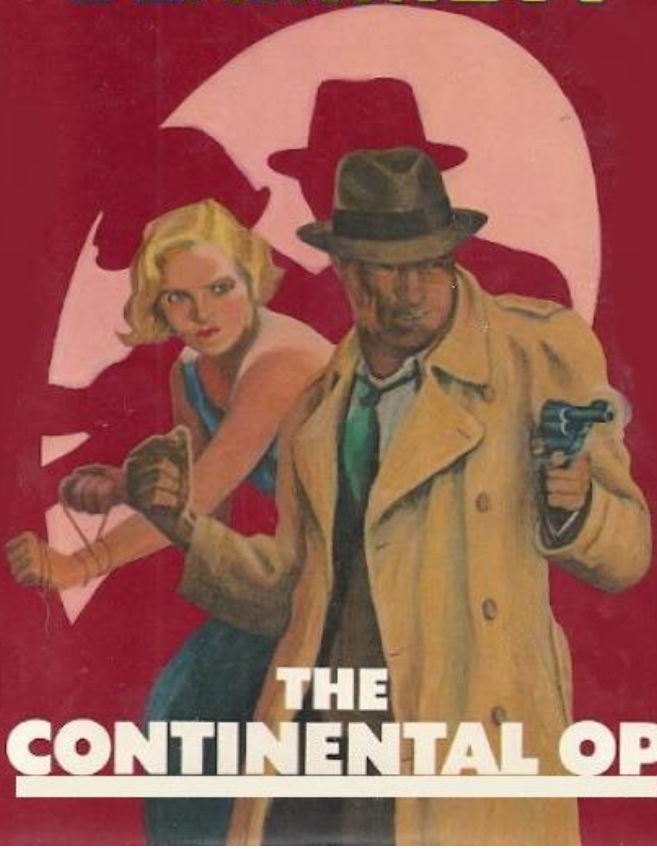

THE CONTINENTAL OP

„Hammettnél nagyszerűbben a cselszövésekről soha senki nem írt, és nem is fog írni soha.”
Ross Macdonald

„Aki nem olvas Dashiell Hammettet, nem fogja érteni a modern Amerikát.”
Dorothy Parker

„Dashiell Hammett párbeszédeit csak Hemingway legjobb dialógusaihoz lehet hasonlítani.”
André Gide

„Hammett egyike a legjobb kortárs íróknak.”
Gertrude Stein

Kicsinyes és pökhendi gyilkosok, féltékeny és agyafúrt nők, piti ékszerrablók, könyörtelen házasságszédelgők – mind azt hitték, hogy megússzák, de nem ez történt, mert ügyükben egy kövérkés, alacsony férfi kezdett el nyomozni, a Continental Op, azaz a Kontinentális Detektívügynökség névtelen és végletekig eltökélt kopója.

Dashiell Hammett első kézből merítette történeteit, ugyanis éveken keresztül dolgozott a Pinkerton Detektívügynökségnek, méghozzá nem egyszer káprázatos sikerrel, így az sem csoda, hogy a Continental Opról szóló történetek hatalmas sikert arattak az olvasók körében. Hiszen lehet, hogy ez a detektív nem megnyerő, nem kedves és nem sármos, sőt még csak nem is mond jópofákat (ellenben előszeretettel használja az öklét), de kérlelhetetlen logikája és egy angol bulldogot is megszégyenítő kitartása kivétel nélkül mindig meghozza az eredményt: a bűnös nem ússza meg tettét következmények nélkül, és ennél több se neki, se nekünk, olvasóknak nem kell.

A kötetben helyet kapott hét novella Hammett legkiválóbb írásai közé tartozik, melyek egyszerre teremtettek műfajt és váltak azonnal klasszikussá, ezért a könyv egyetlen krimiszerető olvasó polcáról sem hiányozhat.

DASHIELL HAMMETT

A TIZEDIK NYOM

Steven Marcus utószavával

agave
könyvek

Dashiell Hammett: The Continental Op
Introduction Copyright © 1974 by Steven Marcus
Copyright © 1974 by Lillian Hellman, Executrix of the Estate of Dashiell Hammett

Hungarian translation © Szabó Mihály István, Varga Bálint, 2013

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dashiell Hammett: The Continental Op
Vintage Books 1974

Fordította: Szabó Mihály István, Varga Bálint

ISBN: 978 61 5527 208 0
Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Varga Bálint
Szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia
Korrektor: Boncz Éva

Nyomdai kivitelezés: Print Invest Magyarország-H Zrt. – 9027 Győr, Almafa u. 13.
Felelős vezető: Ványik László

Műfaj: krimi

TARTALOMJEGYZÉK

A tizedik nyom (The Tenth Clew)
Varga Bálint fordítása

Az Aranypatkó (The Golden Horseshoe)
Szabó Mihály István fordítása

Ház a Turk Streeten (The House in Turk Street)
Szabó Mihály István fordítása

A szürke szemű lány (The Girl With the Silver Eyes)
Szabó Mihály István fordítása

A Kiafene Kölyök (The Whosis Kid)
Varga Bálint fordítása

A jobbkéz halála (The Main Death)
Szabó Mihály István fordítása

Gyilkosság Farewellben (The Farewell Murder)
Szabó Mihály István fordítása

Steven Marcus: Utószó
Varga Bálint fordítása

Jegyzetek

A TIZEDIK NYOM

I.

– Mr. Leopold Gantvoort nem tartózkodik itthon – közölte a szolga, aki ajtót nyitott. – De a fia, Charles igen, már amennyiben óhajt vele találkozni.

– Nem. Nekem kilenckor volt találkozóm Mr. Leopold Gantvoorttal. Most pont kilenc óra van. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan megjön. Várok.

– Természetesen, uram.

Félreállt az ajtóból, hogy beléphessek a házba, elvette a kabátomat és a kalapomat, majd felvezetett egy helyiségbe – Gantvoort könyvtárába – az első emeletre, aztán magamra hagyott. Fogtam egy magazint az asztalon álló kupacból, magam mellé húztam egy hamutartót, és kényelembe helyeztem magam.

Egy óra eltelt. Letettem a magazint, és egyre türelmetlenebb lettem. Egy újabb óra telt el. Ekkor már alig bírtam magammal.

A házban valahol egy óra a tizenegyet ütötte el, amikor egy huszonöt-huszonhat éves, magas, vékony, meglepően fehér bőrű, sötét hajú és szemű fiatalember lépett be a könyvtárba.

– Az apám még nem jött haza – mondta. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig kellett várnia. Tehetek magáért valamit? A nevem Charles Gantvoort.

– Köszönöm, nem. – Felálltam a fotelból, mert a fiatalember udvariasan ugyan, de távozásra szólított fel. – Majd holnap ismét megpróbálom.

– Sajnálom – mondta a fiatalember, és mindketten az ajtó felé indultunk.

A nappali mellett sétáltunk el éppen, amikor a könyvtárban megszólalt a telefon. Én az ajtóban vártam,

amíg Charles Gantvoort visszament felvenni.

Nekem háttal állva beszélt a kagylóba.

– Igen, igen, igen! – jelentette ki határozottan. – Micsoda? – Hirtelen elgyengült a hangja. – Igen.

Lassan megfordult, arca szürke volt, és elkínzott, szeme tágra nyílt a sokktól, száját nem csukta be, a kagylót még a kezében tartotta.

– Az apám – suttogta. – Halott. Megölték!

– Hol? Hogyan?

– Nem tudom. A rendőrség hívott. Azt akarják, hogy azonnal menjek be a kapitányságra.

Láthatóan nehezére esett kihúznia magát, de sikerült, aztán letette a telefonkagylót, és az arcán is láttam, hogy összeszedte magát.

– Ugye, elnézi nekem, ha…

– Mr. Gantvoort – szakítottam félbe bocsánatkérését –, én a Kontinentális Detektívügynökségnek dolgozom. Az apja felhívott minket ma délután, és azt kérte, hogy jöjjön el ma éjjel hozzá egy detektív. Azt mondta, hogy az életére akarnak törni. Megbízást természetesen nem adott nekünk, de ha maga.

– Hogyne! Fel vannak véve! Ha a rendőrök még nem fogták el a tettest, akkor azt akarom, hogy maguk vegyék kezükbe a dolgot.

– Rendben. Induljunk a kapitányságra.

Az Igazságügyi Palota felé menet mindketten hallgattunk. Gantvoort a kormányra hajolva vezetett, elképesztő sebességgel. Számos kérdésre vártam választ, de ő minden figyelmét a vezetésre fordította, nehogy valaminek nekirohanjunk. Így aztán inkább nem zavartam, kapaszkodtam és hallgattam.

Legalább fél tucat detektív várt minket, amikor

megérkeztünk. A nyomozást O'Gar detektív őrmester vezette, egy golyófejű férfi, a filmbéli seriffek által divatba hozott, széles karimájú fekete kalapban és hozzá passzoló ruhában, de a látvány megtévesztő volt. Eddig már háromszor dolgoztunk közösen, és minden esetben kiválóan együtt működtünk.

Bevezetett minket egy kis irodába, amely a detektívek szobájából nyílt. Az asztalon egy tucatnyi tárgy feküdt.

– Azt akarom, hogy alaposan nézze meg ezeket – mondta a detektív őrmester Gantvoortnak –, és válassza ki azokat, amik az apjáé voltak.

– Hol van az apám?

– Először tegye meg ezt – felelte O'Gar –, aztán láthatja az apját.

Amíg Gantvoort kiválasztotta, hogy mi az apjáé, én az asztalon heverő tárgyakat vettem számba. Egy üres ékszeres doboz, egy előjegyzési napló, a halott nevére címzett három felbontott boríték, egyéb papírok, egy kulcscsomó, egy töltőtoll, két fehér vászon zsebkendő, két pisztolytöltény, egy aranyóra, hozzáfűzve egy platinaláncon egy aranykés és egy aranyceruza, két bőrtárca, az egyik nagyon új, a másik agyonhasznált, bankjegyek és pénzérmék, egy kis hordozható írógép, amely több helyen sérült volt, valamint haj és vér szennyezte be. A többi tárgy egy része tiszta volt, egy része véres.

Gantvoort fogta az órát a késsel és a ceruzával, az előjegyzési naptárt, a leveleket és egyéb papírokat, valamint a viseltes tárcát.

– Ezek apáméi voltak – mondta nekünk. – A többit soha nem láttam. Persze nem tudom, mennyi pénz volt nála ma este, így azt sem tudhatom, hogy a pénz az övé volt-e vagy sem.

– Biztos benne, hogy csak ezek voltak az apja dolgai? – kérdezte O'Gar.

– Amennyire én biztos lehetek – felelte. – Whipple-t kérdezzék. – Felém fordult. – Ő nyitott magának ma este ajtót. Ő viselte apa gondját, és ő egészen biztosan meg tudja mondani, hogy a többi dolog apámé volt-e vagy sem.

Az egyik detektív azonnal telefonált Whipple-nek, hogy haladéktalanul jöjjön be a kapitányságra.

Én folytattam tovább a kérdezősködést.

– Volt valami, amit az apja mindig magánál hordott, de most nincs itt az asztalon? Bármi értékes?

– Semmi, amiről tudnék. Amiről tudom, hogy magánál hordta, az mind itt van.

– Mikor ment el otthonról?

– Fél nyolc előtt. Talán közelebb a hét órához.

– Tudta, hogy hova megy?

– Nekem nem mondta meg, de gondoltam, hogy Miss Dexterhez megy.

Erre felderült a detektívek arca, és mindannyian a fiatalemberre figyeltek. A legtöbb gyilkosságban szerephez sem jutnak a nők, ám ha mégis, az mindig vezet valahova.

– Ki ez a Miss Dexter? – kérdezte O'Gar.

– Nos, ő… – habozott Charles Gantvoort –, nos, az apám közeli baráti kapcsolatot ápolt vele és a bátyjával. Gyakran járt hozzájuk, Miss Dexterhez hetente többször is. Sőt, én azt gyanítottam, hogy az apám el akarta venni őt.

– Kiféle, miféle ez a nő?

– Apám hat vagy hét hónapja ismerkedett meg vele. Én többször is találkoztam velük, de alig ismerem őket. Creda, ez Miss Dexter keresztneve, huszonhárom éves lehet, a bátyja, Madden pedig négy vagy öt évvel idősebb. Ő most New Yorkban van, vagy legalábbis úton oda, hogy apámnak

elintézzen valamit.

– Az apja mondta magának, hogy el fogja venni a lányt? – erőltette O'Gar a női vonalat.

– Nem, de az elég egyértelmű volt, hogy apám. szinte megbolondul érte. Múlt héten volt is miatta egy szóváltásunk. Nem vesztünk össze, ezt tudniuk kell, csak vitatkoztunk. Ahogy beszélt a lányról, úgy láttam, megalapozott a félelmem, miszerint el akarja venni őt.

– Mit ért az alatt, hogy félt ettől a házasságtól? – ugrott rá a szóra O'Gar. Charles Gantvoort sápadt arca egy kicsit elvörösödött, majd zavartan megköszörülte a torkát.

– Nem akarom rossz fényben lefesteni maguk előtt a Dexter testvéreket. Nem hiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy nincs közük ahhoz, ami apámmal történt. De én nem különösebben kedvelem őket, és úgy gondolom, hogy talán mindketten szerencsevadászok. Apám nem volt mesésen gazdag, de nem jelentéktelen a vagyona. És ugyan nem volt öreg, ám elmúlt már ötvenhét éves, így talán nem alaptalanul tételeztem fel, hogy Creda Dextert valójában apám vagyona érdekelte, és nem ő maga.

– Mi a helyzet az apja végrendeletével?

– Az utolsót, amiről tudomásom van, két vagy három éve írta, és mindent rám, valamint a feleségemre hagyott. Apám ügyvédje, Mr. Murray Abernathy meg tudja mondani maguknak, hogy készíttetett-e az apám azóta új végrendeletet, de én ezt kétlem.

– Az apja már visszavonult az üzlettől, igaz?

– Igen. Az export-import üzletét egy éve átadta nekem. Volt jó pár befektetése, de a napi üzletmenetben már nem vett részt.

O'Gar hátratolta a tarkójára seriffkalapját, és megvakarta a homlokát, aztán rám nézett.

– Akar még kérdezni valamit?

– Igen. Mr. Gantvoort, hallotta az apját vagy valaki mást beszélni egy bizonyos Emil Bonfilsről?

– Nem.

– Említette magának az apja, hogy kapott egy fenyegetőlevelet? Vagy hogy rálőttek az utcán?

– Nem.

– Járt az apja Párizsban 1902-ben?

– Könnyen lehet. A nyugdíjba vonulásáig minden évben külföldre utazott.

II.

O'Garral elkísértük a hullaházba Gantvoortot, hogy megnézze az apját. A halott férfi nem volt kellemes látvány még O'Garnak és nekem sem, pedig én csak egyszer láttam. O'Gar alacsony, inas ember volt, remek öltönyt viselt, és olyan lendülettel mozgott, ami messze meghazudtolta évei számát.

Most meg ott feküdt, feje teteje vörös masszává verve.

Otthagytuk Gantvoortot a hullaházban, és visszamentünk az Igazságügyi Palotába.

– Mi volt ez az egész Emil Bonfilsről meg Párizsról 1902-ben? – kérdezte a detektív őrmester, ahogy kiléptünk az utcára.

– A halott férfi ma délután felhívta az ügynökséget, és azt mondta, hogy egy fenyegetőlevelet kapott Emil Bonfilstől, akivel bajos ügye akadt Párizsban 1902-ben. Azt is mondta, hogy Bonfils előző este rálőtt a nyílt utcán. Azt akarta, hogy valaki menjen el hozzá ma este, és beszéljen vele. Azt is mondta, hogy a rendőrséget semmilyen körülmények között sem szabad bevonni az ügybe: inkább vállalta, hogy Bonfils elkapja, mintsem a nyilvánosság elé teregesse ügyes-bajos dolgait. Ennél többet nem volt hajlandó mondani a telefonban, és én pont ezért voltam a helyszínen, amikor Charles Gantvoortot értesítettétek az apja haláláról.

O'Gar megállt a járda közepén, és halkan füttyentett.

– Ez már valami! – jelentette ki. – Azonnal mutatok neked valamit, amint visszaérünk a kapitányságra.

Whipple a detektívek szobájában várt. Arca első pillantásra ugyanolyan nyugodt és szenvtelen volt, mint amikor pár órával korábban beengedett Gantvoort házába a Russian Hillen. De a szolga tökéletesen kiegyensúlyozott

arckifejezése mögött remegést és félelmet láttam.

Ugyanabba a kis irodába vittük be, ahol Charles Gantvoortot kérdeztük ki.

Whipple megerősítette azt, amit Gantvoort fia mondott nekünk. Biztos volt benne, hogy sem az írógép, sem az ékszerdoboz, sem a két töltény és az újabb tárca sem a gazdájáé volt.

Nem tudtuk belőle kiszedni, mi a véleménye a két Dexterről, de azt láttuk rajta, hogy nem kedveli őket. Előző este, mesélte, Miss Dexter háromszor is telefonált. Először nyolc körül, aztán kilenckor, majd tízkor. Mindegyik alkalommal Mr. Leopold Gantvoortot kérte, de üzenetet nem hagyott. Whipple úgy vélte, hogy a nő Gantvoortot várta, aki azonban nem érkezett meg.

Azt is közölte velünk, hogy soha nem hallott sem Emil Bonfilsről, sem a fenyegetőlevelekről. Előző este Gantvoort este nyolc és éjfél között nem volt otthon. Amikor hazaért, Whipple nem látta rajta, hogy izgatott lett volna. A gazdája rendszerint száz dollár készpénzzel szokott elmenni otthonról.

– Tud olyasvalamiről, amit Mr. Gantvoort ma este magával vitt, és most nem látja az asztalon?

– Nem, uram. Úgy látom, minden itt van: az óra, az óralánc, a pénz, az előjegyzési napló, tárca, kulcsok, zsebkendők, töltőtoll. Minden.

– Elment ma este otthonról Charles Gantvoort?

– Nem, uram. Mr. és Mrs. Gantvoort egész este otthon tartózkodott.

– Biztos benne?

Whipple eltűnődött egy pillanatra.

– Igen, uram, amennyire csak lehet, annyira biztos vagyok. Azt biztosan tudom, hogy Mrs. Gantvoort nem ment

el otthonról. Az igazat megvallva, Mr. Charlest este nyolc után csak akkor láttam, amikor ezzel az úrral – mutatott rám – jött le az emeletről tizenegy felé. Ám amennyire lehet, bizonyos vagyok abban, hogy Mr. Charles is végig otthon tartózkodott. Mrs. Gantvoort említette.

Ekkor O'Gar feltett egy kérdést, ami előtt értetlenül álltam.

– Miféle gallérgombja volt Mr. Gantvoortnak?

– Úgy érti, Mr. Leopoldnak?

– Igen.

– Egyszerű aranygombok. Egy londoni ékszerész fémjelezte őket.

– Felismerné azokat a gombokat?

– Igen, uram.

Ekkor hazaengedtük Whipple-t.

– Nem gondolod, hogy itt az ideje elmondanod nekem, miről van szó? – kérdeztem O'Gartól, amikor egyedül maradtunk az asztal előtt, ami tele volt számomra semmitmondó tárgyakkal.

– Rendben. Egy Lagerquist nevű boltos kocsival vezetett át ma éjjel a Golden Gate Parkon, és elhaladt egy másik autó mellett, ami az út mellett állt kivilágítatlanul. Furcsának tartotta, ahogy a sofőr a volán mögött ült, ezért szólt az első rendőrnek, akit meglátott.

– A rendőr megvizsgálta az autót. Az ülésen a halott Gantvoort ült bevert fejjel, mellette meg ez feküdt – mutatott a véres írógépre. – Mindez háromnegyed tízkor történt. A halottkém szerint Gantvoort fejét az írógéppel verték be.

– A halott zsebeit teljesen kiforgatták és szétszórták a kocsiban, kivéve az új tárcát. A pénz is ott hevert az ülésen, majdnem száz dollár. A papírok közt pedig ezt találtuk.

Odanyújtott nekem egy fehér papírlapot, amelyre a

következő szöveget gépelték:

„L. F. G.
Azt akarom, ami az enyém. Hatezer mérföld és huszonegy év sem elég arra, hogy elmenekülj árulásod áldozata elől.
Azt akarom megkapni, amit elloptál.
E. B.”

– Az L. F. G. a neve lesz, Leopold F. Gantvoort – mondtam. – Az E. B. pedig Emil Bonfils lehet. 1923 és 1902 között huszonegy év telt el, a távolság San Francisco és Párizs között nagyjából hatezer mérföld.

Letettem a levelet, és fogtam az ékszeres dobozt. Fekete műbőrből készült, belül fehér szaténnal bélelték, és semmiféle azonosító jelet nem találtam rajta.

Aztán megvizsgáltam a két töltényt. Smith & Wesson, .45-ös kaliber, mindkét töltény csúcsát kereszt alakban befűrészelték. Ez egy régi trükk, ilyenkor a golyó behatoláskor szétnyílik, és még nagyobb pusztítást végez.

– Ezek is a kocsiban voltak?

– Igen. És ez is.

O’Gar elővett a mellénye zsebéből egy szőke hajtincset. A hajszálak hossza két és fél, illetve öt centi között váltakoztak. Levágták, és nem kitépték őket.

– Van még valami?

Volt még sok minden, véget sem akart érni.

O’Gar felvette az asztalról az új tárcát, amelyről mind Whipple, mind Charles Gantvoort azt állította, hogy nem a halotté volt, és odanyújtotta nekem.

– Ezt az úton találták, alig egy méterre a kocsitól.

Olcsó vacak volt, sem a gyártó nevét, sem a tulajdonos nevének kezdőbetűit nem találtam benne. Két tízdollárost,

három újságkivágást és egy géppel írott listát tett bele a tulajdonosa. A listán hat név állt, élén Gantvoortéval.

A három újságkivágás apróhirdetés volt, a betűk alapján három különböző lapban jelentek meg, és így szóltak:

GEORGE – Minden elintézve, ne várj sokáig.

R. H. T. – Nem válaszolnak.
FLO

CAPPY – Pontban tizenkettőkor. Ne késs.
BINGO

Gantvoort neve alatt az alábbi nevek és címek álltak:

Quincy Heathcote, 1223 S. Jason Street, Denver
B. D. Thornton, 96 Hughes Circle, Dallas
Luther G. Randall, 615 Columbia Street, Portsmouth
J. H. Boyd Willis, 5444 Harvard Street, Boston
Hannah Hindmarsh, 218 E. 79th Street, Cleveland

– Mi van még? – kérdeztem, miután végeztem ezekkel.

A detektív őrmester egyre csak rakta elém a dolgokat.

– A halott gallérgombjait kivették, bár a gallérja és a nyakkendője a helyén maradt. És eltűnt a bal cipője. Mindent átnéztünk a környéken, de sem a cipőt, sem a gallérgombokat nem találtuk.

– Ennyi?

Most már mindenre fel voltam készülve.

– Mi a fenét akarsz még? – morogta O'Gar. – Kevesled?

– Mi van az ujjlenyomatokkal?

– Semmi különös. Csak a halottét találtuk meg.

– És mi van a kocsival, amelynek a volánja mögött ült?

– A kupé egy bizonyos dr. Wallace Girargo tulajdonát képezi. Ma este hatkor jelentette be telefonon, hogy eltűnt a kocsija a McAllister és Polk Street sarkáról. Őt is le fogjuk ellenőrizni, de szerintem neki ehhez nincsen köze.

A tárgyak, amelyek Charles Gantvoort és Whipple szerint a halottéi voltak, nem mondtak nekünk semmit. Alaposan átvizsgáltuk mindet, de nem jutottunk előbbre. Az előjegyzési naptárban számtalan bejegyzést találtunk, de úgy látszott, hogy egyiknek sincs köze a gyilkossághoz. A levelekkel sem mozdultunk előre.

Az írógép sorszámát, amivel a gyilkosságot elkövették, a jelek szerint egyszerűen lereszelték.

– Nos, mit gondolsz? – kérdezte O'Gar, miután végeztünk a nyomok átvizsgálásával, és rágyújtottunk.

– Azt, hogy meg kell találnunk ezt a Monsiuer Emil Bonfilst.

– Az nem ártana – bólintott. – Ott kellene kezdenünk, hogy kapcsolatba lépünk a listán szereplő öt emberrel. Mi van, ha ez a leendő áldozatok listája? És ez a Bonfils az összeset meg akarja ölni?

– Talán. Mindegyikükkel beszélnünk kell. Lehet, hogy egyiket-másikat már megölték. Akár élnek, akár halottak, akár meg akarják ölni őket, biztos vagyok abban, hogy közük van ehhez az ügyhöz. Táviratozok az Ügynökség érintett kirendeltségeinek, hogy nézzenek utána a listán szereplő neveknek. És megpróbálom lenyomoztatni a három újságkivágást is.

O'Gar az órájára nézett, és ásított.

– Hajnali négy múlt. Mit szólnál, ha aludnánk egy keveset? Hagyok üzenetet a szakértőnknek, hogy hasonlítsa össze az írógépet az „E. B." aláírású levéllel meg a listával,

hátha ezzel írták mindegyiket. Gondolom, igen, de akkor is tudnunk kell. Mihelyt kivilágosodik, kiküldök pár embert, hogy vizsgálják át a parkot, hátha sikerül megtalálni Gantvoort hiányzó cipőjét és gallérgombjait. És két srácot elküldök, hogy kutassák fel a város összes írógép-kereskedőjét, hátha mégis sikerül azonosítani az írógép tulajdonosát.

Én megálltam a legközelebbi távírdában, és elküldtem a táviratokat. Aztán hazamentem, hogy olyasmiről álmodjak, aminek az égegyadta világon semmi köze sincs a munkámhoz.

III.

Aznap délelőtt tizenegykor, ötórányi alvás után frissen és kipihenten érkeztem meg a kapitányságra. O'Gar az asztala mellett ült magába roskadva, és egy fekete cipőt, fél tucat gallérgombot, egy lapos, rozsdás kulcsot és egy összegyűrt újságpapírt bámult maga előtt az asztalon.

– Ezek meg micsodák? Emlékek az esküvődről?

– Akár azok is lehetnének – felelte hangjában mély megvetéssel. – Ezt hallgasd meg. A Tengerészek Országos Bankjának egyik portása a bank bejárata előtt talált egy csomagot ma reggel, amikor takarítani készült. Ez a cipő, Gantvoort hiányzó cipője volt belecsavarva a *Philadelphia Record* egyik számába, és a gallérgombok meg ez a rozsdás kulcs volt mellédugva. Te is látod, hogy a cipő sarkát lefeszítették, keressük, de nem találjuk. Whipple a gazdája cipőjeként azonosította, ahogy a gallérgombok közül is kettőt, de a kulcsot soha nem látta. A többi négy gomb teljesen új, és ezek közönséges aranyozással vannak ellátva. A kulcsot ránézetre jó ideje nem használták. Szerinted mi ez az egész?

Csak találgatni tudtam volna, de azzal nem sokra megy az ember.

– Miért adta le a csomagot a portás?

– A gyilkosságról minden reggeli lapban írtak, ahogy a hiányzó cipőről meg a gallérgombokról is.

– És mit tudtál meg az írógépről?

– A levelet és a listát valóban ezen írták, de még nem tudtuk kideríteni, hogy honnét származik. Ellenőriztük a dokit, akinek ellopták a kocsiját, és teljesen tiszta. Minden egyes percével el tudott számolni az éjjel. Lagerqusit, a boltos is tiszta, aki megtalálta Gantvoortot. És te mit

csináltál?

– Egyelőre még nem kaptam választ a távirataimra. Idefelé jövet beugrottam az ügynökséghez, és ráállítottam négy emberünket Emil Bonfilsra azzal, hogy az összes hotelba menjenek el. A telefonkönyvben is van két-három ilyen nevű előfizető. Aztán táviratoztam a New York-i irodánkba, hogy ellenőrizzék az összes óceánjáró gőzös utaslistáját, hogy érkezett-e nemrégiben Amerikába egy Emil Bonfils nevű ember. Végül küldtem még egy táviratot a párizsi irodánkba, hogy mindent derítsenek ki Bonfilsről, amit csak tudnak.

– Gondolom, el kellene mennünk Gantvoort ügyvédjéhez, Aberna-thyhez, meg ehhez a Dexter nevű nőhöz, mielőtt bármi mást csinálnánk – mondta a detektív őrmester.

– Rendben – feleltem. – Kezdjük az ügyvéddel. A dolgok jelenlegi állása szerint ő a fontosabb.

Murray Abernathy magas, nyúlánk, lassú beszédű férfi volt, egyike azon keveseknek, akik még mindig cvikkert hordtak. Túl sokra tartotta saját magát és hivatása erkölcseit ahhoz, hogy érdemben válaszoljon a kérdéseinkre, mi azonban hagytuk beszélni őt, és így azért sikerült megtudnunk ezt meg azt, nagyjából ennyit:

A halott férfi és Creda Dexter most szerdán akartak összeházasodni. A férfi fia és a nő bátyja egyaránt ellenezték a házasságot, ezért Gantvoort és a nő titokban akart megesküdni Oaklandben, majd azonnal hajóra szállni egy Távol-Kelet felé induló gőzösre, hogy mire visz-szatérnek hosszú nászútjukról, addigra a házasságot ellenző rokonok belenyugodjanak a megváltoztathatatlanba.

Gantvoort új végrendeletet csináltatott, amely szerint vagyona egyik felét új feleségére, másik felét a fiára és a menyére hagyta. Ám az új végrendeletet még nem írta alá,

és ezt Creda Dexter is tudta. A nő tisztában volt azzal – és ez egyike volt azon kevés pontnak, amellyel kapcsolatban Abernathy egyértelműen nyilatkozott –, hogy a régi végrendelet még érvényben van, és aszerint mindent Charles Gantvoort és a felesége örökölnek.

Amennyire ki tudtuk venni az ügyvéd cirkalmas körmondataiból és utalásaiból, Gantvoort teljes vagyona összesen másfél millió dollárra tehető. Abernathy soha nem hallott Emil Bonfilsről, ahogy arról sem hallott, hogy ügyfelére rálőttek volna. Semmit sem tudott vagy semmit sem volt hajlandó elmondani nekünk arról a lopásról és árulásról, amivel Bonfils vádolta Gantvoortot a levelében.

Az ügyvédtől Creda Dexter lakására indultunk, aki egy új, drága és elegáns apartmanházban lakott, pár percre Gantvoort házától.

Creda Dexter egy kis nő volt a húszas évei elején. Először a szeme tűnt fel. Nagy volt és mély, akár a borostyánkő, pupillája egy pillanatra sem nyughatott. Állandóan változtatta a méretét, tágult és összehúzódott: az egyik pillanatban akkora volt, akár egy gombostű feje, a másikban meg akkora, hogy attól féltem, kirobban a borostyánkő az íriszfoglalatból.

A szeme alapján nem volt meglepő észrevennem, hogy kifejezetten egy macskára hasonlít. Minden mozdulata lassú volt, puha és magabiztos, ahogyan a macskák mozognak. Igencsak csinos arca kontúrja, szája alakja, kicsi orra, nagy szemei és dús szemöldöke mind a macskákra volt jellemző. A hatást még jobban erősítette dús és hullámos haja.

– Mr. Gantvoort és én – kezdte, miután elmagyaráztuk neki, kik vagyunk és miért jöttünk – holnapután akartunk összeházasodni. A fia és a menye ellenezték a nászunkat,

ahogy a bátyám, Madden is. Mindannyian úgy tartották, hogy túl nagy a korkülönbség köztünk. Hogy elkerüljük a kellemetlenségeket, csendben és titokban akartunk megesküdni, aztán egy évre külföldre menni, hogy mire visszajövünk, senkiben se legyen tüske.

– Ezért győzte meg Mr. Gantvoort Maddent, hogy menjen el New Yorkba. Volt ott egy üzleti ügye, az egyik részesedését akarta eladni, valami vasműben, és erre hivatkozva kérte meg Maddent, hogy utazzon el helyette. A távollétében meg tudtunk volna esküdni. Madden itt lakik nálam, így lehetetlen lett volna bármilyen formában előkészülnöm az utunkra anélkül, hogy ő észre ne vette volna.

– Itt járt magánál Mr. Gantvoort tegnap éjjel? – kérdeztem.

– Nem. Vártam, hogy jöjjön, mert programunk volt. Általában át szokott ide sétálni, elvégre csak pár perc az egész. Amikor nyolc óra is elmúlt, és ő még nem érkezett meg, odatelefonáltam a házába, és Whipple közölte, hogy egy órája távozott. Ezt követően kétszer telefonáltam még. Aztán ma reggel láttam a lapokat, és.

Hangja megbicsaklott; ez volt az egyetlen jele a gyásznak, amit a beszélgetés alatt mutatott. A Charles Gantvoorttól és a Whipple-től kapott jellemzés alapján arra számítottunk, hogy a nő gyásza sokkal nyilvánvalóbb lesz. Ám kifejezetten visszafogottan viselkedett, még csak nem is sírt a kedvünkért.

– Itt volt tegnapelőtt éjjel Mr. Gantvoort?

– Igen. Kicsivel nyolc óra után érkezett, és éjfélig maradt. Sehova nem mentünk aznap este.

– Akkor is gyalog jött?

– Amennyire tudom, igen.

– Említette magának valaha, hogy megfenyegették?

– Nem – rázta meg határozottan a fejét.

– Ismer egy bizonyos Emil Bonfilst?

– Nem.

– Említette magának ezt a nevet valaha Mr. Gantvoort?

– Nem.

– Melyik hotelban szállt meg a bátyja New Yorkban?

A nyughatatlan fekete pupilla hirtelen kitágult, mintha ki akart volna folyni a szeme fehérjébe. Ez volt az első alkalom, amikor félelmet láttam az arcán.

– Nem tudom.

– Mikor utazott el San Franciscóból?

– Négy napja. Csütörtökön.

O'Garral csendben sétáltunk egymás mellett, miután eljöttünk Creda Dextertől. Hat vagy hét sarok volt már mögöttünk, amikor megszólalt.

– A ravasz macskája! Ha az ember simogatja, akkor dorombol. Ha visszafelé simogatja, akkor kiereszti a karmait.

– Láttad a szemében a félelmet, amikor a bátyjáról kérdeztem? Szerinted mit jelent ez? – kérdeztem.

– Valamit, de nem tudom, micsodát. Nem ártana megnézni, hogy tényleg New Yorkban van-e. Ha ma ott van, akkor tegnap is ott kellett lennie, mert még a postarepülőgép is huszonhat-huszonnyolc óra alatt ér el New Yorkba.

– Ezt tesszük – bólintottam. – Úgy látszik, Creda Dexter egyáltalán nem biztos abban, hogy a testvérének nincsen köze a gyilkossághoz. És annak sincs semmi jele, hogy Bonfilsnak lett volna bűntársa. Kétlem, hogy Credának köze lenne a gyilkossághoz, mert tudta, hogy Gantvoort még nem írta alá az új végrendeletet. Nem lett volna értelme annak, hogy megölje, mert akkor biztosan lecsúszik

hétszázötvenezer dollárról.

Küldtünk egy hosszú táviratot az ügynökség New York-i irodájának, majd beugrottunk az ügynökség központjába, hátha érkezett válasz a korábban szétküldött táviratokra.

Érkezett válasz.

A Gantvoortnál talált gépelt listán szereplő nevek egyikét sem találták sehol. Semmi nyomuk sem volt. Két cím teljesen tévesnek bizonyult.

Ilyen számú ház nem létezett a megadott utcákban. Soha.

IV.

A délután további részében O'Garral bejártuk azokat az utcákat, amelyek Gantvoortnak a Russian Hillen található háza és Creda Dexter lakása között húzódtak. Mindenkit kikérdeztünk, akivel csak találkoztunk – férfiakat, nőket, gyerekeket –, akik ott éltek, dolgoztak vagy játszottak a három útvonal egyikén, amelyen Gantvoort sétálhatott.

Senkit sem találtunk, aki lövés hangját hallotta volna két éj szakával korábban. Senkit sem találtunk, aki valami gyanúsat látott vagy halott volna a gyilkosság estéjén. Senki sem látta Gantvoortot beszállni egy kupéba.

Ekkor elmentünk Gantvoort házába, és ismért kikérdeztük a fiát, a menyét és az összes alkalmazottat. Semmi újat sem sikerült megtudnunk. Amennyire tudták, Mr. Gantvoortnak semmije sem tűnt el, legalábbis semmi olyan apróság, amit egy cipő sarkában el lehetne dugni.

A cipő, amelyet halála estéjén viselt, egyike volt annak a három párnak, amelyet két hónappal korábban csináltatott New Yorkban. Ennyi idő alatt nyugodtan leszedhette az egyiknek a sarkát, kivájhatta, elrejthetett benne valami apróbb tárgyat, aztán visszaszögelhette a helyére, bár Whipple váltig állította, hogy ő észrevette volna, ha valami történt volna a cipővel, hacsak nem cipész végezte a sarok eltávolítását.

Miután végeztünk, visszamentünk az ügynökségre. Éppen akkor érkezett egy távirat a New York-i irodából. Azt közölték velünk, hogy az elmúlt hat hónapban egyetlen Angliából, Németországból vagy Franciaországból érkezett óceánjáró gőzhajó utaslistáján sem szerepelt Emil Bonfils neve.

Az ügynökség emberei átfésülték a várost Bonfilsokat

keresve, de nem találtak semmit. Ugyan sikerült azonosítaniuk tizenegy Bonfils nevű embert San Franciscóban, Berkeley-ben, Oaklandben és Alamedában, ám egyikük sem az volt, akit mi kerestünk, és nem is ismertek semmiféle Emil Bonfilst. A hotelek átkutatása sem hozott eredményt.

Megvacsoráztunk O'Garral – összesen hat szót váltottunk közben –, majd megint az ügynökségre indultunk, ahol egy újabb, New Yorkból érkezett távirat várt minket.

„Madden Dexter ma reggel jelentkezett be a McAlpin Hotelba, hogy ügyvédi meghatalmazás útján eladja Gantvoort részesedését a B. F. F Vasművekben. Tagadja, hogy ismerné Bonfilst, és a gyilkosságról sem hallott. Úgy tervezi, hogy elintézi, amiért jött, és holnap indul vissza San Franciscóba."

A papírlap lassan kihullott az ujjaim közül, aztán csak ültünk egymással szemben az asztalomnál, csendben néztük egymást, és hallgattuk, ahogy a takarítónők a vödrüket csúsztatják a folyosón.

– Ez érdekes egy ügy – mondta O'Gar halkan magában.

Bólintottam. Valóban az volt.

– Van kilenc nyomunk – szólalt meg ismét –, és egyikkel sem jutottunk semmire. Első nyom: a halott férfi felhívott titeket, és közölte, hogy egy Emil Bonfils nevű férfi, akivel régen találkozott Párizsban, megfenyegette és rálőtt. Második nyom: az írógép, amivel megölték, és amivel a levelet, valamint a listát írták. Még mindig igyekszünk azonosítani a masinát, de eddig semmire sem jutottunk. Különben is, miféle gyilkos fegyver egy írógép? Úgy látszik, hogy ennek a Bonfilsnak elfutotta a vér az agyát, és az első

dologgal fejbe verte Gantvoortot, ami a keze ügyébe került. De mit keresett az írógép a lopott kocsiban? És miért reszelték le róla a sorozatszámot?

Megráztam a fejem, mert még csak találgatni sem tudtam. O'Gar folytatta a nyomok felsorolását.

– Harmadik nyom: a fenyegetőlevél, ami alátámasztja azt, amit Gantvoort délután a telefonban mondott. Negyedik nyom: a két, csúcsán megreszelt töltény. Ötödik nyom: az ékszeres doboz. Hatodik nyom: a szőke hajtincs. Hetedik nyom: a tény, hogy feltehetően a gyilkos magával vitte az áldozat egyik cipőjét és a gallérgombjait. Nyolcadik nyom: a tárca, benne két tízdollárossal, három újságkivágással és a listával. Kilencedik nyom: a másnap felbukkanó cipő, amit egy ötnapos philadelphiai újságba csomagoltak bele, és beletették a két hiányzó gallérgombot, még négy másikat és egy rozsdás kulcsot.

– Ez a listánk. Ha jelentenek valamit, akkor a legjobb esetben is annyit, hogy Gantvoort 1902-ben Párizsban ellopott valamit Bonfilstól, aki most visszajött ezért a valamiért. Tegnap este felvette Gantvoortot egy lopott kocsival, és isten tudja, miért, magával hozta az írógépét is. Vitába keveredtek, mire Bonfils beverte Gantvoort fejét az írógéppel, aztán átkutatta a zsebeit, de a jelek szerint semmit sem vett el tőle. Végül úgy döntött, hogy Gantvoort bal cipője kell neki, és magával vitte. Aztán… De semmi értelme nincs a gallérgombok eltűnésének, vagy a hamis listának, vagy.

– De van! – szakítottam félbe. – Ez a tizedik nyomunk az, amin el kell indulnunk. Gantvoort nevét és címét leszámítva a lista hamis volt. Az embereink legalább egyet megtaláltak volna a listán szereplők közül, ha valóban léteznének. De még a nyomukra sem bukkantak. Két címen pedig még

ilyen házszám sem létezik. A listát szándékosan készítették el és tették bele a tárcába a tízdollárosok és az újságkivágások mellé. Hogy hamis nyomon induljunk el. És ha ez igaz, akkor száz dollárba is hajlandó vagyok lefogadni, hogy a többi nyom is ennyit ér. Azok is hamisak.

– Innentől kezdve – folytattam – a kilenc nyomot hamisnak veszem, és pontosan ellenkezőleg fogok cselekedni. Nem Emil Bonfilst keresem, és nem is olyasvalakit, akinek a szignója E. B. Olyasvalakit, aki nem francia, és aki nem volt Párizsban 1902-ben. Olyan embert, akinek nem szőke a haja, nincsen .45-ös pisztolya, és semmi köze sincs a napilapokban megjelenő apróhirdetésekhez. Olyan embert, aki nem azért ölte meg Gantvoortot, mert az elrejtett valamit a cipője sarkában vagy a gallérgombjaiban. Én ezt az embert keresem!

A detektív őrmester zöld szeme felcsillant, és megvakarta a fejét.

– Talán annyira nem is bolond ötlet – mondta. – Könnyen lehet, hogy igazad van. Tegyük fel, hogy igazad van. És akkor? A Dexter cica nem ölte meg, mert azzal háromnegyed millió dollárt vesztett volna. A bátyja sem ölhette meg, mert New Yorkban van. Különben is, azért nem szokás senkit sem megölni, mert az ember úgy gondolja, hogy túl öreg a húgához. Charles Gantvoort lett volna? Ő és a felesége nyernek az öreg halálával, nem is keveset. De csak akkor, ha a régi végrendelet van érvényben. Csak az ő szavuknak hihetünk, hogy tegnap este otthon voltak. A szolgák nem látták Charles Gantvoortot este nyolc és tizenegy között. Te is ott voltál, te sem láttad őt tizenegyig. De mi mindketten hiszünk neki, amikor azt mondja, hogy egész este otthon volt. És egyikünk sem hiszi, hogy ő tette el az öreget láb alól, bár nincs kizárva. Akkor ki marad?

– Ez a Creda Dexter – mondtam – Gantvoorthoz a pénzéért akart hozzámenni, igaz? Szerinted szerelmes volt bele?

– Nem. Amennyit láttam a nőből, az a másfél millió dollárba volt szerelmes.

– Rendben – folytattam. – A nő nem az az otthonülő fajta. Szerinted Gantvoort volt az egyetlen, aki belebolondult?

– Értelek, értelek! – kiáltotta O'Gar. – Azt akarod mondani, hogy talán van egy fiatal fiú, akinek nincs másfél milliója, és aki zokon vette, hogy olyasvalaki túrta ki a helyéről, akinek van. Talán.

– Akkor azt javaslom, hogy felejtsünk el mindent, amin eddig dolgoztunk, és álljunk neki ennek a nyomnak.

– Rendben – felelte O'Gar. – Reggel elkezdjük kideríteni, hogy Gant-voortnak meg kellett-e küzdeni másvalakivel a Dexter cica mancsáért.

V.

Helyesen, vagy sem, mi pontosan ezt tettük. Az összes többi kézenfekvő és egyértelmű nyomot bezártuk egy fiókba, és elfelejtettük őket. Aztán elindultunk felderíteni Creda Dexter hímnemű ismerőseit, hátha az egyik közülük a gyilkos.

Ez azonban nem volt olyan egyszerű, mint amilyennek hangzik.

Akármilyen mélyre ástuk magunkat a nő múltjában, egyetlen férfit sem találtunk, akire ráillett volna az elképzelésünk. A bátyjával három éve élt együtt San Franciscóban. Lakásról lakásra felderítettük, hogy hol laktak. Mindenkit kikérdeztünk, aki akár csak látásból ismerte őket. És senki sem tudott arról, hogy Gantvoorton kívül bármilyen más férfi érdeklődést mutatott volna a nő iránt. A jelek szerint két férfi társaságában látták csak: az egyik a bátyja volt, a másik Gantvoort.

Ugyan nem jutottunk előre, de meg voltunk győződve arról, hogy jó nyomon járunk. Kellett lennie legalább egy férfinak az életében Gantvoort mellett a három év alatt. Hacsak nem tévedtünk súlyosan, ez a nő olyasfajta volt, amelyik bátorítja a férfiak érdeklődését, és természeténél fogva vonzotta is a férfiakat. Ha pedig volt még egy férfi, akkor már maga a tény – miszerint ennyire titkolták a kapcsolatot – elég volt ahhoz, hogy a férfinak valamilyen módon köze legyen Gantvoort halálához.

Kudarcot vallottunk, amikor megpróbáltuk kideríteni, hogy hol éltek Dexterék, mielőtt San Franciscóba jöttek, de annyira nem is érdekelt minket az előéletük. Természetesen nem lehetett kizárni, hogy egy régi szerető jelent meg újra a színen, de akkor az új kapcsolatot sokkal egyszerűbb lett

volna megtalálni, mint a régit.

Nyomozásunk kimutatta, hogy kétség sem férhetett Charles Gantvoort sejtésének megalapozottságához: Dexterék szerencsevadászok voltak. Minden korábbi cselekedetük ezt támasztotta alá, bár a múltjukban nem találtunk semmit, ami tényleges bűnözői életmódra utalt volna.

Én ismét elmentem Creda Dexterhez, egész álló délután kérdésekkel bombáztam, melyek mind korábbi szerelmi ügyeire irányultak. Kinek rakta ki a szűrét Gantvoort és a másfél milliója kedvéért? A válasz mindig ugyanaz volt: „senkinek a szűrét nem rakta ki”, ám én ezt a választ nem hittem el.

Éjjel s nappal követték az embereink Creda Dextert, de csak egy helyben toporogtunk. Talán sejtette, hogy minden lépését követjük. Alig ment el otthonról, és ha mégis, akkor is a leghétköznapibb dolgokat intézte el. Akkor is figyeltük a lakását, amikor nem volt otthon. Senki sem kereste. Lehallgattuk a telefonját, ami ugyanannyi eredménnyel járt, mint a követése. A leveleit is felbontottuk volna, csakhogy egyet sem kapott, még reklámküldeményt sem.

Mindeközben kiderítettük, hogy a tárcában talált három újságkivágás egy New York-i, egy chicagói és egy portlandi lapból származott. A portlandi két nappal a gyilkosság előtt jelent meg, a chicagói négy nappal előtte, a New York-i meg öt nappal előtte. Mindhárom újság bármelyikét meg lehetett venni San Franciscóban a gyilkosság napján, így bárki kivághatta a hirdetéseket, hogy összezavarja a detektíveket.

Az ügynökség párizsi irodája összesen hat darab Emil Bonfilst talált, de egyik sem a mi emberünk volt, és még nyomára akadt másik háromnak.

De O’Garral már régen nem törődtünk ezzel az Emil

Bonfils nevű férfival, mert a nyomozásnak az az irányvonala zsákutcának bizonyult. Minden erőnkkel azon dolgoztunk, hogy megtaláljuk Gantvoort riválisát.

Így múltak a napok, itt tartottunk, amikor Madden Dexter hazaérkezett New Yorkból.

A New York-i irodánk szemmel tartotta Maddent, amíg el nem hagyta a várost, majd szóltak nekünk, hogy mikor indult el és melyik vonattal. Pár kérdést fel akartam tenni neki, hogy megtudjam tőle, amit meg akartam tudni, feltéve persze, hogy hajlandó lesz válaszolni nekem, és hogy nincs ott a húga, aki leintse őt.

Ha tudtam volna, hogyan néz ki, akkor könnyedén felismerem az oaklandi pályaudvaron, de nem tudtam, és nem akartam sem Charles Gantvoortot, sem bárki mást magammal hozni, hogy megmutassa nekem Madden Dextert.

Így aztán aznap reggel elmentem Sacramentóba, és felszálltam a vonatra. A névjegykártyámat egy borítékba tettem, és odaadtam az állomáson egy kifutófiúnak, aztán követtem őt a vonaton, amint ezt kiabálta: – Mr. Dexter! Mr. Dexter!

Az utolsó vagonban egy vékony, sötét hajú, kiváló tweedöltönyt viselő férfi fordult vissza az ablakból, és intett a fiúnak.

Figyeltem őt, amint idegesen feltépi a borítékot, és elolvassa a névjegykártyámat. Állkapcsa enyhén megremegett. Huszonöt és harminc közé tettem az életkorát. Haját oldalt választotta el, és félrefésülte. Szeme barna volt, és kifejező. Orra formás és kicsi. Bajusza barna és gondosan nyírt. Ajka vörös és puha.

Leültem a mellette lévő ülésbe, mire felkapta a fejét.

– Maga Mr. Dexter?

– Igen – felelte. – Gondolom, Mr. Gantvoort halálával kapcsolatban akar beszélni velem, ugye?

– Igen. Fel akarok tenni néhány kérdést, és mivel történetesen Sacra-mentóban jártam, arra gondoltam, vonatra ülök, így anélkül zavarhatom, hogy túl sok idejét rabolnám el.

– Boldogan segítek, ha tudok. De már mondtam a New York-i detektíveknek, hogy szinte semmit sem tudok.

– Nos, a helyzet megváltozott azóta, hogy eljött New Yorkból. – Erősen figyeltem az arcát, miközben beszéltem. – Könnyen lehet, hogy most éppen az a fontos, amit korábban lényegtelennek ítéltünk.

Megnyalta az ajkát, és elkapta a tekintetét. Lehet, hogy valóban semmit sem tud, gondoltam, de ideges. Úgy tettem, mint aki elmélyül a gondolataiban, és így várakoztattam. Biztos voltam abban, hogy ha ügyesen játszom, akkor mindent elmond nekem. Nem látszott olyannak, mint akit kemény fából faragtak volna.

Ott ültünk, egészen közel egymáshoz, nehogy a kupé többi utasa meghallja, miről beszélünk. Ez a közelség előnyömre szolgált. Minden detektív tudja, hogy milyen könnyű értékes információt – akár még beismerő vallomást is – kiszedni valakiből úgy, hogy hangosan az arcába beszélünk. Itt nem beszélhettem hangosan, de arcunk közelsége előnyömre szolgált.

– A férfiak közül, akikkel a húgának kapcsolata volt – tértem végre a tárgyra –, ki volt a legfigyelmesebb, Mr. Gantvoortot leszámítva?

Hallhatóan nyelt egy nagyot, kinézett az ablakon, felém kapta a pillantását, majd ismét az ablak felé fordult.

– Nem tudom.

– Rendben. Akkor kezdjük máshogyan. Mi lenne, ha

egyenként számba vennénk őket, az összes férfit, aki valaha érdeklődött a húga iránt?

Madden csak nézett ki az ablakon.

– Ki az első? – erőltettem.

Egy másodpercre összeakadt a pillantásunk. A szemében fáradt kétségbeesés tükröződött.

– Tudom, hogy ostobán hangzik, de a bátyjaként nem tudom megmondani magának egyetlen férfi nevét sem, aki iránt Creda Gantvoort előtt érdeklődött. Amennyire én tudom, Gantvoort volt az első férfi, akivel szemben valamiféle érzelmet tanúsított. Persze lehet, hogy van valaki, akiről én nem tudok, de.

Ebből egy szót sem hittem el. Az a Creda Dexter, akivel én beszéltem – az a ravasz macska, ahogy O'Gar fogalmazott –, nem olyan nő benyomását keltette, mint aki sokáig nélkülözi a férfiak figyelmét. Ez a ficsúr hazudott. Más magyarázat nem volt lehetséges.

A torkának estem, de amikor elértünk Oaklandbe, még mindig tartotta magát az eredeti kijelentéséhez: Gantvoort volt Creda egyetlen udvarlója, akiről ő tudott. Tudtam, hogy hibáztam, amikor alábecsültem Madden Dextert, és megpróbáltam túl gyorsan kiszedni belőle, amit tudott. Sokkal óvatosabban és körmönfontabban kellett volna eljárnom. Jóval erősebb volt, mint amilyennek hittem, vagy sokkal inkább érdeke volt, hogy eltitkolja Gantvoort gyilkosának személyét, mint azt gyanítottam.

De ennyit megtudtam: ha Dexter hazudott – márpedig ehhez kétely sem férhetett –, akkor Gantvoortnak igenis *volt* riválisa, és Madden Dexter vagy azt hitte, vagy pontosan tudta, hogy ez a rivális ölte meg Gantvoortot.

Amikor leszálltunk Oaklandben, tudtam, hogy végeztem, mert Madden semmit sem fog elmondani nekem, legalábbis

nem akkor. Ennek ellenére nem mozdultam mellőle, együtt szálltunk fel a San Franciscóba tartó kompra, pedig láttam rajta, mennyire szeretett volna már megszabadulni tőlem. Mindig történhet valami váratlan, így továbbra is kérdésekkel bombáztam.

Egy férfi indult meg felénk, egy nagydarab alak könnyű kabátban, kezében fekete táskával.

– Helló, Madden! – üdvözölte az útitársamat, és kinyújtotta a kezét. – Éppen most érkeztem, és azon gondolkodtam, mi is lehet a telefonszámod – mondta, majd letette a táskát, és kezet fogott Maddennel, aki felém fordult.

– Hadd mutassam be magának Mr. Smitht – közölte, aztán megmondta a nevemet a nagydarab fickónak, és hozzátette: – Az úr a Kontinentális Detektívügynökségnek dolgozik.

Ez utóbbi megjegyzésre azonnal felkaptam a fejem, hiszen nyilvánvalóan figyelmeztette vele Smitht. A komp azonban tömve volt, körülöttünk legalább százan álltak és ültek. Megnyugodva felálltam, és mosolyogva kezet fogtam a férfival. Akárki is volt ez a Smith, és akármilyen kapcsolata is volt a gyilkossággal – mert ha semmi sem volt, akkor miért árulta el neki olyan gyorsan Madden, hogy ki vagyok? –, semmit sem tehetett. A tömeg védelmet nyújtott.

Ez volt azon a napon a második tévedésem.

Smith bal kezét beledugta a zsebébe, pontosabban abba a függőleges vágásba, amely bizonyos fazonú kabátoknál lehetővé teszi, hogy ki-gombolás nélkül, kívülről is bele lehessen nyúlni a belső zsebbe. Smith bedugta hát a kezét a nyílásba, és ekkor egy pillanatra megvillant a keze, amelyben egy rövid csövű automata fegyvert tartott. Csak én láttam, senki más, és rám célzott vele.

– Felmenjünk a fedélzetre? – kérdezte Smith, de ez nem kérdés volt, hanem parancs.

Haboztam. Nem akartam otthagyni azt a sok embert, akik mit sem tudva ültek és álltak körülöttünk. Ám Smith ábrázata nem egy óvatos ember arca volt. Hanem olyan, mint aki igencsak hajlamos arra, hogy ne törődjön száz szemtanúval.

Megfordultam, és átvágtam a tömegen. Jobb kezét a vállamra tette, ahogy mögöttem jött, bal kezében a kabát alatt a fegyvert fogta, és a gerincemhez nyomta.

A fedélzeten senki sem volt. Sűrű, nedves, esőszerű köd borított be mindent – ilyen a San Franciscó-i öbölben a köd téli éjszakákon –, és az emberek bemenekültek előle a kabin melegébe. A fejünk fölött égő lámpák ellenére a hajó tatját sem láttam.

Megálltam.

Smith továbbra is a hátamba nyomta a fegyvert.

– Menjen csak tovább – morogta a fülembe. – Távolabb, ahol beszélni tudunk.

Addig mentem, amíg bele nem ütköztem a korlátba.

A tarkómban hirtelen tűz kapott lángra. Előttem a sötétségben apró fénypontok világítottak… és nőttek egyre nagyobbra… felém száguldva.

VI.

Valahogy a víz felszínén lebegtem, és megpróbáltam kibújni a kabátom-ból. A tarkóm pokolian fájt és lüktetett. A szemem égett. Nehéznek és merevnek éreztem magam, rengeteg vizet nyeltem.

A köd szinte egybeért a vízzel, semmit sem láttam. Mire kiszabadítottam magam a kabátom szorításából, a tudatom egy kicsit tisztábbá vált, de a visszatérő eszmélettel a fájdalom is erősödött.

Ködös fény villant fel tőlem balra, majd eltűnt. A köd sűrűjében mindenfelől különböző hangú ködkürtök harsantak fel. Nem tempóztam tovább, a hátamra fordultam, és a vízen lebegve próbáltam meg kitalálni, hogy hol lehetek.

Végre sikerült beazonosítanom az Alcatraz ködkürtjének egyenletes, nyögéshez hasonlító hangját. De nem tudtam mihez kezdeni vele, mert a hang minden irányból jött.

Valahol a San Franciscó-i öbölben voltam, ennyit tudtam, és azt már csak sejtettem, hogy az áramlat a Golden Gate felé sodort.

Egy kis idő elteltével tudtam, hogy lesodródtam az oaklandi kompok útvonaláról, mert egy ideje egyetlen hajó sem haladt el mellettem. És én ennek örültem, mert ebben a ködben előbb csap el egy hajó, semmint hogy megmentsen.

A hideg vízben fázni kezdtem, és lendületesen úsztam tovább, hogy a vér ne hűljön le az ereimben, de takarékoskodtam az erőmmel, hátha hamarosan szükség lesz rá.

Egy ködkürt üvöltött egyre közelebb és közelebb hozzám, és nemsokára megpillantottam a hozzá tartozó hajó fényeit.

Az egyik sausalitói komp lehetett.

Elég közel volt hozzám, és én addig kiabáltam, amíg be nem rekedtem, és ki nem fogytam a levegőből. De a hajó ködkürtje elnyomta a kiáltásaimat.

A hajó elhaladt mellettem, és a köd újra magába zárta.

Az áramlat most már erősebb volt, és eléggé legyengültem a próbálkozástól, hogy felhívjam magamra a sausalitói komp figyelmét. Lebegtem hát a vízen, hagytam, hadd vigyen magával az áramlat. Pihentem.

Hirtelen újabb fény villant fel előttem, aztán gyorsan eltűnt.

Kiabálni kezdtem, őrült módjára kapálóztam a karommal és a lábammal a fény felé.

De nem találtam meg a forrását.

Kezdtem fáradni és hiábavalónak tartani a küzdelmemet. A víz többé már nem volt hideg. Nem fáztam, kényelmesen lebegtem a vízben, nyugtatóan elzsibbadtak a tagjaim. A fejfájásom is megszűnt, már semmit sem éreztem. Fényeket sem láttam már, csak a ködkürtök, ködkürtök. ködkürtök előttem, mögöttem, mellettem, minden oldalon. Nagyon idegesítettek és irritáltak.

De ha a kürtök nem sivítanak, akkor feladtam volna a küzdelmet. A ködkürtök tülkölése volt az egyetlen, ami zavart, elvégre a víz már kellemes volt, és az ájulásközeli állapot is lebegtető volt. De a kürtök sivítása olyan volt, mintha kínoznának. Megállás nélkül káromkodtam miattuk, és úgy döntöttem, hogy addig úszom, amíg már nem hallom többé, és akkor a barátságos köd nyugalmában végre elalhatok…

Néha el-elbóbiskoltam, de egy ködkürt mindig tett arról, hogy felébredjek.

– Azok az átkozott kürtök! – szitkozódtam hangosan újra

és újra. Az egyik kürt mögöttem sivított egyre hangosabban és erőteljesebben.

Megfordultam, és vártam. Tompa, gőzölgő fények úsztak elém.

Túlzott óvatossággal – nehogy nagy hullámot kavarjak – elhúzódtam az útjából. Ha elmegy mellettem, akkor végre alhatok. Csendben gratuláltam magamnak, amiért ilyen ügyesen kitértem a hajó útjából. Azok az átkozott kürtök.

Az élet – az élet iránti szomj – hirtelen átjárta minden sejtemet. Az elhaladó hajó felé üvöltöttem, és az erőm maradékát összeszedve elkezdtem feléje úszni. A karcsapások közt felemeltem a fejem, és üvöltöttem.

VII.

Amikor aznap este másodjára nyertem vissza az eszméletemet, egy bőröndös kocsin feküdtem. Férfiak és nők sétáltak el mellettem, és kíváncsi szemmel néztek rám. Felültem.

– Hol vagyunk? – kérdeztem.

Egy vörös arcú, apró termetű, egyenruhás kis ember felelt.

– Most érkeztünk meg Sausalitóba. Feküdjön nyugodtan. Kórházba visszük.

Körbenéztem.

– Mikor indul vissza ez a komp San Franciscóba?

– Mindjárt.

Lecsúsztam a kocsiról, és a komp felé fordultam.

– Elmegyek vele – közöltem.

Fél óra múlva a nedves ruhámban remegve, számat szorosan összezárva, hogy a fogaim ne vacogjanak, beültem egy taxiba, és a lakásomra vitettem magam.

Otthon gyorsan ledöntöttem négyujjnyi whiskyt, addig dörzsöltem magam egy törülközővel, amíg a bőröm piros nem lett, aztán – a mérhetetlen fáradságot és egy még annál is rosszabb fejfájást leszámítva – szinte megint embernek éreztem magam.

Utolértem O'Gart telefonon, és megkértem, hogy azonnal jöjjön fel a lakásomra, majd Charles Gantvoortot hívtam.

– Találkozott Madden Dexterrel? – kérdeztem.

– Nem, de telefonon beszéltünk. Azonnal felhívott, amikor megérkezett. Megkértem, hogy találkozzunk Mr. Abernathy irodájában reggel, hogy át tudjuk venni az üzleti ügyet, amit apám megbízásából intézett New Yorkban.

– Fel tudja hívni most, és közölni vele, hogy reggel

azonnal el kell utaznia, mert valami közbejött? És mondja meg neki, hogy még ma este átmegy hozzá.

– Hogyne, ha ezt szeretné.

– Remek. Akkor hívja fel. Nemsokára elindulok magához, és felveszem, hogy közösen tudjunk beszélni vele.

– Mi ez az…

– Majd személyesen mindent elmondok – szakítottam félbe, és letettem a kagylót.

O'Gar akkor érkezett meg, amikor végeztem az öltözködéssel.

– Szóval mondott neked valamit ez a Madden? – kérdezte, mivel tudott a tervemről, hogy találkozom Dexterrel a vonaton, és kikérdezem.

– Igen – feleltem keserű szarkazmussal. – De majdnem kiment a fejemből, hogy mi volt az. Sacramentótól Oaklandig megállás nélkül kérdésekkel bombáztam, de semmit sem mondott. Aztán a kompon bemutatott egy Smith nevű férfinak, és közölte vele, hogy detektív vagyok. És mindez a kompon, a tömeg közepén történt. Mr. Smith fegyvert nyomott a hátamba, felvezetett a fedélzetre, tarkón vágott, és bedobott a vízbe.

– Akkor jót mulattál – vigyorgott O'Gar, aztán összeráncolta a homlokát. – Úgy látszik, ez a Smith a mi emberünk, csak azt nem értem, miért kellett beledobnia téged a vízbe, ha egyszer ezzel saját magát árulta el?

– Nem tudom – feleltem, miközben sapkát húztam a sebes fejemre.

– Dexter persze tudta, hogy a húga egyik volt szeretőjére vadászom. Biztosan azt hitte, sokkal többet tudok, mint amennyit mutattam, különben nem figyelmeztette volna Smitht, hogy ki vagyok. Lehet, hogy miután Dexter megijedt tőlem a kompon, Smith úgy gondolta, hogy megpróbál

kiiktatni. De hamarosan sokkal többet fogunk tudni – mondtam, miközben lementünk az utcán várakozó taxihoz, és elindultunk Gantvoorthoz.

– Szerinted ott lesz valahol a közelben ez a Smith is? – kérdezte a detektív őrmester.

– Nem. Valahol biztos meghúzza magát, amíg kiderül, hogyan alakulnak a dolgok. De Madden Dexter nem bújhat el, neki nyílt színen kell megvédenie magát. Ami a gyilkosságot illeti, még csak gyanúba sem keveredett, hiszen van alibije. És mivel azt hiszi, hogy én halott vagyok, annál nagyobb biztonságban van, minél kevésbé rejtőzik. Valami azt súgja, hogy tudja, mi folyik itt, bár ő nem feltétlenül részese a történteknek. Amennyire láttam, Smith egyedül jött ki velem a fedélzetre, Madden nélkül. Szóval otthon lesz. És most beszélni fog, ezúttal elmondja nekünk a meséjét.

Charles Gantvoort a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn állva várt minket. Beszállt a taxiba, és elindultunk Dexterék lakása felé. Nem volt időnk arra, hogy válaszoljunk az egymást követő kérdéseire.

– Madden otthon van, és várja magát?

– Igen.

Kiszálltunk a taxiból, és beléptünk az apartmanházba.

– Mr. Gantvoort vagyok, Mr. Dexterhez jöttem – közölte a filippínó fiúnak a recepción.

A fiú felemelte a kagylót, valamit mondott, majd ránk nézett.

– Menjenek fel.

Dexterék ajtaja előtt Gantvoort elé álltam, aki megnyomta a csengőt.

Creda Dexter ajtót nyitott. Borostyánszínű szeme elkerekedett, és arcáról lefagyott a mosoly, amikor

félretoltam, és beléptem a lakásba.

A rövid előszobán keresztül odamentem az egyik ajtóhoz, amely alól fény szűrődött ki.

Benyitottam.

Smith állt velem szemben.

Mindketten meglepődtünk, de az ő meglepetése nagyobb és mélyebb volt az enyémnél. Egyikünk sem számított a másikra, ám én tudtam, hogy ő életben van, ő azonban teljes joggal hihette azt, hogy az öböl alján holtan fekszem.

Kihasználtam döbbenetét, és két lépést tettem feléje, mielőtt cselekedhetett volna.

Egyik keze elindult a fegyvere felé.

Jobb öklömmel az arcába vágtam, és az ütésbe beleadtam nyolcvan kilóm minden erejét, amit csak megsokszorozott a vízben töltött minden egyes másodperc emléke, fejfájásom minden egyes lüktetése. Az ütést már képtelen volt kivédeni.

Valami reccsent a kezemben, amikor belevágtam az arcába, és azonnal elzsibbadt.

De Smith a földre esett, és nem mozdult.

Átugrottam a teste fölött a másik ajtóhoz, és közben előrántottam a fegyvert az ép kezemmel.

– Dexter itt van valahol! – kiáltottam a vállam fölött O'Garnak, aki Credával és Gantvoorttal éppen akkor lépett be a helyiségbe. – Tartsd nyitva a szemed!

Átrontottam a lakás további négy helyiségén, minden ajtót és szekrényt kinyitottam, mindenütt kerestem, de senkit sem találtam.

Aztán visszamentem a szobába, ahol Creda Dexter próbálta felélesztení Smitht O'Gar és Gantvoort segítségével. A detektív őrmester a válla fölött rám nézett.

– Tudod, hogy ki ez a barom? – kérdezte.

– A barátom, Mr. Smith.
– Gantvoort azt mondja, hogy ő Madden Dexter.
Charles Gantvoort felé fordultam, aki bólintott.
– Ő Madden Dexter – mondta.

VIII.

Tíz percünkbe került, mire Dexter kinyitotta a szemét. Ahogy felült, azonnal kérdezni és vádolni kezdtük, azt remélve, hogy még azelőtt bevall mindent, hogy teljesen visszanyerné az eszméletét. De Madden magánál volt, és nem vallott be semmit.

Csak ennyit tudtunk kiszedni belőle:

– Vigyenek be a rendőrségre, ha akarnak. Ha van mondanivalóm, majd az ügyvédemnek elmondom, de senki másnak.

Creda Dexter, aki hátrahúzódott, miután a bátyja magához tért, hirtelen előrelépett, és megragadta a karomat.

– Mivel vádolják? – kérdezte követelő hangon.

– Azt nem árulom el – feleltem –, de annyit mondhatok, hogy egy szép, modern tárgyalóteremben lesz lehetősége bebizonyítani, hogy nem ő ölte meg Leopold Gantvoortot.

– Madden New Yorkban volt!

– Dehogy volt. Egy barátját küldte New Yorkba Madden Dexterként, hogy intézze el Gantvoort üzleti ügyét. De ha ez itt az igazi Madden Dexter, akkor még csak közelében sem járt New Yorknak. A kompon találkozott a barátjával, aki átadta neki a B. F. F. Vasművekkel kapcsolatos papírokat. Ekkor tudta meg, hogy véletlenül kiderítettem az igazságot az alibijével kapcsolatban, bár ezzel akkor még én magam sem voltam tisztában.

Creda a bátyjára nézett.

– Igaz ez? – kérdezte.

Madden megvetően felhorkant, majd az ujjával azt a

pontot tapogatta az állkapcsán, ahol az öklöm landolt.

– Ami mondanivalóm van, azt csak az ügyvédemnek mondom el – ismételte.

– Tényleg? – csattant fel Creda. – Akkor én majd elmondom most, amit mondani akarok!

Megpördült, és rám nézett.

– Madden egyáltalán nem a testvérem. A nevem Ives. Maddennel St. Louis-ban találkoztunk négy éve, egy évig közösen bolyongtunk mindenfelé, aztán eljöttünk Friscóba. Madden most is csaló, akkor is az volt. Hat vagy hét hónapja ismerkedett össze Mr. Gantvoorttal, és teljesen megőrjítette egy kitalált befektetéssel. Párszor elhozta ide is, és a húgaként mutatott be neki. Rendszerint testvérpárnak adtuk ki magunkat.

– Aztán miután Mr. Gantvoort járt nálunk néhányszor, Madden úgy döntött, hogy új csalásra vált. Úgy látta, hogy Mr. Gantvoort kedvel engem, és erre alapozva sokkal több pénzt tudunk kiszedni belőle. Az volt a dolgom, hogy az öreget az ujjam köré csavarjam, olyan szorosan, hogy el se tudjon menekülni, aztán miután valamivel a sarokba szorítottuk, mindenét elszedjük.

– Egy ideig minden jól ment. Az öreg belém szeretett, méghozzá nagyon. Végül megkérte a kezemet. Erre nem számítottunk. Mi csak zsarolásban utaztunk. De amikor megkérte a kezemet, én megpróbáltam Maddent visszafogni és megállítani. El kell ismernem, hogy az öreg pénzének is szerepe volt ebben, de alapvetően én magam is megkedveltem egy kicsit. Kiváló úriember volt sok tekintetben, és sokkal kedvesebb mindenkinél, akit eddig ismertem.

– Szóval elmondtam Maddennek, hogy mi történt, és azt javasoltam, hogy ejtsük a másik tervet, mert én

hozzámegyek Gantvoorthoz. Megígértem Maddennek, hogy lesz pénze, mert Mr. Gantvoort nem tudott nemet mondani nekem. Őszinte voltam Maddennel, nem titkoltam el előle semmit. Kedveltem Mr. Gantvoortot, de Madden találta meg és hozta el bemutatni nekem, így aztán nem hagyhattam őt cserben. Mindent meg akartam érte tenni, amit csak lehetett.

– De Madden erről hallani sem akart. Mondtam neki, hogy hosszú távon több pénzhez jut így, de ő nem akart várni. Aztán egyik este féltékenységi rohamában megvert. Ezzel részemről le volt zárva a kérdés. Eldöntöttem, hogy megszabadulok tőle. Elmondtam Mr. Gantvoortnak, hogy Madden mennyire ellene van a házasságunknak, és ezt ő is látta. Így aztán elküldte Maddent keletre valami vasművel kapcsolatos üzleti ügyben, hogy mi nyugodtan összeházasodhassunk, és elutazhassunk. Úgy terveztük, hogy egy évig leszünk távol. Annyi idő alatt Madden biztosan elfelejtett és továbbállt volna. Vagy ha nem, hát én meg olyan helyzetben voltam, hogy magam is el tudtam volna vele bánni.

– Amikor meghallottam, hogy Mr. Gantvoortot megölték, azonnal arra gondoltam, hogy Madden volt az. De kiderült, hogy New Yorkban volt, mire elszégyelltem magam. Örültem, hogy semmi köze sem volt hozzá. De most…

Megpördült, és egykori bűntársára nézett.

– Remélem, lógni fogsz, te szemétláda!

Ismét megpördült, és rám nézett. Nem egy ravasz kiscica állt velem szemben, hanem egy őrjöngő, fújó, karmait kieresztő, fogait vicsorító macska.

– Hogy nézett ki az, akit maga helyett küldött New Yorkba?

Leírtam neki a férfit, akivel a vonaton beszéltem.

– Evan Felter a neve – mondta a nő rövid gondolkodás után. – Régebben együtt dolgozott Maddennel. Szerintem Los Angelesben megtalálják. Nyugodtan szorongassák csak meg, mindent el fog mondani, mert az egy rongy ember. Szerintem különben azt sem tudta, hogy Madden mire használta őt, csak amikor már vége volt.

– Na, ehhez mit szólsz? – köpött Madden Dexter felé. – Hogy tetszik ez az egész? Ezt alaposan elrontottad, mi? Ezentúl minden percemet arra szánom, hogy segítsek nekik a nyakad köré tekerni a hurkot!

És állta a szavát. Az ő segítségével gyerekjáték volt összeszedni a maradék bizonyítékot, amivel akasztófára juttattuk Maddent. Kétlem, hogy a háromnegyed millió dollárt kevéssé élvezné amiatt, amit Maddennel tett. Most már tiszteletre méltó asszony, aki örül, hogy megszabadult a szélhámostól.

AZ ARANYPATKÓ

I.

– Ezúttal nem tudok semmi igazán érdekes üggyel szolgálni – mondta Vance Richmond, miközben kezet fogtunk. – Azt szeretném, ha megtalálna nekem egy férfit. Egy olyan férfit, aki még csak nem is bűnöző.

Hangjában bocsánatkérés volt. A legutóbbi néhány munka, melyekkel ez a sovány, sápadt arcú ügyvéd megbízott, rendszerint lövöldözésbe vagy másféle balhéba torkollott, ezért, gondolom, azt hitte, hogy ennél bármi nyugalmasabb dolog hallatán elaludnék. Volt idő, amikor talán még igaza is lett volna – amikor még húszéves körüli zöldfülű voltam, a Kontinentális Detektívügynökség újdonsült tagja. Ám az azóta eltelt tizenöt év alatt elapadt bennem a kemény harcok iránti vágy. Nem azt mondom, hogy összekoccannak a térdeim, ha olyan helyzet adódik, amelyben egy fickóval ökölharcba vagy tűzpárbajba keveredhetek, de már nem érzek teljesen elvesztegetettnek egy napot azért, mert éppenséggel senki sem próbálta kilyuggatni alacsony, kövér testemet.

– A férfi, akit meg kellene találnia – folytatta az ügyvéd, miközben leültünk egy angol építész, a neve Norman Ashcraft. Körülbelül harminchét éves, egyhetvenöt magas, jó felépítésű, a bőre világos, ahogy a haja is, a szeme pedig kék. Négy évvel ezelőtt tipikus szőke, jól ápolt angol úriember volt. Mostanra már lehet, hogy megváltozott; úgy képzelem, az utóbbi négy év elég nehéz lehetett számára.

– Azt szeretném, ha megtalálná őt a felesége, Mrs. Ashcraft kérésére. Tudom, hogy a maguk ügynökségének szabályai tiltják, hogy családi ügyekbe avatkozzanak, de biztosíthatom, függetlenül attól, hogyan alakulnak a dolgok, semmiféle válási eljárásban nem kell majd részt

venniük.

– A történet a következő. Négy évvel ezelőtt Ashcrafték együtt éltek Angliában, Bristolban. Úgy tűnik, Mrs. Ashcraft nagyon féltékeny természetű volt, a férfi pedig meglehetősen ingerlékeny. Ráadásul neki csak a munkájából volt pénze, a nő pedig elég sokat örökölt a szüleitől. Ashcraft túlzottan érzékeny volt ahhoz, hogy egy gazdag nő férje legyen; hajlott rá, hogy minden körülmények között megmutassa, nem függ a nő pénzétől, és a vagyon nem befolyásolhatja őt. Ez persze bolondság, de egy hozzá hasonló vérmérsékletű embertől éppen efféle várható. Egy este a nő azzal vádolta, hogy túl sokat kacsingat egy másik nő felé. Veszekedtek, mire ő végül összepakolt, és elment.

– A nő egy héten belül megbánta a történteket, különösen, miután megtudta, hogy a gyanújának semmi alapja sem volt, leszámítva a féltékenységét, és megpróbálta megtalálni a férfit. Az viszont már eltűnt. Kiderült, hogy elhagyta Angliát. A nő kerestette Európában, Kanadában, Ausztráliában és az Egyesült Államokban is. Sikerült nyomon követni Bristolból New Yorkba, aztán Detroitba, ahol letartóztatták, mert részegen verekedett. Ezután nyomát vesztették, amíg tíz hónappal később föl nem bukkant Seattle-ben.

Az ügyvéd az asztalán lévő papírok között kezdett keresgélni, és előhúzott egy feljegyzést.

– 1923. május 23-án lelőtt és megölt egy betörőt a hotelszobájában. Úgy tűnik, a seattle-i rendőrség azt gyanította, valami nem stimmelt az üggyel kapcsolatban, de nem találtak semmit, ami Ashcraft ellen szólt volna. A férfi, akit megölt, kétségkívül betörő volt. Ezután Ashcraft ismét eltűnt, és semmit sem lehetett hallani felőle nagyjából egy

évvel ezelőttig. Mrs. Ashcraft hirdetéseket jelentetett meg a főbb amerikai városok lapjainak apróhirdetés-rovataiban.

– Egy nap levelet kapott a férfitól, San Franciscóból. Nagyon hivatalos hangvételű levél volt, pusztán felszólította, hogy ne adjon fel több hirdetést. Mint írta, bár már nem használja a Norman Ashcraft nevet, kellemetlen számára, hogy minden újságban, amit csak olvas, ezt látja.

A nő küldött neki egy levelet *poste restante,* és ezt egy újabb hirdetéssel tudatta vele. A férfi meglehetősen nyers hangnemben válaszolt neki. A nő újra írt neki, és megkérte, hogy menjen haza. Ezt ugyan visszautasította, de már kevésbé tűnt ellenségesnek. Számos levelet váltottak, amelyekből kiderült, hogy a férfi drogfüggő lett, és a maradék önbecsülése addig nem engedte neki, hogy visszatérjen, amíg megint vissza nem nyeri legalább valamennyire régi formáját. A nő rábeszélte, hogy elfogadjon annyi pénzt, amennyiből egyenesbejöhet. Ezt az összeget minden hónapban elküldte neki *poste restante.*

– Eközben a nő elintézte a folyó ügyeit Angliában, nem voltak közeli hozzátartozói, akik miatt ottmaradt volna, és eljött San Franciscóba, hogy a közelben legyen, amikor a férje készen áll visszatérni hozzá. Eltelt egy év. Mrs. Ashcroft továbbra is minden hónapban küldött neki pénzt. Várta, hogy a férfi visszamenjen hozzá, ő azonban újra meg újra visszautasította a lehetőségét, hogy találkozzanak, a levelei pedig kitérőek: a küzdelmeit részletezi bennük, azt, hogy az egyik hónapban nagy előrehaladást ér el a drogról való lemondásban, aztán pedig visszaesik.

– A nő mostanra már persze sejti, hogy a férfi soha nem fog visszamenni hozzá, nem akarja abbahagyni a drogozást, és egyszerűen csak bevételi forrásként tekint rá. Én próbáltam rábeszélni, hogy egy időre függessze fel a havi

járandóság folyósítását. Ez talán elvezethetne oda, hogy találkozzanak egyszer, és megtudhatná, mire számíthat. Ezt azonban nem fogja megtenni. Magát hibáztatja a férfi jelenlegi helyzetéért. Azt hiszi, oktalan féltékenykedése miatt ő a felelős a férfi állapotáért, és fél bármi olyat tenni, amivel fájdalmat okozhat neki, vagy ami miatt a férfi további fájdalmat okozna önmagának. Ezt szilárdan eltökélte magában, és semmivel sem lehet megmásítani a véleményét. Vissza szeretné őt kapni, és azt akarja, hogy jöjjön egyenesbe, ám ha nem megy vissza hozzá, hajlandó tovább fizetni neki. Viszont szeretné tudni, mire számíthat. Véget szeretne vetni ennek az ördögi bizonytalanságnak, amely most meghatározza az életét.

– Szóval azt szeretnénk, hogy találja meg Ashcraftet. Tudni szeretnénk, van-e bármi esély rá, hogy valaha is újra férfi legyen, vagy már túl van azon, hogy még meg lehetne menteni. Ez lenne az ön feladata. Találja meg, tudjon meg róla mindent, amit csak lehet, és aztán, amikor már tudunk valamit, eldöntjük, bölcs dolog-e egy találkozót kierőszakolni kettejük között, remélve, hogy Mrs. Ashcraft hatással lehet rá vagy pedig nem.

– Megteszem, amit tudok – mondtam. – Mikor küldi neki Mrs. Ashcraft a havi járadékát?

– Minden hónap első napján.

– Ma huszonnyolcadika van. Ezek szerint van három napom, hogy befejezzek egy ügyet, amelyen éppen dolgozom. Van képe a férfiról?

– Sajnos nincs. Közvetlenül a veszekedésük után Mrs. Ashcraft mérgében minden tárgyat megsemmisített, amely rá emlékeztethette volna. De amúgy sem hiszem, hogy egy fénykép hasznára volna a postahivatalban. Anélkül, hogy engem megkérdezett volna, Mrs. Ashcraft több alkalommal

is várta ott a férjét, és egyszer sem látta. Több mint valószínű, hogy valaki mással veteti föl a postáját.

Felálltam, és a kalapomért nyúltam.

– Találkozunk a következő hónap másodika táján – mondtam, miközben elhagytam az irodát.

II.

Elsején délután lementem a posta épületébe, és elcsíptem Luskot, az éppen ügyeletes felügyelőt.

– Egy északról jött bűnözőt próbálok elkapni – mondtam Lusknak aki elvileg a postán maradó küldemények kezelőablakánál fogja átvenni a postáját. Tudnál nekem segíteni, hogy rá tudjak állni?

A postai felügyelők munkáját mindenféle előírások és szabályok határozzák meg, amelyek megtiltják, hogy bizonyos bűnügyi helyzeteket leszámítva bármikor is magánnyomozók segítségére lehessenek. Ám egy jóindulatú felügyelő nem fog feltétlenül vallatóra fogni. Hazudik neki az ember – hogy legyen kifogása arra az esetre, ha valami rosszul sülne el és nem számít, mit gondol magában: azt, hogy igazat mondanak-e neki, vagy azt, hogy hazudnak neki.

Hamarosan újra lent voltam tehát, és ott álldogáltam, jó kilátással az ablakokra A-tól D-ig, a csomagkiadó fiúnak pedig meg volt hagyva, hogy adja le nekem a drótot, amikor valaki Ashcraft küldeményeit kéri. Pillanatnyilag nem volt számára csomag. Mrs. Ashcraft levele aligha juthatott ide ezen a délutánon, de nem kockáztathattam. Továbbra is ott várakoztam, amíg nyolc órakor be nem zárták az ablakokat, aztán hazamentem.

Másnap reggel nem sokkal tíz után eljött a cselekvés ideje. Egy fiú az egyik ablakból jelzett nekem. Egy alacsony férfi kék öltönyben és szürke puhakalapban éppen elsétált az ablaktól, kezében egy borítékkal. Olyan negyvenéves lehetett, de idősebbnek nézett ki. Arca sápadt volt, húzta a lábát, és bár viszonylag újak voltak a ruhái, rájuk fért volna egy mosás és vasalás.

Egyenesen odajött ahhoz az asztalhoz, amely előtt én álltam, néhány papírral babrálva. A szemem sarkából láttam, hogy nem nyitotta ki a kezében lévő borítékot – nyilván nem is fogja. Elővett egy nagy borítékot a zsebéből, amelyre éppen csak egy futó pillantást tudtam vetni, de láttam, hogy már megcímezték, és van rajta bélyeg is. Teljesen kitekertem a nyakam, hogy el tudjam olvasni a címzést, de nem jártam sikerrel. A boríték felcímzett oldalát a testéhez szorította, beletette a levelet, amelyet az ablaktól hozott el, és visszafelé megnyalta a ragasztós hátrészt úgy, hogy senkinek ne legyen esélye meglátni a boríték elülső részét. Azután gondosan leragasztotta a borítékot, és elindult a postaládák felé. Utánamentem. Nem volt mit tenni, be kellett vetnem a mindig megbízható megbotlástrükköt.

Utolértem, közel léptem hozzá, majd szándékosan elestem a márványpadlón, nekiütközve, és megragadva őt, mintha csak vissza akarnám szerezni az egyensúlyomat. Gyalázatosan sikerült. A műesésem közben tényleg megcsúszott a lábam; úgy zuhantunk a földre, mint két birkózó, és ő volt alattam. Hogy teljes legyen a kudarc, ő úgy esett, hogy a boríték a teste alá szorult.

Feltápászkodtam, őt is felsegítettem, mormogtam valami bocsánatkérést, és szinte arrébb kellett löknöm, hogy én érhessem el a borítékot, amely lefelé fordulva feküdt a földön. Kénytelen voltam megfordítani, miközben odanyújtottam neki, hogy megláthassam a címet:

Mr. Edward Bohannon,
Aranypatkó Kávézó,
Tijuana, Baja California, Mexico

Megvolt a cím, de lelepleződtem. Nincs az az isten, hogy ezek után ne legyen világos a kis kék ruhás embernek, hogy megpróbáltam megszerezni a címet.

Leporoltam magam, miközben ő bedobta a borítékot az egyik postaládába. Visszafelé nem haladt el mellettem, de nem hagyhattam elsétálni azzal, amit már tudott. Nem akartam, hogy Asheraftet figyelmeztessék, mielőtt eljutnék hozzá. Ki kellett próbálnom egy másik trükköt, amely legalább olyan ősi, mint az, amelyik a csúszós padló miatt kudarcba fúlt. Ismét a kis ember után indultam.

Ahogy utolértem, oldalra fordult, hogy megnézze, követik-e.

– Helló, Mickey! – üdvözöltem. – Mi újság Chicagóban?

– Összetéveszt valakivel. – Szürke szája sarkából beszélt, meg sem állva. – Semmit sem tudok Chicagóról.

Szemei halványkékek voltak, a pupillái pedig tűhegynyi nagyságúak; olyan ember szeme, aki heroint vagy morfiumot használ.

– Na ne mondd! – Odaléptem mellé. Mostanra már elhagytuk az épületet, és a Mission Streeten tartottunk lefelé. – Ma reggel ugrottál csak le a vonatról.

Megállt a járdán, és szembefordult velem.

– Én? Tényleg azt hiszi?

– Te Mickey Parker vagy. A Dán adta a fülest, hogy ide tartasz. Amúgy elkaptuk, ha esetleg még nem tudnád.

– Magának elment az esze – mondta gúnyosan. – Fogalmam sincs, mi a fenéről beszél, és miért tegez.

Én magam sem tudtam, hogy miről beszélek. Megráztam a jobb kezem a felöltőm zsebében.

– Jobb, ha elhallgatsz – mordultam rá. – És tartsd távol a kezed a ruhádtól, különben kilyuggatlak.

Elhátrált a kidudorodó zsebemtől.

– Hé, haver, ne má'! – könyörgött. – Összetévesztesz valakivel, becsszó! A nevem nem Mickey Parker, és hat éve nem voltam Chicagóban. Egy teljes éve Friscóban vagyok, esküszöm!

– Bizonyítsd be!

– Bebizonyítom! – kiáltotta hevesesen. – Gyere el velem a kecómhoz, és meglátod. A nevem Ryan, és má' hat vagy nyolc hónapja itt lakom a Sixth Street sarkán.

– Ryan? – kérdeztem.

– Igen. John Ryan.

Ezt nem hittem el. Természetesen vannak Ryanek, akiket Johnnak kereszteltek, de messze nem annyi, ahányszor ez a név a bűnügyi nyilvántartásokban feltűnik. Nem hiszem, hogy lenne olyan öreg mackós az országban, aki legalább egyszer ne használta volna ezt a nevet; ez a kasszafúrók John Smithe.

Az én John Ryanem elvezetett egy házhoz a Sixth Streeten, ahol a házinéni – egy nagydarab, ötvenes nő, akinek meztelen karja olyan vastag és szőrös volt, mint egy falusi kovácsé – biztosított róla, hogy a lakója az ő tudomása szerint hónapok óta San Franciscóban van, és néhány hétre visszamenőleg emlékszik, hogy naponta legalább egyszer ő is látta. Ha tényleg azt gyanítottam volna, hogy ez a Ryan azonos az általam kitalált chicagói Mickey Parkerrel, nem értem volna be a nő szavával, de most inkább úgy tettem, mint aki megnyugodott.

Úgy tűnt, minden rendben van. Mr. Ryant meggyőztem róla, hogy ösz-szekevertem egy másik bűnözővel, és hogy nem vagyok érdekelt Ashcraft levelének ügyében. Ha most hagyom, hogy a dolgok tovább haladjanak a maguk útján, viszonylagos biztonságban érezhettem volna magamat. Azonban nem szeretem az elvarratlan szálakat. És nem

mindig alapozhatok arra, hogy az emberek azt fogják tenni és gondolni, amit elvárok tőlük. Ez a fickó drogfüggő volt, és egy gyanúsan hangzó nevet adott meg nekem, szóval…

– Mivel keresed a kenyered? – kérdeztem.

– Egy pár hónapja má' semmit se nem csináltam – hadarta –, de jövő héten egy étkezdét akarok nyitni egy haverral.

– Menjünk fel a szobádba – javasoltam. – Beszélni akarok veled.

Nem lelkesedett túlságosan az ötletért, de azért felvezetett. Két szobája volt a harmadikon, meg egy konyhája. Koszos és bűzös szobák voltak. Egy asztal sarkára felülve lelógattam az egyik lábam, neki pedig intettem, hogy üljön le a velem szemben lévő nyikorgós hintaszékbe. Sápadt arcán és kábult szemében aggodalom tükröződött.

– Hol van Ashcraft? – förmedtem rá.

Összerándult, aztán lenézett a földre.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mormogta.

– Pedig jobb lenne, ha gyorsan kitalálnád – tanácsoltam neki –, mert különben nagyon hamar egy kényelmes kis cellában fogod találni magad.

– Semmid se nincs ellenem.

– Hát aztán! Mit szólnál hozzá, ha becsuknának harminc vagy hatvan napra csavargás vádjával?

– Csavargás egy fenét! – vicsorgott, felnézve rám. – Bármikor virítok neked ötszáz zöldhasút. Azt hiszed, rám tudnád húzni a csavargást?

Az arcába vigyorogtam.

– Okosabb vagy te ennél, Ryan. Egy kis pénz még semmihez sem elég Kaliforniában. Nincs munkád. Nem tudod megmondani, honnan van pénzed. Téged az isten is

arra rendelt, hogy csavargásért lecsukjanak.

Drogdílernek néztem a fickót. Ha az – vagy bármi ehhez hasonló, ami kiderülne, ha bevinnék csavargás vádjával –, jó esély volt rá, hogy kiadja Asheraftet, ha ezzel megmentheti magát; különösen, mivel, amennyire tudtam, Ashcraft nem a törvény rossz oldalán állt.

– Ha a helyedben lennék – folytattam, miközben ő a földre bámult és gondolkodott –, a jobb belátásomra hallgatnék, és szépen elkezdenék beszélni. Te…

Hirtelen oldalt fordult a székében, és az egyik kezével a háta mögé nyúlt.

Kirúgtam a székéből.

Megcsúszott alattam az asztal, különben kifektettem volna. Az álla helyett így csak a mellkasát találtam el, hátradöntöttem, a hintaszék pedig rajta landolt. Leszedtem róla a széket, és elvettem a fegyverét – egy olcsó, nikkelezett ,32-est. Aztán visszamentem, és visszaültem az asztal sarkára.

Több harci kedv már nem maradt benne. Nyavalyogva felkelt.

– Elmondom. Nem akarok én bajt, közöm se nincs igazából a dologhoz. Azt senki se mondhassa, hogy én bármi rosszat csináltam. Ez az Ashcraft azt mondta, megfeji egy kicsit a feleségét. Ad nekem tíz dolcsit, ha felveszem a levelét minden hónapba', és továbbküldöm neki Tijuanába. Itt ismerkedtünk meg, és amikor hat hónapja lelépett délre, van ott egy macája, megígértem neki, hogy megcsinálom ezt neki. Tudtam, hogy pénz van benne, azt mondta, ez az ő „tartásdíja", de én semmi rosszat se nem csináltam.

– Milyen alak ez az Ashcraft? Mit melózott itt?

– Nem tudom. Talán szélhámos volt; megnyerő pofája van. Angol, és általában Ed Bohannon néven működik. Meg

kokózott is. Én nem élek vele – ez viccnek jó volt de tudod, hogy megy ez egy ilyen városban: az ember mindenféle alakokba belefut. Semmit se nem tudok róla, mire készül. Csak elküldöm neki minden hónapba' a pénzt, és elrakom a magam tízesét.

Ez volt minden, amit ki tudtam szedni belőle. Nem tudta – vagy nem akarta – elmondani, hol élt Ashcraft San Franciscóban, és kikkel találkozgatott. Azt mindenesetre megtudtam, hogy Bohannon azonos Ashcrafttel, nem egy másik közvetítő, és ez is valami.

Ryan torkaszakadtából kiáltozni kezdett, amikor rájött, hogy mégis beviszem csavargásért. Egy percig úgy tűnt, ismét kénytelen leszek egy rúgással lecsillapítani.

– Azt mondtad, elengedsz, ha beszélek – panaszkodott.

– Nem mondtam. De ha mégis mondtam volna… ha valaki fegyvert fog rám, az szerintem minden egyezséget eltöröl, amit esetleg kötöttünk. Na gyerünk!

Nem engedhettem, hogy szabadon járkáljon, amíg kapcsolatba nem lépek Ashcrafttel. Három háztömbbel sem lennék arrébb, amikor már táviratozna neki, a prédám pedig vidáman elindulhatna észak, kelet, dél vagy nyugat felé.

Ez a Ryan jó fogás volt. Amikor levették az ujjlenyomatát az Igazságügyi Palotában, kiderült, ő egy bizonyos Fred Rooney, más néven „Jamocha", díler és csempész, aki a laevenworthi állami börtönből szökött meg, és a tíz évéből nyolc még hátravolt.

– Megtennéd, hogy bent tartod egypár napig? – kértem meg a városi börtön vezetőjét. – El kell intéznem valamit, és könnyebben menne a dolog, ha a fickó egy darabig senkinek sem tudna üzenni.

– Persze – ígérte. – Az államiak két-három napig nem

fognak érte jönni. Majd addig teljesen elzárom.

III.

A börtöntől elmentem Vance Richmond irodájába, és elmondtam neki, mit sikerült megtudnom.

– Ashcraft Tijuanába továbbíttatja a leveleit. Ed Bohannon néven él ott, és lehet, hogy van egy nője is. Épp most csukattam le az egyik barátját; azt, amelyik továbbküldte neki a leveleket, és mellesleg egy szökött rab.

– Valóban szükség volt erre? – kérdezte Richmond. – Nem akarunk semmi bonyodalmat. Tényleg segíteni akarunk Ashcraftnek, ezt ön is tudja.

– Elengedhettem volna a jómadarat – vallottam be –, de mi értelme lett volna? Semmi sem stimmelt azzal a fickóval. Ha Asheraftet vissza lehet hozni a feleségéhez, nem árt, ha eltakarítjuk néhány gyanús barátját az útból. Ha pedig nem, mit számít? Mindenesetre van egy hozzá vezető szál, amin elindulhatunk. Ashcraft biztos helyen van, ahol bármikor megtalálhatjuk, amikor csak akarjuk.

Az ügyvéd megvonta a vállát, és a telefonért nyúlt. Felhívott egy számot.

– Ott van Mrs. Ashcraft?… Itt Mr. Richmond… Nem, még nem találtuk meg, de azt hiszem, tudjuk, hol lehet… Igen… Olyan tizenöt percen belül.

Letette a telefont, és felállt.

– Elugrunk Mrs. Ashcraft házához, és beszélünk vele.

Tizenöt perccel később kiszálltunk Richmond kocsijából a Jackson Streeten, nem messze a Goughtól. A ház egy kétemeletes fehér kőépület volt, előtte gondosan nyírt pázsittal, a kert körül vaskerítéssel.

Mrs. Ashcraft az emeleti szalonban fogadott minket. Magas, harminc alatti nő volt, karcsú szépség szürke ruhában. A tiszta szó illett rá a leginkább; így lehetne

jellemezni szeme kékjét, bőre fehéres rózsaszín színét és világosbarna haját.

Richmond bemutatott neki, majd elmondtam, amit megtudtam, a tijuanai nőt nem említve. Azt sem mondtam el, hogy a férje mostanság valószínűleg bűnözőként él.

– Úgy informáltak, hogy Mr. Ashcraft Tijuanában van. Körülbelül hat hónapja hagyta el San Franciscót. Egy ottani kávézóba továbbítják a leveleit, Edward Bohannon névre.

Szeme boldogan felcsillant, de nem izgatta fel magát. Nem az a fajta nő volt. Az ügyvédhez kezdett beszélni.

– Odamenjek én? Vagy inkább maga?

Richmond megrázta a fejét.

– Egyikünk sem. Maga biztosan nem mehet, én pedig nem tudok, pillanatnyilag nem. Holnapután Eurékában kell lennem, és több napig ott kell időznöm. – Hozzám fordult. – Önnek kell odamennie. Ön kétségkívül jobban el tudja intézni, mint én tudnám. Ön tudni fogja, mit és hogyan tegyen. Nem tudok konkrét utasításokat adni. Hogy mit tesz majd, az Mr. Ashcraft hozzáállásától és állapotától fog függeni. Mrs. Ashcraft nem akarja ráerőltetni magát, de elmulasztani sem akar semmit, amivel segíthet neki.

Mrs. Ashcraft kinyújtotta felém erős, karcsú kezét.

– Tegye azt, ami maga szerint a legbölcsebb.

Ez részben kérés volt, részben a bizalom kifejezése.

– Úgy lesz – ígértem.

Kedveltem ezt a Mrs. Ashcraftet.

IV.

Tijuana nem sokat változott az alatt a két év alatt, amióta nem jártam ott. Ugyanaz a két-háromszáz méter hosszúságú poros és elhanyagolt utca, amelyet két, szinte csak italmérésekből álló házsor határol – soronként nagyjából harmincöt van belőlük még koszosabb mellékutcákkal, amelyek a főutcáról kiszorult a csehóknak adnak helyet.

Az autó, amely San Diegóból levitt Tijuanába, kora délután rakott ki a város központjában, és az üzlet aznap még éppen hogy csak beindult. Alig két-három részeg őgyelgett az utcán a kutyák és a ténfergő mexikóiak között, bár már ekkor is sok leendő részeg sietett át egyik csehóból a másikba. Viszont ez semmi volt ahhoz a tömeghez képest, amely egy héttel későbbre volt várható, amikor elkezdődik a lóversenyszezon.

Kicsivel lejjebb egy nagy, aranyozott aranypatkót láttam függeni. Odasétáltam, aztán bementem az ivóba, amelyet a patkó díszített. A helyi csehók tipikus darabja volt. Ahogy bemegy az ember, balra húzódott a bárpult, amely az épület hosszát félig kitette, hátul három-négy félkarú rablóval. A bárral szemben, a jobb kéz felé eső falnál volt a tánctér, amely az elülső faltól egy megemelt pódiumig tartott, ahol éppen egy jobb napokat is látott zenekar készülődött a munkára. A zenekar mögött alacsony falú bokszok sora húzódott, melyek elölről nyitottak voltak, és mindegyikben egy asztal és két pad kapott helyet. Velük szemben, a bárpult és az épület hátsó fala között egy nyúlszájú férfi érméket rázott ki egy nyerőgépből.

A nap elején jártunk még, csupán néhány vendég tartózkodott bent, így hát a lányok, akiknek az a dolguk,

hogy italért beszélgessenek a betérőkkel, egész falkában rohamoztak meg.

– Fizetsz egy italt? Nem iszunk egyet? Fizetsz egyet, édes?

Elhessegettem őket – nem volt könnyű és elkaptam a pultos pillantását. Húsos, vörös képű ír ember volt, rőt haja két fürtben lógott le, melyek eltakarták amúgy sem túl nagy homlokát.

– Ed Bohannont keresem – mondtam neki bizalmasan.

Rám vetette zöld, halszínű szemeit.

– Nem ismerek semmiféle Ed Bohannont.

Elővettem egy darab papírt és egy ceruzát, lefirkantottam: *„Jamochát bekasztlizták”,* és odacsúsztattam a papírt a pultoshoz.

– Ha egy férfi azt mondja, hogy ő Ed Bohannon, és ez iránt érdeklődik, odaadná neki?

– Gondolom.

– Jó – mondtam. – Egy darabig itt leszek.

Arrébb sétáltam onnan, és leültem egy asztalhoz az egyik bokszban. Még el sem helyezkedtem a székemben, amikor letáborozott mellettem egy hórihorgas lány, aki csinált valamit a hajával, amitől az lila lett.

– Fizetnél nekem egy italt? – kérdezte.

Olyan arcot vágott, amely valószínűleg egy mosoly próbált lenni. Akármi is volt az, hatott. Féltem, hogy megismétli, ezért megadtam magam.

– Igen – mondtam, és rendeltem magamnak egy üveg sört a pincértől, aki már amúgy is a nyakamon lógott.

A sör nem volt rossz, ahhoz képest, hogy zöld sör volt; de ötven centért nem jár a szám. Tijuana történetesen Mexikóban van – körülbelül egy mérföldre a határtól –, de valójában egy amerikai város, amerikaiak működtetik, akik amerikai ital utánzatokat adnak el amerikai árakon. Ha az

ember ismerős az Államokban, sok olyan helyet találhat – különösen a kanadai határ közelében –, ahol kevesebbért adnak jófajta piákat, mint amennyiért itt méreggel itatnak.

A lila hajú nő az oldalamon ledöntötte a maga whiskyjét, és már nyitotta a száját, hogy javasolja, igyunk még egyet – az itteni prostik nem vesztegetik az idejüket –, amikor megszólalt mögöttem egy hang.

– Cora, Frank keres.

Cora csalódottan átnézett a vállam fölött.

Aztán újra azt az átkozott pofát vágta, és azt mondta:

– Jól van, Kewpie. Megtennéd, hogy addig foglalkozol a barátommal? – Azzal otthagyott.

Kewpie lehuppant a mellettem lévő székre. Izmos kis lány volt, olyan tizennyolc éves, annál egy nappal sem több. Csak egy kölyök. Fiús arca volt, és rövid, göndör, barna haja, és nevetős, pimasz szeme. Csinos teremtés volt.

Fizettem neki egy italt, és rendeltem még egy üveg sört.

– Mit szeretnél? – kérdeztem tőle.

– Kemény piát. – Rám vigyorgott. A vigyora pont olyan fiús volt, mint barna szeme, ahogy rám nézett. – Legalább egy hordónyit.

– És ezen túl?

Tudtam, hogy nem véletlenül váltogatják a lányokat az asztalomnál.

– Hallottam, hogy egy barátom után kérdezősködtél – mondta Kewpie.

– Lehetséges. Milyen barátaid vannak?

– Hát, ott van például Ed Bohannon. Ismered Edet?

Megráztam a fejem.

– Nem… Még nem.

– De őt keresed?

– Ühüm.

– Talán én meg tudnám mondani neked, hogyan találhatod meg, ha tudnám, hogy megbízhatok benned.

– Nekem teljesen mindegy – mondtam unottan. – Még néhány percet várok, és ha addig nem tűnik föl, részemről vége a dolognak.

A lány odabújt az oldalamhoz.

– Milyen hírt hoztál? Talán én tovább tudnám adni Ednek.

A szájába nyomtam egy cigarettát, tettem egyet a magaméba is, és meggyújtottam őket.

– Hagyjuk – blöfföltem. – Úgy látszik, ezt a te Ed barátodat nehezebb elérni, mint a római pápát. De engem nem izgat különösebben. Fizetek neked még egy italt, aztán lelépek innen.

Felugrott.

– Várj egy percet. Megnézem, elő tudom-e keríteni. Mi a neved?

– Legyen mondjuk Parker-mondtam, azt a nevet megadva neki, amelyet Ryannél is használtam, mert ez jutott először az eszembe.

– Várj itt – szólt vissza, ahogy a hátsó ajtó felé indult. – Azt hiszem, meg tudom találni.

– Én is azt hiszem – bólogattam.

Tíz perc telt el, és egy férfi jött az asztalomhoz a helyiség utcafronti részéből. Szőke angol férfi volt, kevesebb mint negyvenéves, akiről minden úri vonás eltűnt. Még nem ért a lejtő aljára, de az tisztán látszott, hogy már rákerült, kék szeme tompa színén, a szeme alatti táskákon, a szája körül lévő halvány ráncokon, lebiggyedt alsó ajkán és bőre szürkés árnyalatán. Megjelenése viszont meglehetősen vonzó volt – ennyi megmaradt még korábbi önmagából.

Leült velem szemben az asztalhoz.

– Engem keresel?

Csak egy árnyalatnyi brit akcentus volt a kiejtésében.

– Te vagy Ed Bohannon?

Bólintott.

– Jamochát elkapták pár napja – mondtam neki –, és mostanra valószínűleg úton van valahol a kansasi börtön felé. Üzent nekem, hogy adjam le neked a drótot. Tudta, hogy erre tartok.

– Hogy kapták el?

Kék szeme gyanakvóan fürkészte az arcomat.

– Nem tudom – mondtam. – Talán egy őrjárat során csípték el.

Összevont szemöldökkel nézett az asztalra, és ujjával céltalanul rajzolgatni kezdett egy kis kifolyt sörbe. Aztán ismét rám emelte metsző tekintetét.

– Mondott neked mást is?

– Ő nem mondott nekem semmit. Csak üzent nekem valakivel. Én nem találkoztam vele.

– Itt maradsz egy darabig?

– Igen, két-három napig – mondtam. – El kell intéznem valamit.

Mosolyogva felállt, és kinyújtotta a kezét.

– Kösz az infót, Parker – mondta. – Ha van kedved eljönni hozzám, én tudok adni neked igazi piát is.

Nem volt semmi kifogásom ez ellen. Kimentünk az Aranypatkóból, és elvezetett egy vályogházhoz az egyik mellékutcában, ahol a város már a sivataggal volt határos. Az előszobában intett, hogy üljek le, és átment a másik szobába.

– Mit kérsz? – szólt ki az ajtón keresztül. – Van rozspálinka, gin, tequila, skót whisky…

– Az utolsó a nyerő – szakítottam félbe a felsorolását.

Behozott egy üveg Black and White-ot, egy szódásüveget és pár poharat, és nekiláttunk inni. Amikor az első üveg kiürült, egy másik került a helyébe. Ittunk és beszéltünk, ittunk és beszéltünk, s közben mindketten úgy tettünk, mintha részegebbek lennénk, mint amennyire valójában voltunk – bár nem telt sok időbe, mire mindketten leittuk magunkat a sárga földig.

Ez egész egyszerűen egy ivóverseny volt. Ő megpróbált engem az asztal alá inni – hogy gátlástalanul beszámoljak neki minden titkomról –, és én is ugyanezzel próbálkoztam. Egyikünk sem járt sok sikerrel. Egyikünk sem volt már elég fiatal ahhoz, hogy kifecsegjen valamit részegen, amit józanul nem mondott volna el. Kevés felnőtt ember tesz ilyet, hacsak nem dicsekvésről van szó, vagy nem kezelik őket nagyon ügyesen. Egész délután egymást néztük az asztal fölött a szoba közepén, ittunk, és szórakoztattuk a másikat.

– Tu-tudod – beszélt valahonnan a sötétségből – nagy szam-szamár voltam. Van egy fe-feleségem, a legezs-legjobb asszony a világon. Aaa… azt akarja, hogy menjek vi-vissza hozzá meg minden. Erre én itt dek-dekkolok, ve-vedelem a p-piát, néha szívom a pipát, pedig lehetnék is valaki. Ép-építész például… és nem is akármilyen. D-d-de beragadtam ebbe az életbe… ez-ezekkel az emberekkel. N-n-nem látom a kiutat, d-de egyszer még kijutok ebből. Ebb-biztos. V-v-visszamegyek az asz-szonykámhoz, a v-világ legjobb asszonyához. N-n-ne mondj s-semmit Kewpie-nak! Kiverné a b-bal-balhét, hogy ott akarom hagyni. Jó kislány ez a K-kewpie, de tüzes. Be-belém állítaná a konyhakést. És jogosan! De visszamegyek a feleségemhez. V-véget vetek a pipázásnak! Nézz rám! U-úgy nézek ki, mint egy dro-drogos? P-pe-persze hogy nem! Mer' leszok-leszokóban

vagyok. Ma-majd megmutatom, nesze, egy slukk, meg-megmutatom, hogy bármikor le tudom tenni.

Szédelegve felállt a székéből, és áttámolygott a másik szobába, teljes erejéből rázendítve egy dalra:

„Egy fiatal barna lányka
lucskos időre ébredt,
hasad a hajnal, s mindjárt a
nap is fölkel…”[1]

Dülöngélve visszajött a szobába, kezében egy ezüsttálcával, rajta egy szépen megmunkált, csupa ezüst és ébenfa ópiumszívó készlettel. Letette az asztalra, és felém nyújtott egy pipát.

– Szívd meg te is, Parker.

Azt feleltem, hogy én maradok a whiskynél.

Mivel visszautasítottam a kokaint, kényelmesen elfeküdt a padlón az asztal mellett, sodort magának egy cigarettát, és folytatódott a mulatság – ő szívta a maga drogját, én pedig a piát öntöttem magamba –, és mindketten beszéltünk a másik kedvéért, megpróbálván elérni, hogy a másik meg számunkra mondjon valami hasznosat.

Már elég nagy mennyiséget betermeltem a piából, amikor Kewpie éjfélkor megjött.

– Úgy látom, jól érzitek magatokat, fiúk – nevetett, és lehajolt, hogy megcsókolja az angol kócos haját, amint fölé lépett.

Letelepedett az asztalra, és a whiskysüveg után nyúlt.

– Minden csodás – biztosítottam, bár valószínűleg nem mondtam ennyire tisztán.

Ekkor éppen harcot vívtam magamban. Az a gondolatom támadt, hogy táncolnom kéne. Négy-öt hónapja

Yucatánban – egy fickó után kutatva, aki elkövetett valamit a bankban, ahol dolgozott – láttam néhány bennszülöttet, akik a *naualt* táncolták. És ebben a pillanatban semmi mást nem akartam csinálni, mint a naualt táncolni. (Nem kevés pia volt már bennem!) Azonban tudtam, hogy amíg ülve maradok – ahogy egész este ültem –, még ura tudok lenni a testemnek, de nem kellene hozzá sok mozgás, és máris ki lennék ütve.

Nem emlékszem, végül sikerült-e elnyomnom a késztetést, hogy táncoljak. Arra emlékszem, hogy Kewpie az asztalon ült, úgy vigyorgott rám, mint a fiúja, és azt mondta:

– Állandóan részegnek kéne lenned, Köpcös; jól áll.

Nem tudom, válaszoltam-e neki valamit vagy sem. Azt tudom csak, hogy ezután nem sokkal lefeküdtem a földre az angol mellé, és elaludtam.

V.

A következő két nap szinte pontosan ugyanúgy telt, mint az első. Ashcraft és én a nap huszonnégy óráját együtt töltöttük, általában a lány is velünk volt, és csak akkor nem ittunk, amikor az ivást aludtuk ki. A három nap nagy részét vagy a vályogházban töltöttük, vagy az Aranypatkóban, de szakítottunk időt arra is, hogy betérjünk szinte az összes többi lebujba a városban. Csak halvány elképzelésem volt róla, mi minden történik körülöttünk, bár szerintem semmit sem mulasztottam el teljes mértékben. A második napon valaki hozzáadott egy vezetéknevet az álnévhez, amelyet a lánynak megadtam – és eztán már csak Tompa Parker voltam Tijuanában, és még most is az vagyok néhány embernek az ottaniak közül. Nem tudom, ki keresztelt el így engem, vagy hogy miért.

Ashcraft és én látszólag holtrészegek voltunk, de egyikünk sem vesztette el egy pillanatra sem a bizalmatlanságot a másik iránt, bármennyit is ittunk – pedig elég sokat ittunk. Ő gyakran szívta a pipáját. Nem hiszem, hogy a lány is használta volna a pipát, a tömény italokat viszont jól bírta. Úgy aludtam el, hogy nem tudtam, fel fogok-e ébredni, de semmi sem volt, ami elárulhatott volna, ezért úgy gondoltam, biztonságban vagyok, amíg nem mondok olyat, ami bajba keverhetne. Nem aggodalmaskodtam sokat – a lefekvés ideje általában olyan állapotban ért, amely lehetetlenné tette az aggódást.

így telt el három nap, aztán, kijózanodva, visszafelé tartottam San Franciscóba, magamban listát készítve arról, mit tudok és mit gondolok Norman Ashcraftról, más néven Ed Bohannonról.

A lista valahogy így nézett ki:

(1) Sejtette, talán tudta is, hogy a felesége megbízásából kerestem meg: túl óvatos volt, és túl jól játszotta a szerepét ahhoz, hogy efelől kétségem lett volna;

(2) úgy tűnt, hogy eldöntötte, visszamegy a feleségéhez, bár semmi garancia nem volt rá, hogy valóban így tesz;

(3) nem volt menthetetlenül drogfüggő; csak ópiumot szívott, és függetlenül attól, mit mondanak a vasárnapi újságmellékletek, egy ópiumszívó csak kicsivel rosszabb, ha egyáltalán rosszabb, egy átlagos dohányosnál;

(4) elképzelhető, hogy összeszedi magát a felesége befolyására, de korántsem biztos: fizikailag nem épült még le, de már megízlelte a lecsúszottak életét, és úgy tűnt, tetszett neki;

(5) az a lány, Kewpie, őrülten szerelmes volt belé, és bár ő is kedvelte a lányt, az ő eszét nem vette el a szerelem.

Aludtam egy jót a vonaton Los Angeles és San Francisco között, így amikor leszálltam a Harmadik és Townsend Street sarkán az állomáson, alig fájt a fejem, a gyomrom sem liftezett, és az idegeim is kezdtek megnyugodni. Befaltam egy reggelit, amely bőségesebb volt, mint amennyit az előző három napban összesen megettem, és elmentem Vance Richmond irodájába.

– Mr. Richmond még mindig Eurékában van – tájékoztatott a gyorsírója. – A jövő hét elejénél előbb nem várom vissza.

– El tudná érni nekem telefonon?

El tudta, és meg is tette.

Anélkül, hogy bármilyen nevet említettem volna, elmondtam az ügyvédnek, amit tudtam, és amit gondoltam.

– Értem – mondta. – Gondolom, most elmegy Mrs. A. házához, és elmondja neki is. Én még ma írok neki, és valószínűleg holnaputánra visszaérek a városba. Azt

hiszem, addig nem lesz semmi baj, ha nem teszünk semmit.

Felültem egy villamosra, a Van Ness Avenue-n átszálltam, és elmentem Mrs. Ashcraft házához. Semmi sem történt, amikor becsöngettem. Még sokszor megnyomtam a csengőt, mielőtt észrevettem, hogy két reggeli újság hever a tornácon. Megnéztem a dátumokat – az aznap reggeli és az egy nappal azelőtti újság volt.

Egy öregember kopott munkásruhában a pázsitot locsolta a szomszédban.

– Tud róla, hogy az itt élő emberek elutaztak volna? – szólítottam meg.

– Nem hiszem. Ma reggel láttam, hogy a hátsó ajtó nyitva van.

Folytatta a locsolást, aztán megállt, és megvakarta az állát.

– Mégis elmehettek – mondta lassan. – Onnan gondolom, hogy nem láttam senkit… Nem emlékszem, hogy bárkit is láttam volna tegnap óta.

Otthagytam az elülső lépcsőket, megkerültem a házat, megmásztam az alacsony kerítést hátul, és felmentem a hátsó lépcsőn. A konyhaajtó nagyjából harminc centire nyitva állt. Senkit sem láttam a helyiségben, de vízfolyást lehetett hallani.

Kopogtattam az ajtón, jó hangosan. Nem jött semmi válasz. Belöktem az ajtót, és bementem. A folyó víz hangja a mosogatóból jött. Belenéztem a mosogatóba.

Az egyik csapból vékony sugárban folyt a víz egy szeletelőkésre, majdnem harminc centi hosszú, hegyes pengével. A kés tiszta volt, de a porcelán mosdókagyló hátsó részén – ahova csak néhány csepp víz fröccsent – vörösesbarna pöttyöket láttam. Az egyiket lekapartam a körmömmel; száradt vér volt.

A mosogatón kívül semmi rendelleneset nem láttam a konyhában. Kinyitottam a spájzajtót. Úgy tűnt, minden a helyén van. A szoba túloldalán egy másik ajtó vezetett a ház elülső részébe. Kinyitottam az ajtót, és egy folyosóra jutottam. A konyhából nem szűrődött ide annyi fény, hogy megvilágítsa a folyosót. A homályban a villanykapcsoló után tapogatóztam, mert tudtam, hogy ott kell lennie. Valami puhára léptem.

Visszahúztam a lábamat, benyúltam a zsebembe gyufáért, és meggyújtottam egyet. A lábam előtt, fejével és vállával a padlón, csípőjével és lábával egy lépcsősor alsó fokain, egy filippínó fiú feküdt, alsóneműben.

Halott volt. Egyik szemét kinyomták, és a torkát átvágták, végig az álla alatt. Láttam a gyilkosságot, anélkül, hogy akár csak be kellett volna csuknom a szememet. A lépcső tetején állnak… a gyilkos bal keze belecsap a filippínó arcába… a hüvelykujját belenyomja a szemébe… hátraszegi a barna arcot… nekifeszíti a barna torkot a kés élének… aztán átvágja a torkát… és lelöki a lépcsőn.

A második gyufám fényében már előtűnt a villanykapcsoló. Felkattintottam, begomboltam a kabátomat, és felmentem a lépcsőn. Itt-ott száradt vér sötétlett a fokokon, és az emeleti lépcsőpihenőnél egy nagy folt rondította el a tapétát. A lépcső tetején találtam egy újabb villanykapcsolót, és megnyomtam.

Végigmentem a folyosón, benéztem két szobába, amelyek rendben lévőnek tűntek, aztán elfordultam a sarkon – és megtorpantam, éppen időben ahhoz, hogy ne lépjek rá a nőre, aki ott feküdt.

Arccal lefelé, maga alá húzott lábakkal feküdt a földön, kezét a hasán összekulcsolva. Hálóingben volt, és a haját hátul összefonta. Egyik ujjammal megérintettem a

nyakszirtjét. Jéghideg volt. Letérdeltem a földre – hogy ne kelljen megfordítanom a testet –, és megnéztem az arcát. A cseléd volt, aki beengedett minket Richmonddal négy nappal korábban.

Újra felálltam, és körülnéztem. A cseléd feje majdnem hozzáért egy csukott ajtóhoz. Megkerültem, és benyitottam a szobába. Egy hálószoba volt, és nem a cselédé. ízlésesen berendezett hálószoba, vajszínű és szürke bútorkárpitokkal, a falakon francia festmények reprodukcióival. Az ágyon kívül minden érintetlen. Az ágynemű rendetlenül hevert egy nagy kupacban az ágy közepén. Túl nagy volt ez a kupac…

Az ágy fölé hajoltam, és elkezdtem lerángatni a takarókat. A második, amit leszedtem, véres volt. A többit egyszerre rántottam le. Mrs. Ashcraft feküdt ott. Halott volt.

Teste egy kis kupacot alkotott, melyből feje természetellenesen lógott le, mivel a nyakát egészen a csontig elvágták. Arcán négy mély karmolás nyoma látszott, a halántékától egészen az álláig. Kék selyempizsamájának egyik ujja le volt tépve. Az ágynemű és a pizsama nedvesek voltak a vértől, amely a ráhalmozott takarók miatt nem száradt meg.

Visszaterítettem rá a takarót, elhaladtam a halott nő mellett a folyosón, és lementem az elülső lépcsőn, még több villanyt felkapcsoltam, egy telefon után kutattam. A földszinten, a lépcsőtől nem messze meg is találtam. Először a rendőrséget hívtam fel, aztán Vance Richmond irodáját.

– Szóljon Mr. Richmondnak, hogy Mrs. Asheraftet meggyilkolták – mondtam a gyorsírójának. – Itt vagyok a házában. A következő két-három órában itt el fog tudni érni.

Aztán kimentem az elülső ajtón, leültem a felső lépcsőfokra, és elszívtam egy cigarettát, amíg a rendőrség

megérkezett.

Rohadtul éreztem magam. Láttam már egyszerre ennél több hullát is életemben, és láttam néhányat, akiket elég rondán öltek meg, de ez az egész akkor zuhant a nyakamba, amikor az idegeim ki voltak készülve a háromnapi piálástól.

A rendőrautó befordult a sarkon, és elkezdte ontani magából a rendőröket, mielőtt az első cigarettám végére értem volna. O'Gar, a gyilkossági osztály ügyeletes nyomozó őrmestere ért először a lépcsőhöz.

– Helló – üdvözölt. – Ezúttal mid van számunkra?

Örültem, hogy látom. Ez a zömök, golyófejű őrmester az egyik legjobb ember az osztályán, és eddig mindig szerencsét hozott nekem, amikor együtt dolgoztunk.

– Találtam odabent három hullát, mielőtt abbahagytam volna a keresgélést – mondtam, miközben bementünk a házba. – Talán egy hivatásos nyomozó, mint te, jelvénnyel, meg minden, többet is találhat.

– Azért te sem teljesítettél rosszul… egy kezdőhöz képest – mondta.

Elmúlt a bágyadtságom. Alig vártam, hogy munkához láthassak. Az itt fekvő halott emberek ismét csupán bábuk voltak egy játékban – vagy legalábbis majdnem. Még emlékeztem Mrs. Ashcraft karcsú kezének érintésére, de ezt az emléket száműztem az agyam egyik hátsó zugába. Néha lehet hallani nyomozókról, akik nem váltak érzéketlenné, akikben megmaradt az emberek iránti együttérzés. Mindig is sajnáltam őket, és nem értettem, miért nem hagyják ott a munkájukat és találnak egy másik hivatást maguknak, amely kevésbé viselné meg őket. Ha egy nyomozó nem növeszt maga köré kemény csigaházat, vidám élet elé néz – nap mint nap újabb lelki fájdalmakkal kell megküzdenie.

Először a filippínót mutattam meg O'Garnak, azután a

két nőt. Több hullát nem találtunk. A következő néhány órában mindannyiunkat – O'Gart, az alá tartozó nyolc embert és engem – lefoglalt a pepecs munka. A házat át kellett kutatni a padlástól a pincéig. Ki kellett kérdezni a szomszédokat. Meg kellett vizsgálni az állásközvetítő irodákat, amelyek közbenjárásával az alkalmazottak munkába állhattak. Fel kellett kutatni a filippínó és a cseléd rokonait és barátait, és ki kellett kérdezni őket. Újságosfiúkat, levélhordókat, zöldségesek kifutófiúit, mosodai alkalmazottakat kellett megkeresni, kikérdezni, és, ha szükséges, lenyomozni.

Amikor az összes jelentés beérkezett, O'Gar és én félrehúzódtunk a többiektől – különösen az újságíróktól, akik ekkorra már az egész helyet ellepték és bezárkóztunk a könyvtárba.

– Tegnapelőtt éjszaka, mi? Szerda éjszaka? – morogta O'Gar, amikor kényelmesen elhelyezkedtünk egy-egy bőrfotelban, és mindketten rágyújtottunk.

Bólintottam. Tekintetbe véve az orvos jelentését, aki megvizsgálta a testeket, a tornácon hagyott két újság ottlétét, és a tényt, hogy sem a szomszéd, sem a fűszeres, sem a hentes nem látta egyiküket sem szerda óta, úgy tűnt, a szerda éjszaka – vagy csütörtök kora reggel – az elkövetés időpontja.

– Azt mondanám, a gyilkos betörte a hátsó ajtót – folytatta O'Gar, a plafont bámulva a füstön keresztül –, felvette a szeletelőkést a konyhában, és felment az emeletre. Talán egyenesen Mrs. Ashcraft szobájába, de az is lehet, hogy nem. Viszont hamarosan bement oda. A pizsama letépett ujja és a karmolások a nő arcán arra utalnak, hogy dulakodtak. A filippínó és a cseléd meghallották a lármát, feltehetően a nő sikolyát, és a szobájához siettek, hogy

megnézzék, mi a baj. A cseléd valószínűleg éppen akkor ért oda, amikor a gyilkos kijött a szobából, és annyi volt neki. Azt hiszem, a filippínó ekkor meglátta a gyilkost, és menekülni kezdett. A gyilkos a hátsó lépcső tetejénél kapta el, és végzett vele. Aztán lement a konyhába, megmosta a kezét, ledobta a kést, és eltűnt.

– Eddig stimmel – értettem egyet –, de észrevettem, hogy elsiklottál a kérdés fölött, miszerint ki ölte meg a nőt, és miért.

Hátratolta a kalapját, és megvakarta golyófejét.

– Ne sürgess – mordult rám –, rátérek majd erre is. Úgy tűnik, mindössze három lehetőség közül kell választanunk. Tudjuk, hogy a három emberen kívül senki sem élt a házban, akiket megöltek. Szóval a gyilkos vagy egy őrült volt, aki csak szórakozásból gyilkolt, vagy egy rajtakapott betörő, aki elvesztette a fejét, vagy valaki, akinek oka volt megölni Mrs. Ashcraftet, aztán meg kellett ölnie a két szolgálót is, amikor észrevették.

– Az, hogy a kést a konyhából vette el, valószínűtlenné teszi, hogy betörő lett volna. Ráadásul meglehetősen biztosak vagyunk benne, hogy semmit sem loptak el. Egy igazi csavargó vitt volna magával saját fegyvert, ha rabolni akar. De a fenébe is, rengeteg féleszű csavargó van a világon, aki simán felvesz egy kést a konyhában, elveszti a fejét, amikor a ház felébred, mindenkit lekaszabol, akivel összefut, és elmegy anélkül, hogy bármit is magával vinne.

Tehát lehetett akár egy csavargó is, de én személy szerint arra tippelek, hogy olyasvalaki követte el, aki el akarta tenni Mrs. Ashcraftet láb alól.

– Nem is rossz – dicsértem meg. – Most ezt hallgasd meg: Mrs. Ashcraftnek van egy férje Tijuanában, egy visszafogottabb-fajta drogfüggő, aki összekerült egy csapat

rosszfiúval. A nő megpróbálta rávenni, hogy jöjjön vissza hozzá. A férfinak van lenn egy barátnője, aki fiatal, bolondul érte, és rossz színész; egy kemény kiscsaj. A férfi azt tervezte, hogy otthagyja a lányt, és visszajön a feleségéhez.

– Igazán?

– Viszont – folytattam – ő is és a lány is velem voltak Tijuanában tegnapelőtt éjszaka, amikor a gyilkosság történt.

– Igazán?

Valaki kopogott az ajtón, félbeszakítva a beszélgetésünket. Egy rendőr jött, hogy szóljon nekem, telefonon keresnek. Lementem a földszintre, és Vance Richmond hangját hallottam a vonal másik végéről.

– Mi ez az egész? Miss Henry átadta az üzenetét, de semmi részlettel nem tudott szolgálni.

Elmondtam neki mindent.

– Ma este elindulok vissza a városba – mondta, miután befejeztem. – Maga addig is a saját belátása szerint folytassa a nyomozást. Mostantól szabad kezet kap.

– Rendben – válaszoltam. – Valószínűleg már nem leszek a városban, amikor maga visszaérkezik. Az ügynökségen keresztül elérhet, ha kapcsolatba akar lépni velem. A maga nevében meg fogom táviratozni Ashcraftnek, hogy utazzon ide.

Miután Richmond letette, felhívtam a városi fogházat, és megkérdeztem a vezetőjétől, hogy John Ryan, más néven Fred Rooney, más néven Jamocha még ott van-e.

– Nincs. Tegnap reggel az államiak elvitték Laevenworthbe két másik fogollyal együtt.

Felsiettem a könyvtárba, és azt mondtam O'Garnak:

– Elcsípem az esti vonatot dél felé, mert fogadni mernék, hogy Tijuanában kell keresnünk a megoldást. Táviratozok

Ashcraftnek, hogy üljön vonatra. Azt akarom, hogy egy-két napig legyen távol Tijuanától, és ha itt van a városban, te rajta tudod tartani a szemed. Megadom a személyleírását, és majd Vance Richmond irodájában megtalálhatod. Valószínűleg az lesz az első dolga, hogy odamegy.

A maradék szűk félórámat azzal töltöttem, hogy táviratokat írtam és küldtem el. Az elsőt Ashcraftnek.

EDWARD BOHANNON,
ARANYPATKÓ KÁVÉZÓ,
TIJUANA, MEXICO.
MRS. ASHCRAFT HALOTT.
IDE TUDNA JÖNNI HALADÉKTALANUL?
VANCE RICHMOND.

A másik kettő kódolva volt. Az egyiket a Kontinentális Detektívügynökség Kansas City-i kirendeltségének küldtem, megkértem őket, hogy küldjenek egy nyomozót Laevenworthbe, kikérdezni Jamochát. A másikban megkértem a Los Angeles-i kirendeltséget, hogy találkozhassak az egyik emberükkel a következő napon.

Ezután elrohantam a lakásomba egy táskányi tiszta ruháért, és az éjszakát már dél felé robogva aludtam át.

VI.

San Diego tömve volt nyüzsgő emberekkel, amikor másnap kora délután leszálltam a vonatról. A nagy tömeget a határ másik oldaláról ideözönlő emberek alkották, akik a lóversenyszezon első szombatjára jöttek. Filmes fickók Los Angelesből, farmerek Imperial Valley-ből, tengerészek a csendes-óceáni flottából, szerencsejátékosok, turisták, mutatványosok, és átlagemberek is, az ország minden pontjáról. Megebédeltem, bejelentkeztem egy szállóba, és otthagytam a csomagom, aztán felmentem a U. S. Grant Hotelhez, hogy találkozzak a Los Angeles-i nyomozóval, akiért táviratoztam.

Az előcsarnokban találtam rá; szeplős arcú gyerek volt, huszonegykét éves, szürke szemével éppen egy versenyprogramba mélyedt bele, az egyik ujja pedig ragasztószalaggal volt bekötve. Elhaladtam mellette, és megálltam a szivaros standnál, ahol vettem egy csomag cigarettát, és kiegyenesítettem egy képzeletbeli horpadást a kalapomon. Aztán visszamentem az utcára. A bekötött ujj és a kalappal ügyködés volt a bemutatkozásunk egymásnak. Még a polgárháború előtt találta ki valaki ezeket a trükköket, de még mindig tökéletesen működnek, így hát a régiségük nem ok arra, hogy felhagyjunk az alkalmazásukkal.

Felsétáltam a Fourth Streeten, eltávolodva a Broadwaytől – San Diego főútjától és a nyomozó felzárkózott hozzám. Gormannek hívták, és kiderült, hogy nagyon rátermett. Elmondtam neki, mi lesz a feladata.

– Menj le Tijuanába, és ülj be az Aranypatkó nevű kávézóba. Van ott egy izmos kis lány, aki italokat vetet a vendégekkel: rövid, göndör haj, barna szem, kerek arc, elég

nagy, vörös ajkak, szögletes váll. Nem lehet eltéveszteni; csinos kölyök, körülbelül tizennyolc éves, Kewpie-nak hívják. Őt kell kiszúrnod. Tartsd magad távol tőle. Ne próbáld befűzni. Kapsz tőlem egy óra előnyt. Aztán bemegyek, és beszélek vele. Azt akarom tudni, mit csinál közvetlen az után, hogy én elmegyek, és mit csinál a következő néhány napban. Itt elérhetsz – megadtam neki a hotel nevét és a szoba számát, ahol megszálltam – minden éjszaka. Sehol máshol ne próbálj beszélni velem. Valószínűleg leggyakrabban az Aranypatkó környékén leszek.

Szétváltunk, lementem a térre, és egy órán át ültem egy padon a pálmafák alatt. Aztán felmentem az állomáshoz, és kiharcoltam magamnak egy ülőhelyet egy Tijuanába tartó járaton.

További tizenöt mérföld poros vonatút után – úgy, hogy öten ültünk a három emberre tervezett ülésen –, és egy kis határátkelőnél való várakozást követően, már szálltam is le az állomáson a lóversenypálya bejárata előtt. Bár a lovak egy ideje már futottak, a forgókeresztek még mindig folyamatosan forogtak, ahogy beengedték a látogatókat a pályára. Hátat fordítottam a kapunak, és odamentem a Monte-Carlo – nagy, fából készült kaszinó – előtt sorakozó buszokhoz, felszálltam az egyikre, és kimentem vele az Óvárosba.

Az Óváros elhagyatott látványt nyújtott. Szinte mindenki a versenypályán volt, hogy a kutyákat nézze. Ahogy beléptem az Aranypatkóba, észrevettem Gorman szeplős arcát. Éppen egy pohár meszkált ivott. Reméltem, hogy erős gyomra van. Szüksége volt rá, ha desztillált kaktuszlét iszogatva akarta kivenni a maga részét a nyomozásból.

Az Aranypatkóban olyan üdvözlésben volt részem,

mintha hazatértem volna. Még a lenyalt hajú csapos is rám villantott egy mosolyt.

– Hol van Kewpie? – kérdeztem.

– Ed barátnőjét keresed? – kacsintott rám egy nagydarab svéd lány. – Megnézem, elő tudom-e keríteni neked.

Kewpie éppen ekkor jött be a hátsó ajtón keresztül.

– Helló, Tompa! – Egészen rám mászott, megölelt, arcát az enyémhez nyomta, és isten tudja, mi mindent csinált még. – Lejöttél egy újabb piamaratonra?

– Nem – mondtam, miközben hátravezettem a bokszokhoz. – Most üzleti ügyben vagyok itt. Hol van Ed?

– Fenn északon. A felesége kinyúlt, ő meg elment felmarkolni, ami jár.

– És ez elszomorít téged?

Egy kisfiús mosollyal az összes fogát kimutatta.

– Nané! Nehezen viselem, hogy a papa ölébe pottyant a főnyeremény.

Ránéztem a szemem sarkából – olyan pillantással, amelyet bölcsnek szántam.

– És gondolod, hogy Ed visszajön hozzád a pénzzel együtt?

Szeme sötéten rám villant.

– Miről beszélsz? – kérdezte.

Mindentudóan mosolyogtam.

– Történni fog ez-az – jósoltam. – Ed itt fog hagyni téged, már amúgy is tervezte, vagy pedig szüksége lesz minden egyes centre, amit meg tud spórolni, hogy megmentse a nyakát a…

– Te hazug disznó!

Jobb válla felém mozdult, és hozzáért az én bal vállamhoz. Bal keze eltűnt rövid szoknyája alatt. Előretoltam a vállát, élesen elfordíttam magamtól. A kés,

amelyet a szoknyája alól előhúzott, mélyen az asztal aljába fúródott. Vastag pengéjű kés volt, amelyet pontos hajításra terveztek.

A lány hátrarúgott, cipője egyik hegyes sarkát a bokámba mélyesztette. Bal kezemmel hátulról átkaroltam, és az oldalához szorítottam a könyökét, éppen amikor kiszabadította a kést az asztalból.

– Mi a fene folyik itt?

Felnéztem.

Az aszal másik oldalán egy férfi állt, és engem bámult: szétvetett lábbal, csípőre tett kézzel. Ronda, nagydarab ember volt. Magas, kiálló csontú férfi, széles vállal, amelyből sovány, sárga nyak emelkedett ki, megtartva kis, kerek fejét. Közel álló, fekete gombszemei apró, összelapított orrot fogtak közre. A szája olyan látványt nyújtott, mintha egy tépés lenne az arcán, és most éppen vicsorra húzódott, kimutatva kétsornyi egyenetlen, barna fogát.

– Azt meg honnan szedted? – mordult rám ez a szeretni való ember.

Túl kemény volt, hogy érveljek vele.

– Ha pincér vagy – mondtam neki –, hozz egy üveg sört, meg valamit a kölyöknek. Ha nem pincér vagy, szívódj fel.

Az asztal fölé hajolt, én pedig erőt gyűjtöttem a lábamba. Úgy látszott, hamarosan szükségem lesz rá, hogy le tudjak lépni.

– Adok én neked…

A lány kiszabadította magát a kezeim közül, és elhallgattatta.

– Nekem egy rövidet – mondta élesen.

Ránk vicsorgott, egyikünkről a másikunkra nézett, még egyszer felém vicsorította koszos fogait, és otthagyott minket.

– Ki a barátod?

– Jobban teszed, ha leszállsz róla – tanácsolta a lány, és nem válaszolt a kérdésemre.

Ezután visszasüllyesztette a kését a helyére a szoknyája alá, és felém fordult.

– Szóval mi ez az egész Edről, meg arról, hogy bajban van?

– Olvastál a lapokban a gyilkosságról?

– Igen.

– Akkor már te is könnyen kitalálod a többit – mondtam. – Ed egyetlen esélye, hogy ezt megússza, ha rád keni a dolgot. Viszont nem hiszem, hogy ez sikerülne neki. És ha így lesz, akkor le fogják csukni.

– Megőrültél? – kérdezte. – Annyira nem voltál részeg, hogy ne tudd, mindketten itt voltunk veled, amikor a gyilkosság történt.

– Nem vagyok annyira őrült, hogy azt higgyem, ez bármit is bizonyít – javítottam ki. – Viszont elég őrült vagyok ahhoz, hogy arra számítsak, egy gyilkossal az oldalamon megyek majd vissza San Franciscóba.

Rám nevetett. Én visszanevettem, és felálltam.

– Még összefutunk – mondtam, ahogy az ajtó felé mentem.

Visszamentem San Diegóba, és táviratoztam Los Angelesbe, hogy küldjenek még egy nyomozót. Aztán ettem valamit, és az este hátralevő részét az ágyamon töltöttem a hotelszobámban; cigarettáztam, terveket szőttem, és vártam, hogy befusson Gorman.

Már késő volt, amikor megérkezett, és kilométerekről bűzlött a meszkáltól, de úgy tűnt, az esze a helyén van.

– Egy pillanatra azt hittem, nekem kell majd kiszabadítanom téged onnan – vigyorgott. – Amikor a lány

a kését villogtatta, a nagyfiú pedig már készült elővenni az ólmosbotot a zsebéből, már azt hittem, balhé lesz.

– Te csak hagyj engem békén – utasítottam. – A te feladatod az, hogy figyeld, mi történik, és semmi több. Ha belém vágnak egy kést, azt megemlítheted a jelentésedben, de ennél többet nem tehetsz. Mit sikerült kiderítened?

– Miután leléptél, a lány és a nagyfiú összedugták a fejüket. Elég izgatottnak látszottak. Egészen feldúltak voltak, mondhatnánk. A fickó elment, mire otthagytam a lányt, és az ő nyomába szegődtem. Bejött a városba, és feladott egy táviratot. Nem tudtam annyira közeljutni hozzá, hogy lássam, kinek küldte. Aztán visszament a csehóba. Minden okénak tűnt, amikor leléptem.

– Ki ez a nagyfiú? Megtudtad?

– Az alapján, amit hallottam, nem az iskolás lányok álma. A névjegyén a Lúdnyak Flinn név szerepel. Ő a csehó kidobóembere és mindenese. Nem egy finom ember, az biztos. Láttam akció közben: úgy hajított ki az utcára két tengerészt, hogy azok csak nyekkentek.

Szóval ez a Lúdnyak az Aranypatkó keményfiúja, és az én háromnapos ivótúrám alatt nem volt a láthatáron. Annyira nem lehettem részeg, hogy elfelejtsek egy ilyen ronda embert. És a három nap egyikén történt, hogy megölték Mrs. Ashcraftet és a szolgálóit.

– Táviratoztam az irodátokba még egy emberért – mondtam Gorman-nek. – Ő veled fog kapcsolatba lépni. Mutasd meg neki a lányt, te pedig maradj rajta Lúdnyakon. Azt hiszem, három gyilkosságot fogunk rábizonyítani, szóval légy óvatos. Holnap ismét ott leszek, hogy még jobban felkavarjam a dolgokat; de ne feledd, bánni történik, mindenki tegye csak a saját dolgát. Ne rontsd el az egészet azzal, hogy megpróbálsz segíteni nekem.

– Vettem, főnök. – Azzal elment, hogy aludjon egy kicsit.

A következő napot a lóversenypályán töltöttem, bóklásztam a lovak között, és vártam, hogy beesteledjen. A pályát elárasztotta a szokásos vasárnapi csődület. Összefutottam pár régi ismerőssel, néhánnyal a magam oldaláról, néhánnyal a másikról, és néhány semlegessel. A második csoportból az egyik Trükkös Schultz volt. Amikor legutóbb találkoztunk, egy zsaru éppen kivezette egy philadelphiai tárgyalóteremből, hogy megkezdje tizenöt éves büntetését. Ekkor megesküdött, hogy a következő találkozásunkat nem fogom túlélni. Ezen a délutánon fülig érő mosollyal üdvözölt, fizetett egy kört abból, amit a lelátón gin néven árultak, és adott egy tippet egy Méhviasz nevü lóra. Nem vagyok olyan bolond, hogy bárki tippjét megjátsszam, így hát ezt sem játszottam meg. Mire Méhviasz annyival a többi ló előtt futott, hogy úgy tűnt, ő és a többiek külön fajhoz tartoznak, és huszonvalahány az egyhez fizetett. Így hát Trükkös végül mégiscsak bosszút állt rajtam.

Amikor véget ért az utolsó futam, bekaptam valamit a Sunset Innben, aztán átmentem a nagy kaszinóba – ugyanannak az épületnek a másik felébe. Vagy ezer ember lökdösődött, hogy szerencsét próbálhasson pókerben, kockajátékban, fáraóban, szerencsekerékben, rulettben és huszonegyben, minden pénzükkel, ami a lóverseny után még megmaradt, vagy éppen azzal, amit ott nyertek. Én semmilyen játékba nem szálltam be. Az én játékidőm véget ért. Körbesétáltam a tömegben az embereimre vadászva.

Észrevettem az elsőt – egy napbarnított férfit, aki nyilvánvalóan farmer volt a vasárnapi ruhájában. Az ajtónak támaszkodott, és az arcán ott volt az a különös üresség, amely azonnak a szerencsejátékosoknak a sajátja,

akik azelőtt fogytak ki a pénzükből, mielőtt a játék véget ért volna. Ebben a nézésben megbánás van, de nem annyira a pénz elvesztése, mint inkább azért, mert kénytelenek abbahagyni a játékot.

Odamentem hozzá.

– Kipucoltak? – kérdeztem együtt érzően, amikor rám nézett.

Szégyenlősen bólintott.

– Mit szólnál néhány dolcsihoz egy pár perces melóért? – csábítottam.

Tetszett neki, de mi lenne a munka?

– Le kellene jönnöd velem az Óvárosba, és megnézni egy embert. Aztán megkapod a fizetséget. Semmi mást nem kell csinálnod.

Ez nem volt egészen kielégítő magyarázat, de öt dolcsi az öt dolcsi, és bármikor kiszállhatott, ha valami nem tetszett neki. Úgy döntött, megpróbálja.

Otthagytam a farmert egy ajtónál, és egy másik után eredtem – ez alacsony, kövér férfi volt, kerek, bizakodó szemmel és jellegtelen szájjal. Ő is akart öt dolcsit keresni azon az egyszerű és könnyű módon, amelyet felvázoltam neki. A következő ember, akit elkaptam, kissé túl félénk volt ahhoz, hogy megkockáztassa a dolgot. Aztán befogtam egy filippínót – csodásan nézett ki őzbarna öltönyében, amely a gallérjánál kettéhasadt, és a nadrágjában, amelynek óriási gombjai egy hordót is egyben tartottak volna, majd egy zömök, fiatal görögöt, aki pincér vagy fodrász lehetett.

Négy ember elég is volt. Tökéletesen elégedett voltam a négyesemmel. Nem néztek ki túl intelligensnek ahhoz, amire készültem, de nem látszottak gengsztereknek vagy csalóknak sem. Felraktam őket egy buszra, és lementem velük az Óvárosba.

– A következő lesz a feladat – oktattam őket, amikor megérkeztünk. – Bemegyek az Aranypatkó nevű kocsmába, itt a sarkon. Adjatok két-három percet, aztán kövessetek, és vegyetek magatoknak egy italt. – Adtam a farmernek egy ötdolláros bankjegyet. – Ezzel fogsz fizetni az italokért, és ez nem része a fizetségeteknek. Van bent egy magas, széles vállú férfi, akinek hosszú, sárga nyaka és ronda kis arca van. Nem téveszthetitek el. Azt akarom, hogy mindannyian jól nézzétek meg magatoknak, de anélkül, hogy gyanút fogna. Ha biztosak vagytok benne, hogy ezután bárhol felismernétek, bólintsatok felém, aztán gyertek vissza ide, és megkapjátok a pénzeteket. De legyetek óvatosak, amikor felém bólintotok. Nem szeretném, ha odabent bárki is rájönne, hogy ismertek engem.

Ez elég furcsán hangzott nekik, de ott volt a fejenként öt dollár ígérete, és még nyitva volt a kaszinó, ahol öt dollárból bármikor megindulhat egy szerencsehullám… A mondatot mindenki befejezheti magának. Feltettek néhány kérdést, amelyekre én nem voltam hajlandó válaszolni, de nem mentek el.

Lúdnyak a bárpult mögött állt, éppen kisegített a csaposoknak, amikor beléptem a helyiségbe. Szükségük is volt a segítségre. A hely tele volt vendégekkel. A tánctér úgy nézett ki, mint egy tömegjelenet. Az emberek négyes sorokban tülekedtek a pultnál. Ha valaki elsüt egy vadászpuskát, azt sem lehetett volna meghallani: férfiak és nők nevettek, ordítoztak és átkozódtak; üvegek és poharak zörögtek és csörömpöltek; és minden másnál hangosabbnak és kellemetlenebbnek hallatszott az izzadó zenekar zajongása. Tömeg, hangzavar, bűz – egy tijuanai lebuj vasárnap este.

Nem tudtam kivenni Gorman szeplős arcát a

sokaságban, de megláttam Hooper jellegzetes, fehér arcát, a másik Los Angeles-i nyomozóét, akit a második táviratomra küldtek válaszul. Kewpie tőlem távolabb ült a bárnál, egy alacsony férfival iszogatott, akinek szende arcán a válófélben lévő férjek tipikus nemtörődöm kifejezése ült. A lány felém biccentett, de nem hagyta ott a kliensét.

Lúdnyaktól kaptam egy vicsorgást, és a sört, amit rendeltem. Hamarosan bejött a négy bérelt emberem. Gyönyörűen elvégezték a dolgukat!

Először keresztülbámultak a füstön, és megvizsgáltak minden arcot, gyorsan elkapva a szemüket minden pillantás elől, amely találkozott az övékkel. Ez így ment egy darabig, aztán egyikük, a filippínó, meglátta az általam leírt embert a bárpult mögött. Felfedezése feletti izgalmában vagy harminc centi magasra felugrott, aztán, amikor észrevette, hogy Lúdnyak őt bámulja, hátat fordított neki, és idegesen fészkelődni kezdett. Ekkorra a három másik is kiszúrta Lúdnyakat, és lopva olyan pillantásokat vetettek rá, amelyek nem is lehettek volna feltűnőbbek. Lúdnyak barátságtalanul rájuk meredt.

A filippínó megfordult, rám nézett, hevesen bólintott, és elindult kifelé. A három másik ledöntötte az italát, és megpróbálták elcsípni a tekintetem. Én éppen egy kiírást olvastam, amely a pult fölött lógott:

Kizárólag Eredeti, Háború Előtti
Amerikai és Angol Whiskyt
Szolgálunk Fel

Azt próbáltam megszámolni, hány hazugságot lehet találni ebben a tíz szóban; éppen négynél tartottam, és jó esélyem volt többre is, amikor az egyik emberem, a görög,

krákogott egyet olyan hangon, mint egy benzinmotor robbanása. Lúdnyak a bárpult vége felé somfordált, egyik kezében egy hordónyitó kalapáccsal, és a feje lila volt.

Ránéztem a segédeimre. A biccentéseik nem lettek volna olyan szörnyűek, ha egyszerre csak egy érkezik belőlük; de nem kockáztatták, hogy esetleg megint másfelé pillantok, mielőtt észrevenném a jelzésüket. Fejük egyszerre mozgott fel-le – ez a jelzés hatméteres körben senkinek nem kerülhette és nem is kerülte el a figyelmét aztán gyorsan kimenekültek az ajtón a hosszú nyakú ember és a kalapácsa elől.

Felhörpintettem a maradék sörömet, kiballagtam a helyiségből, és elsétáltam a sarokra. Ott álltak, ahol meghagytam nekik, hogy várjanak rám.

– Megismernénk! Megismernénk! – zengték kórusban.

– Nagyszerű – dicsértem meg őket. – Jól csináltátok. Szerintem mind született detektívek vagytok. Itt a fizetségetek. Ha a helyetekben lennék, azt hiszem, mostantól elkerülném ezt a helyet, mert annak ellenére, milyen okosan álcáztátok a látogatásotok célját, amit nagyszerűen csináltatok, talán mégiscsak sejt valamit a fickó. És amúgy sincs értelme kockáztatni.

Megragadták a bérüket, és eltűntek, mielőtt befejeztem volna a beszédemet. Visszamentem az Aranypatkóba, hogy ott legyek, ha valamelyikük úgy döntene, elárul, és visszajönne ide elmondani Lúdnyaknak az egyezségünket.

Kewpie otthagyta a tipikus férjet, és az ajtónál találkozott velem. Belém karolt, és az épület hátsó része felé vezetett. Észrevettem, hogy Lúdnyak eltűnt a bárpult mögül. Kíváncsi voltam, vajon a négy exalkalmazottam után ment-e, hogy elintézze őket.

– Látom, jól megy a bolt – csevegtem, miközben áttörtünk

a tömegen. – Képzeld, volt egy tippem ma délután Méhviaszra, de nem játszottam meg. – Mondtam még két-három ehhez hasonló céltalan semmiséget, csak mert tudtam, hogy a lány esze valami egészen máson jár. Egyáltalán nem figyelt arra, amit beszéltem.

Viszont amikor leültünk egy üres asztal mellé, megkérdezte:

– Kik voltak a barátaid?

– Milyen barátaim?

– A négy lecsúszott alak, akik a bárnál ültek, amikor néhány perce itt voltál.

– Nem tudlak követni, kislány. – Megráztam a fejem. – Egy nagy rakás ember volt ott. Ja, megvan! Tudom már, kikre gondolsz! Arra a négy úriemberre, akiket úgy elbűvölt Lúdnyak. Kíváncsi vagyok, mi ragadhatta meg őket annyira… leszámítva a szépségét.

Mindkét kezével megragadta a karomat.

– Istenemre mondom, Tompa – fogadkozott –, ha bármit ráakasztasz Edre, én megöllek.

Barna szeme nagy volt és nedves. Kemény és okos kis teremtés volt – nem nagyon ijedhetett meg semmitől sem –, de csak egy gyerek, és betegesen aggódott a férfiért, akit szeretett. Mindenesetre egy nyomozónak az a dolga, hogy bűnözőket fogjon el, és nem az, hogy együtt érezzen a szerelmükkel.

Megpaskoltam a kezét.

– Adhatnék neked egy jó tanácsot – mondtam, ahogy felálltam –, de nem hallgatnál rá, szóval inkább megtartom magamnak. Azért nem árt, ha szólok, hogy figyelj oda Lúdnyakra. Ravasz fickó.

Nem volt semmi különösebb értelme annak, amit mondtam, kivéve, hogy talán egy kicsit még jobban

összekuszáljam a dolgokat. Az egyik módja, hogy az ember megtudja, mi van akár egy csésze kávé, akár egy helyzet mélyén, az, hogy addig kavarja, amíg felszínre nem kerül. Ebben az ügyben eddig ezt az elvet alkalmaztam.

Hooper másnap nem sokkal hajnali két óra előtt látogatott meg a szobámban, a San Diego hotelben.

– Lúdnyak eltűnt közvetlenül az első látogatásod után, de Gorman a nyomában van – mondta. – A második látogatásod után a lány elment egy vályogházba a város szélén, és még ott volt, amikor leléptem. Sötét volt bent.

Gorman nem jelentkezett.

VII.

Egy boy ébresztett fel reggel tízkor, táviratot hozott. A távirat Mexicaliból érkezett:

MÚLT ÉJSZAKA IDEJÖTT.
ELREJTŐZÖTT BARÁTOKNÁL.
KÜLDÖTT KÉT TÁVIRATOT.
GORMAN.

Ez jó hír volt. A hosszú nyakú bedőlt a trükkömnek: a négy becsődölt szerencsejátékost négy szemtanúnak, a bólintásukat pedig a felismerés jelének hitte. Lúdnyak volt az, aki magát a gyilkosságot elkövette, és most menekülni próbált.

Épp levettem a pizsamám, és nyúltam az egyenruhám felé, amikor a boy visszajött egy újabb távirattal. Ez O'Gartól jött, az ügynökségen keresztül:

ASHCRAFT TEGNAP ELTŰNT.

A telefon segítségével kiugrasztottam Hoopert az ágyából.

– Menj le Tijuanába – mondtam neki. – Állj rá a házra, ahol tegnap hagytad a lányt, hacsak nem futsz bele az Aranypatkóban. Maradj ott, amíg fel nem tűnik. Amikor csatlakozik hozzá egy nagy, szőke angol, a férfit kövesd. Nincs még negyvenéves, magas, kék szemű, szőke férfi. Ne hagyd, hogy lerázzon! Most ő a kulcsfigura ebben az ügyben. Én is lemegyek. Ha az angol és én együtt maradunk, és a lány különválik tőlünk, kövesd őt, de máskülönben ragadj rá az angolra.

Felöltöztem, megreggeliztem, és felültem egy buszra,

amely a mexikói városba tartott. A buszt vezető fiú rendesen nyomta a gázt, de az ember azt hihette, egy helyben állunk, amikor egy vörösesbarna sportkocsi lehagyott minket Palm City közelében. Ashcraft ült a volánnál.

Amikor újra láttam, a sportkocsi üres volt, és a vályogház előtt állt. Néhány utcával arrébb Hooper játszotta a részeget, és két indiánnal beszélgetett, akik a Mexikói Hadsereg egyenruháját viselték.

Bekopogtam a vályogház ajtaján.

Kewpie hangja:

– Ki az?

– Én vagyok, Tompa. Azt hallottam, Ed visszajött.

– Ó – kiáltott. Kis szünet. – Gyere be.

Belöktem az ajtót, és bementem. Az angol egy székben ült hátradőlve, jobb könyöke az asztalon, jobb keze a kabátja zsebében; ha egy pisztoly volt abban a zsebben, most rám szegeződött.

– Helló – mondta. – Úgy hallom, volt néhány feltételezésed velem kapcsolatban.

– Hívd őket, aminek akarod. – Odatoltam egy széket egy-két méterre tőle, és leültem. – De ne nézzük hülyének egymást. Te megöletted Lúdnyakkal a feleséged, hogy megkapd, ami az övé volt. A hibát azzal követted el, hogy egy olyan balekra bíztad a dolgot, mint Lúdnyak; egy balekra, aki lemészárolt három embert, aztán elvesztette a fejét. Aki elrejtőzik pusztán azért, mert három-négy szemtanú felismeri. És nem megy messzebb, mint Mexicali! Pont jó helyre ahhoz, hogy elkapják. Gondolom, annyira megijedt, hogy az öt-határás út a hegyeken keresztül úgy tűnt neki, mint egy utazás a világvégére!

A férfi arca semmit sem árult el. Öt-hat centivel lejjebb csúszott a székében, így a pisztoly a zsebében – ha *tényleg*

volt ott fegyver – már a testem közepére irányult. A lány valahol mögöttem ólálkodott. Ő aggasztott. Őrülten szerelmes volt az előttem ülő emberbe, és már láttam a pengét, amelyet az egyik lábán hordott. A férfi és a pisztolya nem zavart túlságosan. Nem volt ostoba, és nem tűnt valószínűnek, hogy lepuffantson, mert pánikba esik vagy csak a szórakozás kedvéért.

Tovább járattam a számat.

– Nem vagy te balek, és én sem vagyok az. Azt akarom, hogy bilinccsel a kezeden tarts észak felé, de nem sietek. Ne hidd, hogy most felállók, és lövöldözni fogunk egymásra. Ez is a munkám része. Számomra ez egy ügy, és nem élet-halál kérdése. Ha ma nem kaphatlak el, megvárom a holnapot. Végül úgyis elkaplak, hacsak valaki meg nem előz engem; és emiatt nem szakadna meg a szívem. Van egy stukker a mellényem és a mellkasom között. Ha kiveteted Kewpie-val, elkezdhetünk beszélni, ahogy én akarok.

Lassan bólintott, és nem vette le rólam a szemét. A lány hátulról odajött hozzám. Egyik keze átnyúlt a vállamon, be a mellényem alá, és az öreg, fekete pisztolyom otthagyott engem. Mielőtt arrébb ment volna, a lány egy pillanatra hozzáérintette a tarkómhoz a kése hegyét – finom emlékeztetőként. Sikerült nem megmozdulnom, és fel sem ugrottam.

– Jól van – mondtam, amikor odaadta a pisztolyt az angolnak, aki bal kezével zsebre rakta. – A következő a javaslatom. Te és Kewpie átjöttök velem a határon, hogy ne kelljen kiadatási papírokkal foglalkoznunk, te meg feladod magad. A bíróságon megharcolunk. Nem vagyok egészen biztos benne, hogy bármelyikőtökre rá tudom bizonyítani a gyilkosságokat, és ha kudarcot vallok, szabadok lesztek. Ha mégis sikerrel járok, ahogy remélem, természetesen lógni

fogsz. Viszont mindig jó esély van rá, hogy megtéveszd a bíróságot, különösen, ha bűnös vagy, és neked ez az egyetlen esélyed, az egészen biztos.

– Mi értelme lenne menekülni? Egész hátralevő életedben a rendőrök elől bujkálhatnál, csak hogy a végén elkapjanak, vagy lepuffantsanak menekülés közben. Talán megmenthetnéd a bőröd, de mi történne a feleséged pénzével? Azért a pénzért vagy ebben a játékban; ezért öletted meg őt. Állj bíróság elé, és meglesz az esélyed, hogy megkaparintsd. Vagy fuss, és ints neki búcsút. Ott akarnád hagyni az egészet? Csak mert a barátod kontár munkát végzett? Vagy van merszed kivárni a végét, hogy aztán megnyerj vagy elveszíts mindent?

Sok olyan fickó választotta már a békés feladás lehetőségét egy ilyen beszéd után, aki korábban arról beszélt, hogy őt nem kapják el élve. Azonban én most éppen azt akartam elérni, hogy Ed és a lány menekülőre fogják a dolgot. Ha hagyják, hogy letartóztassam őket, talán el tudtam volna érni, hogy egyiküket elítéljék, de nem lettek volna túl jók az esélyeim. Minden attól függött volna, mik derülnek még ki utólag. Attól függött volna, be tudom-e bizonyítani, hogy Lúdnyak San Franciscóban volt azon az éjszakán, amelyen a gyilkosságok történtek, és úgy képzeltem, jól el lehetett látva mindenféle bizonyítékkal ennek ellenkezőjét állítandó. Egy árva ujjlenyomatot sem tudtunk találni a gyilkostól Mrs. Ashcraft házában. És ha *sikerült* is volna bebizonyítanom, hogy Lúdnyak a kérdéses időben San Franciscóban tartózkodott, még azt is igazolnom kellett volna, hogy ő követte el a gyilkosságokat. S csak ezután jött volna a legnehezebb feladat számomra: annak bizonyítása, hogy Lúdnyak e két ember valamelyikének megbízásából követte el tettét, és nem saját

indíttatásból. Volt egy olyan érzésem, hogy ha elkapnánk Lúdnyakat, és egy kicsit megszorongatnánk, beszélne. Ám ez nem volt több megérzésnél.

Arra játszottam, hogy ez a páros kereket oldjon. Mindaddig, amíg menekültek, nem érdekelt, hova mennek, vagy mit csinálnak. Bíztam a szerencsében és a saját eszemben, hogy ebből hasznot húzhatok, ezért továbbra is megpróbáltam összekuszálni a dolgokat.

Az angol keményen gondolkodott. Tudtam, hogy sikerült ráijesztenem, főleg azzal, amit Lúdnyak Flinnről mondtam. Ha a régi szöveggel jövök neki – ha azt mondom, hogy Lúdnyakat elkapták, és ő beszélt –, azt gondolta volna, hogy hazudok, de az a kevés, amit mondtam, nyugtalanította.

Az ajkát rágta, és összevonta a szemöldökét. Aztán megrázta magát, és nevetett egyet.

– Te bolond vagy, Tompa – mondta. – Viszont…

Nem tudom, mit akart mondani: hogy győztem vagy vesztettem volna.

A bejárati ajtó bevágódott, és Lúdnyak Flinn lépett a szobába.

Ruhái fehérek voltak és porosak. Hosszú, sárga nyakát egész hosszában előrenyújtotta.

Gombszemeit rám szegezte. Kezei villámgyorsan mozdultak. Többet nem lehetett látni. Egy gyors mozdulat – és mindkettőben megjelent egy-egy nagy revolver.

– Tedd a mancsodat az asztalra, Ed – mordult fel.

Ed a pisztolyával – ha tényleg az volt a zsebében – nem tudott volna rálőni az ajtóban álló emberre, mert az asztal egyik sarka blokkolta a lövést. Kihúzta a zsebéből az üres kezét, és mindkét tenyerét az asztal lapjára tette.

– Maradj, ahol vagy! – kiáltott Lúdnyak a lányra.

A lány a szoba másik végében állt. A kés, amellyel

megérintette a tarkómat, nem volt a kezében.

Lúdnyak majdnem egy percig bámult rám, de amikor megszólalt, Edhez és Kewpie-hoz intézte a szavait.

– Szóval ezért táviratoztatok, hogy jöjjek vissza, mi? Csapdába akartatok csalni! Hogy én legyek a bűnbak! Hogyisne! Elmondom, amit akarok, aztán eltűnök innét, még ha az egész átkozott mexikói seregen is kell áttörnöm magam! Megöltem neked a feleséged gond nélkül, és a szolgáit is. Kinyírtam őket ezer dolcsiért…

A lány tett felé egy lépést, sikoltva:

– Fogd be, te szerencsétlen!

Szája lefelé görbült, akár egy gyereké, szeme pedig könnyes volt.

– Te fogd be! – kiáltott vissza Lúdnyak, és hüvelykujjával felhúzta a kakast a lányra szegezett pisztolyon. – Most én beszélek. Megöltem a nőt…

Kewpie előrehajolt. Bal kezével benyúlt a szoknyája alá. A keze előkerült – és üres volt. Lúdnyak lövésének fénye egy repülő acélpengén villant meg.

A lány hátrapördült a szobán keresztül; a mellkasát átszakító golyók taszították hátra. Hátával a falnak ütődött. Előrebukott a padlóra.

Lúdnyak abbahagyta a tüzelést, és megpróbált beszélni. A lány késének barna nyele állt ki sárga torkából. Szavai elakadtak a kés pengéjén. Eldobta az egyik pisztolyát, és megpróbálta megfogni a kiálló markolatot. Félútig felemelte a kezét, aztán leejtette. Lassan a földre rogyott… először térdre ereszkedett… aztán négykézlábra… aztán az oldalára fordult… és úgy maradt.

Odaugrottam az angolhoz. A revolver, amelyet Lúdnyak eldobott, a lábam alá került, és oldalra estem. A kezem érintette az angol kabátját, de ő arrébb pördült, és előkapta

a fegyverét.

Szeme keményen és hidegen csillogott, és olyan erősen összezárta az ajkát, hogy alig látszott a szája vonala. Lassan az ajtó felé hátrált, miközben én mozdulatlanul feküdtem ott, ahova estem. Nem mondott semmit. Egy pillanatig habozott az ajtónál, aztán kirántotta, majd becsapta maga mögött. Elment.

Felkaptam a fegyvert, amelyben elbotlottam, odaugrottam Lúdnyak mellé, kivettem a másik fegyvert élettelen kezéből, és kisiettem az utcára. A vörösesbarna sportkocsi porfelhőt húzott maga után a sivatagban. Másfél méterre tőlem ott állt egy koszos, fekete túrakocsi. Ez lehetett az, amellyel Lúdnyak visszajött Mexicaliból.

Odaugrottam mellé, bemásztam, beindítottam, és megcéloztam az előttem kavargó porfelhőt.

VIII.

A kocsiban, amelyet vezettem, ütött-kopott kinézete ellenére meglepően jó motor volt; olyan jó, hogy tudtam, ez csakis egy határsértő autója lehet. Finoman vezettem, nem erőltettem. Még vissza volt négy-öt óra a nappalból, és amíg a nap nem ment le, nem téveszthettem el a porfelhőt, amelyet a menekülő sportkocsi húzott.

Nem tudtam, valamilyen úton haladunk-e, vagy nem. Néha a föld úgy nézett ki alattam, de általában nem különbözött sokban a sivatag többi részétől. Fél órán át az előttem lévő porfelhő és közöttem körülbelül azonos maradt a távolság, aztán azt vettem észre, hogy kezdem behozni.

Kemény menet volt. Ha követtünk is korábban valamilyen utat, mostanra már biztosan letértünk róla. Felzárkóztam egy kissé, bár az autó kezdett ijesztő hangokat kiadni magából. Viszont ha nem akartam indiánosat játszani a sziklák és a kaktuszok között, közelebb kellett kerülnöm hozzá, mielőtt otthagyja a kocsiját, és gyalog kezd bújócskázni. Városi ember vagyok. Dolgoztam már nyílt terepen, de az nem nekem való. A szurdokoknál, fennsíkoknál és folyómedreknél jobban kedvelem a sikátorokat, hátsó udvarokat és pincéket.

Sikerült elkerülnöm egy nagy sziklát – amely porrá zúzott volna éppen csak egy hajszállal, és amikor előrenéztem, azt láttam, hogy a vörösesbarna sportkocsi már nem kavarja fel a homokot. Megállt.

A sportkocsi üres volt. Továbbhajtottam.

Az angol sportkocsi mögül rám lőtt egy pisztollyal, háromszor egymás után. Elég pontosan kellett volna céloznia ahhoz, hogy ebben a pillanatban eltaláljon egy golyó. Úgy ugráltam és rázkódtam le-föl az ülésben, mint

egy csepp higany egy ideges ember tenyerében.

Ashcraft ismét tüzelt a kocsija fedezékéből, aztán egy szűk folyómeder felé kezdett rohanni bal felé; egy meredek peremű, három méter hosszú repedéshez a földben. Ahogy a szélére ért, megfordult, és küldött felém még egy lövedéket, aztán eltűnt a mederben.

Elforgattam a kormányt, rátapostam a fékre, és odacsúsztam a fekete túrakocsival, ahol utoljára láttam. A meder pereme kezdett eltűnni az első kerekek alól. Kiengedtem a féket, kiugrottam a kocsiból, és meglöktem.

Az autó fejjel előre lebucskázott a hasadékba, egyenesen a férfi után.

Hasra vágtam magam, mindkét kezemben Lúdnyak egy-egy pisztolyával, és lenéztem a peremen túlra. Az angol éppen négykézláb próbált elmászni a kocsi útjából. Az autó szétroncsolódott, de még szikrákat hányt. A férfi egyik kezében egy pisztolyt szorongatott – az enyémet.

– Dobd el, és állj fel, Ed! – kiáltottam rá.

Villámgyorsan ülő pozícióba vágta magát a folyómeder alján, felemelte a fegyverét – én pedig szétroncsoltam az alkarját a második lövésemmel.

Sérült karját bal kezével tartotta, amikor lecsúsztam mellé, aztán felvettem a fegyvert, amelyet eldobott, majd megmotoztam, hogy lássam, van-e nála másik.

Rám vigyorgott.

– Tudod – mondta lassan –, azt hiszem, téged igazából nem is Tompa Parkernek hívnak. Nem úgy viselkedsz.

Összecsavartam egy zsebkendőt rögtönzött érszorítónak, és a sebesült karja köré kötöttem.

– Menjünk fel, és beszélgessünk – javasoltam, és felsegítettem a vízmosás meredek partján.

Bemásztunk a sportkocsijába.

– Kifogyott a benzin – mondta. – Szép kis séta áll előttünk.

– Lesz fuvarunk. Egy emberrel figyeltettem a házadat, és egy másikkal Lúdnyakat. Azt hiszem, utánam fognak jönni. Addig is van időnk egy szép, őszinte beszélgetésre.

– Rajta, beszélj, amennyit csak akarsz – biztatott –, de ne várd, hogy én túl sokat hozzáadjak a társalgáshoz. Nincs semmi bizonyítékod ellenem. (Bár lenne annyi dollárom vagy akár csak ötcentesem, ahányszor hallottam már ezt a választ!) – Láttad, hogy Kewpie kinyírta Lúdnyakat, hogy az ne vallhasson ellene.

– Szóval így áll a helyzet? – kérdeztem. – A lány féltékenységből felbérelte Lúdnyakat, hogy ölje meg a feleségedet, amikor megtudta, hogy ott akarod hagyni, és vissza akarsz térni a saját világodba?

– Pontosan.

– Nem rossz, Ed, de van egy gyenge pont a történetben.

– Valóban?

– Valóban – válaszoltam. – Te nem Ashcraft vagy!

Összerezzent, aztán elnevette magát.

– Úgy látszik, a képzelőerőd felülkerekedett a józan ítélőképességeden – ugratott. – Hogyan téveszthettem volna meg egy másik ember feleségét? Szerinted az ügyvédje, Richmond, nem bizonyíttatta velem a személyazonosságomat?

– Nos, megmondom neked, Ed, hogy szerintem én mindkettejüknél okosabb vagyok. Tegyük fel, hogy volt egy csomó cuccod, ami Ashcrafthez tartozott; papírok, levelek, kézzel írott dolgok… Ha ügyes kezed van, becsaphattad a feleségét. Ő azt hitte, a férje négy kemény éven van túl, és kábítószerfüggő lett. Ez kihathatott volna a kézírására. És nem hiszem, hogy valaha is igazán közvetlen hangot ütöttél

volna meg a leveleidben, annyira biztos nem, hogy bármit is kockáztass. Ami az ügyvédet illeti: a személyazonosságod bizonyítása valószínűleg csak merő formalitás volt. Sosem jutott eszébe, hogy másvalaki lennél, nem Ashcraft. A személyazonosság bizonyítása amúgy is egyszerű dolog. Adj nekem egy hetet, és bebizonyítom, hogy én vagyok Törökország szultánja.

Szomorúan megrázta a fejét.

– Ez történik, ha az ember túl sokat vezet a tűző napsütésben.

Tovább beszéltem.

– Eleinte arra játszottál, hogy kicsalj egy havi járandóságot Mrs. Ashcrafttől, így akartad kikúráltatni a függőségedet. Azonban amikor elrendezte az ügyeit Angliában és idejött, úgy határoztál, elteszed láb alól, és megszerzed mindenét. Tudtad, hogy árva, és nincsenek közeli rokonai, akik idejöhetnének követelőzni. Tudtad, hogy nincs arra túl sok esély, hogy bárki is megmondja Amerikában, te nem Ashcraft vagy. Ha akarsz, nyugodtan hallgathatsz, egészen addig, amíg nem küldünk egy fényképet rólad Angliába, hogy megmutassák ott az embereknek, akik ismerték Ashcraftet. Viszont te is tudod, hogy addig is a börtönben fogsz ülni, szóval nem tudom, mi hasznod lenne belőle.

– Szerinted hol volt Ashcraft az egész idő alatt, amíg én az ő pénzét költöttem?

Csak két lehetséges válasz volt. A valószínűbbet választottam.

– Halott.

Mintha egy kicsit összeszorult volna a szája, úgyhogy megeresztettem még egy tippet, és hozzátettem:

– Fenn északon.

Ez hatott, bár nem lett ideges, viszont a tekintete komollyá vált a mosolya mögött. Az egész Egyesült Államok „fenn északon” van Tijuanához képest, de könnyen lehet, hogy azt gondolta, Seattle-re célzok, ahonnan az utolsó Ashcraftről szóló jelentés érkezett.

– Természetesen elképzelhető, hogy igazad van – mondta lassan. – Viszont ha így is lenne, még akkor sem értem, hogyan tudnád elérni, hogy felakasszanak. Tudod bizonyítani, hogy Kewpie szerint nem én vagyok Ashcraft? Tudod bizonyítani, hogy tudta, Mrs. Ashcraft miért küld pénzt nekem? Tudod bizonyítani, hogy bármit is tudott az én kisjátékomról? Nem nagyon hiszem. Még így is egy rakás más oka lehetett rá, hogy féltékeny legyen a másik nőre.

– A csalásért ülni fogok, amíg ülnöm kell, Tompa, de nem fogsz tudni bitóra juttatni. Az a kettő, aki esetleg bánni terhelőt vallhatna ellenem, már halott. Egyikük talán mondott neked valamit. Na és aztán? Nagyon jól tudod, hogy ezzel nem jöhetsz elő a bíróságon. Hogy mit mondott neked valaki, aki azóta meghalt, hacsak az a személy, akire ez hatással lenne, jelen nem volt, nem bír bizonyító erővel, és ezt te is tudod.

– Lehet, hogy megúszod – ismertem el. – Az esküdtek megtéveszthetők, és boldogabb lennék, ha tudnék néhány dolgot a gyilkosságokkal kapcsolatban, amikről most nincs tudomásom. Nem akarod elmondani a részleteket, hogyan váltottál személyiséget Ashcrafttel Seattle-ben?

Kék szemével rám sandított.

– Furcsa egy fickó vagy, Tompa – mondta. – Fogalmam sincs, vajon mindent tudsz, vagy csak jók a megérzéseid. – Elfintorodott, aztán vállat vont. – Elmondom neked. Úgysem számít túl sokat. Ha már úgyis elkapnak emiatt a szerepcsere miatt, igazán bevallhatok egy kis tolvajlást

ráadásként.

IX.

– Régebben hotelszobák kirablásából éltem – kezdte az angol egy kis szünet után. – Akkor érkeztem az Államokba, amikor Angliában és az öreg kontinensen kezdett forróvá válni a talaj a lábam alatt. Elég jó voltam a munkámban. Különösebb megerőltetés nélkül képes voltam úriember módjára élni. Bizony, volt egy idő, nem is olyan régen, amikor még nem a Liverpooli Ed voltam. De te nem azt akarod hallani, ahogy az ereimben folyó nemesi vénei hencegek.

– Hogy a tárgynál maradjak: az első amerikai utam meglehetősen sikeres volt. Meglátogattam minden nagyobb hotelt New York és Seattle között, és szépen kerestem velük. Aztán egy éjszaka egy seattle-i hotelben megbirkóztam a zárral, és bejutottam egy szobába a negyedik emeleten. Alig zártam be magam mögött az ajtót, máris egy másik kulcs zörgött benne. A szoba koromsötét volt. Megkockáztattam egy villanásnyi fényt a zseblámpámmal, kiszemeltem egy szekrényajtót, és éppen időben húzódtam be mögé.

– A ruhásszekrény üres volt; ez elég nagy szerencsének bizonyult, mivel így nem volt miért odajönnie a szoba lakójának, egy férfinak, aki mostanra már felkapcsolta a villanyt.

– Elkezdett járkálni a szobában. Három teljes órán keresztül járkált, le-föl, le-föl, le-föl, miközben én a szekrényajtó mögött álltam, kezemben a pisztolyommal arra az esetre, ha esetleg kinyitná. Három teljes órán keresztül járkált föl és alá. Aztán leült, és toll sercegését hallottam egy papíron. Tíz perc telt el így, aztán újra járkálni kezdett; de ezúttal csak néhány percig tartott az egész. Hallottam, ahogy kipattintja egy útitáska biztonsági

zárját, aztán egy lövés dördült!

– Előugrottam a rejtekhelyemről. A férfi a földön feküdt elnyúlva, halántékán egy lyukkal. Ez aztán nem volt túl szerencsés fordulat számomra! Izgatott hangokat hallottam a folyosóról. Átléptem a halott fickót, és megtaláltam a levelet, amelyet az íróasztalánál írt. Mrs. Norman Ashcraftnek volt címezve, az angliai Bristolba, egy Wine Street-i házba. Feltéptem. Azt írta benne, hogy meg fogja ölni magát, és Norman néven írta alá. Egy kicsit megkönnyebbültem. Ebből már nem lehetett gyilkosságot kihozni.

– Akárhogy is, itt voltam ebben a szobában egy zseblámpával, álkulcsokkal és egy pisztollyal; hogy ne is említsem azt a maréknyi ékszert, amelyet a szomszéd szobában szereztem. Valaki kopogott az ajtón. „Hívja a rendőrséget!”, kiáltottam az ajtón keresztül, hogy egy kis időt nyerjek.

– Azután visszatértem a férfihoz, aki miatt ebbe a helyzetbe kerültem. Akkor is kiszúrtam volna, hogy hozzám hasonlóan angol, ha nem látom a címzést a levélen. Ezrével található a magunkfajtából: szőke, viszonylag magas, jó kiállású. Az egyetlen lehetőséget választottam, ami működhetett. A kalapja és a felöltője egy széken voltak, ahova ledobta őket. Felvettem őket, és a saját kalapomat odadobtam mögé. Letérdeltem, és kiürítettem a zsebeit, aztán a sajátjaimat is, majd minden cuccomat beraktam az ő zsebeibe, az ő dolgait pedig az enyéimbe. Azután kicseréltem a pisztolyainkat, és kinyitottam az ajtót.

– Arra gondoltam, hogy akik elsőként érkeznek, talán nem ismerik látásból, vagy legalábbis nem eléggé ahhoz, hogy azonnal felismerjék, így bőven elég időt nyertem volna, hogy felszívódjak. Azonban amikor kinyitottam az ajtót,

rájöttem, hogy az ötletem nem működne úgy, ahogy terveztem. Ott volt a szállodai nyomozó egy rendőr társaságában, és tudtam, hogy vesztettem. Nem lett volna túl sok esély rá, hogy előlük elmeneküljek, de azért megpróbáltam a dolgot. Azt mondtam nekik, hogy amikor feljöttem a szobámba, itt találtam ezt a fickót, aki éppen az értékeimet gyűjtötte össze. Birkózni kezdtünk, és a küzdelem során lelőttem.

– A percek úgy teltek, mintha órák lettek volna, de senki sem leplezett le. Az emberek Mr. Ashcraftnek szólítottak. A szerepcsere sikeresnek bizonyult. Ezen először eléggé elcsodálkoztam, de amikor aztán többet megtudtam erről az Ashcraftről, már nem volt annyira meglepő a dolog. Csak aznap délután érkezett a hotelba, és senki sem látta a felöltője és a kalapja nélkül – a felöltő és a kalap, amelyeket most én viseltem. Méretben és megjelenésben szinte megegyeztünk: mindketten tipikus szőke angolok voltunk.

– Azután újabb meglepetés ért. Amikor a nyomozó megvizsgálta a halott ruháit, észrevette, hogy a gyártók címkéi mind ki vannak tépve.

Amikor később belenéztem Ashcraft naplójába, megtaláltam a magyarázatot. Képzeletben fej vagy írást játszott magával, ingadozva aközött, hogy megöli magát, vagy megváltoztatja a nevét, és új életet kezd valahol, maga mögött hagyva a múltját. A címkéket akkor távolította el az összes ruhájából, amikor a második tervét fontolgatta.

– Azonban ezt még nem tudtam, amikor ott álltam azok között az emberek között. Csak azt tudtam, hogy csodák történnek. Érzékeltem a csodákat, de fapofát vágtam, és úgy tettem, mintha minden magától értetődő volna. Azt hiszem, a rendőrség sejtette, hogy valami nem stimmel, de nem tudtak rájönni, mi az. Ott feküdt a halott férfi a padlón,

zsebeiben egy besurranó tolvaj felszerelésével, egy maréknyi lopott ékszerrel, olyan ruhákban, amelyekből ki voltak tépve a címkék: ez egy betörő trükkjének látszik. És ott voltam én, egy jómódú angol, akiben a hotel lakói a szoba jogos tulajdonosát ismerték fel.

– Akkor még keveset és vigyázva kellett beszélnem, de miután átnéztem a halott fickó holmiját, már kívülről-belülről megismertem, mintha mindig is ismertem volna. Volt egy tonna feljegyzése, és egy naplója, amelyben mindent leírt, amit valaha tett vagy gondolt. Az első éjszakát azzal töltöttem, hogy ezeket tanulmányoztam és memorizáltam, és gyakoroltam az aláírását. A zsebéből kivett dolgok között egyebek mellett utazási csekkek is voltak ezerötszáz dollár értékben, ezeket szerettem volna még reggel készpénzre váltani.

– Három napig Seattle-ben maradtam, mint Norman Ashcraft. Valami értékesbe botlottam, és nem szándékoztam lemondani róla. A feleségének szóló levél miatt nem vádolhattak volna meg akkor sem, ha valami rosszul sül el, és tudtam, hogy biztonságosabb átlátni a helyzetet, mint menekülni. Amikor a dolgok lecsendesedtek, összepakoltam, és lejöttem San Franciscóba, a saját nevemet használva, Ed Bohannonként. Ashcraft holmiját viszont mind megtartottam, mivel azt már megtudtam, hogy a feleségének van pénze, és tudtam, hogy megszerezhetek belőle valamennyit, ha ügyesen játszom ki a kártyáimat.

– A nő megkímélt attól, hogy nekem kelljen kitalálnom valamilyen pénzszerzési módot. Észrevettem az egyik hirdetését az *Examiner*ben, válaszoltam rá… és a többit már tudod.

Elnéztem Tijuana felé. Sárga porfelhő tűnt fel egy

szorosban két alacsony domb között. Ezt bizonyára az az autó kavarta fel, amelyben Gorman és Hooper jöttek utánam. Hooper valószínűleg látott, amikor az angol után indultam, megvárta Gormant, aki az autóval érkezett, amellyel Lúdnyakat követte Mexicaliból – Gorman nyilván tartott némi távolságot a másik autó mögött –, és mindkét nyomozó elindult a nyomomban.

Az angolhoz fordultam.

– De nem te öletted meg Mrs. Asheraftet?

Megrázta a fejét.

– Sosem bizonyítod rám.

– Talán nem – ismertem be.

Elővettem egy csomag cigarettát a zsebemből, és letettem két szálat a közöttünk lévő ülésre.

– Mi lenne, ha játszanánk egy kicsit? Az én kedvemért. Senkit sem kötelez majd semmire, semmit sem fog bizonyítani. Ha megtetted azt a bizonyos dolgot, vedd fel a cigarettát, amelyik közelebb van hozzám. Ha nem tetted meg, vedd fel azt, amelyik közelebb van hozzád. Benne vagy?

– Nem, nem vagyok benne – mondta határozottan. – Nem tetszik a játékod. Viszont kell egy cigaretta.

Kinyújtotta az ép kezét, és felvette a cigarettát, amelyik *hozzám* volt közelebb.

– Kösz szépen, Ed – mondtam. – Utálom ezt mondani, de el fogom érni, hogy fellógassanak.

– Te megbolondultál.

– Te a San Franciscó-i ügyre gondolsz, Ed – magyaráztam. – Én a seattle-iről beszélek. Téged, egy szállodai tolvajt, egy halott emberrel találtak egy szobában, aki az imént halt meg, és egy golyó volt a fejében. Szerinted mit fog ebből kihozni az esküdtszék, Ed?

Rám nevetett. Aztán lassan elhalt a nevetése, és már csak egy halvány vigyor maradt belőle.

– Persze hogy te tetted – mondtam. – Amikor elkezdted kidolgozni a tervedet, hogy megörököld Mrs. Ashcraft vagyonát azáltal, hogy megöleted, az első dolog volt, hogy megsemmisítetted a férje búcsúlevelét. Mindegy, milyen gondosan őrizted, mindig megvolt rá az esély, hogy valaki rábukkan, és tönkreteszi a játékodat. Már megszolgálta a magáét, többé nem volt rá szükséged. Ostobaság lett volna megadni az esélyét, hogy valaki megtalálja.

Nem tudlak lecsukatni a San Franciscóban elkövetett gyilkosságokért; viszont azért igen, amit nem te követtél el Seattle-ben; így nem esik csorba az igazságon. Seattle-be fogsz menni, Ed, hogy lóghass Ashcraft öngyilkossága miatt.

És úgy is lett.

HÁZ A TURK STREETEN

I.

Megtudtam, hogy az általam keresett ember a Turk Streeten lakik egy háztömbben, de a pontos házszámot az informátorom már nem tudta megadni. így történt, hogy abban a háztömbben járkáltam egy esős délutánon, becsöngettem minden házba, előadtam újra és újra ugyanazt a mesét:

– A Wellington és Berkeley ügyvédi irodától jöttem. Egyik ügyfelünket – egy idős asszonyt – múlt héten lelökték a villamos hátsó peronjáról, és komolyan megsérült. A baleset szemtanúi között volt egy fiatal férfi, akinek nem tudjuk a nevét. De azt mondták nekünk, itt lakik a környéken. – Ezután leírtam a férfit, akit kerestem, majd így fejeztem be: – Ismer bárkit, aki így néz ki?

Az utca egyik oldalán a válasz mindenhol ugyanaz volt: nem, nem és nem.

Átmentem a másik oldalra, és ott is elkezdtem a kérdezősködést. Az első ház:

– Nem.

A második:

– Nem.

A harmadik. A negyedik.

Az ötödik…

Az első csengetésre senki nem jött ajtót nyitni. Kis idő múlva újra csengettem. Éppen úgy döntöttem, senki nincs otthon, amikor a kilincsgomb lassan elfordult, és egy kicsi, öreg nő nyitott ajtót. Nagyon törékeny teremtés volt, egyik kezében szürke kötést tartott, homályos szemével kedvesen hunyorgott rám aranykeretes szemüvege mögül. Fekete ruhája fölött keményített kötényt viselt, nyaka körül pedig fehér csipkegallért.

– Jó estét – mondta vékony, barátságos hangon. – Remélem, megbocsátja, hogy megvárakoztattam. Mindig ki kell kukucskálnom, mielőtt kinyitnám az ajtót, hogy lássam, ki érkezett. Egy öregasszony óvatossága, tudja.

Kissé gurgulázó hangon nevetett.

– Nem szeretném zavarni – mentegetőztem de…

– Fáradjon be, kérem!

– Nem, köszönöm. Csak egy rövid kérdést szeretnék feltenni. Nem akarom az idejét rabolni.

– Kérem, fáradjon beljebb! – mondta, aztán játékos komolysággal hozzátette: – A teám már biztosan ki is hűlt.

Elvette a kabátomat és a kalapomat, majd követtem egy szűk előszobán keresztül az ebédlőbe, ahol egy férfi állt fel, amint beléptünk. Öreg volt ő is, és testes; fehér mellényére, mely a nő kötényéhez hasonlóan ki volt keményítve, vékony, ősz szakáll lógott.

– Thomas – mondta neki a törékeny kis nő –, ez itt Mr…

– Tracy – mondtam, mert így mutatkoztam be a többi lakónak is az utcában; de ekkor olyan közel kerültem ahhoz, hogy elpiruljak, mint legalább tizenöt éve nem. Nem azok a fajta emberek voltak, akiknek hazudni szokás.

Mint megtudtam, Quarre-éknak hívták őket, és egy békés, öreg házaspár voltak. A nő minden alkalommal Thomasnak szólította a férfit, ha hozzá beszélt, úgy forgatva szájában a nevet, mintha élvezné az ízét. A férfi is legalább olyan gyakran hívta *drágámnak* a nőt, és kétszer is fölkelt megigazítani a háta mögött egy párnát, hogy a nő kényelmesebben hátradőlhessen.

Innom kellett velük egy csésze teát, és ennem néhány aprósüteményt, mielőtt rá tudtam volna venni őket, hogy figyeljenek a kérdésemre. Amikor az idős asszonyságról beszéltem, aki leesett a villamoskocsiról, Mrs. Quarre

együtt érző csettintő hangokat adott ki a nyelvével és a fogával. Az öregember a szakállába morogta, hogy ez egy „szégyenletes eset”, és adott nekem egy vastag, olajos szivart. Biztosítanom kellett őket, hogy a kitalált öregasszonyról gondoskodtak, és szerencsésen felépült – féltem, hogy ragaszkodni fognak ahhoz, vigyem el hozzá őket, hogy láthassák.

Végül sikerült túljutnom a baleseten, és le tudtam írni az embert, akit kerestem.

– Thomas – mondta Mrs. Quarre –, nem lehet, hogy ez az a fiatalember, aki abban a védőkorlátos házban lakik? Aki mindig olyan gondterheltnek látszik…

Az öregember ősz szakállát simogatva tűnődött.

– De drágám – mormolta végül –, neki nem sötét haja van?

A nő sugárzó tekintettel nézett a férjére, majd rám.

– Thomas *pompás* megfigyelő! – mondta büszkén. – Elfelejtettem, de a fiatalembernek, akiről beszéltem, sötét haja van, szóval ő semmiképpen sem lehet azonos azzal, aki látta a balesetet.

Ezután az öregember vetette fel, hogy egy férfi lehet az emberem, aki lejjebb lakik az utcában. Egy ideig ezt tárgyalták, míg végül arra jutottak, hogy ez a férfi túl magas és túl öreg. Mire Mrs. Quarre megemlített egy másikat. Ezt is megbeszélték, és ellene szavaztak. Thomas újabb jelöltet nevezett meg; ezt is mérlegelték és elvetették. Folytatták a csevegést:

– De nem gondolod, Thomas… De igen, drágám, csakhogy… Tökéletesen igazad van, Thomas, azonban…

Két öregember kiélvezte a lehetőséget, hogy kapcsolatba kerülhet a világgal, amely már nem tartott rájuk igényt.

Besötétedett. Az öreg felkapcsolt egy magas lámpát, ami

körben lágy, sárga fényt vetett ránk, a szoba többi részét pedig homályban hagyta. Nagy szoba volt, megterhelve vastag függönyökkel és antik, lószőrrel tömött bútorokkal. Szívtam a szivart, amit az öregember adott, és belesüppedtem a székembe, és hagytam őket, hadd folytassák, egy-két szóval hozzátéve a magamét, ha hozzám fordultak. Nem számítottam rá, hogy bármit is megtudok itt; de kényelmesen ültem, és a szivar is jófajta volt. Ráérek majd akkor kimenni a szitáló esőbe, ha már elszívtam a szivaromat.

Ekkor valami hideg dolog ért a nyakamhoz hátulról.

– Álljon fel!

Nem álltam fel; nem tudtam. Teljesen megbénultam. Ültem, és Quarre-ékre bámultam.

Ahogy rájuk néztem, tudtam, hogy valami hideg dolog *nem érhet* a nyakamhoz, egy durva hang *nem utasíthat,* hogy álljak fel. Ez nem lehetséges!

Mrs. Quarre még mindig egyenes derékkal ült a párnák előtt, amiket a férje tett a háta mögé; még mindig barátságosan pislogott rám a szemüvege mögül; keze még mindig mozdulatlanul pihent az ölében, amelyet keresztbe tett a kötése fölött. Az öregember még mindig a fehér szakállát simogatta, miközben lassan kifújta a szivarfüstöt orrlyukain keresztül.

Folytatták a beszélgetést a fiatalemberről a szomszédban, aki talán az a személy, akit keresek. Semmi sem történt. Elszundítottam.

– Felkelni!

A hideg dolog erősebben nyomódott a tarkómhoz.

Felálltam.

– Motozza meg! – a durva hang a hátam mögül jött.

Az öreg óvatosan letette a szivarját, hozzám jött, és

átfuttatta testem fölött a kezét. Meggyőződött róla, hogy nincs nálam fegyver, kiürítette a zsebeimet, tartalmukat a székre dobálta, amiből éppen az imént keltem fel.

Mrs. Quarre töltött magának még egy kis teát.

– Thomas, elfelejtetted a kis órazsebet a nadrágon.

Nem talált ott semmit.

– Ez minden – mondta a mögöttem álló embernek, és visszatért a székébe a szivarjához.

– Forduljon meg! – utasított az érdes hang.

Megfordultam. Egy magas, girhes, nagyjából korombeli, vagyis harmincöt éves férfival álltam szemben. Ronda arca volt – beesett és csontos, nagy, halvány foltokkal tarkított. Kék szeme vizenyős volt, kiugró orra és álla kellemetlen látványt nyújtott.

– Ismer engem? – kérdezte.

– Nem.

– Hazudik!

Nem vitatkoztam: egyik nagy, foltos kezében egy pisztolyt tartott, ami egyenesen rám szegeződött.

– Mielőtt végeznénk, már nagyon is jól fog ismerni – fenyegetett a nagy, ronda ember. – Addigra már…

– Hook! – A hang egy lefüggönyözött ajtó mögül jött. Nem kétséges, a ronda ember onnan lopódzott mögém. – Hook, gyere ide!

Női hang volt: fiatal, tiszta és dallamos.

– Mit akarsz? – kérdezte a ronda ember a válla fölött.

– Megérkezett.

– Rendben – Thomas Quarre-hoz fordult. – Tartsd szemmel a pasast!

Az öreg valahonnan a szakálla, a felöltője és a keményített mellénye közül előhúzott egy nagy, fekete revolvert, amit a bizonytalanság vagy járatlanság legkisebb

jele nélkül kezelt.

A ronda ember összesöpörte a zsebeimből kivett dolgokat, és átvitte őket a függönnyel takart ajtón túlra.

Mrs. Quarre kedvesen rám mosolygott.

– Foglaljon helyet, Mr. Tracy! – mondta.

Leültem.

II.

Az ajtófüggönyön keresztül most új hang hallatszott a másik szobából; egy vontatott bariton, félreismerhetetlen brit akcentussal – egy művelt angol hangja.

– Mi a helyzet, Hook? – kérdezte.

A ronda férfi durva hangja felelt:

– Elég rossz a helyzet, én mondom! Ránk álltak! Nemrég elindultam, és ahogy az utcára értem, megláttam valakit, akit még odaátról ismerek. Phillyben mutatták be nekem, öt-hat éve. Nem tudom, hogy hívják, de emlékszem az arcára. A Kontinentális Detektívügynökség embere. Azonnal visszajöttem, és Elvirával figyeltük az ablakból. Az utca túloldalán minden házhoz odament, és úgy látszott, kérdezősködik. Aztán átjött erre az oldalra, és itt is elkezdte ugyanazt. Hamarosan ide is elért, és becsöngetett. Mondtam az öregnek és a feleségének, hogy hívják be, húzzák az időt, és tudják meg, mit akar. Valami fickóról handabandázott, aki látott egy öreg nőt, akit elütött egy villamos, de ez csak mese! Utánunk szimatol. Ez teljesen világos. Épp most mentem be és kutattam át. Akartam várni, amíg megjössz, de féltem, hogy ideges lesz, és elrontja az egészet. Itt vannak a dolgai, ha végig akarnál menni rajtuk egyszer.

A brit hang:

– Nem lett volna szabad hagynod, hogy meglásson. A többiek elintézhették volna.

Hook:

– Mit számít ez? Valószínűleg úgyis ismer már minket. De még ha fel is tesszük, hogy nem, mégis mit számít?

A vontatott brit hang:

– Elég sokat számíthat. Ostobaság volt.

Hook, felháborodva:

– Ostobaság, mi? Mindig arról nyavalyogsz, hogy mások hülyeségeket csinálnak. A pokolba veled! Ha nem tetszik a stílusom, menj a pokolba! Ki csinálja az összes munkát? Ki az, aki minden melót elvégez? Mi? Hol…

A fiatal női hang:

– Hook, az isten szerelmére, nehogy még egyszer elmondd ezt a beszédet! Annyiszor hallottam, hogy már fejből tudom.

Papírzörgés, és a brit hang:

– Azt hiszem, Hook, abban igazad van, hogy a fickó egy nyomozó. Volt nála egy igazolvány is.

Quarre-ék is olyan érdeklődéssel hallgatták a másik szobából áthallatszó beszélgetést, mint én, de Thomas Quarre figyelő szeme végig rajtam volt, és kövér ujjai egy pillanatig sem lazultak el az ölében tartott pisztolyon. Felesége teát kortyolgatott, miközben fejét madárszerűen félrebillentve hallgatózott.

Az öreg ölében levő fegyveren kívül semmi sem utalt a melodrámára, ami a szobában játszódott; Quarre-ék minden más tekintetben ugyanaz a kedves, öreg házaspár voltak, akik teával kínáltak, és akik együtt éreztek a szerencsétlenül járt idős asszonnyal.

A női hang a másik szobában:

– Nos, mihez kezdjünk most? Mit fogunk tenni?

Hook:

– Erre egyszerű a válasz. Legelőször is kiiktatjuk a kopót.

A női hang:

– Miért nem tesszük rögtön a nyakunkra kötelet?

Hook, gúnyosan:

– Mintha nem lenne ott anélkül is, hogy ezt megtennénk! Ugye, nem gondolod, hogy az L. A.-i meló miatt van a nyomunkban?

A brit hang:

– Egy idióta vagy, Hook, ráadásul elég reménytelen eset. Feltételezzük, hogy a fickó a Los Angeles-i ügyben érdekelt, ami valószínű is; mi van ekkor? A tag a Kontinentális Detektívügynökség alkalmazottja. Mennyi az esélye, hogy ez a cég nem tudja, hol van? Szerinted nem tudták, hogy idejön? És szerinted nem tudnak annyit, minden valószínűség szerint, mint ő? Nincs értelme megölni. Ezzel csak rontanánk a helyzeten. Legokosabb, ha megkötözzük, és itt hagyjuk. A társai aligha fognak idejönni utána holnap délelőttnél korábban, és ezek szerint az egész éjszaka itt lesz nekünk, hogy eltűnjünk.

A brit hangé volt minden hálám! Valaki az én oldalamon állt, még ha csak annyira is, hogy életben akart hagyni. Nem volt túl jó kedvem az elmúlt percekben. Amiatt, hogy nem láttam az embereket, akik eldöntötték, hogy életben maradok-e, meglehetősen reménytelennek tűnt a helyzetem. Most már jobban éreztem magam, még ha ez messze is volt a boldogságtól; bíztam a vontatott brit hangban; olyan ember hangja volt, aki érvényesíti az akaratát.

Hook most már ordított:

– Hadd mondjak én is valamit, haver: a fickót ki fogjuk csinálni. Ez világos. Nem vállalok kockázatot. Szövegelhetsz erről, amennyit akarsz, de én a saját bőrömre játszom, és sokkal biztonságosabb, ha az emberünk nem tud beszélni. Ez világos. Nem hagyhatjuk életben.

A női hang, felháborodva:

– Ó, Hook, gondolkozz már!

A brit hang, még mindig vontatottan, de halálos hidegséggel:

– Semmi értelme, hogy érveljek neked, Hook, mert egy

barlanglakó ösztönei és értelmi képességei szorultak beléd. Csak egyfajta nyelvet értesz meg; és én most ezen a nyelven fogok szólni hozzád, fiam. Ha mostantól az indulásunkig bármi ostobaságot szeretnél tenni, csak mondd ezt magadnak háromszor: „Ha ő meghal, én is meghalok. Ha ő meghal, én is meghalok.” Mondd ezt úgy, mintha a Bibliából lenne, mert éppannyira igaz.

Ezután hosszú, feszült csend következett, amitől a nem különösen érzékeny fejbőröm bizseregni kezdett. Tudtam, a függöny mögött két ember néz farkasszemet két akarat csatájában, amelyből bármelyik pillanatban fizikai küzdelem robbanhat ki, és az, hogy élek-e vagy meghalok, a csata kimenetelétől függött.

Amikor végül egy hang megtörte a csendet, úgy ugrottam fel, mintha puskát sütöttek volna el; habár a hang eléggé lassú és egyenletes volt.

A brit hangot hallottam, győzelmében magabiztosan, és én újra kaptam levegőt.

– Először az öregeket fogjuk eltávolítani – mondta a hang. – Te intézkedsz a vendégünk ügyében, Hook. Kötözd meg jó szorosan. De ne feledd: semmi ostobaság! Ne vesztegesd az időt arra, hogy kikérdezd, mert úgyis hazudni fog. Kötözd meg, amíg én megszerzem a kötvényeket, és félórán belül végezhetünk az egésszel.

Az elválasztófüggönyök meglibbentek, és Hook lépett a szobába – tekintete haragos volt, sápadt arcán a foltok zöldes árnyalatot öltöttek. Revolvert szegezett rám, és Quarre-ékhoz fordult:

– Magukat hívatja.

Felálltak, átmentek a másik szobába, és egy ideig kivehetetlen suttogás hallatszott onnan.

Mindeközben Hook visszalépett az átjáróhoz, még mindig

fenyegetően rám szegezte revolverét, és kioldotta a nehéz függönyöket tartó szalagokat. Ezután mögém került, és erősen a magas támlájú székhez kötözött; kezemet a szék karfájához, lábamat a szék lábához, testemet a szék támlájához és üléséhez; végül bedugta a számba egy erre a célra túlságosan jól kitömött párna sarkát. A ronda ember mindvégig indokolatlanul durva volt, de én szelíd bárányként viselkedtem. Ürügyet akart, hogy kilyukaszthasson, én pedig mindenekfölött azt szerettem volna, hogy ne legyen rá ürügye.

Miután végzett a béklyóimmal, és mérges tekintettel végigmérve hátralépett, az utcai ajtó halk csukódását hallottam, majd fentről le-föl járkáló, könnyű léptek zaját.

Hook a lépések irányába nézett, és vizenyős kék szemében ravaszság csillant.

– Elvira! – szólt ki halkan.

A választófiiggöny megrezzent, mintha valaki megérintette volna, és a dallamos női hang válaszolt.

– Mi van?

– Gyere ide.

– Jobb, ha nem megyek. Nem lenne szerencsés, ha…

– Pokolba vele! – tört ki Hook. – Gyere ide!

A hang tulajdonosa bejött a szobába, be a magas lámpa fénykörébe; a húszas évei elején járó lány volt, karcsú és kecses, utcai ruhát viselt, és egyik kezében fogta a kalapját. Rövidre vágott, tüzvörös haja alatt egy hófehér arc. Füstszínű szürke szemek nevettek rám, melyek túl messze ültek egymástól, hogy meg lehessen bízni bennük, de ahhoz nem, hogy befolyásolják szépségét. Piros szája is rám nevetett, kivillantotta rövid és éles, állati fogait. Gyönyörű volt; gyönyörű, mint az ördög, és kétszer olyan veszélyes.

Rám nevetett – egy kövér ember piros plüsskötéllel

megkötözve, szájában egy zöld párna sarkával és a ronda emberhez fordult.

– Mit akarsz?

A férfi fojtott hangon beszélt, lopva a mennyezetre pillantott, ahonnan még mindig le-föl járkáló léptek hallatszottak.

– Mi lenne, ha kijátszanánk?

A lány füstszürke szemeiből eltűnt a vidámság, hirtelen hideg és számító lett.

– Százezer van nála, aminek a harmada az enyém. Csak nem gondolod, hogy lemondok róla?

– Persze hogy nem! De ha csak a miénk lenne a százezer?

– Hogyan?

– Bízd ezt rám, kislány, bízd ezt rám! De velem tartasz, ha így teszek? Tudod, hogy jó leszek hozzád.

Azt hittem, a lány megvetően mosolyog, de úgy tünt, tetszik neki az ötlet.

– Abban igazad van, hogy jó leszel hozzám – mondta. – Viszont ide figyelj, Hook: ezt nem tudjuk megtenni, hacsak el nem intézed őt. Én ismerem! Addig nem fogok elvinni semmit sem, ami az övé, amíg egészen biztos nem vagyok abban, hogy nem jöhet utánam.

Hook megnedvesítette az ajkát, és céltalanul körbenézett a szobában. Láthatóan nem tetszett neki a gondolat, hogy ki kell kezdenie a vontatott brit hang tulajdonosával, ám a lány iránti vonzalma túl erős volt a másik embertől való félelméhez képest.

– Megteszem! – bökte ki végül. – Elintézem őt. Komolyan gondolod, kölyök? Ha megölöm, velem jössz?

A lány kinyújtotta a kezét.

– Áll az alku – felelte a lány, és a férfi hitt neki.

Ronda arca kipirosodott, és egészen vidámmá vált. Mély

levegőt vett, és kihúzta magát. Az ő helyében talán én is hittem volna a lánynak – mindannyian követünk el ilyen hibákat az életben –, de én az oldalvonalnál ülve, összekötözve néztem végig a jelenetet, és tudtam, a férfi számára egy gallonnyi nitroglicerinnel is biztonságosabb dolog lett volna játszani, mint ezzel a lánnyal. A lány veszélyes volt! Kemény idők vártak Hookra.

– A helyzet a következő… – kezdte Hook, de megállt, elharapta a mondatot.

Lépések zaja hallatszott a másik szobából.

Hamarosan a brit hang szűrődött át az ajtó függönyén, és ezúttal bosszúság tűnt ki a vontatott beszédből:

– Ez már tényleg több a soknál! Ha két percnél – *máh*t és *pehsznél*t mondott – tovább vagyok távol, máris minden rossz irányba megy. Mégis mi ütött beléd, Elvira, hogy be kellett menned, és megmutatnod magad detektív barátunknak?

A lány fustszürke szemében félelem villant, majd távozott is gyorsan, és könnyed hangon válaszolt:

– Ne legyél már annyira ideges! – mondta. – A drága nyakad e nélkül a sok óvatoskodás nélkül is jól jöhet még ki a dologból.

A választófüggöny félrehúzódott, én pedig amennyire tudtam, elfordítottam a fejem, hogy első alkalommal megpillanthassam azt az embert, akinek hála még mindig életben voltam. Egy alacsony, kövér férfit láttam, utcai ruhában és kalapban, aki bőr utazótáskát tartott az egyik kezében.

Aztán az arca is bekerült a sárga fénykörbe – egy kínai arca. Alacsony, kövér kínai volt, hibátlanul felöltözve legalább annyira brit ruhákba, amilyen brit az akcentusa volt.

– Ez nem bőrszín kérdése – mondta, s ekkor már értettem a lány gúnyos szavait. – Egyszerűen csak előrelátó vagyok.

Arca kerek, sárga maszk volt, hangja ugyanaz az érzelemmentes, vontatott hang, amit már korábban is hallottam; de tudtam, ő is legalább annyira a lány befolyása alatt áll, mint a ronda férfi – különben nem jött volna be a lány gúnyolódására a szobába. De kételkedtem benne, hogy a lány ezt az angolosított keletit is olyan könnyen kezelhetőnek találja, mint Hookot.

– Semmilyen különösebb szükség nem volt rá – folytatta a kínai hogy ez az ember bármelyikünket is meglásson. – Most először nézett rám kicsi, sötét szemeivel, melyek két fekete maghoz hasonlítottak. – Elég valószínű, hogy egyikünket sem ismert még leírás alapján sem. Megmutatni neki magunkat a lehető legnagyobb ostobaság volt.

– A pokolba, Tái! – hőbörgött Hook. – Fejezd már be a nyavalygást, rendben? Mit számít már ez? Majd én kinyírom, és ezzel az ügy megoldódott.

A kínai letette bőrtáskáját, és megrázta a fejét.

– Nem lesz itt semmiféle gyilkolás – mondta –, ha mégis, akkor nem csak egy. Remélem érted, mire célzok, Hook.

Hook értette. Ádámcsutkája le-föl mozgott, ahogy nyeldekelt, és a számat betömő párna mögött újra köszönetet mondtam a sárga bőrűnek.

Ekkor a vörös hajú nőszemély is közbeszólt.

– Hook régi szokása, hogy felajánl olyan dolgokat, amiket nem is áll szándékában megtenni – mondta a kínainak.

Hook ronda arca vérvörössé vált az ígéretére tett utalástól, miszerint *elintézi* a kínait. Újra nyelt egyet, és úgy látszott, legszívesebben egészen máshol lenne. De a lány a markában tartotta; a befolyása fölötte még a gyávaságán is túltett.

Hirtelen közelebb lépett a kínaihoz, és egy fejjel magasabb lévén nála, haraggal telve lenézett a kerek, sárga arcra, ami olyan kifejezéstelen volt, mint egy óra mutatók nélkül.

– Tái – mordult rá a ronda ember –, neked véged. Elegem van már a pöffeszkedésedből, abból, hogy úgy viselkedsz, mintha valami kiskirály volnál. Már éppen eleget hallgattam egy vágott szemű szövegelését. Meg fogom…

Megakadt, szavai csöndbe fúltak. Tái felnézett rá, szemei kemények, feketék és embertelenek voltak, mint két széndarab. Hook ajka megrándult, és egy kicsit hátrébb lépett.

Már nem izzadtam. A kínai megint győzött, viszont megfeledkeztem a vörös hajú démonról.

Ő most nevetett – gúnyos kacaja bizonyára olyan volt a ronda embernek, mintha kést szúrtak volna a szívébe.

Nagyot kiáltott, és hatalmas öklével a kínai üres, kerek arcába vágott.

Táit az ütés ereje az egész szobán keresztülrepítette, és egy sarokba lökte.

Ám testét úgy forgatta, hogy a ronda emberrel szemben legyen, még akkor is, amikor keresztülzuhant a szobán. Mielőtt a földre került volna, már egy pisztolyt tartott a kezében, és beszélt, amikor a lábai még meg sem állapodtak – egy kulturált brit hangján.

– Később – mondta – még le fogjuk rendezni ezt a dolgot kettőnk között. Most viszont eldobod a pisztolyod, és teljesen mozdulatlanul állsz, mialatt fölkelek.

Hook revolvere – mely csak félig volt kint a zsebéből, mialatt a keleti már sakkban tartotta – a szőnyegre esett. Mereven állt egy helyben, amíg Tái lábra állt, hangosan lélegzett, és minden folt élesen kirajzolódott ijedtségétől

sápadt arcán.

A lányra néztem. Szemeiben megvetés tükröződött, ahogy Hookra nézett, de csalódottság nem.

Ekkor fontos fölfedezést tettem: *valami megváltozott a szobában, a lány közelében!*

Becsuktam a szemem, és próbáltam magam elé idézni a szobának azt a részét úgy, ahogy a két férfi küzdelme előtt volt. Ahogy hirtelen kinyitottam a szemem, rájöttem, mi változott.

A lány mögött álló asztalon volt egy könyv és néhány magazin. Ezek mostanra eltűntek. Fél méterre a lány lábától ott volt a bőrtáska, amit Tái behozott a szobába. Feltételeztem, hogy a Los Angeles-i akciójuk alatt szerzett kötvények voltak benne, amiről beszéltek. Ez valószínűnek tűnt. És akkor? Mostanra már bizonyára a könyv és a magazinok voltak benne az asztalról! A lány konfliktust szított a két férfi között, hogy elvonja a figyelmüket, amíg kivitelezi a cserét. Hol lehet akkor a zsákmány? Nem tudtam, de gyanítottam, túl vastag ahhoz, hogy a karcsú lánynál legyen.

Közvetlen az asztal mögött állt egy kanapé, amit egészen a padlóig érő, hosszú, piros takaró borított. A kanapéról a lányra néztem. Ő engem figyelt, és szeme vidáman villant meg, amikor a tekintetem találkozott az övével. A kanapé!

Mostanra azonban a kínai begyűjtötte Hook revolverét, és hozzá beszélt:

– Ha nem idegenkednék a gyilkosságtól, és ha nem hinném, hogy Elvirának és nekem még hasznunkra válhatsz távozásunk kivitelezésekor, most bizonyosan megszabadítanám magunkat a hátránytól, amit az ostobaságod jelent számunkra. De adok neked még egy esélyt. Viszont azt ajánlom, jól gondold meg, engedsz-e még

egyszer erőszakos késztetéseidnek. – A lányhoz fordult. – Te ültettél bolond ötleteket a mi Hookunk fejébe?

A lány felnevetett.

– Az ő fejébe semmiféle gondolatot nem lehet ültetni.

– Talán igazad van – mondta a kínai, majd hozzám jött, hogy ellenőrizze a kezemet és a testemet fogva tartó kötéseket.

Kielégítőnek találta őket, fölvette a bőrtáskát, és a ronda ember felé nyújtotta pisztolyát, amelyet néhány perce vett el tőle.

– Itt a fegyvered, Hook, és mostantól próbálj meg értelmesen viselkedni. Akár most azonnal indulhatunk. Az öregember és a felesége a megbeszéltek szerint fognak cselekedni. Úton vannak egy város felé, amit nem szükséges néven neveznünk itt jelen lévő barátunk előtt, ott fognak ránk várni, hogy elosszuk a kötvényeket. Szükségtelen mondanom, jó hosszan fognak várakozni, mert többé már nincsenek benne a balhéban. De közöttünk nem lehet több árulás. Ha meg akarjuk úszni, össze kell tartanunk.

A drámaiság szabályai szerint ezeknek az embereknek most gúnyos szavakat kellett volna hozzám intéznük, de nem tették. Búcsúpillantás nélkül elmentek mellettem, ki a látóteremből, a hall sötétjébe.

III.

Hirtelen a kínai ismét a szobában termett, lábujjhegyen futott – egy kinyitott késsel egyik, és egy pisztollyal a másik kezében. És még ez volt az az ember, akinek köszönetet mondtam, amiért megmentette az életem!

Fölém hajolt.

A kés a jobb oldalamnál dolgozott, majd a kezemet szorító kötés elengedett. Újra kaptam levegőt, és a szívem is újra vert.

– Hook vissza fog jönni – suttogta Tái, azzal elment.

Alig egy méterre tőlem a szőnyegen egy revolver hevert.

Az utcai ajtó becsukódott, és egy ideig egyedül voltam a házban.

Talán nem nehéz elhinni, hogy ezt az időt a piros függönyszalagokkal való küzdelemmel töltöttem. Tái elvágott ugyan egy darabot, meglazítva jobb kezem kötelékét, kicsit több mozgáslehetőséget adott testemnek, de még így is messze voltam a szabadságtól. És suttogása, miszerint „Hook vissza fog jönni”, pontosan elég ösztökélést jelentett ahhoz, hogy teljes erőmmel a köteleknek feszüljek.

Már értettem, miért volt annyira fontos a kínainak, hogy életben maradjak. Én voltam az eszköz, hogy Hookot félreállítsa. A kínai számított rá, hogy Hook keres majd egy kifogást, amint kiérnek az utcára, visszaoson a házba, lepuffant engem, és ismét csatlakozik hozzájuk. Ha ezt magától nem tette volna meg, azt hiszem, a kínai javasolja neki.

Egy fegyvert helyezett tehát elérhető távolságba – arra az esetre, ha ki tudnék szabadulni –, és meglazította kötelékeimet annyira, amennyire tudta anélkül, hogy kiszabadulhassak, mielőtt ő maga el nem tud tűnni.

Ez a gondolatmenet csak másodrendű kérdés volt. Nem hagytam, hogy lelassítsa a szabadulásomért tett erőfeszítéseimet. A *miért* most nem volt fontos számomra – annak volt csak jelentősége, hogy a kezemben tartsam a pisztolyt, amikor a ronda ember ismét a szobába lép.

Éppen mikor nyílt a külső ajtó, sikerült teljesen kiszabadítanom a jobb kezemet, és kitépnem a számból a párnát. Testem többi részét még mindig kötelek tartották fogva – bár már lazábban, de még tartottak. És már nem volt több időm.

A székkel együtt előrevetettem magam, szabad kezemmel tompítva a becsapódást. A szőnyeg vastag volt. Az arcomra érkeztem, fölöttem a nehéz székkel, ami teljesen maga alá gyűrt, de jobb kezem már szabad volt, és a pisztolyt tartotta.

A bal oldalam – a rossz oldal – az előszoba ajtaja felé fordult. Vergődtem, tekeregtem, forgolódtam a súlyos székkel a hátamon.

Egy centit… két centit… tíz centit sikerült elfordulnom. Még egy centi. Léptek az előszobaajtónál. Még egy centi.

A halvány fény egy szobába siető férfira vetődött – kezében valami fém villant.

Tüzeltem.

A férfi mindkét kezét a hasához kapta, összegörnyedt, és elterült a szőnyegen.

Ennek vége volt, ám még távolról sem lehettem nyugodt. Elkezdtem kiszabadítani magam a szalagok szorításából, és közben azon gondolkodtam, mi vár még rám.

A lány kicserélte a kötvényeket, és a kanapéba rejtette őket – efelől egy pillanatig sem volt kétségem. Még azelőtt vissza akart jönni értük, mielőtt lett volna időm kiszabadulni. Azonban Hook jött vissza először, így változtatnia kellett a tervén. A legvalószínűbb, hogy most

azt magyarázza a kínainak, Hook hajtotta végre a cserét. És azután? Csak egyvalami következhetett: Tái visszajön a kötvényekért – mindketten visszajönnek. Tái tudta, hogy már van fegyverem, de elkottyantották, hogy a kötvények százezer dollárt érnek. Ez biztos elég ahhoz, hogy visszacsalja őket!

Az utolsó szalagot is leszakítottam magamról, és a kanapéhoz másztam. A kötvények alatta voltak: négy vastag köteg Liberty-kötvény, vaskos gumiszalaggal átkötve. A hónom alá csaptam őket, és az ajtónál haldokló emberhez mentem. Fegyvere az egyik lába alatt hevert. Kihúztam alóla, átléptem fölötte, és a sötét előszobába mentem.

Aztán megálltam átgondolni a helyzetet.

A lány és a kínai valószínűleg szétválnak, hogy elkaphassanak. Egyikük a bejárati ajtón keresztül fog jönni, a másik pedig bizonyára a hátsó ajtón át. Ez lenne a legbiztonságosabb módja, hogy becserkésszenek. Az én dolgom nyilvánvalóan az volt, hogy közvetlenül az egyik ajtó előtt várjak rájuk. Ostobaság lett volna elhagynom a házat. Ez a legelső dolog, amire számítanak – és bizonyára lesben állnak.

Elhatároztam, hogy az utcai bejárat közelében fogok várni, amíg egyikük fel nem tűnik – mert egyikük biztosan fel fog, ha már meguntak arra várakozni, hogy kimenjek.

Az előszobát a bejárati ajtó felől az üvegen keresztül szűrődő utcai fények világították meg. Az emeletre vezető lépcső háromszög alakú árnyékot vetett a szoba egy részére – sötét árnyékot, ami pont megfelelt a céljaimnak. Lekuporodtam a háromszögletű sötétségbe, és vártam.

Két pisztolyom volt: az, amelyiket a kínaitól kaptam, és az, amelyiket Hooktól vettem el. Egy golyót ellőttem; így még mindig tizenegynek kellett volna maradnia, amit

használhatok – kivéve, ha valamelyik fegyvert használták, amióta meg lett töltve. Felnyitottam a Táitól kapott pisztolyt, és végigfuttattam ujjaimat a táron. *Egy* töltényt éreztem – a kakas alatt. Tái nem kockáztatott; egy golyót adott nekem – a golyót, amivel lelőttem Hookot.

Ledobtam a pisztolyt a földre, és megvizsgáltam azt, ami Hooknál volt. *Üres* volt. A kínai tényleg nem kockáztatott! Kiürítette Hook pisztolyát, mielőtt visszaadta volna neki a vitájuk után.

Kutyaszorítóba kerültem! Egyedül, fegyvertelenül egy ismeretlen házban, benne két emberrel, akik rám vadásznak. Ráadásul az egyikük egy nő volt, aki határozottan nyugtalanított, mivel nagyon könnyen életveszélyesnek bizonyulhatott.

Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy elrohanok; kellemes gondolat volt, hogy kint vagyok megint az utcán, de el kellett vetnem az ötletet. Őrültség lett volna, nem is kicsi. Aztán eszembe jutottak a kezemben levő kötvények. Ezek lehetnének az én fegyvereim; és ha a szolgálatomra válhatnak, el kell rejtenem őket.

Kibújtam háromszög alakú árnyékomból, és felmentem a lépcsőn. Az utcai fényeknek köszönhetően az emeleti szobák nem voltak túl sötétek, körbe tudtam nézni bennük. Többször körbejártam a helyiségeket, olyan helyet keresve, ahol elrejthetem a Liberty-kötvényeket.

De mikor egy ablak zördült egyet, amit egy kinti ajtó nyitása okozhatott valahol, a kötvények még mindig a kezemben voltak.

Nem volt más megoldás: ki kellett dobnom őket egy ablakon, és bízni a szerencsében. Felvettem egy párnát az egyik ágyról, lehúztam róla a fehér huzatot, és abba tettem bele a kötvényeket, azután kihajoltam egy már nyitott

ablakon, és kinéztem az éjszakába, olyan helyet keresve, ahova ki tudom dobni őket: nem szerettem volna, hogy szemetesvödrökre vagy egy halom üvegre essenek, vagy bármire, ami lármát csap.

És ahogy kinéztem az ablakon, felfedeztem egy jobb rejtekhelyet. Az ablak egy szűk udvarra nézett, aminek a túloldalán egy ahhoz hasonló ház állt, mint amelyben éppen voltam. Az a ház is nagyjából olyan magas volt, mint ez, lapos bádogteteje a másik irányba lejtett. Nem volt messze tőlem a tető – pont elég közel ahhoz, hogy oda tudjam dobni a párnahuzatot, benne a kötvényekkel. Eldobtam. Eltűnt a tető széle mögött, majd halkan puffant a bádogon.

Ha moziszínész lettem volna, vagy hasonló, valószínűleg én is követtem volna a kötvényeket; elugrok az ablakpárkányról, ujjaimmal elkapom a tető peremét, lengek egy darabig, majd felhúzom magam, és eltűnök.

De a levegőben lógás nem tartozik kedvenc elfoglaltságaim közé; inkább szembenéztem a kínaival és a vörös hajúval.

És ekkor még egy nem túl hősies dolgot tettem. Minden villanyt fölkapcsoltam a szobában, rágyújtottam egy cigarettára (néha mindannyian szeretünk egy kicsit pózolni), és leültem az ágyra, megvárni, hogy elfogjanak. Becserkészhettem volna ellenségeimet a sötét házban, és az is lehet, hogy elcsíptem volna őket; ám valószínűleg csak annyit értem volna el vele, hogy lelőjenek. És nem szeretem, ha lelőnek.

A lány talált meg.

Keresztüllopózott az előszobán, egy-egy automatával mindkét kezében, az ajtó előtt tétovázott egy pillanatig, majd egy ugrással bent termett. És amikor meglátott békésen ülni az ágy szélén, megvető pillantással nézett rám,

mintha valami hitvány dolgot tettem volna. Gondolom, úgy vélte, lehetőséget kellett volna adnom neki, hogy golyót röpítsen belém.

– Megvan, Tái – kiáltotta, és a kínai csatlakozott hozzánk.

– Mit csinált Hook a kötvényekkel? – kérdezte tőlem.

Belevigyorogtam kerek, sárga arcába, és kijátszottam az ászomat:

– Miért nem kérdezi meg a lánytól?

Arca kifejezéstelen maradt, de el tudtam képzelni, hogy kövér kis teste megmerevedik a kevéssé divatos brit ruházat alatt. Ezen felbátorodva előjöttem a kis hazugságommal, amellyel össze akartam zavarni a dolgokat.

– Nem jött rá – kérdeztem –, hogy félre akarták állítani?

– Mocskos hazudozó! – sikoltotta a lány, és egy lépést tett felém.

Tái egy intéssel megállította. Fekete szemével keresztülbámult a lányon, akinek lassan minden vér kiment az arcából. Bármennyire is a markában tartotta a kínait, az nem volt egy ártalmatlan játékszer.

– Szóval így állunk? – mondta lassan, tulajdonképpen senkihez sem címezve a szavait. – Szóval így állunk? – Aztán hozzám fordult: – Hova tették a kötvényeket?

A lány közelebb lépett hozzá, s a beszéd során meg-megakadt:

– Elmondom az igazat, Tái, isten engem úgy segéljen! Én magam cseréltem ki a papírokat. Hook nem is tudott róla. Mindkettőtöket ki akartalak játszani. A lenti kanapé alá dugtam őket, de már nincsenek ott. Istenemre mondom, ez az igazság!

A kínai hajlott rá, hogy elhiggye, és a lány szavaiban valóban volt igazság. Tudtam, hogy amilyen szerelmes belé, a kínai sokkal inkább kész megbocsátani a lány árulását,

mint azt, hogy Hookkal akart elmenni, így sietve újra megkíséreltem felkavarni a dolgokat. Az öregfiú, aki azt mondta, „*Oszd meg, és uralkodj*”, vagy valami ilyesmit, tudta, miről beszél.

– Ennek egy része tényleg igaz – mondtam. – Csakugyan a kanapé alá rejtette a kötvényeket, de Hook is benne volt. Megbeszélték az egészet, amíg maga az emeleten volt. Hooknak harcolnia kellett magával, és a küzdelem alatt a lány nyélbe üthette a cserét, és pontosan így is tett.

Most megfogtam!

Ahogy a lány vadul közeledett, a kínai egy automatát nyomott az oldalához – fürge mozdulatával a felém intézett haragos szavakat is megakasztotta.

– Elveszem a fegyvereidet, Elvira – mondta, és el is vette őket.

A hangjában lévő halálos nyugalom hallatán a lány egy hang nélkül lemondott róluk.

– Hol vannak most a kötvények? – kérdezte tőlem.

Rávigyorogtam.

– Én nem vagyok magával, Tái. Maga ellen vagyok.

Apró szemeivel tanulmányozott, én pedig őt tanulmányoztam; reméltem, hogy az ő vizsgálódása is olyan eredménytelen, mint az enyém.

– Nem szeretem az erőszakot – mondta lassan –, és azt hiszem, maga értelmes ember. Kössünk üzletet, barátom.

– Tegyen egy ajánlatot – javasoltam.

– Boldogan! Alkunk alapjaként kikötjük, hogy maga elrejtette a kötvényeket valahova, ahol senki más nem találhatja meg; valamint, hogy a maga sorsa most csakis tőlem függ, ahogy a filléres bűnügyi történetekben szokták mondani.

– Eddig rendben van – mondtam folytassa.

– A szituációra mármost azt mondhatjuk, hogy patthelyzet. Egyikünk oldalán sincs előny. Detektívként ön minket akar, de mi tartjuk fogva magát. Tolvajok lévén mi a kötvényeket akarjuk, de azok magánál vannak. Felajánlom önnek a lányt a kötvényekért cserébe. Számomra ez méltányos ajánlatnak tűnik. Így én megkapom a kötvényeket és a lehetőséget, hogy eltűnjek. Ön pedig nem csekély sikert könyvelhet el nyomozóként. Hook halott. Megkapja a lányt. Mindössze a kötvények és személyem újbóli megtalálása marad hátra, ami semmi esetre sem lehetetlen feladat. Egy kudarcot így több mint félsikerré tehet, kitűnő eséllyel arra, hogy egészen az legyen.

– És honnan fogom tudni, hogy tényleg nekem adja a lányt?

Megvonta a vállát.

– Természetesen nem tudok garanciát adni. De tudván, hogy meg akart lógni azzal a disznóval, aki lent fekszik holtan, nem képzelheti, hogy érzéseim a legbarátiabbak az irányában. Ráadásul, ha magammal vinném, akarná a részét a zsákmányból.

Megforgattam az egészet a fejemben, és minden oldalról megvizsgáltam az állást.

– Számomra ez így néz ki – mondtam végül. – Maga nem egy gyilkos. Élve fogok kikerülni mindebből, bármi is történjék. Rendben van; miért kellene csereberélnem? Magát és a lányt könnyebb lesz újra megtalálni, mint a kötvényeket, és mégiscsak azok a feladat legfontosabb részei. Megtartom őket, és szerencsét próbálok, hátha el tudom kapni magukat ismét. Nem fogok kockáztatni.

És ezt komolyan is gondoltam, legalábbis pillanatnyilag.

– Valóban nem vagyok gyilkos – mondta nagyon lassan; és most első alkalommal láttam, hogy mosolyog. Nem volt

egy kellemes mosoly: láttam benne valamit, amitől kirázott a hideg. – Azonban talán képes vagyok olyan dolgokra, amikre nem gondolt, de ez a beszélgetés nem vezet sehova. Elvira!

A lány, aki eddig minket figyelve egy kicsit arrébb állt, engedelmesen közelebb jött.

– A komódban találsz lepedőket. Egyet vagy kettőt tépj csíkokra, úgy, hogy elég erősek legyenek, és így a barátodat szorosan megkötözhessük.

A lány a komódhoz ment. Ráncoltam a homlokomat, egy nem túl kellemetlen választ kerestem a fejemben levő kérdésre. A válasz, ami először eszembe jutott, nem bizonyult kellemesnek: *kínvallatás.*

Ekkor egy halk hang mindannyiunkat mozdulatlanná dermesztett.

A szobának, amiben voltunk, két ajtaja volt: az egyik az előszobába vezetett, a másik egy másik hálószobába. Az előszobaajtó felől jött a halk hang – lopakodó léptek zaja.

Tái gyorsan és csendesen hátrébb ment, hogy egyszerre tarthassa szemmel az előszobaajtót, a lányt és engem. Kövér kezében tartott szinte élőlényszerű pisztolya pont elég figyelmeztetés volt számunkra, hogy meg se szólaljunk.

Ismét a halk nesz, épp az ajtó előtt.

Tái kezében a pisztoly mintha mohón megrezzent volna.

A másik ajtóban – ami a másik szobába vezetett – megjelent Mrs. Quarre, sovány kezében egy hatalmas, csőre töltött revolverrel.

– Dobd el, te piszkos kis keleti! – sivította.

Tái eldobta a pisztolyát, mielőtt szembe fordult volna a nővel, és magasra tartotta a kezét – ami nagyon bölcs dolog volt.

Ekkor Thomas Quarre jött be az előszobaajtón keresztül;

nála is egy csőre töltött revolver volt – annak a testvére, amit a felesége fogott bár ez a testes ember kezében nem látszott olyan hatalmasan nagynak.

Újra az öregasszonyra néztem, és már nemigen fedeztem fel benne azt a törékeny, barátságos valakit, aki teával kínált és a szomszédokról csevegett. Ha valaha is léteztek boszorkányok, hát ő az volt – méghozzá a legsötétebb, leggonoszabb fajtából. Apró, fakó szemében kegyetlenség honolt, kiszáradt ajkán egy farkas vicsora ült, sovány teste pedig valósággal remegett a gyűlölettől.

– Tudtam! – visította. – Megmondtam Thomasnak, amint elég messze kerültünk ahhoz, hogy átgondoljuk a dolgokat. Tudtam, hogy az egész csak színjáték volt! Tudtam, hogy ez a feltételezett detektív valójában a társatok! Tudtam, hogy az egészet csak azért terveltétek ki, hogy Thomast és engem kihagyjatok az osztozásból! De most majd megmutatom, te sárga majom! És a többieknek is! Az egész társaságnak! Hol vannak a kötvények? Hol vannak?

Ha a kínai valaha is kiesett szerepéből, mostanra már újra felvette.

– Nyomozó barátunk talán meg tudja mondani – mondta. – Éppen azon voltam, hogy kihúzzam belőle ezt az információt, amikor olyan, ah, drámaian megérkeztek.

– Thomas, az isten szerelmére, ne állj már ott, mint egy faszent! – mordult rá a vénasszony a férjére, aki látszólag még ugyanaz a szelíd öregember volt, aki kiváló szivarral kínált. – Kötözd meg a kínait. Egy cseppet sem bízom benne, és addig nem fogok megnyugodni, amíg meg nincs kötözve. Kötözd meg, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

Felálltam az ágy széléről, és óvatosan egy olyan pont felé igyekeztem, ami nem esik tűzvonalba, ha megtörténne az, amire számítottam.

Tái eldobta a kezében levő pisztolyt, de nem motozták meg. A kínaiak alapos emberek. Ha valamelyiküknél van fegyver, általában három vagy négy alá nem adja. (Emlékszem, a legutóbbi tong háború alatt elkaptam egyet Oaklandben, akinél öt pisztoly volt – mindkét hónalja alatt egy, egy-egy a csípője két oldalán és egy a derékszíjában.) Egy pisztolyt elvettek Táitól, és ha össze akarták kötözni anélkül, hogy átkutatnák, elég valószínűnek tűnt, hogy tűzijáték fog kezdődni. Tehát igyekeztem minél jobban félreállni.

A kövér Thomas Quarre egykedvűen a kínaihoz ment, hogy végrehajtsa felesége utasításait – és tökéletesen elfuserálta a dolgot.

Kövér testével Tái és a felesége fegyvere közé állt.

Tái kezei mozdultak.

Mindkettőben egy automata volt.

Ez egyszer Tái hű volt népe szokásaihoz. Amikor egy kínai tüzel, nem hagyja abba, amíg ki nem ürül a fegyvere.

Miután hátulról megragadtam Tái kövér torkát, és lerántottam a földre, fegyverei még mindig ólmot köptek; és üresen kattogtak, ahogy rátérdeltem egyik kezére. Nem kockáztattam. Addig szorítottam a torkát, amíg szeme és nyelve el nem árulták, hogy egy ideig nem fog tudni ártani.

Azután körbenéztem.

Thomas Quarre az ágyon dőlt végig, holtan, három kerek lyukkal keményített, fehér mellényén – és a lyukak barnák voltak, a lövések olyan közelről érték a testet.

A szoba túlsó végében Mrs. Quarre feküdt a hátán. Ruhái valahogy elrendeződtek törékeny teste körül, és halálában ismét olyan barátságosnak láttam, mint amikor először találkoztunk. Egyik sovány keze a mellén nyugodott, eltakarva, mint később megtudtam, két golyó ütötte lyukat.

A vörös hajú lány, Elvira eltűnt.

Tái hamarosan megmozdult, és miután elvettem tőle még egy pisztolyt, segítettem neki felülni. Egyik kövér kezével fájó torkát simogatta, és hidegen nézett körül a szobában.

– Szóval végül így alakult? – mondta.

– Ühüm.

– Hol van Elvira?

– Sikerült meglógnia. Egyelőre.

A kínai megvonta a vállát.

– Nos, ezt határozottan sikeres akciónak mondhatja. Quarre-ék és Hook halottak; a kötvények és én a kezében vagyunk.

– Nem olyan rossz – ismertem be –, de megtenne nekem egy szívességet?

– Ha módomban áll.

– Mesélje el, mi állt e mögött az egész mögött?

– Az egész mögött? – kérdezte.

– Pontosan! Elejtett szavaikból azt raktam össsze, hogy volt valami ügyük Los Angelesben, amivel százezer dollár értékben Liberty-kötvényekhez jutottak, de nem emlékszem semmi ekkora kaliberű ügyre a közelmúltból.

– Hát ez nevetséges! – mondta, olyan hangsúllyal, ami nála döbbent ámulatot is jelenthetett. – Nevetnem kell! Természetesen maga mindent tud az egészről.

– Nem tudok! Egy Fisher nevű fiatal gyereket kerestem, aki mérgében elhagyta tacomai otthonát egy vagy két hete. Az apja csendben akarja megkerestetni, hogy lejöhessen, és megpróbálja rábeszélni, hogy menjen haza. Azt mondták nekem, hogy ebben a Turk Street-i blokkban megtalálhatom ezt a Fishert, és ez hozott ide.

Nem hitt nekem. Sem akkor, sem később. Úgy ment az akasztófa alá, hogy hazugnak tartott.

IV.

Amikor ismét az utcán voltam (és a Turk Street nagyszerű hely volt, miután szabadon kijutottam a házban töltött este után!), vettem egy újságot, ami majdnem mindent elmondott, amit tudni akartam.

Egy húszéves fiú – küldönc volt egy Los Angeles-i részvény- és kötvényház alkalmazásában – két nappal korábban eltűnt, miközben a bankba tartott egy rakás Liberty-kötvénnyel. Ugyanaznap éjszaka ez a fiú és egy karcsú lány rövid, vörös hajjal, bejelentkezett egy fresnói hotelbe mint *J. M. Riordan és felesége.* Másnap a fiút holtan találták a szobájában – meggyilkolták. A lány eltűnt. A kötvényeknek hűlt helyük volt.

Ennyit írtak az újságok. A következő néhány napban egy kicsit innen, egy kicsit onnan előásva sikerült a történet nagy részét összeállítanom.

A kínai – teljes nevén Tái Csun Tau – volt a társaság esze. A lépre csalás, a zsarolás és a fenyegetés jól bevált elegyével dolgoztak. Tái választotta ki az áldozatokat, és jó emberismerőnek kellett lennie, mivel soha nem választott rosszul. Kiszemelt egy fiatal fiút, aki futár vagy küldönc volt egy bankárnál vagy egy brókernél – valakit, aki nagy értékben hordott készpénzt vagy szabadon átruházható államkötvényeket szerte a városban.

Ekkor jött Elvira a képbe, aki teljesen magába bolondította az áldozatot – ami nem lehetett számára túl nehéz feladat –, majd finoman rávette, hogy szökjön el vele, és mindazzal, amit munkaadója kötvényeiből és pénzéből le tud nyúlni.

Akárhol töltötték menekülésük első éjjelét, ott megjelent Hook – habzó szájjal, dühtől tajtékozva. A lány

mentegetőzött és a haját tépte, és próbálta megakadályozni, hogy a felbőszült férj szerepét játszó Hook lemészárolja a fiút. Ezt végül elérte, a fiú pedig mindezek után hoppon maradt, a lány a kötvényekkel együtt eltűnt.

A rászedett áldozatok néha feladták magukat a rendőrségen. Ketten közülük öngyilkosságot követtek el, ám a Los Angeles-i fiút keményebb fából faragták, mint a többit. Verekedésbe kezdett, és Hooknak meg kellett őt ölnie. A következő tény jól mutatja, milyen erős hatással volt áldozataira a lány: a fél tucat becsapott kölyök közül egyik sem mondott semmit, amivel akár a legcsekélyebb mértékben belekeverhette volna őt az ügybe; és néhányan igen komoly bajba kerültek, hogy a lány tiszta maradhasson.

A Turk Street-i ház volt az a hely, ahova a csapat visszavonult, és hogy még biztonságosabb legyen, soha nem játszották el ezt az egészet San Franciscóban. Hookról és a lányról azt hitték a szomszédok, hogy Quarre-ék fia és lánya – és Tái volt a kínai szakács. Quarre-ék jóságos, tiszteletre méltó megjelenése szintén kapóra jött, amikor a csapat biztonságáról volt szó.

A kínai bitófára jutott. A lehető legkiterjedtebb és legalaposabb keresést folytattuk a vörös hajú lány után; és tucatszám találtunk lányokat rövid, vörös hajjal. De Elvira nem volt köztük.

Magamban megfogadtam, hogy egy szép napon…

A SZÜRKE SZEMŰ LÁNY

I.

A telefon csörgése ébresztett fel. Agyam szélére gurultam, és felvettem a kagylót. A vonal másik végén az Öreg, a Kontinentális Detektívügynökség San Franciscó-i igazgatója szólalt meg kellemes hangján:

– Sajnálom, hogy zavarnom kell, de muszáj elmennie a Glenton Apartmanházhoz a Leavenworth Streetre. Néhány perce hívott fel egy Burke Pangburn nevű férfi, aki ott lakik, és megkért, hogy azonnal küldjek oda valakit. Meglehetősen izgatott volt. El tudná intézni? Tudja meg, mit akar!

Mondtam, hogy elvállalom, és ásítozva, nyújtózkodva és Pangburnt szidva – akárki legyen is ő – megszabadítottam kövér testem a pizsamától, és utcai ruhát vettem.

A férfiról, aki megzavarta vasárnap reggeli álmom, Glentonba érkezvén kiderült, hogy egy sápadt, sovány, huszonöt év körüli alak, akinek barna szeme véreres volt – vagy a kevés alvástól, vagy mert sírt, esetleg mindkettőtől. Hosszú, barna haja kócosan lógott, ahogy ajtót nyitott, hogy beengedjen; borvörös selyempizsamája fölött mályvaszínű, nagy jádepapagájokkal díszített köntöst viselt.

A szoba, ahova vezetett, egy árverésvezető raktárára emlékeztetett aukció előtt – esetleg egy zsúfolt kis teázóra. Kövér, kék vázák, görbe, piros vázák, vékony, sárga vázák, különböző színű és alakú vázák; márványszobrocskák, ébenfa szobrocskák, szobrocskák mindenféle anyagból; lámpások, állólámpák és gyertyatartók; drapériák, függönyök és szőnyegek; eltérő típusú bútorok, amelyek valahogy mind szokatlan formájúak voltak; és különös festmények lógtak a legváratlanabb helyeken. Olyan szoba benyomását keltette a helyiség, ahol az ember nehezen érezheti otthon magát.

– A menyasszonyom – kezdte rögtön magas hangon, ami közel állt a hisztériához – eltűnt! Valami történt vele! Valami rettenetes! Meg kell találnia, hogy megmentse ettől a borzasztó dologtól, ami…

Eddig tudtam követni, aztán feladtam. Zavaros szavak hagyták el a száját – „elveszett… rejtélyes valami… csapdába csalták” –, de túl kevés kapcsolat volt közöttük ahhoz, hogy bármit is kivegyek belőlük. így hát nem is próbáltam megérteni, inkább vártam, hogy kibeszélje magát.

Hallottam már különben nyugodt embereket idegességükben vagy izgatottságukban még összefüggéstelenebbül beszélni, mint ezt a vad szemű gyereket, ám ruházata (a papagájos köntös és a tarka pizsama) és környezete (ez a beteges ízléssel berendezett szoba) az egész helyzetet túl színpadiassá tette, szavai így teljesen valószínűtlenül csengtek.

Ő maga rendes körülmények között egészen jó megjelenésű fiatalember lehetett: arcvonásai arányosak voltak, és bár szája és álla egy kissé bizonytalanná tették az arckifejezését, magas homloka határozott benyomást keltett. Azonban ott állva és hallgatva a rám zúdított kusza szózuhatagot, amelyből csak egy-egy melodrámába illő kifejezést tudtam kivenni, arra gondoltam, papagájok helyett inkább kakukkoknak kellene díszíteniük a köntösét.

Hamarosan kifogyott a szavakból, és kérlelő mozdulattal nyújtotta felém hosszú, vékony karjait, mondván:

– Megteszi? – Újra és újra. – Megteszi? Megteszi?

Nyugtatóan bólogattam, és észrevettem, hogy sovány arcán könnycseppek csillognak.

– Azt hiszem, az elején kellene kezdenünk – ajánlottam,

és óvatosan leültem egy faragott padszerűségre, amely nem tűnt túl stabilnak.

– Igen! Igen! – Lábait terpeszbe tette, megállt előttem, ujjait végigfuttatta a hajában. – Az elején. Mindennap érkezett tőle egy levél, amíg…

– Ez nem az eleje – jegyeztem meg. – Ki ez a lány? Mivel foglalkozik?

– Jeanne Delanónak hívják! – kiáltotta, csodálkozva tudatlanságomon. – És ő a menyasszonyom! És most eltűnt, és tudom, hogy…

„Gonosz játék áldozata”, „csapdába” és hasonló szavak törtek elő belőle ismét hisztérikusan.

Amikor végre sikerült lecsillapítanom, érzelemkitörései közben ki tudtam szedni belőle a történetet, amely így foglalható össze:

Burke Pangburn költő. Nagyjából két hónapja kapott egy rövid levelet Jeanne Delanótól – a kiadójától továbbítva –, amelyben legutóbbi verseskötetét dicsérte. Kiderült, hogy Jeanne Delano is San Franciscóban lakik, bár nem tudott róla, hogy a fiú is. A költő válaszolt a lány levelére, és kapott egy újabbat. Hamarosan találkoztak. Ha a lány tényleg olyan gyönyörű volt, ahogy a fiú leírta őt, nem lehet hibáztatni azért, hogy beleszeretett. Viszont akár valóban szép volt, akár nem, ő annak látta, és igazán szerelmes lett.

A Delano lány nem régóta lakott San Franciscóban, és amikor a költő találkozott vele, egyedül élt az Ashbury Avenue-n egy lakásban. A fiú semmit sem tudott arról, honnan jött a lány, vagy hogy mit csinált korábban. Bizonyos homályos megérzések alapján és a lány néha furcsa viselkedéséből, amelyet nem tudott pontosan leírni, azt gyanította, hogy van valami a múltjában, amit nem szeretne felidézni: se a múltja, se a jelene nem

nehézségektől mentes. Ám a leghalványabb elképzelése sem volt, mik lehetnek ezek a nehézségek. Nem törődött vele. Semmit sem tudott a lányról, kivéve azt, hogy gyönyörű, és szerelmes belé, és megígérte, hogy hozzá megy feleségül.

Aztán a hónap harmadik napján – pontosan huszonegy nappal ez előtt a vasárnapi reggel előtt – a lány hirtelen elhagyta San Franciscót. Egy futárral érkezett tőle levél.

Pangburn ezt a levelet meg is mutatta, miután nyomatékosan kijelentettem, hogy szeretném látni. Ez állt benne:

> Én Burke-öm!
>
> Az imént kaptam egy táviratot, és északra kell mennem a következő vonattal. Próbáltam telefonon elérni, nem sikerült. Írok, ahogy megtudom, mi lesz a címem. Ha lesz. *(Ez a két szó ki volt törölve, és csak nagy nehezen lehetett őket kiolvasni.)* Szeretem magát, amíg vissza nem térek magához örökre.
>
> A maga Jeanne-je

Kilenc nap elteltével újabb levelet kapott a lánytól, Baltimore-ból, Marylandbői. Ebben, miután az előzőnél is nehezebb szívvel megmutatta, a következőket olvastam:

> Legkedvesebb Költőm!
>
> Mintha két éve lett volna, hogy utoljára láttam magát, és félek, még legalább egy vagy két hónap el fog telni, mire megint láthatom.
>
> Most nem mondhatom el, szerelmem, miért kellett idejönnöm. Vannak dolgok, amiket nem lehet leírni. De amint megint magával leszek, elmondom az egész nyomorult históriát.

Ha bármi történne (úgy értem, velem), maga akkor is örökre szeretni fog, igaz, szerelmem? De ez butaság. Semmi sem fog történni. Éppen most szálltam le a vonatról, és fáradt vagyok az utazástól.

Holnap írok magának egy hosszú-hosszú levelet, hogy ezt kiegészítsem.

Az itteni címem: N. Stricker St. 215. Kérem, miszter, küldjön mindennap legalább egy levelet!

Szerető Jeanne-je

Kilenc napon keresztül mindennap jött egy levél a lánytól – hétfőn kettő, kipótolva a vasárnapi hiányt –, azután a levelek abbamaradtak. És a fiú a napi leveleit, amelyeket a lány által megadott címre küldött – N. Stricker Street 215. ettől fogva visszakapta „Címzett ismeretlen" jelzéssel.

Küldött egy táviratot, és a távírda tájékoztatta, hogy baltimore-i irodájuk nem talált semmiféle Jeanne Delanót a North Stricker Street-i címen.

A fiú várt három napot, óráról órára reménykedve, hogy hall a lányról, de semmi hír nem érkezett. Azután vett egy jegyet Baltimore-ba.

– De féltem elmenni – mondta. – Tudom, érzem, hogy valamiféle bajba keveredett, de én csak egy buta költő vagyok. Nem értek a rejtélyekhez. Vagy nem találnék egyáltalán semmit, vagy ha szerencsém lenne, és megtalálnám a jó nyomot, minden valószínűség szerint csak összezavarnám a dolgokat; friss bonyodalmakat szítanék, talán még nagyobb veszélybe sodornám az életét. Nem akarom elrontani a dolgot úgy, hogy még azt sem tudom, segítek-e vagy ártok neki. Ehhez a feladathoz egy profira van szükség. így jutott eszembe az önök ügynöksége. Ön óvatos lesz, nem igaz? Elképzelhető, nem tudom, nem

akarja, hogy bárki segítsen neki. Ön talán segíthetne neki anélkül, hogy ő tudna róla. Ön hozzászokott az ilyen dolgokhoz; ön meg tudja menteni, ugye?

II.

Újra és újra megforgattam az agyamban a hallottakat, mielőtt válaszoltam volna a fiúnak. Két mumusa van egy jó hírű detektívügynökségnek: az egyik az az ember, aki egy csavaros elképzelést vagy egy válási ügyet állít be törvényes nyomozásnak; a másik az olyan beszámíthatatlan személy, aki vad és irreális tévhitekben él, olyan, aki álmokat akar valóra váltani.

Ez a költő, aki most előttem ült és idegesen tördelte hosszú, fehér ujjait, úgy gondoltam, őszinte hozzám; ugyanakkor nem voltam biztos benne, hogy épeszű.

– Mr. Pangburn – mondtam egy kis idő múlva –, szeretném elintézni önnek ezt az ügyet, de nem vagyok benne biztos, hogy módom lesz rá. A mi ügynökségünk meglehetősen szigorú szabályok szerint működik, és bár én elhiszem, hogy igazat mond nekem, mégis csak egy felbérelt ember vagyok, akinek követnie kell a szabályokat. Ha önnek lenne ajánlása egy cégtől vagy egy köztiszteletben álló személytől, egy megbecsült ügyvédtől például, vagy bármi más megbízható szervezet tagjától, örömmel foglalkoznánk az ügyével. Ellenkező esetben, félek…

– De tudom, hogy veszélyben van! – fakadt ki. – Tudom… És nem kürtölhetem világgá a helyzetét. Nem szellőztethetem ki a dolgait… mindenkinek.

– Sajnálom, de ha nem tud valamilyen referenciával szolgálni, nem tudom vállalni az ügyet. – Felálltam. – Azonban számos detektívügy-nökséget találhat kevésbé szigorú szabályokkal.

Szája úgy mozgott, akár egy kisgyereké, és alsó ajkát beharapta a fogai közé. Egy pillanatig azt hittem, könnyekben fog kitörni. Ehelyett azonban lassan azt

mondta:

– Beismerem, igaza van. Azt hiszem, elküldöm a sógoromhoz, Roy Axfordhoz. Az ő szava megteszi?

– Igen.

Roy Axford – R. F. Axford – bányászati érdekeltségű üzletember volt, aki részesedést szerzett a nyugati part fontos vállalatainak legalább felében; az ő szava bárki számára elegendő lett volna, akármiről legyen is szó.

– Ha most el tudja érni – mondtam –, és elintézi, hogy ma találkozhassak vele, minden további késlekedés nélkül hozzá is kezdhetek a dologhoz.

Pangburn átment a szobán, és valahonnan a szobrocskák közül előhúzott egy telefont. Egy-két percen belül beszélt is valakivel, akit Ritának szólított.

– Otthon van Roy?… Ma délután otthon lesz?… Nem, át is adhatnál neki egy üzenetet, bár… Mondd meg neki, hogy egy úriembert küldök hozzá személyes ügyben, számomra személyes ügyben, és hogy nagyon hálás lennék, ha megtenné, amit szeretnék… Igen… Rá fogsz jönni, Rita… Ez nem olyasmi, amiről telefonon beszélnék… Igen, köszönöm!

Visszatette a telefont a rejtekhelyére, és hozzám fordult.

– Délután kettőig otthon lesz. Mondja el neki, amit önnek mondtam, és ha kételkedne, hívjon csak fel engem. El kell majd mondania neki az egészet; semmit sem tud Miss Delanóról.

– Rendben. Mielőtt elmegyek, szükségem lenne a személyleírására.

– Gyönyörű! – kiáltott fel. – A legszebb nő a földön!

Ez jól mutatott volna egy „Eltűnt”-hirdetésen.

– Nem pont erre gondoltam – mondtam neki. – Mennyi idős?

– Huszonkettő.

– Magassága?

– Százhetvenhárom centiméter, talán százhetvenöt.

– Karcsú, közepes vagy telt?

– Inkább karcsúnak mondanám, de…

A fiú hangjából lelkesedést hallottam ki, és féltem, hogy megint áradozni kezd a lány szépségéről, ezért elébe vágtam egy újabb kérdéssel.

– Haja színe?

– Barna. Olyan sötét, hogy már-már a feketéhez közelít, puha és sűrű és…

– Igen, igen. Hosszú vagy rövid?

– Hosszú, sűrű és…

– Szeme színe?

– Fényezett ezüstön sötétlő árnyékokat láthatott, ha…

Leírtam: *szeme szürke*, és gyorsan folytattam a kikérdezést.

– Bőrszín?

– Tökéletes!

– Ühüm. De világos vagy sötét, pirospozsgás vagy sápadt, milyen?

– Normális.

– Arca ovális, kerek, hosszúkás és sovány, vagy milyen alakú?

– Ovális.

– Orra alakja? Nagy, kicsi, pisze…

– Kicsi és átlagos! – hangjában felháborodást éreztem.

– Hogyan öltözködik? Divatosan? A világos vagy a visszafogottabb színeket kedveli?

– Gyönyö… – Azonban kinyitottam a számat, hogy közbevágjak, és visszatért a földre: – Nagyon visszafogottan. Általában sötétkék és barna ruhákat hord.

– Milyen ékszereket viselt?

– Sosem láttam rajta.

– Sebhelyek, szeplők? – Elborzadt arcának látványa arra késztetett, hogy megadjam neki a kegyelemdöfést. – Esetleg bibircsók vagy más szépséghiba, amiről tudomása van?

Beléfagyott a szó, de sikerült megráznia a fejét.

– Van róla fényképe?

– Igen, rögtön megmutatom.

Talpra szökkent, átvágott a bútorokkal túlzsúfolt szobán, és kiment egy lefüggönyözött ajtónyíláson. Azonnal visszatért egy nagy fényképpel, faragott elefántcsont keretben. Tipikus művészi fénykép volt, árnyékokkal és bizonytalan kontúrokkal; arra a célra, hogy emberek ez alapján ismerjék fel a lányt, nem igazán alkalmas. A lány szép volt – ez azért látszott –, de ez semmit sem jelentett; ez a célja egy művészi fényképnek.

– Ez az egyetlen képe róla?

– Igen.

– Kölcsön kell kérnem, de visszahozom, amint elkészültek a másolataim.

– Ne! Ne! – Tiltakozott. Nyilván nem akarta, hogy a szerelme képét egy csomó hekus nézegesse. – Az szörnyű lenne!

Végül sikerült megszereznem, de több időmbe került, mint amennyit ilyen mellékes dolgokra vesztegetni akarok.

– Kölcsönkérném még néhány levelét, vagy bármi mást a kézírásával – mondtam.

– Minek?

– Hogy fotómásolatot készítsünk róluk. A kézírási sajátosságok jól jönnek. Össze lehet vetni őket a szállodai bejelentőlapokkal. Továbbá, még ha álnéven is, de az ember mindig ír ezt-azt egy hotelben, készít feljegyzéseket.

Ujabb csatát kellett megvívnom, amivel elnyertem három

borítékot és két semmitmondó papírt, mindegyiken a lány dőlt betűivel.

– Sok pénze van? – kérdeztem, amikor a vitatott fénykép és a kézírásminták már biztonságban lapultak a zsebemben.

– Nem tudom. Ez nem az a fajta dolog, amit firtattam volna. Nem szegény; nem kell holmi takarékoskodással bíbelődnie, de halvány fogalmam sincs arról, mennyi pénze van, vagy hogy honnan jutott hozzá. Van egy számlája a Golden Gate Vagyonkezelési Társaságnál, de őszintén szólva semmit sem tudok arról, mekkora összeg van a számlán.

– Sok barátja volt itt?

– Ezt megint csak nem tudom. Azt hiszem ismert egypár embert, de nem tudom, kiket. Tudja, amikor együtt voltunk, soha nem beszéltünk másról, csak magunkról. Érti, mire gondolok: semmi egyéb nem érdekelt minket, csak a másik. Egyszerűen…

– Ötlete sincs, honnan jöhetett, vagy hogy ki volt korábban?

– Nincs. Ez nekem semmit sem jelent. Ő volt Jeanne Delano, és ezzel én megelégedtem.

– Volt bármilyen közös pénzügyi tranzakciójuk? Úgy értem, volt olyan pénzmozgás, vagy cseréltek más értéktárgyak gazdát úgy, hogy abban mindketten érdekelve voltak?

Természetesen arra gondoltam, kért-e kölcsön tőle a lány, adott-e el neki valamit, vagy szerzett-e tőle pénzt bármilyen más módon. A fiú felugrott, arca teljesen elszürkült. Aztán újra leült – leroskadt és elpirult.

– Bocsásson meg – mondta rezignáltán. – Ön nem ismerte őt, és természetesen minden oldalról meg kell vizsgálnia a

dolgot. Nem, semmi ilyesmi nem történt. Félek, csak az idejét fogja vesztegetni, ha azt feltételezve indul neki, hogy Jeanne valamiféle hozományvadász. Ilyesmi egyáltalán nem történt! Ő csak egy lány, akivel valami szörnyűség történt; valami, ami hirtelen Baltimore-ba szólította; valami, ami elszakította tőlem. Pénz? Mi köze lehetne ennek a pénzhez? Szeretem őt!

III.

R. F. Axford egy irodaszerű szobában fogadott Russian Hill-i kastélyában. Termetes, szőke ember volt, akinek negyvennyolc-negyvenkilenc éve nem hagyott nyomot sportolóhoz illő testalkatán. Izmos, életerős férfi, az a fajta, aki nincs híján az önbizalomnak, de van is miért magabiztosnak lennie.

– Ezúttal mibe keveredett a mi Burke-ünk? – kérdezte meglepetten, amikor megmondtam neki, ki vagyok. Kellemes basszus hangja volt.

Nem tértem ki minden részletre.

– Eljegyzett egy Jeanne Delano nevű nőt, aki északra utazott nagyjából három hete, majd egyszer csak eltűnt. A fiú elég keveset tud róla; szerinte történt vele valami, meg szeretné kerestetni.

– Már megint? – Okos kék szeme megvillant. – És ezúttal Jeanne-nek hívják! Ő az ötödik egy éven belül, tudomásom szerint, és bizonyára néhányat kihagytam az utóbbi időben, amíg Hawaiin időztem. De hol jövök én a képbe?

– Hitelt érdemlő ajánlást kértem tőle. Szerintem rendben van a fiú, de szigorúan véve mégsem a legmegbízhatóbb személyiség. Ő küldött önhöz.

– Igaza van, szigorúan véve ő valóban nem egy megbízható személyiség. – Elgondolkodva felvonta a szemöldökét egy pillanatra. Aztán: – Gondolja, hogy tényleg történt valami a lánnyal? Vagy Burke csak rémeket lát?

– Nem tudom. Először azt hittem, csak beképzelte az egészet. Azonban egyes részletek a lány leveleiben arra utalnak, hogy valami tényleg nincs rendben.

– Akkor legjobb lesz, ha megy és megkeresi – mondta Axford. – Nem hiszem, hogy bármi baj származna abból, ha

visszakapná az ő Jeanne-jét. Egy darabig legalább lesz min töprengenie.

– A szavát adja tehát, Mr. Axford, hogy nem fog semmiféle botrány kapcsolódni az ügyhöz?

– Teljes mértékben! Tudja, Burke rendes fiú. Épp csak elkényeztették. Egész életében meglehetősen gyenge volt az egészsége; ráadásul van annyi pénze, amiből szerényen megélhet, és még verseskönyveket is kiadhat, meg vásárolhat csecsebecséket a szobájába. Egy kicsit túl komolyan veszi magát mint költőt, de alapjában véve becsületes.

– Akkor elvállalom az ügyet – mondtam, és felálltam. – Mellesleg a lánynak számlája van a Golden Gate Vagyonkezelési Társaságnál; erről lehetőség szerint minél többet meg szeretnék tudni, különösen azt, honnan van a pénze. Clement, a pénztáros az óvatosság mintaképe, ha az ügyfelek adatainak kiadásáról van szó. Ha lenne szíves írásos meghatalmazást adni nekem, az jelentősen megkönnyítené a dolgomat.

– Örömmel.

Egy névjegy hátára írt néhány sort, és odaadta; ezután, megígértem, hogy felhívom, ha további segítségre lenne szükségem, majd távoztam.

IV.

Felhívtam Pangburnt, és megmondtam neki, hogy a sógora beleegyezését adta a munkához. Táviratoztam az ügynökség baltimore-i részlegének, és megadtam a birtokomban lévő információkat. Ezután elmentem az Ashbury Avenue-ra, a bérházba, amelyben a lány lakott.

Az igazgató – egy nagydarab nő, Mrs. Clute, susogós fekete ruhában – alig tudott többet a lányról, mint Pangburnről. A lány két és fél hónapon át lakott ott; időnként voltak látogatói, de Pangburn volt az egyetlen, akit ezek közül le tudott írni. A lány harmadikán mondta fel a lakást, azt mondta, északra hívták, és megkérte az igazgatónőt, fogadja a leveleit, amíg meg nem küldi az új címét. Tíz nap múlva Mrs. Clute kapott tőle egy üzenetet, amiben megírta, hogy a leveleit a North Stricker Street 215-ös számra, Baltimore-ba, Marylandbe továbbítsa. Nem volt továbbítandó levél.

Az egyetlen jelentőséggel bíró dolog, amit megtudtam a bérházban, az volt, hogy a lány két bőröndjét egy zöld szállítóautó vitte el. A zöld a város egyik legnagyobb szállítótársaságának színe volt.

Elmentem tehát ennek a szállítótársaságnak az irodájába, ahol egy barátságos ügyintéző fogadott. (Egy bölcs detektív mindig ügyel arra, hogy minél több barátja legyen a szállítótársaságoknál, futárszolgálatoknál és a vasútnál.) Amikor elhagytam az irodát, nálam volt a társaság nyilvántartási száma, és a révház csomagmegőrzőjének címe, ahová a csomagokat szállították.

A révházban ezzel az információval nem tartott sok ideig megtudni, hogy a csomagokat Baltimore-ba szállították.

Újabb táviratot küldtem a baltimore-i fiúknak, megadva a vasúti nyilvántartási számokat.

Ekkorra a vasárnap már erősen az éjjelbe hajlott, úgyhogy abbahagytam a munkát, és hazamentem.

V.

Másnap reggel fél órával a nyitás előtt már a Golden Gate Vagyonkezelési Társaságnál voltam, és a pénztárossal, Clementtel beszéltem. Ebben a testes, fehér hajú öregemberben a bankároknál szokásos óvatosság és konzervativizmus többszöröse volt meg, ám egy pillantás Axford névjegyére, a hátán a felirattal: *„Kérem, adjon meg e kártya tulajdonosának minden lehetséges segítséget.”*, és Clement készséggel állt a rendelkezésemre.

– Van vagy volt itt egy számlája Jeanne Delano nevén – mondtam neki. – Szeretnék erről mindent megtudni, amit lehet: kiknek állított ki csekkeket és milyen összegről; de különösen az érdekel, honnan kapta a pénzt.

Rózsaszín ujjával megnyomott egyet az asztalán levő gyöngyház gombok közül, mire egy szőke, fényes hajú fiú termett a szobában. A pénztáros egy ceruzával firkantott valamit egy darab papírra, amit a hangtalan kölyöknek adott, aki rögtön eltűnt. Nemsokára visszajött, és egy halomnyi papírt tett a pénztáros asztalára.

Clement átnézte a papírokat, majd rám pillantott.

– Miss Delanót Mr. Burke Pangburn vezette be hozzánk az előző hónap hatodikán, és nyolcszázötven dollár készpénzzel nyitott számlát. Ezután a következő összegeket tette be: négyszáz dollárt tizedikén, kétszázötvenet huszonegyedikén, háromszázat huszonhatodikán, kétszázat harmincadikán és húszezer dollárt e hó másodikán. Az utolsót kivéve az összes befizetés készpénzben történt. Az utolsó egy csekk volt; ez itt van nálam.

Odaadta. A Golden Gate Vagyonkezelési Társaság csekkje volt.

Kifizetni Jeanne Delano részére, húszezer dollár.
(Aláírás) Burke Pangburn.

Másodikai dátum volt rajta.

– Burke Pangburn… – ismételtem egy kissé ostobán. – Jellemző volt rá, hogy ekkora összegű csekkeket állítson ki?

– Azt hiszem, nem. De jobb, ha leellenőrizzük.

Újra megnyomta a gyöngyház gombot, ceruzáját végigfuttatta egy újabb darab papíron, a fényes szőke hajú fiú pedig nesztelenül belépett, távozott, belépett és ismét távozott.

A pénztáros átnézte a friss adag papírt, amit a fiú hozott.

– Elsején Mr. Pangburn elhelyezett nálunk húszezer dollárt, egy csekk ellenében Mr. Axford itteni számlájáról.

– És mi a helyzet Miss Delano pénzfelvételeivel?

Ismét kezébe vette a lány számlájáról szóló papírokat.

– Még nem küldtük el neki a számlakivonatát és a kifizetett csekkjeit. Minden itt van. Egy csekk nyolcvanöt dollárról H. K. Clute részére előző hó tizenötödikéről; egy „készpénzben” háromszáz dollárról huszadikán, és egy ugyanilyen száz dollárról huszonötödikén. Az utóbbiak közül mindkettőt Miss Delano váltotta ki. E hó harmadikán lezárta a számláját, egy csekkel a saját részére, huszonegyezer-ötszáztizenöt dollárról kiállítva.

– És a csekk?

– Itt fizettük ki neki.

Rágyújtottam egy cigarettára, és megforgattam a tényeket a fejemben. Egyik sem tűnt úgy számomra, mintha bármilyen jelentőséggel is bírna, kivéve azt, amelyik Pangburn és Axford aláírásához kapcsolódott. A Clute-csekk – az egyetlen, amit a lány más számára állított ki –

szinte biztosan a lakbére volt.

– A következőképpen áll a dolog – foglaltam össze hangosan. – Elsején Pangburn betett húszezer dollárt Axford csekkjéről. Másnap ekkora összegű csekket adott Miss Delanónak, aki szintén elhelyezte itt a pénzt. Egy nappal rá lezárta a számláját, és kivette a pénzét, valamivel több, mint huszonegyezer dollárt.

– Pontosan – mondta a pénztáros.

VI.

Mielőtt elmentem volna a Glenton Apartmanházba, hogy megkérdezzem Pangburnt, miért nem vallott nekem a húszezer dollárról, beugrottam az ügynökségre, megnézni, nem jött-e hír Baltimore-ból. Egyik adminisztrátorunk éppen végzett egy telegram dekódolásával.

Ezt olvastam:

Csomag megérkezett Mt. Royal állomásra nyolcadikán.

Ugyanaznap elvitték. Nem sikerült lekövetni. North Stricker

Street 215. alatt Baltimore-i Árvaház. A lányt nem ismerik.

Folytatjuk a keresést.

Az Öreg éppen az ebédjéről érkezett vissza, amikor távozni készültem. Visszamentem vele az irodájába pár percre.

– Találkozott Pangburnnel? – kérdezte.

– Igen. Jelenleg az ő ügyén dolgozom; de szerintem kudarc lesz.

– Hogyhogy?

– Pangburn R. F. Axford sógora. Néhány hónapja találkozott egy lánynyal, és beleszeretett. A lány, úgy tűnik, egy szélhámos. A fiú semmit sem tud róla. Elsején kapott húszezer dollárt a sógorától, amit odaadott a lánynak. A lány eltűnt, és a fiúnak azt mondta, hogy Baltimore-ba hívták. Hamis címet adott meg neki; mint kiderült, egy árvaházét. Baltimore-ba küldte a csomagjait, és küldött pár levelet onnan a fiúnak, de egy barátja is elintézhette a csomagokat, és továbbküldhette a leveleit is. Természetesen

szüksége volt egy jegyre, hogy feladhassa a bőröndjeit, de egy húszezer dolláros játékban ez elenyésző költség. Pangburn nem volt hozzám teljesen őszinte; egy szót sem szólt a pénzről. Feltételezem, szégyellte, hogy könnyen átrázták. Most megyek, rákérdezek a dologra.

Az Öreg szelíden rám mosolygott, ami bármit jelenthet, én pedig távoztam.

VII.

Tíz percen át csöngettem Pangburnnél, de nem kaptam választ. A liftesfiú azt mondta, szerinte Pangburn egész éjjel távol volt. Hagytam neki egy üzenetet, és elmentem a vasúttársaság irodáihoz, ahol arról értesítettek, hogy visszaváltottak náluk egy felhasználatlan Baltimore-San Francisco jegyet.

Ezután elmentem a *Chronicle* irodájába, és utánanéztem az elmúlt hónapok időjárásának. Négy dátumot jegyeztem fel, amikor folyamatosan, éjjel-nappal esett az eső. Ezzel az adattal a zsebemben felkerestem a három legnagyobb taxitársaság irodáit.

Ezt a trükköt már korábban is sikeresen alkalmaztam. A lány lakása kisebb távolságra volt a villamosvonaltól, és én arra alapoztam, hogy a lány kimozdult ezeknek az esős napoknak az egyikén, vagy volt ekkor látogatója. Mindkét esetben nagyon valószínű volt, hogy ő vagy a látogatója inkább taxin távoztak, mint hogy az esőben elsétáljanak a villamosig. A taxitársaságok napi jegyzékeinek ekkor tartalmazniuk kell bármilyen hívást a lány lakásáról, és a fuvar úti célját.

Az ideális trükk persze az lett volna, ha kikerestetem az összes jelentést abból az időszakból, amikor a lány az apartmanházban lakott; de egyik taxitársaság sem vállalt volna ekkora pluszmunkát, hacsak nem élet-halál kérdésről van szó. Arra is éppen elég nehéz volt rávennem őket, hogy ügyintézőiket ráállítsák arra a négy napra, amiket kiválasztottam.

Miután elhagytam az utolsó társaság irodáját is, újra megpróbáltam felhívni Pangburnt, azonban nem volt otthon. Felhívtam az Axford-rezidenciát, hátha a költő ott

töltötte az éjszakát, de nemleges választ kaptam.

Késő délután megkaptam a másolatokat a lány fényképéről és kézírásáról, és tettem belőlük egyet-egyet a baltimore-i postába. Ezután körbejártam a taxitársaságok irodáiban a jelentésekért. Kettőben semmi lényegeset nem tudtak mondani. A harmadik feljegyzései két hívást jeleztek a lány lakásáról.

Egy esős délutánon taxit hívtak, amely egy utast szállított a Glenton Apartmanházhoz. Ez az utas nyilvánvalóan a lány volt vagy Pangburn. Egyik éjszaka fél egykor újabb hívás érkezett be, és ekkor az utas a Marquis Hotelba ment.

A második hívásra válaszoló sofőr halványan emlékezett ugyan a fuvarra, amikor rákérdeztem, de úgy gondolta, utasa férfi volt. Annyiban hagytam a dolgot; a Marquis nem egy nagy szálloda, ahogy általában a San Franciscó-i szállodák, de nagyobb annál, hogy körbekérdezzek benne a vendégek között az után az egy után, akit keresek.

A délutánt azzal töltöttem, hogy Pangburnt próbáltam elérni, sikertelenül. Tizenegy órakor felhívtam Axfordot, megkérdeztem, nincs-e ötlete afelől, hol találhatnám meg a sógorát.

– Napok óta nem találkoztam vele – közölte a milliomos. – Tegnap estére vacsorára volt hivatalos hozzánk, de nem jött el. A feleségem ma többször is próbálta telefonon elérni, sikertelenül.

VIII.

Másnap reggel, mielőtt kikeltem volna az ágyból, már hívtam Pangburn lakását, azonban nem értem el. Ezután telefonáltam Axfordnak, és találkozót beszéltem meg vele az irodájába tíz órára.

– Nem tudom, miben sántikál – felelte, amikor elmondtam neki, hogy, úgy tűnik, Pangburn vasárnap óta nem volt a lakásában –, és azt hiszem, nem is lenne sok értelme találgatni, hol lehet. A mi Burke-ünk minden, csak nem egykönnyen kiszámítható. Hogy áll a kutatása a leányzó után?

– Elég messzire jutottam ahhoz, hogy tudjam, nincs súlyos veszélyben. Kapott húszezer dollárt a maga sógorától az eltűnését megelőző napon.

– Húszezer dollárt Burke-től? Biztosan csodás egy lány! De honnan szerzett Burke annyi pénzt?

– Öntől.

Axford izmos teste kiegyenesedett a székben.

– Tőlem?

– Igen… az öntől kapott csekk.

– Tőlem nem kapott semmiféle csekket.

Egyáltalán nem bizonygatta a dolgot; egyszerűen csak egy tényt közölt.

– Nem adott neki egy húszezer dollárról szóló csekket e hó elsején?

– Nem.

– Akkor – javasoltam – jobb lenne, ha minél gyorsabban elmennénk a Golden Gate Vagyonkezelési Társasághoz.

Tíz perccel később Clement irodájában voltunk.

– Szeretném látni a kiűzetett csekkjeimet – mondta Axford a pénztárosnak.

A fényes szőke hajú fiú azonnal behozta a csekkeket – jókora kötegnyit –, és Axford gyorsan átpörgette őket, amíg meg nem találta azt, amelyiket kereste. Hosszan tanulmányozta, és amikor felnézett rám, lassan megrázta a fejét, mint aki biztos a dolgában.

– Sosem láttam ezt korábban.

Clement egy fehér zsebkendővel törölgette a homlokát, és próbált úgy tenni, mintha nem égetné a kíváncsiság, és nem félne, hogy átejtették a bankját.

A milliomos megfordította a csekket, és megnézte a jóváhagyást.

– Burke helyezte el a bankban – mondta egy olyan ember hangján, aki beszéd közben valami egészen másra gondol –, elsején.

– Beszélhetnénk azzal a pénztárossal, aki elfogadta a húszezer dolláros csekket, amit Miss Delano behelyezett? – kérdeztem Clementtől.

Kissé reszkető rózsaszín ujjával megnyomta az egyik gyöngyház gombot az asztalán, és egy-két perc múlva egy sápadt, kopasz ember lépett a szobába.

– Emlékszik rá, hogy átvett egy csekket húszezer dollárról Miss Jeanne Delanótól néhány hete? – kérdeztem tőle.

– Igen, uram! Igen! Tökéletesen.

– Pontosan mire emlékszik?

– Nos, uram, Miss Delano az ablakhoz jött Burke Pangburn úrral. Az ő csekkje volt. Úgy gondoltam, ez talán nagyobb csekk, mint amit kiállíthatna, de a könyvelők azt közölték, elég fedezet van a számláján. Ott álltak, Miss Delano és Mr. Pangburn, beszélgettek és nevetgéltek, amíg én bejegyeztem a betétet Miss Delano számlakönyvébe, aztán elmentek, és ez volt minden.

– Ez a csekk – mondta lassan Axford, miután a pénztáros

visszament a kalitkájába – hamisítvány. De érvényesíthetem, természetesen. Ezzel lezárul az ügy, Mr. Clement, és többet nem szabad foglalkozni vele.

– Hogyne, Mr. Axford. Hogyne.

Clement hatalmas megkönnyebbüléssel mosolygott és bólogatott, hogy ez a húszezer dolláros teher lekerült a bankja válláról.

Ezek után Axforddal elhagytuk a bankot, és beszálltunk az autójába, amellyel az irodájától jöttünk. A motort azonban nem indította be rögtön. Egy darabig csak ült, és bámulta a Montgomery Street forgalmát, semmit sem látó szemekkel.

– Azt szeretném, hogy keresse meg Burke-öt – mondta kisvártatva, és mély hangjában semmiféle érzelem nem volt. – Azt szeretném, hogy a botrány legkisebb kockázata nélkül keresse meg. Ha a feleségem ezt megtudná… Nem szabad megtudnia. Azt hiszi, az öccse egy ma született bárány. Azt akarom, hogy találja meg nekem. A lány többé nem számít, de azt hiszem, ahol megtalálja az egyiket, ott lesz a másik is. Nem érdekel a pénz, és nem szeretnék semmiféle kísérletet tenni a visszaszerzésére; félek, ez nehezen lenne megoldható a nyilvánosság bevonása nélkül. Szeretném, ha megtalálná Burke-öt, mielőtt valami ostobaságot csinálna.

– Ha el akarja kerülni a nyilvánosságból származó kellemetlenségeket – feleltem –, a legjobb, ha megfelelő mértékű nyilvánosságot ad az ügynek. Híresztelje el Pangburnről, hogy eltűnt, töltse meg a lapokat a fényképével és hasonlók. Ez elég kellemetlen lesz számára. Ő a sógora, és költő. Mondhatjuk, hogy betegeskedett, ön említette, hogy soha nem volt jó az egészsége, és hogy félünk, valahol holtan esett össze vagy elmezavartól szenved. A lányról és a pénzről szükségtelen említést tenni,

és a magyarázatunkkal elkerülhetjük, hogy az emberek, különösen a felesége, elkezdjenek találgatni, amikor az eltűnés ténye kiszivárog. Mert valahogy elkerülhetetlenül ki fog szivárogni.

Először nem tetszett neki az ötletem, de végül sikerült meggyőznöm.

Ezután felmentünk Pangburn lakására, könnyedén bejutva Axford magyarázatával, miszerint találkozónk van vele, és ott fogunk várni rá. Centiről centire végigmentem a szobákon, benéztem minden lyukba, üregbe és résbe; elolvastam mindent, ami bárhova írva volt, még a kéziratait is; és nem találtam semmit, ami fényt derített volna az eltűnésére.

Hozzásegítettem magam néhány fényképéhez – zsebre téve ötöt a tucatnyiból, amelyek ott hevertek. Axford szerint a költőnek nem hiányzott egyetlen poggyásza vagy táskája sem a szekrényéből. Nem találtam meg a Golden Gate Vagyonkezelési Társaság csekk-könyvét.

A nap hátralevő részét arra szántam, hogy megtöltsem az újságokat azokkal az információkkal, amelyeket mi akartunk megjelentetni; és nagy szívességet tettek az exmegbízómnak: címoldalon hozták a hírt, fényképekkel és minden lehetséges körítéssel. Aki ezek után nem tudta, hogy Burke Pangburn – R. F. Axford sógora és a *Homokfoltok és más versek* szerzője – eltűnt, az vagy nem tudott olvasni vagy nem akart.

IX.

A hírverés eredményes volt. Másnap reggelre mindenfelől érkeztek a bejelentések, többtucatnyi embertől, akik többtucatnyi helyszínen látták az eltűnt költőt. A bejelentések közül néhány ígéretesnek látszott – vagy legalábbis lehetségesnek azonban nagy részükről első pillantásra meg lehetett mondani, hogy képtelenség.

Leellenőriztem az egyik bejelentést, amely használhatónak tűnt egészen addig, amíg utána nem néztem, majd visszamentem az irodámba, ahol egy üzenet várt az asztalomon: Axford arra kért, hogy hívjam fel.

– El tudna jönni most az irodámba? – kérdezte, amikor sikerült elérnem.

Egy huszonegy-huszonkét év körüli fiú volt Axford társaságában, amikor bevezettek az irodájába: beesett mellkasú, fiatal jampec a sportos hivatalnokok fajtájából.

– Ő Mr. Fall, az egyik alkalmazottam – mondta Axford. – Azt állítja, látta Burke-öt vasárnap este.

– Hol? – kérdeztem Falltól.

– Egy út menti vendéglőbe tartott, nem messze a Halfmoon-öböltől.

– Biztos, hogy ő volt?

– Teljesen! Elégszer láttam már bejönni ide Mr. Axford irodájába, hogy megismerjem.

– Hogyan vette észre?

– Messzebbről jöttem néhány barátommal, a partról, és megálltunk a vendéglőben, hogy harapjunk valamit. Amikor távoztunk, egy autó érkezett, és Mr. Pangburn szállt ki belőle egy lánnyal vagy nővel, akit nem néztem meg alaposabban, és bementek az étterembe. Nem is gondoltam semmire, amíg tegnap éjszaka meg nem láttam a lapokban,

hogy vasárnap óta nem látták. így aztán azt mondtam magamnak…

– Miféle vendéglő volt ez? – vágtam közbe, mivel nem érdekelt a gondolatmenete.

– A Fehér Kunyhó.

– Mikor történt a dolog?

– Azt hiszem, úgy fél tizenkettő és éjfél között.

– Ő látta önt?

– Nem. Már a kocsiban ültem, amikor megérkezett. Különben sem hiszem, hogy megismerne.

– Hogy nézett ki a nő?

– Nem tudom. Nem láttam az arcát, és arra sem emlékszem, milyen ruhát viselt, vagy hogy alacsony volt-e vagy magas.

Ez volt minden, amit Fall mondani tudott nekem.

Kitessékeltük a szobából, és Axford telefonján felhívtam Digó Healey lebuját North Beachen, és üzenetet hagytam, hogy ha Hájas Grout megérkezik, hívja fel Jacket. Volt egy egyezményes jelünk, amellyel tudtam jelezni Hájasnak anélkül, hogy bárki is beleüthette volna az orrát kettőnk dolgába.

– Ismeri a Fehér Kunyhót? – kérdeztem Axfordtól, amikor végeztem a telefonálással.

– Azt tudom, hol van, de ezenkívül semmit sem tudok róla.

– Mocskos egy hely. Kisisten Joplin vezeti, egy exmackós, aki a vendéglőbe fektette a nyereségét, amikor a szesztilalom megdobta az útszéli lebujok jövedelmezőségét. Most több pénzt keres, mint amiről valaha is álmodott, amikor még széfeket fúrt meg. Az alkohollal való kereskedelem csak mellékvonal neki; az igazi bevétele abból származik, hogy a hely közvetítőállomásként működik a

Halfmoon-öblön át idejutó italok számára; és a Csendes-óceánról érkező szeszszállítmány fele pedig ebbe az öbölbe jut.

– A Fehér Kunyhó egy szutykos hely, nem az ön sógorának való. Én magam nem mehetek oda anélkül, hogy fel ne kavarjam a dolgokat; Joplin és én régi cimborák vagyunk. Van viszont egy emberem, akit be tudok juttatni néhány éjszakára. Pangburn gyakori vendég lehet, talán ott is lakik. Nem ő lenne az első, akinek Joplin rejtekhelyet ad. Mindenesetre elhelyezem ott az emberemet egy hétre, és meglátjuk, mit talál.

– Mindenben szabad kezet kap – mondta Axford. – Találja meg Burke-öt botrány nélkül. Ez minden, amit kérek.

X.

Axford irodájából egyenesen a lakásomba mentem, nyitva hagytam a kinti ajtót, és vártam Hájas Groutra. Másfél órája vártam, amikor belökte az ajtót, és belépett.

– Helló! Hogy ityeg?

Elhelyezkedett egy széken, hátradőlt rajta, a lábát az asztalra tette, és az ott heverő cigarettásdoboz után nyúlt.

Ez volt Hájas Grout. Egy savóképű férfi a harmincas éveiben, se nem nagy, se nem kicsi, mindig cifra ruhákban járt – még ha néha koszosakban is és hatalmas adag gyávaságot próbált leplezni fesztelen viselkedésével, állandó hencegésével és a magabiztosság túlzott színlelésével.

Én azonban már három éve ismertem; így hát most átvágtam a szobán, és durván lelöktem a lábát az asztalról, őt magát majdnem feldöntve.

– Mi ütött magába? – Felállt, összegörnyedt és vicsorgott. – Ezt meg mire véljem? Azt akarja, ha bemosnék egyet a…

Tettem egy lépést felé. Arrébb ugrott, keresztül a szobán.

– Nem gondoltam ám komolyan. Csak vicceltem!

– Fogd be és ülj le.

Három éve ismertem Hájas Groutot, majdnem ugyanilyen régóta alkalmaztam is, és egyetlen dolgot sem tudtam mondani, ami a javára szólt volna. Gyáva volt. Hazug. Tolvaj és marihuánát szívott. Árulója a fajtájának, és ha nem figyelték, a munkaadóinak is. Pompás egy alak az együttműködéshez! A nyomozás azonban nehéz munka, és minden eszközt fel kell használni, ami az ember keze ügyébe kerül. Hájassal jól lehetett dolgozni, ha tudja az ember, hogyan kell bánni vele, ami azt jelentette, hogy minden pillanatban a torkán kell tartania a kezét, és minden egyes információmorzsát meg kell vizsgálnia, amit

tőle hall.

Gyávasága volt – az én céljaim szempontjából – a legnagyobb előnye. Erről volt közismert az egész alvilágban; és bár senki – bűnöző vagy sem – nem tarthatta olyan embernek, akiben bízni lehet, valójában bizonyos mértékig megbíztak benne. Legtöbb ismerőse túl gyávának tartotta, mintsem hogy veszélyes lehetne; úgy gondolták, félne elárulni őket, félne az alvilág egységes bosszújától, amely a besúgókra vár. Nem számoltak azonban Hájas azon tehetségével, hogy mennyire oroszlánszívűnek tudta tettetni magát, ha nem volt veszély a közelben. Szóval szabadon ment, ahova akart és ahova én küldtem, és szállította számomra az egyébként megszerezhetetlen információmorzsákat az engem érdeklő ügyekkel kapcsolatban.

Lassan három éve alkalmaztam Hájast számottevő sikerrel, jól megfizetve, és mindig rövid pórázon tartva. Én szolidan *informátornak* tituláltam őt a jelentéseimben; az alvilágnak azonban vannak kevésbé kedves elnevezései is a megszokott *rendőrspiclin* kívül az ő fajtájára.

– Van számodra egy munkám – mondtam neki, most, hogy újra ült, lába pedig a padlón volt.

Szája bal sarka felhúzódott, szeme sokatmondó pillantást vetett rám.

– Gondoltam.

Mindig ilyeneket mond.

– Azt akarom, hogy menj le a Félhold-öbölbe, és néhány éjszakára húzódj meg Kisisten Joplin kricsmijében. Itt van két fénykép. – Átcsúsztattam az asztalon egyet a lányról és egyet Pangburnről. – A nevük és a személyleírásuk a hátoldalon. Tudni akarom, feltűnik-e ott valamelyikük, mit csinálnak és hol töltik az időt. Elképzelhető, hogy Kisisten

rejtegeti őket.

Hájas sokatmondóan pillantott egyik képről a másikra.

– Azt hiszem, ismerem ezt az alakot – mondta felhúzott szájsarkából.

Ez egy másik dolog Hájassal kapcsolatban. Nem lehet neki olyan személyleírást mondani, ami ne juttatna eszébe valakit, még ha az ember ki is találta a vonásokat.

– Itt egy kis pénz. – Átcsúsztattam néhány bankjegyet az asztalon. – Pár nap múlva küldök majd még. Tartsd velem a kapcsolatot, akár ezen a telefonon, akár a védett vonalon az irodában. És, ezt ne feledd, állj le a cuccról! Ha lemegyek, és azt látom, hogy marihuánát szívtál, esküszöm, feldoblak Joplinnál.

Mostanra végzett a pénz megszámolásával – nem volt túl sok számolnivaló és megvetően visszadobta az asztalra.

– Tartsa meg újságra – mondta gúnyosan. – Hogy mehetnék bárhova is, ha pénzem sincs, amiből költhetnék a csehóban?

– Ez bőven elég néhány nap kiadásaira; a felét valószínűleg el sem költöd. Ha néhány napnál tovább kell maradnod, küldök még pénzt. És a fizetséged akkor kapod meg, ha elvégezted a munkát, nem pedig előtte.

A fejét rázta, és felállt.

– Elegem van abból, hogy magának gürizzek. Végezze el maga a munkáit. Én befejeztem.

– Ha nem mész le a Halfmoon-öbölbe ma este, tényleg *befejezted* – förmedtem rá, és hagytam, hadd értse a fenyegetést úgy, ahogy akarja.

Kicsivel később természetesen elvette a pénzt és elment. A vita a kiadásokra szánt pénzről megelőzte az összes feladatot, amikre kiküldtem.

XI.

Miután Hájas eltisztult, hátradőltem a székemben, és fél tucat Fatimát elfüstöltem a melón töprengve. Először a lány tűnt el a húszezer dollárral, azután a költő is; és mindketten, akár együtt, akár nem, a Fehér Kunyhóba mentek. Első pillantásra egyértelműnek tűnt a dolog. A lány rávette Pangburnt, hogy hamisítson egy csekket, amivel megcsapolják a sógora bankszámláját; majd különböző lépések után, amelyeket éppenséggel nem tudtam megmagyarázni, egyszerűen olajra léptek.

Két elvarratlan szál volt, amelyeknek utána kellett nézni. Az egyik: megtalálni a bűntársat, aki a leveleket küldte és átvette a lány csomagjait – ez a baltimore-i ügynökségre tartozott. A másik: ki utazott a taxiban, amit én a lány lakásától a Marquis Hotelig követtem?

Talán semmi köze sincs az egészhez, talán mégis van. Tegyük fel, találok valami kapcsolatot a Marquis Hotel és a Fehér Kunyhó között, így egyfajta kész láncot kapnánk. Megkerestem a telefonkönyvben az út menti vendéglő telefonszámát. Azután elmentem a Marquis Hotelbe.

A lánnyal, aki a hotel telefonközpontjában dolgozott, már korábban is volt dolgom.

– Ki telefonált innen a Halfmoon-öbölbe? – kérdeztem tőle.

– Istenem! – Hátradőlt a székében, és rózsaszín kezét finoman átfuttatta mereven hullámos vörös haján. – Van elég dolgom anélkül is, hogy megjegyeznék minden kimenő hívást. Ez nem egy családi panzió. Egynél több hívásunk van hetente.

– Nem hívják gyakran a Halfmoon-öblöt – erősködtem, könyökömmel a pultnak dőlve, egy összehajtogatott ötöst

lengetve két ujjam közt. – Csak emlékszik arra, hogy telefonált-e valaki az öbölbe.

– Meglátom – sóhajtott, mintha egy reménytelen helyzetet kellene a legjobb tudása szerint megoldania.

Átfutotta a címkéit.

– Itt van egy. Az 522-es szobából, néhány héttel ezelőttről.

– Milyen számot hívott?

– Halfmoon-öböl 51.

Ez a vendéglő házszáma volt.

– Állandó vendég az 522-es?

– Igen. Mr. Kilcourse. Három hónapja lakik itt.

– Ki ő?

– Nem tudom. Egy tökéletes úriember, ha engem kérdez.

– Ez nagyszerű. Hogy néz ki?

– Magas és elegáns.

– Szedje össze magát! – esedeztem. – Hogy néz ki?

– Fiatalember, de a haja őszbe hajlik. Sötét bőrű és jóképű. Úgy néz ki, mint egy filmsztár.

– Mint Bull Montana? – kérdeztem, miközben otthagytam, elindulva a porta felé.

Az 522-es szoba kulcsa a rekeszében volt. Leültem egy helyre, ahonnan szemmel tudtam tartani. Talán egy órával később a portás kivette, és odaadta egy embernek, aki egy kicsit úgy nézett ki, mint egy színész. Harminc körüli férfi volt, sötét bőrrel és sötét, ám a fülei környékén őszülő hajjal. Jó száznyolcvan centi magas, divatosan öltözött karcsúság.

A kulccsal együtt eltűnt a liftben.

Ezután felhívtam az ügynökséget, és megkértem az Öreget, küldje el Dick Foley-t. Tíz perccel később Dick megérkezett. Apró kis kanadai tökmag – száztíz fontot sem

nyom –, de ő a legprofibb követőember, akit valaha is láttam, pedig a legtöbbet ismerem.

– Van itt egy madár, akit követni kéne – mondtam Dicknek. – A neve Kilcourse, és az 522-es szobában van. Várakozz kint, és én majd átpasszolom neked, ha elmegy.

Visszamentem az előcsarnokba, és vártam még egy darabig.

Nyolc órakor Kilcourse lejött, és elhagyta a hotelt. Követtem fél háztömbön át – bőven elég hosszan ahhoz, hogy Dick átvehesse –, majd hazamentem, hogy telefonközelben legyek, ha Hájas Grout megpróbálna elérni.

Azon az éjszakán nem érkezett tőle hívás.

XII.

Amikor másnap reggel megérkeztem az ügynökségre, Dick várt rám.

– Mi hír? – kérdeztem.

– Az áldóját! – A kis kanadai úgy beszél, mint egy távirat, ha a lelki békéjét megzavarják, és most határozottan durcás volt. – Két tömböt követtem. Lerázott. Egyetlen taxi volt a környéken, azt is leintette.

– Gondolod, hogy kiszúrt?

– Nem. De okos. Biztosra megy.

– Akkor próbáld meg újra. Készülj egy kocsival is, arra az esetre, ha megint ugyanazzal a trükkel próbálkozna.

Miközben Dick kiment, megcsörrent a telefonom, Hájas Grout volt, az ügynökség titkos számát hívta.

– Kiderítettél valamit? – kérdeztem.

– Mi az hogy! – hencegett.

– Jó. A városban vagy?

– Igen.

– Találkozunk a lakásomban húsz perc múlva – mondtam.

A savóképű informátor csak úgy duzzadt a büszkeségtől, amikor belépett az ajtón, amelyet nyitva hagytam neki. Fesztelensége szinte meggyőző volt, és rángatózó szája sarka Salamon királyhoz illő, mindentudó mosolyra húzódott.

– Elintéztem magának az egészet – dicsekedett. – Simán lerendeztem! Lementem, és beszéltem mindenkivel, aki tudott valamit, megnéztem mindent, amit meg kellett néznem, átröntgeneztem az egész kócerájt. Feltúrtam a…

– Ühüm – szakítottam félbe. – Gratulálok meg minden, de pontosan mit derítettél ki?

– Csak hagyja, hogy elmondjam. – Egy közlekedési rendőrre emlékeztető mozdulattal felemelte a kezét, és egy adag cigarettafüstöt fújt a mennyezet felé. – Ne sürgessen. Tőlem mindent megtud.

– Biztosan – mondtam. – Tudom: nagyszerű vagy, én meg szerencsés lehetek, hogy elintézed nekem a munkáimat és a többi. De odalent van Pangburn?

– Épp rá akartam térni. Lementem, és…

– Láttad Pangburat?

– Ahogy mondtam, lementem, és…

– Hájas! – mondtam. – Fütyülök rá, mit csináltál! Láttad Pangburnt?

– Igen. Láttam.

– Pazar! Na és mit láttál?

– Letáborozott ott lent Kisistennel. Ő is ott van, és a tyúk is, akiről adott egy fényképet. A lány már egy hónapja lent van. Őt magát nem láttam, de az egyik pincér beszélt nekem róla. Pangburnt láttam is. Nem mutatkoznak gyakran. A nap nagy részében visszahúzódnak Kisisten lakrészébe. Pangburn vasárnap óta van ott. Lementem, és…

– Megtudtad, ki a lány? Vagy bármit arról, hogy mire készülnek?

– Nem. Lementem, és…

– Jól van! *Menj le* újra ma este. Hívj fel, amint biztosan tudod, hogy Pangburn ott van. Ne kövess el semmilyen hibát. Nem szeretnék lemenni, és egy téves riasztás miatt felborzolni a kedélyeket. Használd az ügynökség biztonságos vonalát, és mondd bárkinek, aki felveszi, hogy késő estig nem leszel a városban. Ez azt fogja jelenteni, hogy Pangburn ott van; és így telefonálhatsz Joplintól anélkül, hogy elárulnád magad.

– Több dohányra lesz szükségem – mondta, ahogy felállt.

– Sokba kerül…

– Majd megfontolom a kérésed – ígértem. – Most nyomás, és halljak majd felőled este, abban a percben, amikor biztos vagy benne, hogy Pangburn ott van.

Ezután elmentem Axford irodájába.

– Azt hiszem, van egy nyom a fiúhoz – mondtam a milliomosnak. – Remélem, el tudom intézni, hogy beszélhessen vele. Az emberem szerint tegnap este a Fehér Kunyhóban volt, és valószínűleg ott él. Ha ma este ott lesz, odavihetem önt, amennyiben kívánja.

– Miért nem mehetünk most?

– Kizárt. A hely túlságosan kihalt napközben. Ha most mutatkozna ott az emberem, gyanússá válna, és nem akarom kockáztatni, hogy akár ön, akár én feltűnjünk ott, amíg biztosak nem vagyunk benne, hogy szemtől szembe láthatjuk Pangburnt.

– Akkor mit akar, mit tegyek?

– Álljon készen ma este egy gyors kocsival, és készüljön fel, hogy rögtön el tudjon indulni, amint jelzek önnek.

– Rendben. Fél hattól otthon leszek. Hívjon fel, amint indulásra készen áll.

XIII.

Aznap este kilenc harminckor Axford mellett ültem egy erős motorú külföldi autó első ülésén, és süvítettünk lefelé a Halfmoon-öbölhöz vezető úton. Hájas telefonhívása megérkezett.

Út közben egyikünk sem beszélt sokat, és az alattunk dübörgő importált szörnynek köszönhetően nem volt hosszú az utazás. Axford kényelmesen és nyugodtan ült a kormánynál, ám most először kimerültséget láttam az arcán.

A Fehér Kunyhó egy nagy, kőutánzatból emelt, szögletes épület. Az úttól távolabb fekszik, két elkanyarodó kocsifelhajtón lehet megközelíteni. Ezek együtt egy olyan félkört alkotnak, amelynek átmérője a közút; ennek a félkörnek a közepét kocsiszínek foglalják el, ezek alatt Joplin állandó kuncsaftjai tartják autóikat, és a kocsiszínek körül itt-ott virágágyak meg bozótok vannak.

Még mindig elég gyorsan mentünk, amikor befordultunk a félkör alakú kocsifelhajtó egyik végén, és…

Axford rátaposott a fékre, és a nagy jármű váratlan megállása a szélvédőhöz tapasztott minket – épp időben ahhoz, hogy ne csapódjunk bele egy kisebb csoportosulásba, amely hirtelen feltűnt előttünk.

A fényszórók világosságában arcok rajzolódtak ki élesen; sápadt, halálra rémült arcok, lopva nézelődő emberek arcai, érzéketlen és kíváncsi arcok. Az arcok alatt fehér karok és vállak látszottak, meg fényes estélyi ruhák és ékszerek a férfiruhák egyhangú háttere előtt.

Ez volt az első benyomásom, majd mire sikerült levakarnom az arcom a szélvédőről, rájöttem, hogy a csoportosulásnak van egy magja is, valami, amit

körülállnák. Felálltam, és megpróbáltam átnézni a fejek fölött, de nem láttam semmit.

Leugrottam a felhajtóra és áttörtem magam a tömegen.

Egy alak feküdt arccal lefelé a fehér sóderen – sovány férfi sötét ruhában –, és pont a gallérja fölött, ahol a nyak és a fej találkozik, egy lyuk sötétlett. Letérdeltem, hogy megnézzem az arcát.

Ezután ismét áttörtem a tömegen, vissza oda, ahol Axford éppen szállt ki a még mindig járó motorú kocsiból.

– Pangburn meghalt. Lelőtték!

XIV.

Axford akkurátus mozdulattal lehúzta a kesztyűit, összehajtogatta, és betette őket a zsebébe. Azután bólintott, jelezve, hogy megértette, amit mondtam neki, és elindult a halott költő körül összegyűlt tömeg felé. Néztem utána, amíg el nem tűnt a csődületben. Ezután átvágtam magam a tömeg külső burkán, Hájas Grout után kutatva.

A tornácon állva találtam rá, egy oszlopnak támaszkodva. Elhaladtam előtte úgy, hogy észrevehessen, és folytattam az utam a vendéglő körül, amíg el nem értem a legárnyékosabbnak tűnő pontot.

A sötétben Hájas csatlakozott hozzám. Bár az éjszaka nem volt hűvös, a fogai vacogtak.

– Ki kapta el? – vontam kérdőre.

– Nem tudom – nyüszítette, s ismeretségünk óta most először ismerte el teljes tudatlanságát. – Bent voltam, a többieket tartottam szemmel.

– Miféle többieket?

– Kisistent és néhány fickót, akiket még soha nem láttam azelőtt, meg a nőt. Nem gondoltam, hogy a kölyök kimegy. Nem volt rajta kalap.

– Mit tudsz a dologról?

– Kicsivel azután, hogy felhívtam magát, a lány és Pangburn kijöttek Joplin részlegéből, és leültek egy asztalhoz a veranda másik végében, ahol elég sötét van. Egy darabig ettek, majd ez a fickó odament, és leült hozzájuk. Nem tudom, hogy hívják, de azt hiszem, láttam már a városban. Magas fickó, tarka rongyokban.

Ez bizonyára Kilcourse volt.

– Beszélgettek egy darabig, aztán Joplin csatlakozott hozzájuk. Nevetgélve és beszélgetve ültek az asztal mellett

talán egy negyedórán át. Azután Pangburn felkelt, és bement az épületbe. Az asztalomtól szemmel tudtam tartani őket, de a hely dugig volt, és féltem, hogy elvesztem az asztalomat, ha felállók, úgyhogy nem követtem a kölyköt. Nem volt rajta kalap; gondoltam, nem megy ez sehova. Azonban biztosan átment a házon, és elöl ki, mert hamarosan hallatszott a zaj, amiről azt hittem, egy autó kipufogója lehet, és aztán egy gyorsan elhajtó kocsi hangját hallottam. Aztán meg néhány alak kiáltozni kezdett, hogy egy halott ember van kint. Mindenki kirohant, és Pangburn volt az.

– Egészen biztos vagy benne, hogy Joplin, Kilcourse és a lány az asztalnál voltak, amikor Pangburnt meggyilkolták?

– Abszolút – mondta Hájas –, ha a sötét fickót Kilcourse-nak hívják.

– Hol vannak most?

– Ugyanott, Joplin odújában. Rögtön felmentek oda, ahogy látták, hogy Pangburnt kinyírták.

Nem voltak illúzióim Hájassal kapcsolatban. Tisztában voltam vele, hogy képes lenne elárulni engem, és hamis alibivel előállni a költő meggyilkolásának idejére. Viszont a következőképpen állt a dolog: ha Joplin, Kilcourse vagy a lány intézte el a fiút, aztán elintézte az informátoromat is, akkor reménytelen lett volna megpróbálni rájuk bizonyítani, hogy nem voltak a hátsó verandán, amikor a lövés eldörrent. Joplin körül mindig volt egy sereg talpnyaló, akik szemrebbenés nélkül megesküdtek volna bármire, amit mondott nekik. Tucatnyi állítólagos szemtanúja lett volna, hogy mindnyájan a hátsó verandán tartózkodtak.

– Láttad Dick Foley-t? – kérdeztem, mivel Dick követte Kilcourse-t.

– Nem.

– Nézz körbe, és próbáld megtalálni. Mondd neki, hogy felmentem beszélni Joplinnal, és mondd, hogy jöjjön fel ő is. Aztán maradj a közelben, hogy kéznél legyél, ha szükségem lenne rád.

Kiléptem az üvegajtón, átvágtam az üres tánctéren, és felsétáltam a lépcsőn, amely Kisisten Joplin lakrészéhez vezetett, az emelet hátsó részébe. Ismertem az utat, ugyanis jártam már itt azelőtt. Joplin és én régi barátok voltunk.

Azért mentem most fel, hogy egy kis razziát csapjak nála és a barátainál, abban a halvány reményben, hogy valami jó jön ki a dologból, bár tudtam, egyikük ellen sincs semmi a kezemben. A lányra ugyan még rábizonyíthattam volna valamit, persze, de csak ha közzéteszem, hogy a halott költő csekket hamisított a sógora nevében. Ezt azonban nem tehettem meg.

– Gyere be! – Súlyos, ismerős hangot hallottam, amikor bekopogtam Joplin nappali szobájának ajtaján.

Kitártam az ajtót, és bementem.

Kisisten Joplin a szoba közepén állt: nagydarab exmackós, természetellenesen széles vállakkal és kifejezéstelen lópofával. Mögötte Kilcourse ült egy asztal sarkán, egyik lábát lelógatva, sötét, sármos arcán meglepett félmosollyal. A szoba másik felében egy nagy, bőr karosszék karfáján egy lány ült, akiben felismertem Jeanne Delanót. A költő nem túlzott, amikor azt állította, hogy gyönyörű.

– Maga? – Joplin felháborodottan felhorkant, amint megismert. – *Maga* meg mi a fenét akar?

– Mid van?

Az agyam azonban nem a válaszra figyelt; a lányt tanulmányoztam. Volt benne valami bizonytalanul ismerős; de nem tudtam hova tenni. Talán nem láttam még

korábban; talán a Pangburntől kapott képet néztem túl sokat, és az volt a felelős az ismerősség érzéséért. A fényképek már csak ilyenek.

Eközben Joplin megszólalt:

– Vesztegetni való időm aztán végképp nincs.

Én meg ezt mondtam:

– Ha összeszámolnád mindazt az időt, amit különböző bírák róttak ki rád, elég sokat kapnál.

Valahol már láttam a lányt azelőtt. Sovány lány volt fénylő kék ruhában, amely meglehetősen sokat megmutatott belőle elöl és hátul is, csakúgy, mint a karjából, és a látvány igen kellemes volt. Sötétbarna haja alatt ovális arcának olyan színe volt, amilyennek a rózsaszínnek lennie kellene. Távol ülő szemeiben a szürkének valóban olyan árnyalata volt, amely összességében nem állt távol a fényezett ezüstön sötétlő árnyékoktól, ahogy a költő leírta őket.

A lányt tanulmányoztam, ő pedig nyugodt szemmel nézett vissza rám. Kilcourse még mindig az egyik lábát lelógatva ült az asztal sarkán.

Joplin kezdett türelmetlenné válni.

– Volna szíves abbahagyni a lány bámulását, és megmondani, mi a francot akar tőlem? – morogta.

Ekkor a lány elmosolyodott, gúnyos mosollyal, amely láttatni engedte kis borotvaéles állatfogait. És erről már megismertem!

A haja és a bőre tévesztett meg. Amikor legutóbb láttam – valójában egyetlen alkalommal a bőre márványfehér volt, haja pedig rövid és tűzpiros. Ő, egy öreg nő, három férfi és én bújócskáztunk egy este egy házban a Turk Streeten egy meggyilkolt banki futár ügye és százezer dollár értékű Liberty-kötvény elrablása miatt. Az ő ármánykodásainak

következtében három társa meghalt azon az estén, a negyedik pedig – a kínai – végül bitófára jutott a Folsom börtönben. Akkor Elvirának hívták, és a házból való megszökése óta hasztalan vadásztunk rá határon innen és túl.

A felismerés biztosan tükröződött a szememben, annak ellenére, hogy próbáltam üres tekintettel nézni. A lány azonban gyorsan, mint egy kígyó, leszállt a szék karfájáról, és elindult előre; szeme inkább acélra emlékeztetett, mint ezüstre.

Készenlétben tartottam a fegyveremet.

Joplin tett egy fél lépést felém.

– Min töri a fejét? – ugatott.

Kilcourse lecsúszott az asztalról, és egyik vékony, sötét kezével a nyakkendője fölött matatott.

– Ezen töröm a fejem – mondtam nekik. – Egy néhány hónapja elkövetett gyilkosság miatt jöttem a lányért, és talán, bár ebben nem vagyok biztos, a maiért is. Akárhogy is, meg fogom…

Villanykapcsoló kattant mögöttem, és a szobára sötétség borult.

Mentem, nem érdekelt, merre, csak el onnan, ahol akkor álltam, amikor a fényeket eloltották.

Hátammal egy falhoz értem, megálltam és lekuporodtam.

– Gyorsan, kölyök! – rekedt suttogás jött abból az irányból, amerre az ajtót véltem.

Azonban a szoba mindkét ajtaja zárva volt, gondoltam, és aligha nyithatta volna ki valaki szürke retinák nélkül. Emberek mozogtak a sötétben, de egyikük sem haladt el közöttem és az ablakok világosabb négyszögei között.

Valami halkan kattant előttem. Finomabb kattanás volt annál, mint hogy egy pisztoly kibiztosításának hangja

legyen, de lehetett például egy rugós kés kattanása, és emlékeztem, hogy Kisisten Joplin előszeretettel használta ezt a fegyvert.

– Gyerünk! Gyerünk! – éles suttogás, amely átvágott a sötétségen, mint egy nyíl.

Mozdulatok tompa, megkülönböztethetetlen zajai… egyik nem messze hallatszik…

Hirtelen valaki erősen megragadta az egyik vállam, és izmos testével nekem feszült. Pisztolyommal belé döftem, és hallottam, hogy felmordul.

A kéz a vállamról a nyakam felé indult.

Egyik térdemmel belerúgtam, és megint hallottam egy mordulást. Egy égető pont futott le az oldalamon.

Újra döftem a pisztolyommal – visszahúztam, amíg a puha akadály, amely megállította, el nem tünt a cső elől, és meghúztam a ravaszt.

Eldörrent a lövés. Joplin furcsán tárgyilagos hangját hallottam a fülemben:

– Affene. Ez eltalált.

XV.

Ezután elfordultam tőle, és elindultam arra, amerre egy nyitott ajtó halványsárga fényét láttam. Nem hallottam, hogy valaki kiment volna. Túlságosan elfoglalt voltam, azonban tudtam, hogy Joplin feltartott, amíg a többiek elmenekültek.

Senki sem volt a láthatáron, amíg csúsztam, ugrottam, estem lefelé a lépcsőn, számolatlanul véve a fokokat. Ahogy a táncparkett felé tartottam, egy pincér akadt az utamba. Nem tudom, véletlenül akadályozott-e vagy sem. Nem kérdeztem. Pisztolyom markolatával az arcába vágtam, és mentem tovább. Egyszer átugrottam egy lábat, amely ki akart gáncsolni, és a kinti ajtónál még egy arcot be kellett zúznom.

Ekkor már kint voltam a félkör alakú felhajtón, amelynek egyik oldaláról egy piros hátsó lámpa fordult észak felé, a mellékútra.

Miközben Axford kocsija felé sprinteltem, észrevettem, hogy Pangburn hulláját elvitték. Néhány ember állt egy helyben a pont körül, ahol azelőtt feküdt, és most tátott szájjal bámultak rám.

A kocsi motorja még mindig járt, ahogy Axford otthagyta. Áthajtottam vele egy virágágyáson, és kelet felé fordultam a közúton. Öt perccel később újra megpillantottam a hátsó lámpa pirosát.

A kocsiban alattam több lóerő volt, mint amire valaha szükségem lehet, több, mint amennyit kezelni tudtam volna. Nem tudom, milyen gyorsan haladt az előttem lévő autó, de úgy zárkóztam fel hozzá, mintha egy helyben állt volna.

Másfél mérföld, talán kettő…

Egyszer csak egy férfi állt előttem az út közepén, kicsivel a lámpáim fénykörén túl. A fény elérte, és megláttam, hogy Hájas Grout az!

Hájas Grout állt velem szemben az út közepén, mindkét kezében egy-egy automata pisztollyal.

A fegyverek a kezében mintha halványvörös fénnyel izzottak volna, majd elsötétültek a fényszórók ragyogásában – izzottak, majd elsötétültek, mint két égő egy automata elektromos jelzőn.

A szélvédő apró darabokra robbant szét körülöttem.

Hájas Grout – akinek nevét a gyávaság szinonimájaként ismerték a nyugati part teljes hosszán – az út közepén állt, és egy felé rohanó fémüstökösre tüzelt.

Nem láttam a végét.

Őszintén megvallom, becsuktam a szemem, amikor merev, fehér arca már közelről látszott a lökhárító fölött. A fémszörnyeteg megremegett alattam – nem túlságosan –, és az út üres lett előttem, leszámítva a távolodó piros fényt. A szélvédőmnek annyi volt. A szél tépte fedetlen hajam, és könnyeket csalt hunyorgó szemembe.

Egyszer csak azon kaptam magam, hogy hangosan beszélek magamhoz: „Ez Hájas volt. Ez Hájas volt.” Elképesztő volt a tény. Nem az volt a meglepő, hogy átvert. Ez várható volt. Egyáltalán nem lepett meg a tény, hogy fellopózott mögöttem a lépcsőkön és leoltotta a lámpákat. Viszont az, hogy egyenesen megálljon, és meghaljon…

A gondolatmenetemet egy narancssárga csík szakította meg, ami az előttem haladó kocsiból indult meg felém. A golyó messze elkerült – nem könnyű pontosan célozni mozgó autóból egy másikra –, de azzal a sebességgel, ahogy haladtam, nem tartott volna sokáig annyira felzárkózni, hogy könnyű célpontot nyújtsak.

Felkapcsoltam a fényszórót a műszerfal fölött. Nem igazán érte el a kocsit előttem, de így már láttam, hogy a lány vezette, Kilcourse pedig hátrafordulva ül mellette, szemben velem. Az autó egy sárga sportkocsi volt.

Kicsit megnyugodtam. Ha itt össze kéne csapnom Kilcourse-szal, hátrányban lennék, lévén nekem vezetnem is kellene, miközben tüzelek. A legjobb választásnak az tűnt, hogy tartom a távolságot kettőnk között, amíg el nem érünk egy várost, ahogy ennek elkerülhetetlenül meg kellett történnie. Még éjfél sem volt. Bármilyen városban embereknek kell lenniük az utcákon, és rendőröknek. Ekkor már több eséllyel zárkózhatok fel úgy, hogy jól jöjjek ki a dologból.

Néhány mérfölddel később üldözöttjeim felborították a tervemet. A sárga sportkocsi lelassított, és egy kis manőverezés után teljes hosszában keresztbe állt az úton. Kilcourse és a lány azonnal kiszálltak, és fedezékük túloldalára siettek.

Kísértett a gondolat, hogy egyenesen beléjük hajtsak, de a kísértés nem volt erős, és miután gyorsan elmúlt, ráléptem a fékre, és megálltam. Azután addig állítgattam a fényszórókat, amíg egyenesen a sportkocsira nem világítottak.

Láttam egy villanást valahonnan a sportkocsi kereke felől, és a fénykéve vadul megrázkódott, de az üveg sértetlen maradt. Természetesen ez lesz az első célpontjuk, aztán…

Kocsimban összekuporodtam és vártam a lámpákat szétzúzó golyóra, s közben levettem a cipőmet és a kabátomat.

A harmadik lövés elintézte a lámpát.

Lekapcsoltam a többi lámpát, kiugrottam az útra, és mire abbahagytam a rohanást, már a sárga sportkocsi közelebbi

oldalánál guggoltam. Ez az elképzelhető legegyszerűbb és legbiztonságosabb trükk.

A lány és Kilcourse addig egy erős lámpa fényébe bámultak. Amikor ez a fény hirtelen kialudt, és a mellette lévő gyengébb fények sem világítottak, tökéletes sötétségben maradtak, és ahhoz, hogy hozzászokjon a szemük az éjszaka szürkésfeketéjéhez, egy perc vagy még több is kellett. Zoknis lábam nem ütött zajt a zúzottkő útburkolaton, és most már csak a keresztbe állt sportkocsi volt közöttünk; és én tudtam ezt, ők pedig nem.

Valahol a lökhárító közelében Kilcourse halkan megszólalt:

– Megpróbálom az árokból lelőni. Lőj egyet rá most, aztán később még néhányat, hogy lefoglald.

– De nem látom! – ellenkezett a lány.

– Egy perc, és rendben lesz a szemed. Azért lőj csak egyet a kocsira.

A lökhárító felé indultam, miközben a lány leadott egy lövést az üresen álló autóra.

Kilcourse négykézláb próbált eljutni az út keleti oldalán húzódó árokhoz. Magam alá húztam a lábamat, és felkészültem, hogy odaugrok, és hátulról a fejére mérek egy ütést a fegyveremmel. Nem akartam megölni, de gyorsan el akartam tenni az útból. A lányt is el kellett még intéznem, és ő legalább olyan veszélyes volt, mint a társa.

Ahogy az ugrásra készültem, Kilcourse, talán az üldözöttek ösztönétől vezetve, elfordította a fejét és meglátott engem; meglátott egy fenyegető árnyékot.

Ugrás helyett tüzeltem.

Arra már nem figyeltem, eltaláltam-e vagy sem. Abból a távolságból kicsi volt az esély a hibázásra. Kétrét görnyedtem, és visszasurrantam a sportkocsi hátsó

részéhez, a saját oldalamon maradva.

Azután vártam.

A lány azt tette, amit valószínűleg én is tettem volna az ő helyében. Nem lőtt vagy mozdult arrafelé, amerről a lövés érkezett. Azt gondolta, Kilcourse előtt az árokba értem, és következő lépésként majd megpróbálok mögé kerülni. Ezt meg akarta előzni, ezért hátulról megkerülte az autót, hogy lesből támadhasson rám az Axford kocsija felőli oldalról.

Így történt, hogy az autó sarkát lopva megkerülve finom kis orrával éppen a neki előkészített pisztoly csövébe futott bele.

Halkan felsikoltott.

A nők nem mindig ésszerűek: hajlamosak figyelmen kívül hagyni olyan apróságokat, mint egy rájuk szegezett pisztoly. Így hát megragadtam a pisztolyt tartó kezét, ami elég szerencsés cselekedet volt. Ahogy a kezem rázárult a fegyverre, a lány meghúzta a ravaszt, mutatóujj am egy részét beszorítva a kakas és a fegyvertest közé. Kicsavartam a kezéből a fegyvert, és kiszabadítottam az ujjam.

Azonban a lány még nem végzett.

Miközben ott álltam alig néhány centire tőle, és fegyvert fogtam rá, megfordult és futni kezdett néhány fa felé, amelyek koromfekete foltot képeztek az éjszakában.

Amikor úrrá lettem a meglepetésemen egy ilyen amatőr próbálkozás láttán, zsebre tettem mindkettőnk pisztolyát, és utánairamodtam, azonban minden lépés fájdalmas volt védtelen talpamnak.

Egy drótkerítésen próbált átmászni, amikor elkaptam.

XVI.

– Fejezze be a játszadozást, rendben? – mondtam mogorván, miközben bal kezemmel megfogtam a csuklóját, és elkezdtem visszavezetni a sportkocsihoz. – Ez komoly dolog. Ne legyen ilyen gyerekes!

– Ne szorítsa úgy a karom, fáj.

Tudtam, hogy nem fáj a karja, és tudtam, hogy ez a lány közvetlenül felelős négy vagy talán öt ember haláláért; mégis addig lazítottam a szorításomon, amíg már nem volt több baráti fogásnál. Elég készségesen ment vissza a sportkocsihoz, ahol, még mindig fogtam a csuklóját, miközben felkapcsoltam a lámpákat.

Kilcourse pont az első lámpa fényköre alatt feküdt, arcra borulva, egyik térdét maga alá húzva.

A lányt szembeállítottam a fénnyel.

– Most álljon oda – mondtam –, és viselkedjen. Ha szökni próbál, kilövöm az egyik lábát maga alól. – És komolyan gondoltam.

Megtaláltam Kilcourse pisztolyát, zsebre tettem, és mögé térdeltem.

Halott volt, egy golyó ütötte lyukkal a kulcscsontja fölött.

– Megh… – a lány szája megremegett.

– Igen.

Lenézett rá, és egy kicsit megborzongott.

– Szegény Fag – suttogta.

Említettem már, hogy a lány gyönyörű volt, de az első lámpa vakító fényében állva ennél is több volt. Olyanfajta teremtés, aki őrült gondolatokat ébreszt még egy földhözragadt, középkorú detektívben is. Egyszerűen…

Akárhogy is, ezért lehetett, hogy haragos tekintetet vetettem rá, és így szóltam:

– Igen, szegény Fag, és szegény Hook, és szegény Tái és szegény Los Angeles-i futárfiú, és szegény Burke – soroltam a férfiak neveit, akikről tudtam, abba haltak bele, hogy szerették őt.

Nem fortyant fel. Felemelte nagy, szürke szemeit, és olyan pillantást vetett rám, amit nem tudtam megfejteni; csinos, ovális arcára a barna hajtömeg alatt – amelyről tudtam, hogy nem igazi – szomorúság ült ki.

– Biztosan azt gondolja, hogy… – kezdte.

Ám ebből már elegem volt; rossz érzésem volt a gerincemben.

– Jöjjön – mondtam. – Egyelőre itt hagyjuk Kilcourse-t és a sportkocsit.

Nem szólt semmit, de odajött velem Axford kocsijához, és némán beült, amíg én megkötöttem a cipőm. Találtam hátul egy köpenyt, és odaadtam neki.

– Jobb, ha ezt a vállára teríti. A szélvédőnek annyi. Hideg lesz.

Szó nélkül megfogadta a javaslatom, de amikor hátulról megkerültem a sportkocsit, és újra egyenesbe kerültem az úton, miközben kelet felé tartottam, a karomra tette a kezét.

– Nem megyünk vissza a Fehér Kunyhóba?

– Nem. A célunk Redwood város, megyei börtön.

Talán egy mérföldön át meglehetősen darabos profilomat vizsgálgatta – tudtam, hogy ezt teszi, és még csak rá sem kellett néznem. Azután a keze megint az alkaromon volt, és felém hajolt, közben lehelete melegét az arcomon éreztem.

– Megállna egy percre? Van valami… néhány dolog, amit el szeretnék mondani magának.

Lehúzódtam a kocsival egy pihenőbe az út mellett, és egy kissé elfordultam ültömben, hogy jobban szembenézhessek vele.

– Mielőtt elkezdené – mondtam – szeretném, ha megértené, hogy csak addig fogunk itt állni, amíg Pangburn ügyéről beszél. Amint áttér valami másra, máris indulunk tovább Redwood városba.

– Még a Los Angeles-i ügy sem érdekli?

– Nem. Azt lezárták. Maga, Hook Riordan, Tái Csun Tau és Quarre-ék egyformán felelősek a futár haláláért, még ha Hook követte is el magát a gyilkosságot. Hook és a Quarre házaspár meghaltak azon az estén, amikor mi mind összejöttünk a Turk Streeten. Táit a múlt hónapban akasztották fel. Most maga is megvan. Elég bizonyítékunk volt a kínai ellen ahhoz, hogy fellógassuk, és maga ellen még több van. Ezzel kész, befejeztük, vége. Ha bármit el akar mondani nekem Pangburn haláláról, figyelni fogok. Máskülönben…

Az önindító felé nyúltam.

Ujjai nyomását a kezemen éreztem, és ez megállított.

– Szeretnék beszélni róla magának – mondta komolyan. – Azt akarom, hogy tudja az igazságot erről a dologról. Tudom, hogy el fog vinni Redwoodba. Ne gondolja, hogy azt hiszem… hogy bármi esztelen reményt kergetek. Viszont szeretném, ha tudná az igazságot ezzel az üggyel kapcsolatban. Nem tudom, miért kellene érdekelnie engem, hogy maga mit gondol, de…

Elcsuklott a hangja.

XVII.

Ezután nagyon gyorsan kezdett beszélni; mint amikor az ember fél, hogy félbeszakítják, mielőtt befejezhetné a történetét. Kissé előredőlve ült, így gyönyörű ovális arca nagyon közel volt az enyémhez.

– Miután kirohantam a Turk Street-i házból azon az estén, miközben maga Táijal küzdött, az volt a célom, hogy elmenjek San Franciscóból. Volt néhány ezer dollárom, elég ahhoz, hogy bárhová eljussak. Azután arra gondoltam, hogy elmenni pont az a lépés lenne, amire maguk számítanak, és a legbiztonságosabb az lenne, ha itt maradnék. Egy nő elég könnyen meg tudja változtatni a megjelenését. Rövidre nyírt, vörös hajam volt, fehér bőröm, és szürke ruhákat hordtam. Egyszerűen csak befestettem a hajam, vettem vendéghajat, hogy hosszúnak nézzen ki, pirosítót kentem az arcomra, és vásároltam néhány sötét ruhát. Ezután kibéreltem egy lakást az Ashbury Avenue-n Jeanne Delano néven, és máris egy másik személy voltam.

Habár tudtam, hogy bárhol biztonságban lennék, biztonságosabbnak éreztem zárt ajtók mögött maradni egy darabig, és hogy elüssem az időt, jó sokat olvastam. Így került a kezembe Burke könyve is. Maga olvas verseket?

Megráztam a fejem. Egy autó tűnt fel éppen ekkor, amely a Halfmoon-öböl felé tartott; az első, amióta elhagytuk a Fehér Kunyhót. A lány megvárta, amíg elment mellettünk, s csak azután folytatta, még mindig sietősen.

– Burke természetesen nem egy zseni, de volt valami néhány versében, ami… valami, ami megérintett. Írtam neki egy rövid levelet, hogy mennyire élveztem a versei olvasását, és elküldtem a kiadójához. Néhány napra rá kaptam egy levelet Burke-től, amiből kiderült, hogy San Franciscóban

él. Erről nem tudtam.

– Számos levelet váltottunk, aztán megkérdezte, hogy felhívhat-e, aztán találkoztunk. Nem tudom, szerelmes lettem-e belé vagy nem. Kedveltem, ő pedig nagyon hevesen szeretett, és a tény is hízelgő volt, hogy egy jól ismert költő udvarol nekem, és tényleg azt gondoltam, hogy szeretem. Megígértem, hogy a felesége leszek.

– Semmit sem mondtam neki magamról, bár most már tudtam, hogy az sem változtatna a dolgokon. Azonban féltem elárulni az igazságot, és nem akartam hazudni neki, így hát végül nem mondtam semmit.

– Azután Fag Kilcourse egy nap meglátott az utcán, és az új hajam, arcszínem és ruháim ellenére felismert. Fagnek nem volt sok sütnivalója, de a szeme bármin képes átlátni. Nem hibáztatom Faget. A saját törvényei szerint cselekedett. Eljött a lakásomba, hazáig követett engem; én meg elmondtam neki, hogy hozzámegyek Burke-höz, és tiszteletre méltó háziasszony leszek. Ez nem volt okos dolog tőlem. Fag egyszerű gondolkodású ember volt. Ha azt mondtam volna neki, hogy azért vagyok Burke-kel, mert meg akarom vágni, Fag békén hagyott volna, távol tartotta volna magát az ügytől. Azonban amikor azt mondtam neki, hogy felhagytam a bűnözéssel, „jó lány” leszek, a játékszerévé váltam. Tudja, milyenek a bűnözők: számukra a világon mindenki vagy hasonszőrű bűnöző, vagy potenciális áldozat. Én tehát már nem voltam bűnöző, így Fag tett egy elfogadható ajánlatot.

– Fag tudott Burke családi kapcsolatairól, és válaszút elé állított: húszezer dollárt fizetek neki, különben feldob. Tudott a Los Angeles-i munkáról, és tudta, milyen sokan keresnek engem. Világos lett, hogy nem rejtőzhetek vagy futhatok el Fag elől. Elmondtam Burke-nek, hogy

szükségem van húszezer dollárra. Nem gondoltam, hogy neki lenne ennyije, de azt gondoltam, meg tudja szerezni. Három nappal később adott egy csekket az összegről. Akkor még nem tudtam, hogyan szedte össze, de az sem számított volna, ha tudom. Szükségem volt rá.

– Ám aznap este megmondta, honnan van a pénz; hogy meghamisította a sógora aláírását egy csekken. Azért mondta el, mert miután végiggondolta a dolgot, megijedt, hogy ha a hamisítás kiderül, vele együtt engem is elkapnak, és egyformán bűnösnek találnak. Sok tekintetben romlott vagyok, de azt azért nem hagyhattam, hogy miattam kerüljön rács mögé, és még csak ne is tudja, mi végre is történt minden. Elmondtam neki az egész történetet. Meg sem lepődött. Ragaszkodott hozzá, hogy fizessük ki Kilcourse-t, így én védve leszek, és elkezdte tervezni a további lépéseket, hogy biztonságban is maradjak.

– Burke biztos volt benne, hogy a sógora nem jelentené fel hamisítás miatt, de ragaszkodott hozzá, hogy a biztonság kedvéért újra költözzek el, változtassak nevet, és húzódjak meg, amíg kiderül, hogyan reagál Axford a dologra. Ám aznap éjjel, miután elment, kigondoltam a saját tervemet. Kedveltem Burke-öt; túlságosan kedveltem ahhoz, hogy ne próbáltam volna megmenteni attól, hogy ő legyen az áldozati bárány, és Axford nagylelkűségéhez sem fűztem túlzott reményeket. Ezek másodikán történtek. Ha minden jól megy, Axford nem veszi észre a hamisítást, amíg a következő hó elején meg nem kapja a kifizetett csekkjeit. Így gyakorlatilag volt egy hónapom, hogy munkálkodjak.

– Másnap minden pénzem kivettem a bankból, és küldtem Burke-nek egy levelet, és megírtam, hogy Baltimore-ba hívtak, majd jól követhető nyomot hagytam Baltimore-ig, csomagokkal, levéllel és mindennel, amit ott

egy barátom intézett el nekem. Ezután lementem Joplinhoz, és rávettem, hogy megszállhassak nála. Tudattam Faggel, hogy ott vagyok, és amikor lejött, közöltem vele, hogy egy-két napon belül számítok a pénzre.

– Ettől kezdve szinte mindennap lejárt, én pedig napról napra puhítottam őt, és minden alkalommal könnyebben ment. Azonban az időm kezdett fogyni. Hamarosan Burke levelei vissza fognak térni a hamis címről, amit megadtam neki, és a közelben akartam lenni, hogy meg tudjam állítani, ha valami butaságot akart volna csinálni. És nem akartam kapcsolatba lépni vele, amíg oda nem tudom adni neki a húszezret, hogy helyrehozhassa a hamisítást, mielőtt Axford tudomást szerezne róla a kifizetett csekkjei alapján.

– Faget egyre könnyebb és könnyebb lett kezelni, de még mindig nem tartottam ott vele, ahol akartam. Nem volt hajlandó lemondani a húszezer dollárról, amit természetesen egész idő alatt magamnál tartottam, hacsak meg nem ígérem neki, hogy vele maradok. Még mindig azt hittem, hogy szerelmes vagyok Burke-be, és nem akartam összekötni magam Faggel, egy kis időre sem.

– Azután Burke meglátott engem az utcán egy vasárnap éjjel. Óvatlan voltam, és lementem a városba Joplin sportkocsijával, azzal, amit itt hátrahagytunk. És a sors úgy akarta, hogy Burke meglásson. Elmondtam neki az igazságot, a teljes igazságot. Azt mondta, éppen felfogadott egy magánnyomozót, hogy megtaláljon engem. Bizonyos tekintetben olyan volt, mint egy gyerek: meg sem fordult a fejében, hogy a detektív bármit is kideríthet a pénzről. Én azonban tudtam, hogy a hamis csekket egy vagy legfeljebb két napon belül megtalálják. Tudtam!

– Amikor ezt elmondtam Burke-nek, teljesen szétesett. Sógora jóindulatába vetett minden bizalma eltűnt. Nem

hagyhattam úgy ott. Kikotyogta volna a dolgot az első embernek, akivel találkozik. így hát visszahoztam magammal Joplinhoz. Azt terveztem, hogy ott tartom néhány napig, amíg meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. Ha semmi sem jelenik meg az újságokban a csekkről, biztosra vehetjük, hogy Axford eltussolja az ügyet, és Burke hazamehet megpróbálni tisztázni magát. Másrészről, ha az újságok lehozzák a teljes történetet, akkor Burke-nek állandó rejtekhely után kell néznie, mint ahogy nekem is.

– A kedd esti és szerda reggeli lapok tele voltak az eltűnéséről szóló hírekkel, de semmit sem szóltak a csekkről. Ez jónak tűnt, de mi azért vártunk még egy napot. Ekkorra már természetesen Fag Kilcourse is benne volt a játékban, és oda kellett adnom neki a húszezer dollárt, de még mindig reméltem, hogy legalábbis a nagy részét visszakaphatom, így hát továbbra is igyekeztem hatni rá. Ráadásul nem volt könnyű távol tartani Burke-től, mert azt kezdte gondolni, hogy bizonyos módon igényt tarthat rám, és szinte belebetegedett a féltékenységbe. Azonban Kisisten a kérésemre ráijesztett, és azt hittem, Burke biztonságban van.

– Ma este Kisisten egyik embere feljött, és jelentette, hogy egy Hájas Grout nevezetű ember, aki néhány napja már itt lebzsel, elejtett pár olyan megjegyzést, ami arra utal, hogy utánunk szimatol. Megmutatták nekem Groutot, vállaltam a kockázatot, hogy megjelenjek a helyiségnek egy nyilvános részén, és leültem egy asztalhoz, nem messze tőle. Közönséges áruló volt; ezt, gondolom, maga is tudta. Kevesebb mint öt perc múlva már az asztalomnál ült, és fél óra múlva tudtam, hogy elmondta magának: Burke meg én a Fehér Kunyhóban vagyunk. Nem mondott el mindent, de amit mégis, az több mint elég volt ahhoz, hogy a maradékot

kitaláljam.

– Felmentem és elmondtam a dolgot a többieknek. Fag azon nyomban megölte volna Groutot és Burke-öt, de lebeszéltem róla. Ez nem segített volna rajtunk, és Grouttal már ott tartottam, hogy kútba is ugrott volna értem. Azt hittem, sikerült meggyőznöm Faget, de… Végül úgy döntöttünk, Burke meg én elvisszük a sportkocsit, és amikor maga ideér, Hájas Grout úgy tesz, mint akit felültettek, és rámutat egy férfira és egy nőre, bárkire, aki éppen ott van, mintha róluk hitte volna azt, hogy mi vagyunk. Én még megálltam, hogy kabátot és kesztyűt vegyek, Burke pedig továbbment, elindult ki egyedül az autóhoz… és Fag lelőtte. Nem tudtam, hogy így lesz! Nem hagytam volna! Kérem, higgye el! Nem voltam annyira szerelmes Burke-be, mint hittem, de, kérem, higgye el, mindazok után, amit értem tett, nem hagytam volna, hogy bántódása essék!

– És ezután már együtt kellett működnöm a többiekkel, akár tetszett, akár nem. Így is tettem. Rávettük Groutot, hogy mondja azt magának, mindhárman a hátsó verandán voltunk, amikor Burke-öt megölték, és ezt akárhányan is igazolták volna. Azután jött maga, és felismert engem. Ilyen az én szerencsém, hogy magának kellett lennie; az egyetlen detektívnek San Franciscóban, aki ismer engem!

– A többit tudja: hogyan jött fel maga mögött Hájas Grout és oltotta le a lámpákat, és Joplin pedig feltartotta magát, amíg mi elfutottunk a kocsihoz, és aztán, amikor maga felzárkózott, Grout felajánlotta, hogy feltartja magát egy darabig, amíg mi egérutat nyerhetünk, és most…

XVIII.

A lány hangja elhalt, és kissé megborzongott. A köpeny, amit adtam neki, leesett fehér válláról. Talán azért, mert olyan közel ült hozzám, talán másért, de én is megborzongtam. Ujjaimmal a zsebemben turkáltam egy cigarettáért, amit aztán gyűrötten és összenyomódva vettem elő.

– Ez minden azzal kapcsolatban, amit megígért, hogy meghallgat – mondta halkan, fejét félig elfordítva. – Azt akartam, hogy tudja. Maga kemény ember, de én valahogy…

Megköszörültem a torkom, és a szétnyomott cigarettát tartó kéz hirtelen biztos lett.

– Most ne legyen goromba, kislány – mondtam. – Túl simán ment eddig a dolga ahhoz, hogy a durvaság most tönkretegye.

Felnevetett – rövid nevetéssel, amely keserű és nemtörődöm volt, és éppen csak egy kicsit fáradt, majd még közelebb hajolt hozzám arcával, s szürke szeme erőtlen és nyugodt volt.

– Kövér kis detektív, akinek nem tudom a nevét – hangjában fáradt rekedtség és fásult gúny volt –, azt gondolja, hogy szerepet játszom, nem igaz? Azt gondolja, a szabadságomért játszom, de… A férfiak szépnek tartottak, én pedig játszottam velük. A nők már csak ilyenek. Férfiak szerettek, és azt tettem velük, amit akartam, és megvetettem őket. Aztán jön egy kövér kis detektív, akinek nem tudom a nevét, és úgy viselkedik, mintha egy vén banya lennék, egy öreg boszorkány. Tehetek róla, hogy ezután érzek valamit iránta? A nők már csak ilyenek. Annyira csúnya lennék, hogy bármilyen férfi rám nézhet

minden érdeklődés nélkül? Ronda vagyok?

Megráztam a fejem.

– Maga egész csinos – mondtam, és minden erőmmel igyekeztem olyan nemtörődömmé tenni a hangom, amilyenek a szavak voltak.

– Maga szörnyeteg! – kiáltott, majd megint gyengéd mosolyra húzódott a szája. – És mégis azért ülök még mindig itt, mert így viselkedik, azért tárom ki magának egészen a szívem. Ha a karjába venne és magához szorítana, és azt mondaná, hogy most nem vár rám a börtön, persze örülnék. És bár egy ideig a magáé lennék, maga is csak egy lenne a férfiak közül, akiket ismerek: férfiak, akik szeretnek és kihasználhatóak, és akiket újabb férfiak követnek. Mivel azonban maga ezek közül semmit sem csinál, mivel maga egy fatuskó férfi alakban, azt veszem észre, hogy kívánom magát. Ezt mondanám magának, kis kövér detektív, ha szerepet játszanék?

Semmitmondóan felmordultam, és erőszakkal visszatartottam a nyelvem, hogy ne nedvesítse meg száraz ajkamat.

– Ma éjszaka börtönbe kerülök, ha maga ugyanaz a kemény férfi, aki rávett, hogy szerelmet valljak érdeklődés nélkül hallgató fülébe, de mielőtt ez megtörténne, nem hallhatnék egy szívből jövő bizonyságtételt, hogy egy kicsit többnek tart, mint „egész csinosnak”? Vagy legalább egy utalást arra, hogy ha nem lennék letartóztatva, akkor a pulzusa kissé gyorsabban verne, amikor megérintem? Hosszú időre börtönbe fogok kerülni, talán egyenesen a bitófára. Nem vihetném magammal oda a hiúságomat úgy-ahogy épen megőrizve, hogy legalább az elkísérjen? Nem tenne csak valami apró dolgot, amitől nem olyan érzés maradna bennem, hogy elsírtam a történetem egy férfinak,

aki mindössze unottan végighallgatta?

Szemhéja félig leereszkedett ezüstszürke szemére; feje hátrahajlott, és láttatni engedte fehér torkában lüktető pulzusát; ajka mozdulatlan volt kissé szétnyílt fogsora fölött, ahogy az utolsó szó elhagyta. Ujjaim mélyen belefúródtak válla puha, fehér húsába. Feje még hátrébb hanyatlott, szeme becsukódott, egyik kezével megérintette a vállam.

– Pokolian gyönyörű vagy! – kiáltottam az arcába őrülten, és az ajtónak löktem.

Egy órának tűnt, amíg az indítóval és a sebességváltóval babráltam, aztán újra úton voltam a kocsival, és a San Mateo megyei börtön felé száguldottam. A lány újra kiegyenesedett a széken, összehúzta magán a köpenyt, amit adtam neki. Hunyorogva egyenesen előre néztem, a hajamat és arcomat tépázó szélbe, és a szélvédő hiánya visszaterelte a gondolataimat Hájas Groutra.

Hájas Grout, akinek nyúlszívűsége közismert volt Seattle-től San Diegóig, mereven állt egy rohanó ezüstszörny útjában, egy-egy mit sem érő pisztollyal mindkét kezében. Ő tette ezt Hájas Grouttal – ez a nő mellettem! Ő tette ezt Hájas Grouttal, aki még csak nem is volt embernek nevezhető. Egy csúszómászó hüllő, akinek a legfennköltebb gondolata egy nagy adag kábszer volt, eltökélten a halálba ment, hogy talán megmenthesse őt… őt, ezt a nőt, akinek a vállait fogtam, akinek a szája közel volt az enyémhez!

Hagytam, hogy az autó még egy fokkal gyorsabban menjen, miközben valahogy azért az úton tartottam.

Keresztülhajtottunk egy városon: gyalogosok siettek biztonságba, meglepett arcok bámultak ránk, utcai fények csillogtak a nedvességen, amit a szél hajtott ki a

szememből. Vakon elhagytam az utat, amire rá akartam kanyarodni aztán visszataláltam, és magunk mögött hagytuk a várost.

XIX.

Egy hosszú és alacsony domb lábánál ráléptem a fékre, és mozdulatlanságba süppedtünk.

Arcommal közel hajoltam a lány arcához.

– Ráadásul maga hazug! – Tudtam, hogy bolondul ordibálok, mert képtelen voltam halkabban beszélni. – Pangburn sosem írta arra a csekkre Axford nevét. Nem tudott róla semmit. Maga azért került össze vele, mert tudta, hogy a sógora milliomos. Kikérdezte őt, minden adatot megtudott tőle, amit elmondhatott a sógora számlájáról a Golden Gate-nél. Ellopta Pangburn csekk-könyvét, mert nem volt a szobában, amikor átkutattam, és a számlájára íratta a hamis Axford-csekket, mivel tudta, hogy ha így intézi a dolgokat a csekk hitelességét nem fogják megkérdőjelezni. Másnap elvitte Pangburnt a bankba, mondván, hogy pénzt fog letétbe helyezni. Azért vitte magával, mert ha ő maga mellett áll, a csekk, amelyre az ő aláírását hamisították, nem ad okot kérdésekre. És úriember lévén nem figyelte, mit tesz maga a bankba.

– Azután kitervelte a baltimore-i utazást. Pangburn elmondta nekem az igazat, legalábbis amennyire ismerte az igazságot. Ezután maga találkozott vele vasárnap éjjel; talán véletlenül, talán nem. Akárhogy is, levitte Joplinhoz, beadott neki valami vad mesét, amit ő meg is evett, és rávette, hogy maradjon ott pár napig. Ez nem volt nehéz, miután semmit sem tudott a húszezer dolláros csekkekről. Maga és a cimborája, Kilcourse, tudták, ha Pangburn eltűnne, soha senki sem tudná meg, hogy nem ő hamisította az Axford-csekket, és soha senki sem gyanítaná, hogy a második csekk hamis volt. Maga feltűnés nélkül akarta megölni, de amikor Hájas figyelmeztette, hogy

úton vagyok ide, gyorsan kellett cselekednie, tehát lelőtte. Ez az igazság! – ordítottam.

Mindez alatt szélesre tárt szürke szemével nézett rám, nyugodt, lágy tekintettel, de a szeme most kicsit elhomályosult, és aggódva húzta össze szemöldökét.

Elrántottam a tekintetem, és visszasoroltam a kocsival a forgalomba.

Éppen mielőtt berobogtunk volna Redwood városába, egyik kezével megérintette az alkaromat, megpihent rajta egy percre, kétszer megsimogatta, aztán visszahúzta a kezét.

Nem néztem rá, és gondolom ő se énrám, miközben rárakták a bilincset. Jeanne Delanóként adta meg a nevét, és megtagadta, hogy bármit is mondjon, amíg nem találkozott egy ügyvéddel. Az egész nagyon rövid ideig tartott.

Miközben elvezették, megállt, és megkérdezte, beszélhetne-e velem négyszemközt.

A szoba egy távoli sarkába mentünk.

Ajkával közel hajolt a fülemhez, s megint éreztem lehelete melegét az arcomon, ahogy azelőtt a kocsiban, majd a legocsmányabb jelzőt suttogta, amelyre az angol nyelv képes.

Azután elsétált a cellája irányába.

A KIAFENE KÖLYÖK

I.

Bostonban kezdődött 1917-ben. Összefutottam Lew Maherrel a Tremont Streeten a Touraine Hotel előtt egy délután, és nekiálltunk pletykálni a hóban.

Éppen mondtam neki valamit, amikor félbeszakított.

– Nézd meg azt a gyereket abban a sötét sapkában.

Odapillantva egy tizennyolc körüli suhancot láttam, sápadt, pattanásos arccal, duzzadt ajkakkal, tompa fényű, barna szemmel, vastag, formátlan orral. Elment mellettem meg a detektívfelügyelő mellett anélkül, hogy ránk emelte volna a tekintetét. Ekkor tűnt fel nekem a füle. Nem egy utcagyerek széttépett füle volt, nem deformálódott el feltűnően, mégis úgy nézett ki, mintha alaposan meggyűrték volna.

A sarkon befordult, és eltűnt a szemünk elől a Boylston Streeten a Washington Street irányában.

– Erről a gyerekről sokat fogunk még hallani, hacsak valaki agyon nem üti vagy le nem csukjuk – közölte Lew. – Írd csak szépen fel a listádra. Kiafene Kölyök. Egyszer még te is nyomozni fogsz utána.

– Miben utazik?

– Fegyveres rablásban. És nem kezdő. Ügyesen lő és teljesen bolond. Nem bénítja meg őt semmi, sem a képzelet, sem a következményektől való félelem. Bárcsak félne. Mert ezeket az óvatos, okos madarakat a legkönnyebb elkapni. Meg merek rá esküdni, hogy a Kölyök legalább két melóban vett részt Brookline-ban az elmúlt hónapban, de egyszerüen nem tudom bebizonyítani. Egy nap még le fogom kapcsolni, és ezt veheted ígéretnek.

Lew soha nem tartotta be az ígéretét. Egy hónap múlva megölték az Audubon Roadon.

A beszélgetés után egy vagy két héttel otthagytam a Kontinentális Detektívügynökség bostoni irodáját, hogy kipróbáljam a katonaéletet. A háború végeztével az ügynökség chicagói irodájában folytattam a munkát, ott maradtam két évig, majd San Franciscóba helyeztek át.

Mindent összevetve majdnem nyolc év telt el, amikor ott találtam magam a Dreamland Arénában a Kiafene Kölyök rongyos fülét bámulva.

Péntek esténként bokszmeccseket rendeztek a Steiner Street-i épületben. Ez az este volt történetesen az első szabad estém hosszú hetek óta. Elmentem az arénába, fogtam egy széket, leültem a ring közelében, és néztem a srácokat, ahogy öklözték egymást. Nagyjából a műsor negyedénél járhattunk, amikor előttem két sorral megpillantottam azt az ismerős fület.

Elsőre nem tudtam hova tenni. Nem láttam a fül tulajdonosának arcát. Kid Cipriani és Bunny Keogh püfölték egymást, a meccs jó részéről lemaradtam. De mialatt a következő meccs résztvevőit vártuk, Kiafene Kölyök odafordult a mellette ülő férfihoz, és mondott neki valamit. Megpillantottam az arcát, és rögtön tudtam, hogy ismerem.

Nem sokat változott, és azt sem előnyére tette. Arca sápadtabb volt, mint valaha, de kevésbé pattanásos, szeme még tompább, tekintete még gonoszabb, mint amilyenre emlékeztem. Közvetlenül köztem és a ring között ült. Miután sikerült beazonosítanom, újra az öklözőkre figyelhettem. A feje fölött néztem a kölyköket, így nem kellett attól tartanom, hogy szem elől tévesztem.

Amennyire tudtam, a Kiafene Kölyköt nem körözték sehol – legalábbis a Kontinentális sehol nem kereste őt –, és ha zsebtolvaj lett volna, vagy csaló, vagy olyan bűnözői szakma

művelője, amelyik hidegen hagy, nem is foglalkoztam volna vele. De a fegyveres rablók mindig is érdekeltek. A Kontinentális legfontosabb ügyfelei a biztosítótársaságok voltak, és manapság elég sok káresemény köthető a rablásokhoz.

Amikor a Kiafene Kölyök a fő meccs közepén elment – a nézők felével együtt, akiket nem érdekelt már, hogy mit művel egymással az a két acsarkodó izompacsirta a ringben követtem őt.

Egyedül volt. Pofonegyszerű volt követni. Az utcákon a távozó bokszkedvelők beszélgettek hazafelé menet. A Kölyök lesétált a Fillmore Streeten, az egyik büfében vett egy sonkás szendvicset meg egy kávét, és felugrott a 22-es villamosra.

Aztán átszállt – velem együtt – az 5-ös villamosra a MacAllister Streetnél, majd a Polknál leszállt, ment észak felé egy sarkot, megint nyugatra fordult, és belépett egy hónapos szobákat üzemeltető, gyanús kinézetű hotelba, amely az épület első és második emeletét foglalta el egy autószerelő műhely fölött, a Golden Gate Avenue déli oldalán, a Van Ness és a Franklin között.

Ezen elgondolkodtam. Ha korábban leszáll a Van Nessen vagy a Franklinén, akkor nem kellett volna még egy saroknyit sétálnia. De ő a Polknál szállt le, és visszasétált. Talán a testedzés miatt.

Egy ideig az utcán lődörögtem, hátha meglátok valamit az utcára néző ablakokban. Egyik mögött sem gyulladt fel lámpa, miután belépett az épületbe. A jelek szerint nem utcafronti szobában lakott, hacsak nem volt kivételesen óvatos fiatalember. Azt tudtam, hogy nem vett észre. Kizártnak tartottam a meglehetősen kedvező körülmények között.

Az épület utcafrontja semmiféle információval sem szolgált, ezért lesétáltam a Van Nessre, hogy megnézzem hátulról is. A Redwood Street egy szűk sikátor, amely félbevágja a háztömböt. Négy ablak mögött égett a fény, de ez semmit sem jelentett nekem. A hátsó ajtó zárva volt. Úgy láttam, az autószerelő műhelyhez tartozik, nem a lakók használták.

Az ágyam és az ébresztőórám felé menet megálltam az irodában, és üzenetet hagytam az Öregnek.

„A Kiafene Kölyköt követem, fegyveres rabló, 25-27 éves, egyhetvennyolc magas, ösztövér, haja barna, szeme gesztenyebarna, füle rongyos. Bostonból származik. Van valamink róla? A Golden Gate és a Van Ness környékén leszek.”

II.

Másnap reggel nyolckor már a Kölyökével szomszédos épület előtt álltam, és vártam, hogy végre megjelenjen. Az eső kitartóan esett, de nem bántam. Egy fekete kupé hátsó ülésén ültem, amelynek szelíd tiszteletreméltósága tökéletessé teszi a nagyvárosi munkára. A Golden Gate ezen része tele van autószerelő műhelyekkel, használtautó-kereskedőkkel és hasonlókkal. A háztömb körül mindig legalább egy tucatnyi kocsi parkol. Ugyan az egész napomat ott töltöttem, nem kellett amiatt aggódnom, hogy valakinek feltűnik a jelenlétem.

Nem is volt jelentősége. Kilenc hosszú órán keresztül ültem és hallgattam az eső konok kopogását a kocsi tetején a Kiafene Kölyökre várva, akit nem pillantottam meg, és pár darab kekszet leszámítva semmit sem ettem. Nem tudtam, hogyan tudott meglépni előlem. Abban sem voltam biztos, hogy ott lakott, abban az épületben. Lehet, hogy ő is hazament, miután én elindultam. Egy nyomozó élete tele van pesszimista találgatásokkal, de a lényeg az, hogy nem szabad hagyni, hogy megzavarják az embert. Maradtam tehát a kocsiban, és szememet a kopott ajtóra szegeztem, amelyen a Kölyök tegnap este belépett.

Nem sokkal öt után megjelent az irodából Tommy Howd, a széles orrú kifutófiúnk, és egy üzenetet adott át az Öregtől.

„A Kiafene Kölyköt a bostoni iroda rablással gyanúsítja, de nincs érdemi bizonyíték ellene. Valódi neve feltehetően Arthur Cory vagy Carey. Lehet, hogy köze volt a bostoni Tunnicliffe ékszerrabláshoz a múlt hónapban. Az alkalmazottat megölték, hatvanezer dollárt elraboltak. A

két támadóról nincsen személyleírás. A bostoni iroda szerint érdemes ezt a nyomot követni. Kérték a megfigyelés folytatását.”

Miután elolvastam az üzenetet, visszaadtam a fiúnak – mivel nem túl bölcs dolog, ha az ember munkájához kapcsolódó dolgokat hord a zsebében és megkérdeztem tőle:

– Felhívnád az Öreget és megkérnéd, hogy küldjön ide valakit leváltani, amíg eszem valamit? Reggeli óta nem ettem semmit.

– Az ki van zárva! – felelte Tommy. – Mindenkinek rengeteg a dolga. Senki sincs az irodában. Azt meg végképp nem értem, hogy maguk miért nem hordanak a zsebükben egy-két szelet csokoládét, hogy…

– Te az északi-sarki felfedezőkről olvastál! – mondtam vádlón. – Ha az ember éhezik, bármit megeszik, de ha csak egyszerűen éhes, akkor nem akarja cukorral megtölteni a gyomrát. Nézz csak szét egy kicsit, hátha találsz nekem valahol két szendvicset meg egy üveg tejet.

Mogorván rám nézett, aztán a tizennégy éves arcára ravasz arckifejezés költözött.

– Mondok én valamit – kezdte. – Mondja meg nekem, hogy néz ki az a fickó, amelyik az épületben van, és én figyelek addig, amíg maga eszik valamit. Na? Egy steaket sült krumplival, pitét meg kávét.

Tommy évek óta álmodozik arról, hogy egyszer ilyen helyzetbe kerül, hogy pont akkor jelenik meg a palimadár, amikor ő ott vár, akit aztán majd ő kap el, bátran és határozottan. De az Öreg megskalpolna, ha megtudná, hogy egyedül hagytam egy gyereket egy rakás bűnöző között.

Így aztán megráztam a fejem.

– Ennek a pasasnak négy fegyvere van, meg egy baltája,

Tommy. Élve megenne.

– A rossebet! Maguk detektívek mindig azt mondják, hogy senki nem tudja elvégezni a munkájukat. Nem lehetnek ezek a bűnözők annyira eszes fickók, ha egyszer hagyják, hogy maguk elkapják őket.

Ebben volt valami igazság, ezért aztán kiraktam Tommyt a kocsiból az esőbe.

– Egy nyelvszendvics, egy sonkás szendvics, egy üveg tej. És csipkedd magad.

De én már nem voltam ott, amikor a fiú visszajött. Alig tűnt el a szemem elől, amikor megpillantottam Kiafene Kölyköt, amint kilépett a hotel ajtaján, és elindult a szakadó esőben, felhajtott gallérral.

Délre fordult a Van Nessre.

Amikor a kupéval a sarokra értem, a Kölyköt sehol sem láttam. A McAllister Streetig még nem juthatott el. Hacsak be nem ment egy épületbe, a Redwood Streetre tudtam csak tippelni, arra a szűk sikátorra, ami kettévágta a háztömböt. Gurultam a Golden Gate Avenue-n egy sarkot, és pont időben értein oda a Franklin és a Redwood sarkára, hogy megpillantsam az emberemet, amint belépett annak az épületnek az ajtaján, amely elfoglalta a tömb McAllister Streetre néző teljes oldalát.

Lassan vezettem, közben erősen gondolkodtam.

Annak az épületnek a hátsó ajtaja, amelyikben a Kölyök az éjszakát töltötte, ugyanarra a sikátorra nyílik, mint amelyikbe most bement. Ha a Kölyök szobája az épület végében van, és rendelkezik egy jó távcsővel, akkor a McAllister Street-i épület hátsó részének összes ablakát – meg ami mögöttük zajlik – alaposan szemmel tudja tartani.

Tegnap este feleslegesen gyalogolt egy háztömböt. Amikor láttam lopva belépni a hátsó ajtón, arra gondoltam, hogy ott

akart leszállni a villamosról, ahol nem lehetett meglátni. De mindkét villamosmegállót tisztán lehet látni az épületből. Ugyanakkor az is lehet, hogy a Kölyök ebben az épületben figyelt meg valakit, és nem akarta, hogy meglássák.

Most a hátsó ajtón lépett be, amire egyszerű a magyarázat. A főbejárat zárva volt, de a hátsó ajtó – mint a legtöbb magas épület esetében – feltehetően egész nap nyitva áll. Hacsak a Kölyök nem fut össze a házmesterrel, minden gond nélkül be tud jutni az épületbe. A Kölyök titokban lépett be tehát, akár otthon volt az, akihez igyekezett, akár nem.

Nem tudtam, miről lehet szó, de ez nem is zavart különösebben. Az már sokkal jobban, hogy fogalmam sem volt, honnan tudom feltűnés nélkül megfigyelni a Kölyköt, amikor kijön az épületből.

Ha a hátsó ajtón keresztül távozik, akkor a Redwood Streeten egy sarokkal lejjebb kell állnom a kupémmal, a Franklin és a Gough közé. Csakhogy nem ígérte meg, hogy arra fog távozni. Sokkal valószínűbb, hogy a főbejáraton megy majd ki. Kevesebb figyelmet von magára, ha határozottan távozik a főbejáraton, mint ha kisurran a hátsón. A McAllister és a Van Ness sarkánál maradtam végül. Innét szemmel tudtam tartani a főbejáratot és a Redwood Street egyik végét.

Leparkoltam a kupéval a sarkon, és vártam.

Eltelt félóra. Aztán háromnegyed.

A Kiafene Kölyök kilépett a főbejáraton, lesétált a lépcsőn, és elindult felém. Fejét pedig lehajtotta az esőben, kabátját nyakig begombolta.

Egy lefüggönyözött ablakú Cadillac túrakocsi állt meg mögöttem. A Városházánál már láttam korábban parkolni, amikor idefelé tartottam.

A Cadillac lassan megkerülte a kupémat, de közben nekihajtott a járdaszegélynek, és megcsúszott a vizes aszfalton.

Az esőben félrelibbent az egyik függöny.

A nyíláson sápadt tűzcsóvák lövelltek ki. Egy kis kaliberű pisztoly keserű hangja. Hétszer.

A Kiafene Kölyök megázott kalapja lerepült a fejéről, akár egy lassan emelkedő hőlégballon.

A Kölyök mozgásában azonban nem volt semmi lassú.

Megpördült, kabátja vele együtt pörgött, és belecsapódott egy kirakatba.

A Cadillac felgyorsított, majd amikor elért a sarokra, szédítő gyorsasággal befordult, és eltűnt a Franklin Streeten. A nyomába eredtem. Ahogy elhajtottam a kirakat mellett, a Kölyökre pillantottam, aki térden állva próbálta megcsavarodott kabátja zsebéből előkotorni sötét fegyverét. Mögötte az ajtóban izgatott arcok figyeltek. Az utcán azonban senki sem volt izgatott. Az emberek annyira megszokták az autók keltette zajokat, hogy csak egy gépfegyver zajára kapnák fel a fejüket.

Mire elértem a Franklin Streethez, a Cadillac már egy háztömbbel előttem járt. Követtem az Eddy Streeten keresztül.

Az Eddy Street párhuzamos a Turk Streettel, és megint megpillantottam a Cadillecet, amikor elértem a Jefferson Square-re. A kocsi egyre gyorsabban hajtott. Öt vagy hat tömb múlva előttem robogott el a Steiner Streeten, ráadásul olyan közel, hogy még a rendszámát is láttam. A Cadillac lassított. Utasai biztosak voltak abban, hogy sikerrel elmenekültek tettük helyszínéről. Mögéjük soroltam, és három tömb távolságból követtem őket.

Mivel a lövöldözésnél nem láttak meg, ezért nem

tartottam attól, hogy felkeltem a figyelmüket.

A Haight Streeten, a parkoló mellett a Cadillac megállt, és egy férfi szállt ki belőle. Alacsony volt, és vékony, arca hófehér, szeme sötét, bajusza vastag. Kabátjának szabása és szürke kalapjának formája alapján külföldinek mondtam volna. Sétabotot tartott a kezében.

A Cadillac továbbhajtott a Haight Streeten anélkül, hogy a többi utasát megpillanthattam volna. Képzeletben feldobtam egy ötcentest, és gyalog követtem a férfit. Általában nehezen lehet lenyomozni egy gyanús kocsit a rendszáma alapján, de egy kis esély mindig van rá.

Az emberem bement a sarki boltba, és telefonált. Azt nem tudom, hogy valami mást csinált-e. Amikor megérkezett a taxi, a férfi beszállt, és a Marquis Hotelba vitette magát. A recepciós odaadta neki a 76l-es szoba kulcsát. A férfit a liftbe már nem követtem.

III.

A Marquis-ban ismerős vagyok.

A félemeleten megkerestem Durant, a hotel detektívjét.

– Ki lakik a 761-esben? – kérdeztem tőle.

Duran egy ősz hajú öregfiú, aki úgy néz ki, úgy beszél és úgy viselkedik, mint egy kivételesen befolyásos bank elnöke. Az egyik belvárosi körzet detektívjeinek kapitánya volt. Egyszer a kelleténél erősebben akarta kiszedni egy mackósból a vallomását, mire az meghalt. A sajtó nem szerette Durant. Az incidenst arra használták, hogy kigolyózzák az állásából.

– A 761-esben? – ismételte nagypapásan. – Mr. Maurois, úgy hiszem. Konkrétan érdeklődsz utána?

– Azt remélem, alappal – ismertem el. – Mit tudsz róla?

– Nem sokat. Talán két hete lakik itt. Menjünk le, és nézzük meg, mit tudunk kideríteni róla.

Elmentünk a recepcióra, a telefonközpontba, a boyok főnökéhez meg az emeletre a szobalányokhoz. A 761-es szoba lakója két hete érkezett, és „Edouard Maurois, Dijon, Franciaország” állt a bejelentőlapján, gyakran telefonált, nem kapott levelet, nem voltak látogatói, rendszertelenül jött és ment, valamint bőkezűen adott borravalót. A hotel alkalmazottai nem tudták, mivel foglalkozik.

– Megkérdezhetem, miért érdeklődsz utána? – tudakolta Duran. Mert Duran mindig így beszél.

– Még nem tudom pontosan – mondtam meg az igazat. – Egy rablóhoz köthető a személye, de ettől még lehet, hogy ez a Maurois rendben van. Abban a pillanatban szólok, mihelyt kiderítettem róla valami érdemlegeset.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy elmondjam Durannek: a hotel vendége fényes nappal a Városháza előtt

lövöldözött. A Marquis Hotelnak kiváló a híre, rögtön kirakták volna az utcára a franciát. Az meg nem segített volna nekem, ha ráijesztenek.

– Kérlek, mindenképpen tedd azt – mondta Duran. – Amúgy is jössz nekünk eggyel, szóval, kérlek, ne tarts vissza olyan információt, ami rossz hírünket keltheti.

– Nem fogok – ígértem. – Megtennél nekem még egy szívességet? Reggel fél nyolc óta egy falatot sem ettem. Figyelnéd a lifteket, hátha Maurois megjelenik? Ennem kell valamit.

– Persze.

Az étterem felé menet megálltam a telefonoknál, és odaszóltam az irodába. Megadtam az ügyeletes tisztnek a Cadillac rendszámát.

– Nézd meg a listát, hogy kié.

A válasz hamar megvolt.

– H. J. Paterson, San Pablo. A rendszámhoz egy Buick sportkocsi tartozik.

Ezzel zsákutcába kerültem. Megkereshettük volna Patersont, de biztos voltam abban, hogy semmire sem megyünk vele. Ha egyszer ellopnak egy rendszámot, azt majdnem olyan nehéz megtalálni, mint a háborús kötvényeket.

Egész nap az éhséggel küzdöttem, ezért aztán az étteremben nem fogtam vissza magam. Miközben ettem, átvettem magamban a nap eseményeit, de csak felületesen, nehogy elvegye az étvágyamat, és nem is volt sok gondolkodnivalóm.

A Kiafene Kölyök egy hotelban élt, amelynek ablakából szemmel lehetett tartani a McAllister Street apartmanházát. A Kölyök titokban ment be az épületbe. Miután kijött onnan, egy közelben várakozó kocsiból rálőttek. Vajon a

Cadillacben ülő francia férfi társa – vagy társai – lakásában járt? Számítottak arra, hogy oda fog menni? Valamilyen módon odacsalták volna, hogy aztán távozóban lőjék le? Vagy ők az épület utcafrontját tartották szemmel, mialatt a Kölyök a hátsót? Ha igen, akkor vajon tudta az egyik, hogy mit figyel a másik? És ki élt abban az épületben?

Egyik kérdésre sem tudtam a választ. Annyit tudtam, hogy a francia meg a társai a jelek szerint nem kedvelték a Kiafene Kölyköt.

Még azt az ételt sem lehet a végtelenségig enni, amit én fogyasztottam. Miután befejeztem, kimentem a hotel előterébe.

A telefonközpont mellett elsétálva az egyik lány – a vörös hajú, akinek olyan frizurája volt, mintha hullámokban öntötték volna a fejére, hogy aztán ott szilárduljon meg – felém biccentett.

Odaléptem hozzá.

– A barátja telefonált – közölte.

– Sikerült lehallgatnod?

– Igen. Egy férfi vár rá a Kearny és a Broadway sarkán. Azt mondta neki, hogy siessen.

– Mikor történt ez?

– Nemrég. Most fejezték be.

– Neveket hallottál?

– Nem.

– Köszönöm.

Odamentem Duranhez, aki a lifteket bámulta.

– Előkerült? – kérdeztem.

– Nem.

– Jó. A vörös hajú telefonközpontos most mondta, hogy egy férfi hívta fel azzal, hogy találkozzanak a Kearny és a Broadway sarkán. Odamegyek.

A sarkon beültem a kupémba, és elvezettem a címre.

A Cadillac, amit délután használtak, már ott várakozott a sarkon – új rendszámtáblával. Elgurultam a kocsi mellett, és megnéztem egyetlen utasát, egy zömök, negyvenes férfit, aki a szemébe húzta a sapkáját. Mindössze széles száját láttam, és vastag állkapcsát.

Egy kicsivel távolabb leparkoltam a kupéval. Nem kellett sokáig várnom a franciára. Megjelent a sarkon gyalog, és beült a Cadillacbe. A vastag állkapcsú férfi sebességbe tette a kocsit. Lassan elindultak a Broadwayn, én meg követtem őket.

IV.

Nem mentünk messzire, és amikor megálltunk, a Cadillac a Venetian Café előtt parkolt, ez volt a városrész egyik legjobb olasz étterme.

Két óra telt el.

Arra tippeltem, hogy a Kiafene Kölyök a Venetianben evett. És amikor távozik majd, ismét kitör a tűzijáték, ott folytatva az ünneplést, ahol délután abbahagyták a McAllister Streeten. Reméltem, hogy a Kölyök most elő tudja venni a fegyverét a kabátjából, de arra azért nem számítottam, hogy segíteni is fogok neki a tűzharcban.

Nagyon úgy nézett ki, hogy valamiféle háborúba csöppentem. Ráadásul, ha rajtam múlt, magánháborúba. Reméltem, hogy távol tudom tartani magam az eseményektől, amíg az egyik fél nem győz, aztán begyűjtők a Kontinentális számára egy-két túlélő körözött bűnözőt.

De rosszul gondoltam, mert a francia nem a Kiafene Kölyökkel evett, hanem egy férfival meg egy nővel. Az arcukat nem láttam, mert mögöttük égett a villany, ráadásul villámgyorsan be is ültek a taxiba.

A férfi magas volt, széles és testes. A nő oldalról kicsinek látszott, de ez semmit sem jelentett, mert a férfi mellett minden kicsinek látszott volna, ami kevesebbet nyom egy tonnánál.

Amint a taxi elhajtott, a Cadillac mögé sorolt, én pedig a Cadillac mögé.

Rövid hajsza volt.

A taxi befordult egy sötét sarkon Chinatown szélén. A Cadillac mellé húzódott, és rátolta a járdára.

Csikorgó fékek, kiabálás, törött üveg. Egy nő sikolt. A túrakocsi és a taxi közti résben mozgó alakok. Mindkét

kocsi ringatózik. Nyögés. Morgás. Szentségelés.

Egy férfi hangja:

– Hé! Ezt nem teheted, Nix! Nix!

Ostoba hang volt.

Lelassítottam a kupéval, és óvatosan gurultam a felfordulás felé. Az esőben és a sötétben alig láttam valamit.

Öt méterre lehettem tőlük, amikor a taxi járda felőli ajtaja kinyílt. Egy nő ugrott ki belőle. A térdére esett, aztán felpattant, és szaladni kezdett az utcán.

Közelebb hajtottam a járdához, és kinyitottam a kupé ajtaját. Az ablakot verte az eső. Alaposan meg akartam nézni magamnak a nőt, amikor elmegyek mellette. Ha a nyitott ajtót invitálásnak veszi, nekem nem lesz ellenemre beszélgetni vele.

A nő elfogadta a meghívást, és úgy sietett a kocsi felé, mintha számított volna arra, hogy megállok a kedvéért. Arca ovális volt a szőrmegallér fölött.

– Segítsen! – nyögte. – Vigyen el innen, gyorsan!

A beszédében volt valami idegen hangzás, de nem olyan sok, hogy akcentusnak hívhassam.

– Mit szólna…?

Aztán befogtam a számat. Az a helyzet, hogy a nő az orrom alá dugott egy rövid csövű automata fegyvert.

– Persze! Üljön csak be! – mondtam.

A nő lehajtotta a fejét, hogy be tudjon szállni. Erre megragadtam a nyakát, és az ölembe rántottam. A nő kis csontú, kemény húsú teste erősen vonaglott.

Kicsavartam a fegyvert a kezéből, és lenyomtam magam mellé az ülésre.

Ujjait a karomba mélyesztette.

– Gyorsan! Siessen! Kérem, siessen! Vigyen el innen…

– És mi van a barátjával? – kérdeztem.

– Nem, őt hagyjuk. Ő is velük van! Kérem, siessen!

Egy férfi alakja töltötte be a kupé ajtaját: a nagy állkapcsú alak a Cadillacből.

Megragadta a nő torkát.

A nő sikítani akart – olyan hangot adott ki, mint akinek éppen elvágják a torkát. Rávágtam a férfi állkapcsára a nő fegyverével.

A férfi megpróbált beugrani a kupéba, de eltaszítottam.

A feje még nem is érintette a járdát, amikor én már behúztam az ajtót, és megfordultam a kupéval az utcában.

Elhajtottunk. Két lövés dördült, amint elértük az utcasarkot. Nem tudom, hogy ránk lőttek-e, vagy sem. Vezettem tovább. A Cadillac nem jelent meg mögöttünk.

Eddig jól haladtam. A Kiafene Kölyökkel kezdtem, aztán Maurois-ra álltam rá, most meg Maurois helyett ezzel a nővel voltam, mert tudni akartam, hogy kicsoda. Nem értettem, mi ez a felfordulás, de azt már sejtettem, hogy ki miatt van.

– Hova? – kérdeztem előzékenyen.

– Haza – felelte, és megadta a lakáscímét.

A kupé szinte magától odatalált volna. A McAllister Street-i apartmanház volt, ahol a Kölyök este megjelent.

Hamar odaértünk. Útitársam talán tisztában volt vele, de én pontosan tudtam, hogy a játszma többi résztvevője is ismeri a címet. Oda akartam érni a francia meg a vastag állkapcsú előtt.

Útközben egyikünk sem szólt egy szót sem. Közel húzódott hozzám, remegett. Én előrenéztem, és azon gondolkodtam, hogyan tudom meghívatni magam a lakásába. Sajnáltam, hogy nem tartottam meg a fegyverét. Kiesett a kezemből, amikor kilöktem a vastag állkapcsút a kocsiból. Később jó kifogás lett volna arra, hogy

becsengessek a nőhöz, ha most nem hív fel magához.

Fölösleges volt aggódnom. A nő nem hívott fel magához. Ragaszkodott hozzá, hogy vele menjek. Halálra volt rémülve.

– Ugye, nem hagy itt? – kérdezte könyörögve, amint a McAllister Streeten haladtunk. – Rettegek. Nem hagyhat itt! Ha nem jön fel velem, akkor én maradok itt magával.

Hajlandó voltam felmenni hozzá, de a kocsit nem akartam otthagyni, hogy nyilvánvalóvá tegye a jelenlétemet.

– A sarkon túl leparkolunk – mondtam neki. – Aztán felmegyek magával.

Megkerültem a háztömböt, közben szememmel a Cadillecet kerestem, de nem találtam. A kupét otthagytam a Franklin Streeten, aztán visszasétáltunk a McAllister Street-i épülethez.

A nő a végén már szaladt a záporrá szelídült esőben.

Remegett a keze, amikor be akarta dugni a főbejárat zárjába a kulcsot. Elvettem tőle, és kinyitottam az ajtót. Egy automata liftben felmentünk a második emeletre, közben senkivel sem találkoztunk. Az épület hátsó részében lakott. Kinyitottam neki az ajtót.

Egyik kezemmel belém kapaszkodott, a másikkal meg a villanykapcsoló után tapogatózott.

Nem tudtam, hogy mire vár, amíg el nem kiáltotta magát:

– Frana! Frana! Ó, Frana!

Egy kiskutya csaholása hallatszott. Maga a kutya nem jelent meg. A nő megragadta mindkét karomat, mintha fel akart volna mászni átázott kabátomon.

– Itt vannak! – sikoltotta a mélységes rémület vékony, száraz hangján. – Itt vannak!

V.

– Vár valakit? – kérdeztem, aztán áttoltam a nőt a másik oldalamra, nehogy az előszobából nyíló két ajtó és közém kerüljön.

– Nem! Csak a kiskutyám, Frana, de…

Elővettem a fegyverem a hátsó zsebemből, aztán visszatettem, hogy szükség esetén könnyen elő tudjam rántani, közben a másik kezemmel a nő karját fogtam meg erősen.

– Maga itt marad. Megnézem, van-e itt valaki.

A legközelebbi ajtó felé lépve egy hang szólalt meg bennem, Lew Maheré:

– Lőni is tud, és teljesen őrült. Nem bénítja meg őt semmi, sem a képzelet, sem a következményektől való félelem.

Bal kezemmel óvatosan kinyitottam az ajtót. Bal lábammal meg berúgtam.

Semmi sem történt.

Benyúltam az ajtókeret mellé, megtaláltam a villanykapcsolót. Nappali, minden rendben.

A szoba túlsó végében álló nyitott ajtó mögül Frana elfojtott csaholását hallottam. Egyre izgatottabban és hangosabban ugatott. Odamentem az ajtóhoz. A másik helyiségben, már amennyi láttam, béke és csend honolt, és senki sem tartózkodott benne. Beléptem, és felkapcsoltam a villanyt.

A kutya hangja egy csukott szekrényajtó mögül hallatszott. Odamentem és kinyitottam. Egy sötét szőrű, bolyhos kutya ugrott a lábamra. Megfogtam a grabancánál fogva, és felemeltem. Az eb tekergőzött és vonaglott. Ekkor láttam meg a szőre színét. Piros volt, akár a szőlő. Pirosra festették a szőrét!

Bal kezemben a csaholó, nyüszítő kutyával, amelyet a lehető legmesszebb tartottam magamtól, átmentem a következő szobába, a hálóba. Üres volt. A szekrényben sem bújt meg senki. Megkerestem a konyhát és a fürdőt. Üres volt mindkettő. A piros kutyát a Kiafene Kölyök zárta be még reggel.

Miközben a nőhöz igyekeztem vissza, aki már a kutyáját simogatta az ölében, megláttam egy felvágott borítékot az asztalon. Megfordítottam. A boríték egy drága boltból származott, és egy bizonyos Mrs. Inés Almadnak címezték.

A társaság igencsak nemzetközi lett. Maurois francia volt, a Kiafene Kölyök bostoni amerikai, a kutya cseh (legalábbis az alapján, hogy pár hónappal korábban egy cseh hamisítót kaptam el, akit szintén Franának hívtak), Inés pedig, feltételeztem, hogy vagy spanyol volt, vagy portugál. Azt nem tudtam, hogy az Almad miféle név lehetett, de kétségtelenül külföldi volt, és nem francia.

Odafordultam a nőhöz. Egy centit sem mozdult.

– Úgy látom, hogy minden rendben van – közöltem vele. – A kutya beragadt a szekrénybe.

– Nincs itt senki?

– Senki.

Felemelte a kutyát, megcsókolta a bozontos fejét, és olyan nyelven gügyögött neki valamit, ami számomra semmit sem jelentett.

– Tudják a barátai, mármint azok, akikkel ma este nézeteltérésbe keveredett, hogy hol lakik? – kérdeztem.

Tudtam, hogy tudják. Azt akartam látni, hogy a nő tudja-e.

Úgy ejtette le a kutyát, mintha könyv lett volna, a szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Ezt nem tudom – felelte lassan. – Lehet, hogy igen. Ha

tudják, akkor…

Megborzongott, megpördült, és bevágta az előszoba ajtaját.

– Lehet, hogy ma délután is itt voltak – folytatta. – Frana többször beszorult már a szekrénybe, de én félek. Gyáva vagyok. Senki sincs a lakásban?

– Senki – nyugtattam meg ismét.

Bementünk a nappaliba. Akkor tudtam végre először rendesen megnézni magamnak a nőt, amikor levette kalapját és köpenyét.

Magassága az átlagos alatt maradt egy kicsivel, bőre sötét volt, harmincéves lehetett, és narancssárga ruhát viselt. Olyan barna volt a bőre, akár egy indiánnak, barna válla kerek és beesett, lába kicsi, ujjait szinte lehúzta a gyűrűk súlya. Orra vékony volt, és nem igazán egyenes, ajka telt és vörös, hosszú, vastag szempillája alatt pedig a szeme rendkívül összeszűkült. Akár két vékony fénycsóva a szempillák fátyla alatt. Fekete haja kicsit kócos, nyakából láncok lógtak sötét mellkasára. Fekete vas fülbevalók lógtak a füléből.

Mindent egybevéve különös egy teremtés volt. Azt azonban nem lehetett mondani, hogy nem volt szép – mert az volt a maga vad módján.

Remegett és borzongott. Alsó ajkát beharapva odament a hősugárzóhoz, hogy feljebb csavarja. Én kihasználtam a lehetőséget, és a pisztolyomat áttettem a kabátom zsebéből a nadrágom zsebébe. Aztán levettem a kabátomat.

A nő kiment a nappaliból egy pillanatra, majd amikor visszajött, egy barna folyadékkal teli üveget hozott egy tálcán, meg két poharat, és letette a hősugárzó mellett álló asztalra.

Az egyik poharat teljesen teletöltötte. Amikor a

másodikba is töltött, a felénél felemeltem a kezem.

– Ennyi elég lesz nekem – mondtam.

Brandy volt, és könnyen lecsúszott. A nő úgy döntötte le a maga italát, mint akinek már nagyon szüksége volt rá, majd megrázta pucér vállát, és elégedetten sóhajtott.

– Biztosan azt hiszi, hogy elment az eszem – mosolygott rám a nő. – Csak úgy magára vetem magam, egy idegenre az utcán, miközben azt követelem, hogy kísérjen fel a lakásomba.

– Dehogyis – hazudtam komolyan. – Szerintem maga egy kifejezetten épeszű nő, aki nem szokott hozzá az ilyesmihez.

A nő odahúzott a hősugárzóhoz egy kétszemélyes szófát, ahonnét még elérte az asztalon a brandyt. Leült, és hívogatóan megpaskolta maga mellett a bútorszövetet.

A piros kutya felugrott az ölébe. A nő lerakta a földre. A kutya megint fel akart ugrani, mire a nő oldalba rúgta a papucsa sarkával. A kutya nyüszített egyet, majd bemászott a szoba másik végében egy szék alá.

Nem akartam elmenni az ablak előtt, ezért megkerültem a szobát. A függöny be volt húzva, de annyira nem volt vastag, hogy elfedjen minket a Kiafene Kölyök tekintete elől – már ha éppen ott ült az ablaka előtt, kezében távcsővel.

– Egyáltalán nem vagyok épeszű – közölte a nő, amint lehuppantam melléje. – Rettentően gyáva vagyok. De ehhez is kezdek hozzászokni… A férjem, illetve a volt férjem… Azt hiszem, ezt el kell mondanom magának. A maga lovagiassága megérdemli a magyarázatot, és nem akarom, hogy valamit másnak gondoljon, mint ami.

Igyekeztem megértőnek és érdeklődőnek látszani. Ugyanakkor arra készültem, hogy egy szavát sem hiszem el.

– A férjem őrülten féltékeny – folytatta a nő mély, puha hangon, oly módon formálva a szavakat, amit hajszál híján

akcentusnak lehetett volna nevezni. – A férjem öreg és rettentően gonosz. Mint azok, akiket rám küldött! Az elején egy nő volt a nyomomban, azok a férfiak ma este nem az elsők voltak. Nem tudom, mit akarnak. Talán megölni, talán elcsúfítani, nem tudom.

– És a férfi a taxiban, az is közülük való? – kérdeztem. – Maguk mögött haladtam a kocsimmal, amikor a támadás történt, és láttam, hogy egy férfi volt magával. Ő is közéjük tartozik?

– Igen! Akkor még nem tudtam, de csak közéjük tartozhat. Azt hittem, majd megvéd engem. De csak ürügy volt az egész.

– Megpróbálta már ráhívni a rendőröket a férjére?

– Mit csinálni?

– Nem szólt a rendőrségnek a férje miatt?

– Igen, de… – Megvonta barna vállát. – Ennyi erővel akár hallgathattam volna. Buffalóban történt, rávették a férjemet, hogy tartsa meg a békét, azt hiszem, így mondják maguk, ugye? Ezer dollár! Hű. Mi az neki a nagy féltékenységében? És én… Én ki nem állhatom, amit az újságok állítanak. Amiket összevissza írtak. El kellett jönnöm Buffalóból. Igen, egyszer ráhívtam a rendőröket. De többször nem.

– Buffalóban? – érdeklődtem. – Egy ideig ott éltem. A Crescent Avenue-n.

– Ó, igen. A Delaware Parknál.

Így igaz, tényleg ott van, ugyanakkor az, hogy tudott valamit Buffaló-ról, még nem bizonyított semmit.

Töltött még brandyt. Én megint keveset kértem, mert dolgoznom kellett még. A nő megint teletöltötte a saját poharát. Ittunk, aztán egy lakkozott dobozból cigarettával kínált – kézzel sodort, fekete papírú, vékony cigarettával.

Én nem sokáig szívtam az enyémet. Olyan volt az íze meg a szaga, mint a puskapornak, és úgy is égett.

– Nem ízlik a cigarettám?

– Régimódi vagyok – feleltem, miután elnyomtam a csikket a bronz hamutálcában, és elővettem a saját cigarettámat. – Én csak a dohányig jutottam. Mi van ezekben a petárdákban?

A nő felnevetett. Nevetése kellemes volt, mintha turbékolt volna.

– Nagyon sajnálom. Sokan nem szeretik. Egy hindu füstölőt szoktam összekeverni a dohánnyal.

Erre nem mondtam semmit. Ezt lehet várni egy nőtől, aki pirosra festi a kutyáját.

A kutya pont ekkor mászott be a szófa alá, karmával a padlót kaparta.

A barna nő erre a karjaimba vetette magát, az ölembe csúszott, kezével átkarolta a nyakamat. A rettegéstől tágra nyílt szeme egyáltalán nem volt sötét. Inkább szürkészöld. Hosszú szempillái miatt láttam csak sötétnek.

– Csak a kutya az – nyugtattam meg, és visszaültettem magam mellé. – Csak a kutya kaparja a padlót a szófa alatt.

– Ah! – sóhajtott hatalmasat megkönnyebbülésében.

Aztán ittunk brandyt.

– Tudja, én rettentően gyáva vagyok – mondta a nő, miután a harmadik italt is magába döntötte. – De olyan sok baj ért engem. Csoda, hogy nem bolondultam meg.

Mondhattam volna neki, hogy annyira ne legyen elégedett, mert csak egy hajszál választja el attól, hogy bolond legyen, de azért együtt érzőn bólintottam.

A nő megint rágyújtott, mert az előző cigarettát izgalmában elejtette. Szeme ismét sötét tónust kapott.

– Szerintem nem szép dolog – mosolygott, amitől barna

arcán láthatóvá vált egy régi pattanás nyoma –, hogy egy ismeretlen férfi karjaiba vetem magam, akinek még a nevét sem tudom, meg azt sem, hogy kicsoda.

– Ezen könnyen segíthetünk. A nevem Young – hazudtam. – És annyiért tudok szerezni magának egy karton skót whiskyt, hogy azt el sem hiszi. Azt hiszem, az sem lenne ellenemre, ha Jerrynek hívna. A legtöbb hölgy, aki az ölembe ül, így hív.

– Jerry Young – ismételte a nő magának. – Ez egy szép név. Szóval te vagy a szeszcsempész?

– Nem „a" – javítottam ki hanem „egy". San Franciscóban dolgozunk.

Ekkor kezdődtek a gondok.

A barna nővel kapcsolatban semmi sem volt igaz, egyedül a félelme volt valódi. Halálra rémült. És nem akarta egyedül tölteni az éjszakát. Ott akart tartani engem, hogy még egy állkapcsot megsimogasson, ami az útjába kerül. Az volt az ötlete – mivel efféle nő volt –, hogy elcsábít. Nem fogta vissza sem a prüdéria, sem a puritánság.

Nekem is volt egy ötletem. Az én ötletem az volt, hogy amikor megszólal a meccs végét jelző harangszó, a nőcskét meg a játszópajtásait elviszem szépen a börtönbe. Ez kiváló okot adott arra – több tucat egyéb ok mellett –, hogy ne szűrjem össze vele a levet.

Addig voltam hajlandó ott maradni vele, amíg valami nem történt. Mert nagyon úgy nézett ki, hogy ha valami történni fog, az ebben a lakásban fog történni. Viszont nem adhattam ki magam. Nem hagyhattam, hogy megtudja: ő csak mellékszereplő ebben a történetben. El kellett hitetnem vele, hogy csupán azért maradok, mert nincs más vágyam, mint megvédeni őt. A helyzetemben bármely más férfi az önfeláldozó, nőket védelmező hős lovag szerepében

tetszelgett volna. De én nem látszom lovagnak, és nehezemre is esett akként viselkedni. Úgy kellett a nő mellett maradnom, hogy még csak ne is sejtse: érdeklődésem nem személyes, hanem professzionális. Nem volt egyszerű. A nő túlságosan egyenes volt és túl sok brandyt ivott.

Nem áltattam magam azzal, hogy szépségem és személyiségem lett volna felelős a nő közeledéséért. Nagydarab férfi voltam nagy öklökkel. A nő meg bajban volt. Magában szerintem nem is Jerrynek hívott, hanem csak úgy, hogy „Védj Meg Young". Kéznél voltam, és oda tudott állítani maga meg a baja közé.

Újabb komplikáció merült fel: nem vagyok sem elég idős, sem elég fiatal ahhoz, hogy tüzes vágy gyötörjön bármilyen nő láttán, akinek a látványától nem akarok inkább megvakulni. Azon a középponton vagyok negyven körül, amikor egy férfinak egy nőben fontosabbak az olyan tulajdonságok a szépségnél, mint mondjuk a kedvesség. Ez a barna nő idegesített. Túlságosan is biztos volt magában. A munkája keménnyé tette. Úgy próbált meg kezelni, mint egy napszámost. Ennek ellenére én is emberből vagyok. Ez a nő a többieknél előbbre állt a sorban, amikor az arcot meg a testet osztogatták. Nem tetszett nekem, és őszintén reméltem, hogy személyesen tudom börtönbe vágni. Ugyanakkor hazudnék, ha azt mondanám, hogy a nő nem mozdított meg bennem valamit, ahogy a karjaimba vetette magát, kikezdett velem és brandyt töltött nekem.

Tudtam, hogy kemény menet elé nézek.

Néha alig bírtam ülve maradni. Egyszer ránéztem az órámra. Hajnali kettő múlt hat perccel. A nő rátette gyűrűktől nehéz kezét az órámra, és visszanyomta a zsebembe.

– Kérlek, Jerry! – csattant fel őszinte megbotránkozással. – Még nem mehetsz el. Nem hagyhatsz itt! Hallani sem akarok róla! Ha kell, az utcára is követlek. Nem hagyhatsz itt, hogy meggyilkoljanak.

Megint hátradőltem.

VI.

Pár perc múlva éles hangon megszólalt a csengő.

A nő azonnal darabjaira hullott. Szinte rám vetette magát, majdnem megfojtott csupasz karjaival. Lefejtettem magamról, hogy beszélni tudjak.

– Miféle csengő ez?

– A főbejáraté. Ne is figyelj rá. Megveregettem a vállát.

– Légy jó kislány, és nyiss ajtót. Lássuk csak, ki az. A keze megfeszült.

– Nem! Nem! Nem! Értem jöttek! A csengő megint megszólalt.

– Engedd be őket – ismételtem.

Fejét a kabátomba fúrta, arcát a mellkasomba nyomta.

– Nem! Nem!

– Rendben van – mondtam. – Akkor majd én.

Kibontottam magam az öleléséből, felálltam, és kimentem az előszobába. A nő a nyomomban loholt. Próbáltam meggyőzni, hogy ő beszéljen. Nem volt hajlandó rá, de azt nem bánta, ha én beszélek. Én viszont jobban szerettem volna, hogyha az, aki odalenn állt az utcán, nem szerzett volna tudomást az ottlétemről. A nő azonban makacsul ellenkezett.

– Nos? – szóltam bele a mikrofonba.

– Maga meg ki a fene? – kérdezte egy mély, kellemetlen hang.

– Mit akar?

– Inésszel beszélni.

– Mondja el nekem, amit akar – javasoltam –, én meg továbbadom neki. A nő a karomba kapaszkodva közelebb húzódott az intercomhoz.

– Ez a Billie – suttogta. – Mondd meg neki, hogy menjen

el.

– Menjen el – adtam át az üzenetet.

– Igen? – kérdezte a hang még mélyebben, még kellemetlenebbül. – Kinyitja az ajtót, vagy tényleg be kell törnöm?

A kérdésben nyoma sem volt játékosságnak. Anélkül, hogy a nővel megbeszéltem volna, ujjamat a gombra tettem, amely kinyitja a főbejáratot.

– Isten hozta – mondtam a mikrofonba.

– Feljön – magyaráztam a nőnek. – Beálljak az ajtó mögé, és fejbe verjem, amikor belép? Vagy előtte beszélni akarsz vele?

– Ne üsse meg! – kiáltotta a nő. – A Billie az.

Ennyi nekem elég volt. Nem állt szándékomban leütni, legalábbis addig nem, amíg ki nem derítettem, hogy kicsoda. És hallani akartam, mit mond neki a nő.

Billie hamar felért. Kinyitottam az ajtót, amikor becsöngetett, a nő mellettem állt. A férfi nem várta meg, hogy behívjuk. Alig nyitottam ki az ajtót, máris benyomta, és belépett. Aztán csak bámult rám. Hatalmas nagy volt!

Vörös arcú, vörös hajú, nagydarab férfi, akár keresztben, akár hosz-szában nézte az ember, de zsír nem volt rajta egy deka sem. Orrán alig volt bőr, egyik arcán karmolásnyomok húzódtak, a másik felduzzadva vöröslött. Kalap nélküli fején a haj kócos volt.

Kabátja egyik zsebét kitépték, az egyik gomb egy húszcentis cérnaszál végén lógott.

Ez a nagydarab pasas ült a nővel a taxiban.

– Ez a marha meg kicsoda? – kérdezte a férfi, amint nagy mancsával felém intett.

Tudtam, hogy a nőben nem bízhatok. Az sem lepett volna meg, ha az óriás elé lök, hogy egyen meg. De nem tette.

Egyik kezét a férfi vállára tette, és megnyugtatta.

– Ne viselkedj ilyen rondán, Billie. Ő a barátom. Nem is tudom, hogyan menekültem volna meg nélküle.

A férfi mérgesen mordult egyet. Aztán az arca kisimult, és megfogta a nő kezét.

– Szóval akkor megmenekültél – mondta elcsukló hangon. – Sokkal ügyesebb lettem volna, ha kinn vagyunk. A taxiban nem volt helyem megfordulni. Aztán az egyik pasas leütött.

Ez vicces volt. A nagy bohóc azért kért bocsánatot, mert egy nő védelmére kelt, aki magára hagyta, hogy boldoguljon, ahogy tud.

A nő bevezette a férfit a nappaliba, én mögöttük mentem. Leültek a szófára. Én olyan széket választottam, amit a Kiafene Kölyök nem láthatott az ablakából.

– Mi történt, Billie? – A nő ujjbegyével megérintette a férfi sebes arcát és véres orrát. – Megsebesültél.

A férfi szégyenlősen elmosolyodott. Aztán megláttam, hogy amit az arcán duzzanatnak láttam, valójában egy nagy darab dohány volt a szájában, amit rágott.

– Nem tudom, hogyan történt – mondta. – Az egyikük leütött, és pár órával később tértem csak magamhoz. A taxisofőr nem segített a verekedésben, de rendes fickó volt, és tudta, hogy kitől kapja a pénzét. Nem kiabált, vagy ilyesmi. Elvitt egy orvoshoz, aki nem köp a zsaruknak, a doki meg helyrepofozott, és most itt vagyok.

– Mindegyik férfit láttad? – kérdezte a nő.

– Persze! Láttam, éreztem és talán meg is kóstoltam őket.

– Hányan voltak?

– Csak ketten. Az a kisebbik, a trükkös, meg a másik, az a vastag állkapcsú.

– Nem volt még egy? Egy fiatalabb, magasabb,

vékonyabb?

Csak a Kiafene Kölyökre célozhatott. A nő azt hitte volna, hogy a francia Maurois meg a Kölyök együtt dolgoznak?

Billie megrázta összevert, kócos fejét.

– Nem. Csak ketten voltak.

A nő fintorgott, aztán az ajkát harapdálta.

Billie oldalt pillantott rám, és a pillantásával azt mondta: „Kopj le.”

A nő elkapta a tekintetét. A férfihoz fordult, és kezét a kezére tette.

– Szegény Billie – turbékolta. – Majdnem beverték a fejét, mert meg akart védeni, most meg, amikor otthon kéne pihennie, csak faggatom. Menj csak, Billie, és amikor reggel jobban vagy, telefonon felhívsz engem, rendben?

A férfi arca még jobban elvörösödött, és dühösen nézett rám.

A nő nevetve megpaskolta Billie arcát, amelyben a dohányt rágta.

– Ne féltékenykedj Jerryre. Jerry szerelmes egy asszonyba valahol, akihez örökké hűséges. A legkevésbé sem szereti a sötét bőrű nőket. – Kihívóan nézett rám. – Nem így van, Jerry?

– Nem – feleltem. – Különben is, minden nő sötét.

Billie tovább rágta a dohányt, válla beesett.

– Ez meg miféle megjegyzés? – kérdezte.

– Semmi, semmi, Billie – nevetett a nő. – Ez csak egy epigramma.

– Az? – Billie keserű volt, és nem bírta titkolni. Kezdtem azt hinni, hogy nem kedvel engem. – Mondd meg a dagadt kis barátodnak, hogy tartsa meg magának az okosságait.

Elég nyilvánvaló volt, hogy Billie vitát akart szítani. A nő, aki elég biztosan tartotta magát ahhoz, hogy eltérítse a

szándékától, megint csak nevetett. Nem sok teteje volt bármiféle értelmet találni a cselekedetei mögött. A nő nem volt komplett. Talán azt gondolta, hogy ha nem jövünk ki egymással Billie-vel, akkor hagy minket összeverekedni, ő meg azzal marad, aki eltünteti a másikat a képből.

Akárhogy is, nyugalomra nem számíthattam. Rendszerint a béke híve vagyok. Elmúltak már azok az idők, amikor pusztán szórakozásból keveredtem ilyen helyzetekbe. A legtöbbször semmi rossz nem történik az emberrel, még akkor sem, ha veszít. Csak azért nem voltam hajlandó meghátrálni, mert ez a nagydarab fickó húsosabb volt nálam. Mindig is szerencsém volt a nagyméretű alakokkal. Pár órával korábban egyszer már megverték, ez elég sokat kivett belőle. Én meg maradni akartam a lakásban, hogy lássam, mi lesz ennek az egésznek a vége. Ha Billie verekedni akart – márpedig úgy nézett ki részemről semmi akadálya nem volt.

Nem sokat kellett tennem érte.

Belevigyorogtam a vörös pofájába, majd lassan a nőhöz fordultam:

– Szerintem ha ezt kékre festi, akkor ugyanolyan jól fog kinézni, mint a másik korcs.

Akármilyen bután is hangzott, megtette a hatását. Billie felpattant, és ökölbe szorította a mancsát.

– Most mi ketten akkor szépen elbeszélgetünk – döntötte el. – Ott, ahol elég hely van.

Felálltam, lábammal hátrarúgtam a széket, és „Red” Burnst idéztem neki:

– Ha elég közel vagy, akkor elég hely is van.

Billie-nek nem kellett többet mondani. Elkezdtünk körözni egymás körül.

Először az öklünkkel kezdtük. Billie a jobbjával elindult

a fejem felé. Én lebuktam, és ami erő csak volt a bal meg a jobb kezemben, minddel meggyomroztam. Billie lenyelte a dohányt. De nem mozdult. Kevés férfi olyan erős valójában, mint amilyennek látszik. Billie olyan erős volt.

De verekedni nem tudott. Számára a verekedés azt jelentette, hogy állt egy helyben, és folyamatosan fejbe akart verni: jobb, bal, jobb, bal. Az ökle akkora volt, akár egy sárgadinnye. Süvített a levegőben. De mindig a fejemre célzott, márpedig az ilyen ütés elől a legkönnyebb kitérni.

Volt elég helyem ahhoz, hogy bevigyek pár ütést, aztán hátralépjek. Ezt is tettem. Megsoroztam a hasát. Rávertem a szívére. Megint a hasának estem. Valahányszor megütöttem, Billie egy kilóval nehezebb és egy centivel magasabb lett, és még egy lóerővel erősebb. Én komolyan veszem, ha ütök, de ennek semmi látható eredménye nem volt ezen az óriáson.

Mindig is büszke voltam arra, ahogy az öklömmel bánni tudok. Most viszont kiábrándítóan ütöttem-vertem a pasast, aki még csak fel sem nyögött. Én azonban nem adtam fel. Nem bírhatja így az idők végezetéig. Nekiláttam módszeresen és kitartóan ütni.

Billie kétszer talált el. Egyszer a vállamon. Az ütés erejétől majdnem teljes fordulatot pördültem, ám Billie nem tudta, mit tegyen. Rossz oldalról támadott, elléptem előle. A második alkalommal a homlokomon talált el, és egy székbe kapaszkodva tudtam csak elkerülni az esést. Fájt az ütése, de neki még jobban fájhatott. A koponya keményebb az ökölnél. Elléptem előle, amikor közeledett, aztán hagytam neki egy emléket a nyakán, hogy legyen miről eszébe jutnom.

A nő homályos arca jelent meg Billie válla mögött, amint felegyenesedett. Szeme csillogott a nehéz szempillák alatt,

szája kinyílt, fehér fogai világítottak.

Billie ekkor megunta a bokszolást, és inkább birkózni akart, sajátos módon. Az ökleit is használva. Én maradtam volna az öklözésnél, de ez az ő partija volt. Megragadta az egyik csuklómat, és magához rántott.

A birkózásról is nagyjából annyit tudott, mint a bokszról, ám az elég volt neki. Elég erős és nagy volt ahhoz, hogy játszadozzon velem.

Éppen alatta voltam, amikor elkezdtünk gurulni a padlón. Minden tőlem telhetőt megtettem. Semmire sem jutottam vele. Háromszor is ollóba akartam fogni, de a lábam túl rövid, az ő teste meg túl nagy volt hozzá. Úgy rázott le magáról, akár egy kisgyereket. Semmi értelme nem volt a lábaira menni. Semmiféle általam ismert technikával nem lehetett volna lefogni. A karja ugyanilyen erős volt. Abbahagytam a próbálkozást.

Semmi sem használt ez ellen a szörnyeteg ellen. Nem egy ligában játszottunk. A végén megelégedtem azzal, hogy valahogy mindig kicsúsztam a kezei közül, és vártam, hátha egyszer túl tudok járni az eszén.

Összevissza dobált, aztán végre eljött az én időm.

A hátamon feküdtem, és talán egy vagy két fontos belső szervem volt csak a helyén. Billie mellettem térdelt, hatalmas kezével átfogta a nyakamat, és megszorította.

Micsoda tudatlanság!

Így senkit nem lehet megfojtani. Akkor legalábbis, ha az áldozat keze szabadon van, és tudja, hogy a kéz erősebb az ujjnál.

Belenevettem Billie vörös arcába, aztán felrántottam mindkét kezemet, és könnyedén lelöktem az ujjait a torkomról. Nem álmodtam. Én mindent beleadtam, ő meg nem. De nincs olyan ember, akinek a kisujja erősebb lenne

egy kéznél. Megragadtam mindkét kisujját, és hátrahúztam. Egyszerre törtek el.

Felkiáltott. Erre megragadtam a következő két ujját. A gyűrűsujjakat.

Az egyik eltört, a másik már a határán volt, amikor Billie eleresztett.

Felugrottam, és belerúgtam az arcába. Egyszerre álltunk fel.

Ekkor csengettek.

VII.

A nőt nem érdekelte már a harcunk. Újra eluralkodott rajta a félelem.

Ujját az ajkához kapta.

– K-ki van ott?

Hangja fakó volt és rekedt.

– Mrs. Kiel – hallatszott az felháborodott válasz a folyosóról. – Azonnal hagyják abba a zajongást! A lakók panaszkodnak, ami nem csoda! Mondhatom, a legjobb idejét választotta annak, hogy társaságot fogadjon!

– A főbérlő – súgta a sötét bőrű nő, aztán hangosan kiszólt: – Sajnálom, Mrs. Kiel. Abbahagyjuk a zajongást.

Mintha valaki beszagolt volna az ajtón, aztán a távolodó léptek zaját hallottuk.

Inés Almad szemrehányóan nézett Billie-re.

– Ezt nem lett volna szabad csinálnod – közölte.

Billie mintha elszégyellte volna magát, a padlóra pillantott, aztán rám. Amikor rám pillantott, az arca megint elvörösödött.

– Sajnálom – motyogta. – Mondtam a fickónak, hogy sétáljunk egyet. Most is elmehetünk, és senki sem fog zajt csapni.

– Billie! – szólt rá a nő éles hangon, mintha magából a bibliából olvasott volna fel. – Most azonnal elmész, és megnézeted magadat egy orvossal. Ha eddig megúsztad a verekedéseket, miért akarsz pont most meghalni?

A nagydarab férfi felállt, nem nézett a nő szemébe, és nyomorultul festett. Ám a fejét makacsul rázta.

– Azt nem tehetem, Inés – mondta. – Ez csak mi kettőnkre tartozik ezzel itt. Eltörte az ujjaimat, nekem meg el kell törnöm az állkapcsát.

– Billie!

A nő az egyik lábával aprót toppantott, és parancsolóan nézett rá. Billie úgy festett, mint aki a legszívesebben a hátára gördülne, és a levegőbe emelné a mancsait. Viszont állta a sarat.

– Ezt kell tennem – ismételte. – Nincs más megoldás.

A nő arcáról eltűnt a harag. Nagyon gyengéden mosolygott Billie-re.

– Édes, drága Billie – búgta halkan, aztán odament a szekreterhez a szoba sarkában.

Amikor visszajött, egy automata pisztoly volt a kezében, amelynek egyetlen szeme Billie-re nézett.

– És most, *lechón* – dorombolta – kifelé!

A vörös hajú férfi esze nem vágott valami gyorsan. Egy egész percbe beletelt, mire rájött, hogy a nő, akit szeret, fegyverrel kergeti el. A nagy barom talán tudta, hogy három törött ujjal nem sok esélye van. Ujabb egy percébe került, mire el tudott indulni. Teljes zavarodottsággal ment oda az ajtóhoz, még mindig nem hitte el, ami történik.

A nő követte. Én előrementem, hogy kinyissam az ajtót.

Lenyomtam a kilincset. Az ajtó bevágódott, én pedig a falnak estem.

Az ajtóban ott állt Edouard Maurois, meg a férfi, akit állcsúcson vágtam. Mindegyikük kezében fegyver.

Ránéztem Inés Almadra, azon tűnődve, hogy az őrülete vajon milyen irányt vesz az új események fényében. Annyira azonban nem volt őrült, mint gondoltam. Sikítása elnyomta a padlón koppanó fegyver zaját.

– Ah! – szólalt meg a francia. – Az urak már távoznak? Elengedjük őket?

A feldagadt állkapcsú férfi azonban, akinek állkapcsa alapállásban is hatalmas volt, nem udvariaskodott.

– Hátra, rohadékok! – parancsolta, és lehajolt a fegyverért, amit a nő elejtett.

Én még mindig a kilincset fogtam. Zörgött egy kicsit, amint levettem róla a kezemet, de előtte még visszakattintottam a zárnyelvet a helyére. Szükség esetén a lehető leghamarabb akartam elhagyni a lakást.

Aztán Billie-vel meg a nővel hátrálni kezdtünk, és a nappaliban kötöttünk ki. Maurois és a társa magukon viselték a taxiban történt verekedés nyomait. A francia egyik szeme be volt dagadva, ki sem tudta nyitni – micsoda látvány volt. Ruhája mocskos lett, és gyűrött. Ennek ellenére stílusosan viselte őket, egyik kezében még mindig ott volt a sétapálca, a másikban a fegyvert tartotta.

Vastag Állkapocs a fegyverével tartott minket sakkban, mialatt Maurois megmotozott minket Billie-vel. Megtalálta a pisztolyomat, és eltette. Billie-nek nem volt fegyvere.

– Ha nem túl nagy fáradság, odalépnének a falhoz? – kérdezte Maurois, miután végzett.

Úgy léptünk hátra, mintha nem lett volna nagy fáradság. Egyik vállam mellett lógott a függöny. Miközben hátráltam, magammal sodortam, és sikerült majdnem egy félméternyire elhúznom.

Ha a Kiafene Kölyök figyelte a lakást, akkor látnia kellett a franciát, a férfit, aki este rálőtt. A Kölyökre bíztam a helyzetet. A bejárati ajtó nem volt bezárva, csak behajtva. Ha a Kölyök bejut az épületbe – ami nem olyan trükkös dolog –, akkor tiszta és egyenes az útja. Nem tudtam, hol kerül majd be a képbe, de azt akartam, hogy csatlakozzon hozzánk, és reméltem, hogy nem kell csalódnom benne. Ha mindenki itt van, talán ki tudom deríteni, hogy mi folyik itt, és sikerül végre megértenem.

Közben igyekeztem távol tartani magam az ablaktól,

hátha a Kölyök belő az ablakon a sikátor túloldaláról.

Maurois Inésszel szemben állt. Vastag Állkapocs Billie-re és rám fogta a fegyverét.

– Nem „peszélek falami jól angol” – gúnyolta ki a francia a nőt. – Eszért aztán amiko’ aszt mondod, hogy találkoszni aka’ velem, én asziszem, New O’leansban. Nem tudom, hogy San F’anciscóban vagy. Elnészést ké’ek, az én hipám. Aszt isz szajnálom, hogy vá’niuk kellett. De moszt itt fagyok. Hol fan a ‘észem?

– Nálam nincs. – A nő védekezőn maga elé tartotta a kezét. – A Kölyök mindent elvett tőlem.

– Micsoda? – Maurois felhagyott a gúnyos akcentussal. Szeme mérgesen villant. – Az hogyan lehet, ha egyszer…

– Gyanakodott ránk, Edouard. – A nő szája őszintén megremegett. Szemével könyörgött, hogy a francia higgyen neki. Pedig hazudott. – Valakit rám állított. Megérkezem, másnap már ott van. Mindent elvesz. Félek várni rád. Félek, hogy nem hiszel nekem. Mert nem…

– *C’est incroyable!* – kiáltotta Maurois izgatottan. – Rögtön felültem az első dél felé tartó vonatra a kis… előadásunk után. Lehetséges, hogy a Kölyök az én tudtom nélkül ott lett volna a vonaton? *Non!* Akkor meg hogyan találhatott meg téged előbb? Te játszol velem, *ma petit* Inés. Összeálltál a Kölyökkel. De nem New Orleansban. Mert nem mentél oda, hanem idejöttél, San Franciscóba.

– Edouard! – ellenkezett a nő, miközben egyik kezével a francia kabátjába kapaszkodott, a másikkal meg saját a torkához kapott, mintha nehezére esne kimondania a szavakat. – Ezt nem gondolhatod komolyan! Azok a bostoni hetek nem azt súgják, hogy ez lehetetlenség? Hogy eláruljalak a Kölyökért vagy egy hozzá hasonlóért? Hát ilyennek ismersz te engem?

Színésznő volt. Számító, szánalmas és sok minden más – többek közt veszélyes.

A francia kihúzta a nő kezéből a kabátját, és hátralépett. Apró kis bajsza alatt megkeményedett a szája, állkapcsa megfeszült. A szemében aggodalom csillant. Nem tudta kivonni magát a nő hatása alól, bár nem lett különösebben ideges. De a játéknak még nem volt vége.

– Nem tudom, mit gondoljak – mondta lassan a francia. – Ha tévedtem, akkor azonnal meg kell találnom a Kölyköt. És akkor kiderül az igazság.

– Nem kell keresned, testvér! Itt vagyok!

A Kiafene Kölyök állt az ajtóban. Mindkét kezében egy-egy fekete revolverrel. Kibiztosítva.

Szép látvány volt.

Ott van egyszer a Kiafene Kölyök az ajtóban: egy vékony fiatalember a húszas éveiben, hosszú arca, lógó állkapcsa és tompa tekintete kifejezetten gonosz kinézetet kölcsönzött neki. Kezében felhúzott kakasú fegyverek, melyeket mindenkire és senkire nem fogott, attól függően, hogy honnan néztük.

Ott van a barna nő: két kezét az arca elé emelte, szemét tágra nyitotta, hogy tisztán látszott szürkészöld színe. A félelem, amelyet korábban az arcán láttam, semmi volt ehhez a rettegéshez képest.

Ott van a francia: a Kölyök első szavára az ajtó felé pördült, és rászegezte fegyverét, sétapálcáját még mindig a hóna alatt tartotta, arca olyan feszült volt, hogy elfehéredett.

Ott van Vastag Állkapocs: félig fordult csak az ajtó felé, egyik fegyvere követte csak tekintetét.

Ott van Billie: egy nagydarab, összevert, szoborszerű alak, aki azóta egy szót sem szólt, hogy Inés ráfogta a

fegyverét, és kiparancsolta a lakásból.

És végül itt vagyok én: annyira nem kényelmes helyzetben, mint otthon az ágyamban, de egyáltalán nem aggódtam. Nem voltam elégedetlen azzal, amilyen irányt vettek az események. Valami történni fog a lakásban. Annyira senkivel sem voltam baráti viszonyban a jelenlévők közül, hogy különösebben érdekeljen, kivel mi fog történni. Én csak azt akartam, hogy egyben kerüljek ki ebből az egészből. Kevés embert *ölnek meg.* A legtöbben, akik erőszakos halált halnak, *megöletik* magukat. Én húsz éve igyekszem ezt elkerülni. Most is arra számítottam, hogy én leszek az egyik túlélő, akármi történjen is. És erősen reméltem, hogy a többi túlélőt magam vihetem majd be a börtönbe.

A helyzetet azonban egyelőre azok uralták, akiknél fegyver volt: a Kiafene Kölyök, Maurois és Vastag Állkapocs.

A Kölyök szólalt meg először. Kellemetlen orrhangon beszélt.

– Ez nem olyan, mint Chi, de legalább mindannyian itt vagyunk.

– Chicago! – kiáltott fel Maurois. – Nem mentél el Chicagóba!

A Kölyök lesújtóan nézett rá.

– Elmentél? És Inés? Miért mentem volna oda én? Azt hitted, hogy cserbenhagytunk téged, ugye? Hát cserben is hagytunk volna, ha nem ver át Inés engem is ugyanúgy, ahogy téged meg mindhármónkat.

– Az lehet – felelte a francia –, de ugye nem azt akarod bemesélni nekem, hogy Inésszel nem vagytok barátok? Nem titeket láttalak együtt délután?

– De engem láttál – helyeselt a Kölyök –, viszont ha nem akad be a rohadt pisztolyom a kabátba, akkor mást már

nem láttál volna. De most már semmi bajom nincs veled. Azt hittem, hogy Inésszel ejtettetek engem, ahogy most *te* hiszed azt, hogy *mi* ejtettünk téged. Tudom, hogy nem ez a helyzet, legalábbis abból, amit idefelé jövet hallottam. Inés mindkettőnket átvert, Békazabáló, mindkettőnket. Nem esett még le?

Maurois lassan megrázta a fejét.

A beszélgetés attól lett érdekes, hogy mindkét férfi kezében fegyver volt.

– Figyelj – mondta türelmetlenül a Kölyök. – Úgy volt, hogy találkozunk Chiben, és háromfelé osztjuk a szajrét, nem igaz?

A francia bólintott.

– Mire Inés azt mondja nekem – folytatta a Kölyök –, hogy majd összehoz valakivel St. Louis-ban, hogy téged kigolyózzunk, neked meg azt mondja, hogy találkozzatok New Orleansban, hogy engem golyózzatok ki. Aztán mindkettőnket otthagy, és a szajréval együtt meglép San Franciscóba. Át vagyunk verve, Békazabáló, szóval nincs értelme egymásra berágnunk. Jut éppen elég mindkettőnknek, ha egymás közt osztozunk. Azt mondom, hogy felejtsük el, ami történt, és fifti-fifti osztozzunk. Nem könyörgök neked, ezt tudnod kell. Ajánlatot teszek. Ha nem tetszik, a pokolba veled! Ismersz engem. Ha arról van szó, lövök én bárkire, akár rád is. Te döntesz!

A francia egy ideig csak hallgatott. Tudtam, hogy meggondolta magát, de nem akart gyengének látszani azzal, hogy ilyen hamar be is ismeri. Nem tudom, hitt-e a Kölyök szavainak, vagy sem, de a Kölyök fegyvereinek hitt. Egy felhúzott kakasú revolverből sokkal könnyebb leadni egy lövést, mint egy kakas nélküli automatából. A Kölyök egyértelműen előnyben volt. Ráadásul nyugodtan

mondhatta, amit mondott, mert nem olyannak látszott, mint akit érdekel, hogy mi fog történni a következő pillanatban.

Maurois végül kérdőn nézett Vastag Állkapocsra. Vastag Állkapocs megnyalta a száját, de nem mondott semmit.

Maurois megint a Kölyökre nézett, aztán bólintott.

– Igazad van – mondta. – Ezt fogjuk tenni.

– Jó! – A Kölyök nem mozdult az ajtóból. – Kik ezek a pofák itt?

– Ezek ketten – intett Maurois felém meg Billie felé – a mi Inésünk barátai. Ő pedig – mutatott Vastag Állkapocsra – az én társam.

– Mármint hogy veled van? Részemről rendben. – A Kölyök nagyon pattogósan beszélt. – De az ő része a te részedből jön le, ugye, tudod. Én kapom a felét, és abból senkinek nem adok egy centet sem.

A francia fintorgott, de végül bólintott.

– A fele a tied, ha megtaláljuk.

– Emiatt ne fájjon a fejed – közölte a Kölyök. – Itt van, és megtaláljuk.

Elrakta az egyik fegyverét, és belépett a nappaliba, miközben a másikat lazán a kezében tartotta. Sikerült úgy átmennie a nappalin, hogy Vastag Állkapocs és Maurois egyszer sem kerültek mögéje.

– Hol van a szajré? – kérdezte.

Inés Almad megnyalta vörös száját, alsó ajkát kicsit lebiggyesztette, majd gyengéden a Kölyökre nézett, és előadta nagyjelenetét.

– Egyikünk legalább annyira rossz, mint a többiek, Kölyök. Mindannyian a részünket akarjuk. Ti félretettétek, ami köztetek történt. Rosszabb lennék nálad? A szajré nálam van, az igaz, de nem itt. Holnapig nem tudsz várni?

Mert akkor idehozom. Elosztjuk hármunk közt, ahogy mindig is akartuk. Rendben?

– Nem! – kiáltotta a Kölyök határozottan.

– És ez igazságos így? – kérdezte a nő, miközben alsó ajka egy kicsit megremegett. – Én lennék csak az áruló, te meg Edouard nem? Nem…?

– Nem erről van szó – közölte vele a Kölyök. – A Békazabálónak meg nekem van egy közös ügyünk, amelyben előre kell jutnunk. Szóval mi együtt vagyunk. Veled más a helyzet. Rád nincs szükségünk. Elvehetjük tőled a szajrét. Hol van?

– Nem itt! Olyan ostoba lennék, hogy magamnál tartom? Az én segítségem nélkül nem találjátok meg. Nélkülem…

– Ostoba vagy! Még akár be is dőltem volna, ha nem ismerlek. De ismerlek, és tudom, hogy milyen pénzéhes vagy. De nemcsak mohó vagy, hanem gyáva is. Elég pár pofon, és mindent elmondasz. Nem hiszem, hogy bárki ellenkezne, ha felpofozlak!

A nő lehajtotta a fejét a Kölyök felemelt keze láttán.

A francia szólalt meg a leghamarabb.

– Kölyök, először a szobákat kutassuk át. Ha nem találjuk a szajrét, akkor majd eldöntjük, hogy mit csináljunk.

A Kiafene Kölyök gúnyosan Maurois-ra nevetett.

– Rendben. De azt megmondhatom, hogy a szajré nélkül én el nem megyek innen, még ha szét is kell döntenem ezt a lakást. Az én módszerem gyorsabb, de először vadászunk, ha ezt akarod. A társad majd szemmel tartja a pasasokat, amíg mi átnézzük a szobákat.

Azzal nekiláttak. A Kölyök elrakta a fegyverét, és előhúzott egy hosszú pengéjű rugós kést. A francia meg lecsavarta a sétapálcája alját, így egy majdnem félméteres

kard lett belőle.

Nem felületesen kutattak. A nappalival kezdték. Módszeresen átkutatták, csontjaira lecsupaszították. Szétszedték a bútorokat, széttépték a festményeket. Bútorkárpit repedt, szőnyeg szakadt. Gyanús mennyiségű tapétát téptek le a falról. Lassan dolgoztak. Egyik sem hagyta, hogy a másik a háta mögé kerüljön. A Kölyök soha nem fordított háta Vastag Állkapocsnak.

Miután a nappalit tönkretették, átmentek a következő szobába, otthagyva a nőt, Billie-t meg engem a romok között. Vastag Állkapocs a két fegyvere társaságában figyelt minket.

Mihelyt eltűnt a Kölyök meg a francia, a nő azonnal rávetette magát. Azt el kell ismernem, hogy a nő bízott a férfiakra gyakorolt hatásában.

Egy ideig csak nézte Vastag Állkapcsot, aztán nagyon gyengéden megszólalt:

– Megengeded?

– Nem engedem meg! – kiáltott rá Vastag Állkapocs. – Kuss!

A Kiafene Kölyök jelent meg az ajtóban.

– Ha senki sem csinál semmit, akkor senkinek sem esik baja – vetette oda, és folytatta, amit elkezdett.

A nő annál sokkal többre értékelte magát, mint hogy könnyedén el lehessen téríteni a szándékától. Nem beszélt, csak nézte Vastag Állkapcsot, aki ettől izzadni kezdett és elpirult. Egyszerű ember volt. A nő azonban nem járhatott sikerrel. Ha csak ketten lettek volna a nappaliban, akkor lehet, hogy megvadítja Vastag Állkapcsot, de mások előtt a férfi nem engedhette meg magának, hogy a nő megkörnyékezze.

Egy hangos vakkantás tudatta velünk, hogy Frana – aki

rögtön elmenekült, amikor Maurois és Vastag Állkapocs megérkeztek – a kutatók útjába került. A kutya csak egyet vakkantott, aztán hirtelen elhallgatott, ami azt jelezte, hogy bajba került.

A két férfi két órán keresztül kutatott a lakásban. Semmit sem találtak. Amikor visszajöttek a nappaliba, semmi sem volt a kezükben a vágóeszközökön kívül.

VIII.

– Mondtam nektek, hogy nincs itt – közölte diadalittasan Inés.

– Akkor mondd…

– Akármit is mondasz, én nem hiszek neked – csukta be rugós kését a Kölyök, és visszatette a zsebébe. – Szerintem itt van.

Elkapta a nő csuklóját, másik tenyerét meg a nő orra alá dugta.

– Ideteheted a kezembe, vagy én veszem el. – Nincsenek itt! Esküszöm!

A Kölyök ajka erőszakos vigyorra húzódott.

– Hazudsz!

Azzal megrántotta a nő karját, és térdre kényszerítette. Másik kezével a narancssárga ruha pántját fogta meg.

– Mindjárt meg fogom tudni – ígérte. Billie életre kelt.

– Hé! – ellenkezett, mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. – Ezt nem teheti!

– Várj, Kölyök! – kiáltotta Maurois, aki ráhúzta a kardélre a tokját. – Talán van más megoldás.

A Kiafene Kölyök elengedte a nőt, és három lépést hátrált. Szemei halott körök voltak, színük semmihez sem fogható: olyan ember tompa pillantása volt ez, akinek az idegei az izgalomtól megszűntek működni. Csontos kezével félrehúzta a kabátját, majd szikár csípőjére tette.

– Ezt tisztáznunk kell, Békazabáló – mondta szinte nyüszítve. – Velem vagy, vagy vele?

– Veled, természetesen, de…

– Rendben, akkor *legyél* velem! Ne akarj mindig ellentmondani minden ötletemnek. Én most szépen megmotozom a nőt. Mit akarsz tenni ellene?

A francia összepréselte a száját, fekete bajsza szinte az orrához ért. Ráncolt szemöldökkel, elgondolkodva nézett a Kölyökre. De semmit sem akart csinálni, és ezzel ő is tisztában volt. Végül megrántotta a vállát.

– Igazad van – adta meg magát. – Meg kell motozni.

A Kölyök megvetően rámordult, aztán újra a nőhöz lépett.

A nő felugrott, és rám vetette magát. Karjával úgy karolta át a nyakamat, mint aki mindennap ezt teszi.

– Jerry! – kiáltotta az arcomba. – Nem engedheted! Kérlek, Jerry!

Nem mondtam semmit.

Nem tartottam valami elegáns dolognak a Kölyöktől, hogy megmotozza a nőt, de számos oka volt annak, hogy nem akadályoztam meg. Először is, nem akartam semmit sem tenni, ami megakadályozza ennek a „szajrénak” az előkerülését, amiről annyit beszéltek. Másodszor meg, nem vagyok én Galahad. Ez a nő saját maga válogatta össze a játszótársait, és ő maga volt a felelős azért a játékért, amit most játszottak. Ha keményen játszottak, akkor a nőnek abból kellett kihoznia a legjobbat. Harmadszor meg, Vastag Állkapocs az oldalamba nyomta fegyvere csövét, így emlékeztetett arra, hogy nem tehetek semmit, hacsak nem akarom megöletni magam.

A Kölyök lehúzta rólam Inést. Hagytam, hadd vigye.

Odahúzta a nőt a hősugárzó mellett álló szófa maradványaihoz, aztán egy fejmozdulattal magához rendelte a franciát.

– Te fogd le, ameddig én megmotozom – mondta.

A nő mély levegőt vett. Mielőtt szabadjára tudta volna engedni a sikoltását, a Kölyök a nyaka köré fűzte az ujjait.

– Ha csak megmukkansz, csomót kötök a nyakadra – fenyegette.

A nő az orrán fújta ki a levegőt.

Billie toporgott. Odanéztem rá. A száján keresztül vette a levegőt. Vörös haja alól csorgott az izzadság a homlokára. Reméltem, hogy képes lesz uralkodni magán, amíg a „szajré” elő nem kerül. Ha hajlandó várni még egy kicsit, akkor lehet, hogy csatlakozom hozzá.

De nem várt. Azonnal akcióba lépett, mihelyt a Kölyök nekiállt levetkőztem a nőt, akit Maurois szorosan lefogott.

Egy lépést tett feléjük. Vastag Állkapocs a fegyverrel intett, hogy maradjon a helyén. Billie még csak észre sem vette. Vörös szemét a szófánál álló hármasra szegezte.

– Hé, ezt nem tehetik! – morogta. – Ezt nem tehetik!

– Nem? – pillantott fel a Kölyök. – Akkor csak figyelj.

– Billie! – hergelte a nő könyörögve a nagydarab férfit.

Billie elindult.

Vastag Állkapocs hagyta, és mindkét fegyverét rám szegezte. A Kiafene Kölyök ellépett a közeledő óriás útjából. Maurois Billie-nek lökte a nőt, majd előhúzta a fegyverét.

Billie és Inés egymásba gabalyodtak.

A Kölyök a nagydarab férfi mögé került. Egyik kezében megvillant a rúgós kés. Kipattant a pengéje, amint Billie visszanyerte az egyensúlyát.

A Kölyök közelebb ugrott.

Láthatón tudta, hogyan kell a késsel bánni. Nem vagdalózott összevissza, szorosan fogta a pengét.

A Kölyök hüvelyk- és mutatóujja vezette a kést. Felfelé szúrt. Billie válla felé. Egyszer. Mélyen.

Billie előredőlt, maga alá temette a nőt, aztán legurult róla, és holtan terült el a bútordarabok közt. Holtan még nagyobbnak látszott, mintha megtöltötte volna a helyiséget.

A Kiafene Kölyök egy szőnyegdarabba törölte a kését, becsukta, és visszaejtette a zsebébe. Mindezt a bal kezével

tette, a jobbat a csípőjénél tartotta. Nem nézett a késre. Szemével Maurois-t követte.

De ha arra számított, hogy a francia meginog, hát csalódnia kellett. Maurois kis bajsza ugyan rángatózott, arca fehér volt és feszült, de nem habozott.

– Nem ártana sietnünk, aztán tűnjünk el innen – mondta.

A nő hüppögve ült fel a halott férfi mellett. Sötét arcbőre hamuszürkére váltott. Remegő kézzel matatott a ruhái alatt. Egy kis selyemtáskát húzott elő.

Maurois állt közelebb a nőhöz, elvette tőle. Túlságosan erősre volt csomózva a szája ahhoz, hogy ki tudja nyitni. A Kölyök a késével vágta fel. A francia pedig kiöntötte a markába a tartalmát.

Gyémántok. Igazgyöngyök. Néhány színes drágakő.

IX.

Vastag Állkapocs enyhe fütyüléssel fújta ki a levegőt. Csillogó szemmel nézte a drágaköveket. Ahogy Maurois, a nő és a Kölyök is.

Csábító volt, hogy Vastag Állkapocs nem rám figyelt. Elérhettem volna az állkapcsát. Kiüthettem volna. A Billievel folytatott verekedés sokat kivett belőlem, de mostanra már összeszedtem magam. Kiüthettem volna Vastag Állkapcsot, és megszerezhettem volna az egyik fegyverét, mielőtt a Kölyök vagy Maurois észbe kapnak. Ideje volt tennem valamit. Éppen elég sokáig hagytam, hogy a többiek bohóckodjanak. A szajré előkerült. Ha most hagyom, hogy eltűnjenek vele, akkor soha nem kapom el őket.

De ellenálltam a kísértésnek, és vártam. Nincs értelme elkapkodni a dolgokat. Akkor sem biztos, hogy nyerő helyzetbe kerülök, ha megszerzem Vastag Állkapocs fegyverét, mert ott van Maurois és a Kölyök is. Ez pedig kevés. A nyomozósdiban pont az a lényeg, hogy hősködés helyett bűnözőket kapunk el.

Maurois visszarakta a drágaköveket a selyemzacskóba, ahogy megint ránéztem. A zacskót a zsebébe csúsztatta, de a Kölyök a karjára tette a kezét.

– Majd én elteszem őket.

Maurois összehúzta a szemöldökét.

– Ti ketten vagytok, én meg egyedül – magyarázta a Kiafene Kölyök. – Bízom benned, meg minden, de azt akarom, hogy az én részem nálam legyen.

– De…

A csengő szakította félbe Maurois ellenkezését. A Kölyök a nőre nézett.

– Te beszélsz, de semmi okoskodás!

A nő felállt a padlóról, és kiment az előszobába.

– Ki az? – kérdezte hangosan.

A főbérlő hangja kemény volt és megingathatatlan.

– Még egy hang, Mrs. Almad, és hívom a rendőrséget. Ez hallatlan!

Micsoda szégyen.

Eltűnődtem, vajon mit szólt volna akkor, ha kinyitja az ajtót és belép a lakásba: tönkretett bútorok, kupacokban álló szemét és egy halott férfi, akinek a földre zuhanó teste akkora zajt csapott, hogy személyesen kellett feljönnie.

Elgondolkodtam, aztán megragadtam a lehetőséget.

– Ugorjon bele a csatornába! – kiáltottam neki.

A főbérlőben benne akadhatott a levegő, aztán többet nem hallottunk felőle. Nagyon reméltem, hogy megsértett érzéseivel a telefonhoz sietett. Lehet, hogy szükségem lesz a rendőrség segítségére.

De a Kölyök már előkapta a fegyverét. Egy ideig semmi sem volt biztos. Vagy Billie mellé kerülök, vagy nem. Ha csendben le tudnak szúrni, akkor megúszták. De senki sem állt mögöttem. A Kölyök tudta, hogy nem fogok csendben maradni, mialatt ő leszúr. És nem akart a kelleténél több kellemetlenséget most, hogy végre megtalálták a gyémántokat.

– Fogd be a pofád, vagy én fogom be! – Ennyi futotta a Kölyöktől. A Kölyök megint a francia felé fordult. A francia a közjáték alatt szépen zsebre tette a gyémántokat.

– Vagy most felezünk, vagy én viszem a szajrét! – jelentette ki a Kölyök. – Nem verlek át benneteket, de ide a részemmel.

– Kölyök, nem maradhatunk itt! A főbérlő nem azt mondta, hogy hívja a rendőrséget? Majd valahol máshol osztozunk. Miért nem vagy képes most az egyszer bízni

bennem, ha már egyszer együtt vagyunk?

A Kölyök két lépéssel az ajtó, Maurois és Vastag Állkapocs közé került. Egyik kezében azt a fegyvert tartotta, amit korábban rám fogott. A másikban egy másikat.

– Senki sem mozdul! – mondta orrhangon. – Az én részemet senki sem viszi ki innen! Ha itt akarsz osztozkodni, rendben. Ha nem, akkor én viszem az egészet. Ez nem vita tárgya.

– De a rendőrség!

– Azok miatt aggódj csak te. Én egyelőre a kövekkel foglalkozom.

A francia homlokán kidagadt egy ér. Vékony teste megfeszült. Igyekezett összeszedni a bátorságát, hogy összecsapjon a Kölyökkel. Tudta, és a Kölyök is tudta, hogy amikor a függöny legördül, a szajré az egyiküknél lesz. Eleve azzal kezdték, hogy átverték egymást. Nem valószínű, hogy éppen most változtatnak a szokásaikon. A végén egyvalakié lesz az a sok drágakő. A másiknak meg nem lesz semmije, talán csak egy temetése.

Vastag Állkapocs nem számított. Annál egyszerűbb marha volt, mint hogy sokáig kitartson a jelenlegi társaság mellett. Most is rám fogta a fegyvert, miközben a szeme sarkából a többieket figyelte.

A nő még mindig az ajtó mellett állt. A franciát és a Kölyköt bámulta. Óráknak érzett értékes perceket töltöttem azzal, hogy elkapjam a pillantását. Végre sikerült.

A villanykapcsolóra néztem, amely alig fél méterre volt a nőtől. Aztán megint a nőre pillantottam. Megint a villanykapcsolóra. Megint rá. A villanykapcsolóra.

A nőnek leesett. Keze elindult a tapétán a kapcsoló felé.

A két főszereplőre néztem.

A Kölyök szemei halott – és halálos – körök voltak.

Maurois szemében könnyek gyűltek. Ő nem lesz képes erre. Benyúlt a zsebébe, és elővette a selyemzacskót.

A nő barna ujja odaért a villanykapcsolóhoz. Isten látja, nem volt okom bízni benne, de nem volt más választásom. Mozdulnom kellett, mire a lámpa kialszik. Vastag Állkapocs biztosan tüzelni fog. Bíznom kellett Inésben, hogy cselekszik. Mert ha nem, akkor nekem végem.

Körme elfehéredett.

Maurois felé mozdultam.

A kékkel és narancssárgával felkavart sötétséget megtöltötte a zaj.

Maurois a karomba zuhant. A halott Billie-re estünk. Megfordultam, és belerúgtam a francia arcába. Egyik karomat kiszabadítottam. Elkaptam az övét. Másik keze az arcom felé kapott. Ebből már tudtam, hogy melyik kezében van a selyemzacskó. A számat karmok tépték. Belemélyesztettem a fogaimat az ujjakba, és nem eresztettem őket. Egyik térdem az arcában volt. Beleadtam minden súlyomat. A fogaimat még mindig a kezébe mélyesztettem. Mindkét kezem szabad volt, hogy megszerezzem a selyemzacskót.

Nem volt szép, amit csináltam, de hatásos volt.

A helyiség egy hatalmas fekete dob belseje volt, amelyen egy óriás verte lassan a ritmust. Négy fegyver ugatott fel egyszerre egy elnyújtott bömbölés kíséretében.

Maurois karma belemélyedt a hüvelykembe. Ki kellett nyitnom a számat, és elengedni az ujját. Egyik kezemben ott volt a selyemzacskó. De nem eresztette. Hüvelykemet még erősebben megnyomtam. Maurois felkiáltott. A zacskó nálam volt.

Ott akartam hagyni, de megragadta a lábamat. Feléje rúgtam, de nem találtam el. Kétszer megremegett, aztán

nem mozdult többet. Egy golyó találta el. Odagurultam hozzá a padlón, és végigfuttattam rajta a kezemet. Megtaláltam a kemény kitüremkedést a ruháján. Benyúltam az egyik zsebébe és visszavettem a fegyveremet.

Egyik kezemben a fegyverrel, a másikban a selyemzacskóval négykézláb arra fordultam, ahol a másik helyiségbe vezető ajtónak kellett volna lennie. Falnak ütköztem. Megint megpróbáltam. Amikor átjutottam, az előszobában hirtelen vége lett a felfordulásnak.

A falhoz húzódtam, zsebre tettem a selyemzacskót, és megbántam, hogy nem maradtam a francia mellett a padlón. Ez a helyiség teljesen sötét volt. Akkor még nem volt sötét, amikor a nő lekapcsolta a villanyt a nappaliban, mert a többi helyiségben világos volt. Most viszont mindenhol sötét volt. Nem tudtam, ki miatt, de nem tetszett.

Egyetlen hangot sem hallottam abból a helyiségből, amelyikből kijöttem.

Az egyik ablakot halkan verték az esőcseppek.

Újabb hangot hallottam meg magam mögött. A foghoz érő fog elfojtott kocogása.

Ettől jókedvre derültem. A félős Inés, hát persze. Miután elsötétítette a nappalit, kiment, és mindenhol lekapcsolta a villanyt. Lehet, hogy senki sem volt mögöttem.

Nyitott szájjal, lassan lélegezve vártam. Nem vadászhattam a nőre a sötétben anélkül, hogy zajt ne csapjak. Maurois és a Kölyök szétszórták a bútordarabokat. Bárcsak tudtam volna, hogy a nőnél van-e fegyver. Nem akartam, hogy tüzet nyisson rám.

Vártam.

A fogai perceken keresztül kocogtak.

Valami mozdult a nappaliban. Egy fegyver dörrent.

– Inés! – sziszegtem a kocogó fogak felé.

Semmi válasz. A nappaliban bútor nyikorgott. Aztán két fegyver dörrent. Valaki felnyögött.

– Nálam van a szajré – suttogtam a nyögéssel párhuzamosan.

Erre már érkezett válasz.

– Jerry! Gyere ide hozzám!

A nyögés már halkult a nappaliban. A nő hangja felé kúsztam négykézláb, igyekezve, nehogy beleütközzek valamibe. Semmit sem láttam. Félúton beletenyereltem egy puha szőrcsomóba – a néhai piros Franába. Mentem tovább.

Inés megérintette a vállamat.

– Add ide nekem. – Ezek voltak az első szavai.

Rávigyorogtam a sötétben, megpaskoltam a kezét, megtaláltam a fejét, és a számhoz húztam a fülét.

– Menjünk vissza a hálóba – suttogtam, mintha meg sem hallottam volna, hogy a szajrét kérte. – A Kölyök mindjárt itt lesz. – Kétségem sem volt afelől, hogy lelőtte Vastag Állkapcsot. – A hálóban könnyebben el tudunk bánni vele.

Olyan szobában akartam egyedül maradni a Kölyökkel, amelyiknek csak egy ajtaja van.

A nő négykézláb a háló felé vezetett. Mialatt másztunk, én gondolkodtam. A Kölyök még nem tudhatta, hogy a francia vagy én kerültem-e ki győztesen a harcunkból. Ha találgatnia kellett, akkor a franciára tippelt. Feltehetően engem is egy osztályba sorolt Billie-vel, és azt hitte, hogy a francia majd elintéz engem. Sanszos volt, hogy közben kiiktatta Vastag Állakpcsot. Fekete sötétség uralta a nappalit, és a Kölyöknek tudnia kellett, hogy rajta kívül ott már senki sem volt életben.

A Kölyök elállta a lakás egyetlen kijáratát. Azt hitte, hogy Inés és Maurois még életben vannak, ráadásul a szajré is

náluk van. Akkor hát mit fog tenni? Most már nem kellett úgy tenni, mintha partnerek lennének a franciával. A partnerség a világossággal együtt megszűnt. A Kölyök a gyémántokat akarta. Egyedül vadászott rájuk.

Nem vagyok varázsló, hogy kitaláljam, a másik mit fog tenni, de úgy gondoltam, hogy a Kölyök hamarosan a nyomunkba ered. Tudta, tudnia kellett, hogy a rendőrség úton van, ugyanakkor tartottam annyira őrültnek, hogy ezzel csak akkor foglalkozzon, ha meg is érkeznek. Úgy gondolhatta, hogy legfeljebb ketten lesznek, hiszen nem készültek másra, mint pár részeg randalírozóra. Majd elintézi őket. És közben megszerzi a drágaköveket.

A nővel elértük a hálót, a lakás hátsó részén fekvő helyiséget, amelynek csak egyetlen ajtaja van. Hallottam, amint a nő a zárral babrál, be akarta zárni. Ugyan nem láttam semmit, de odatettem a lábam.

– Hagyd nyitva – suttogtam.

Nem akartam kizárni a Kölyköt. Azt akartam, hogy bejöjjön.

Hason az ajtóhoz csúsztam, elővettem az órámat, majd odatettem a küszöbre, az ajtó és az ajtókeret közé. Aztán nagy nehezen visszacsúsztam két métert, és szemből figyeltem az óra fényvisszaverő számlapját.

Afoszforeszkáló számokat nem lehetett látni a másik helyiségből, mert felém néztek. Akárki is lép be az ajtón – hacsak nem ugrik egyet egy pillanatra az óra és közém fog kerülni.

Hasamon fekve, kezemben a kibiztosított fegyverrel vártam arra, hogy a gyenge fény elhomályosodjon.

Vártam egy ideig. Pesszimizmus: lehet, hogy nem is jön be, lehet, hogy nekem kell utánamennem, lehet, hogy meglépett, és ennyi kínlódás után szem elől tévesztem.

Inés mellettem feküdt, reszketve a fülembe fújta a levegőt.

– Ne érj hozzám – morogtam rá, amint megpróbált hozzám bújni.

Remegett a karomban.

A másik szobában üveg törött darabokra.

Csend.

X.

A foszforeszkáló számok és mutatók égették a szememet. De nem engedhettem meg magamnak, hogy pislogjak. Egy láb egy szempillantás alatt el tud lépni előtte. Nem engedhettem meg magamnak, hogy pislogjak, de pislognom kellett. Pislogtam. Nem tudtam megmondani, hogy elment-e valaki az óra előtt, vagy sem. Megint pislognom kellett. Igyekeztem teljesen nyitva tartani a szememet. Nem sikerült. A harmadik pislogásnál majdnem tüzeltem. Meg mertem volna esküdni, hogy valami megmozdult köztem és az óra között.

Akárhol is volt a Kölyök, egy hangot sem adott ki.

A sötét bőrű nő mellettem elkezdett sírni. A golyók kiválóan nyomon tudják követni a torokhangokat.

Mérgesen a nőre néztem, és káromkodtam – nem hangosan, de szívből jövőn.

A szemem elfáradt. Könnyezni kezdett. Pislogtam, és megint pár értékes pillanatig nem láttam az órát. A fegyverem markolata nyirkos volt az izzadságtól. Kívül és belül egyaránt kényelmetlenül éreztem magam.

Puskapor égette az arcomat.

Egy őrjöngő nő mászott rám.

A fegyveremmel a plafont találtam el.

Megfordultam, talán rúgtam is egyet, hogy lerázzam a nőt magamról, és hátracsúsztam. A nő valahol mellettem nyögdécselt. A Kölyköt nem láttam és nem is hallottam. Az órát viszont láttam, egy kicsivel távolabb. Valami motozott.

Az óra eltűnt.

Odalőttem.

A padlóhoz közel két tűzcsóva villant fel. Fegyverem csövét a lehető legalacsonyabban tartva a két tűzcsóva közé

irányítottam, és tüzeltem. Kétszer.

Megint felcsapott az ikertűzcsóva.

A jobb kezemet nem éreztem. Bal kezembe vettem át a fegyvert. Újabb két lövedéket engedtem útjára. Így csak egyetlen maradt a pisztolyomban.

Nem tudom, mit csináltam vele. A fejem összevissza kavargott. Nem volt semmiféle szoba. Nem volt semmiféle sötétség. Nem volt semmi…

Kinyitottam a szemem a gyenge fényben. A hátamon feküdtem. Mellettem a sötét bőrű nő térdelt, remegett és szipogott. Ujjai a ruhámban matattak.

Aztán előhúzta a kezét, benne az ékszeres zacskóval.

Azonnal feléledtem, és megragadtam a karját. Úgy sipított, mintha hamvaimból keltem volna életre. Visszavettem a zacskót.

– Add vissza, Jerry – sivította, és közben őrült módjára próbálta lefeszegetni az ujjaimat a zacskóról. – Ezek az enyémek! Add vissza!

Felültem, és körbenéztem.

Mellettem egy törött éjjeli lámpa feküdt, amelyet vagy én vertem le a lábammal, vagy a Kölyök valamelyik lövése. Ez a lámpa esett a fejemre és ütött ki. A szoba másik végében, keresztre feszített pózban feküdt a Kiafene Kölyök. Halott volt.

A bejárati ajtó irányából hallatszó dörömbölés szinte egybeolvadt a fejem lüktetésével. A rendőrök rúgták be az ajtót.

A nő elhallgatott. Oldalra kaptam a fejem. Az arcomba szúródó kés hegye a kabátom gallérját vágta fel. Elvettem tőle a kést.

Ennek semmi értelme nem volt. A rendőrség megérkezett.

A nő kedvéért úgy tettem, mintha most nyertem volna

vissza az eszméletemet.

– Te vagy az! – mondtam. – Tessék, itt vannak.

Akkor nyújtottam oda neki az ékszeres zacskót, amikor az első rendőr belépett a szobába.

XI.

Inést nem láttam többet, miután visszavitték keletre, hogy leülje életfogytiglani büntetését Massachusettsben. A lakásba behatoló rendőrök egyike sem ismert engem. Külön vittek be minket, és még éppen időben találkoztam egy ismerőssel, aki el tudta intézni, hogy ne fedjék fel előtte a kilétemet. Az előadás legnehezebb része az volt, hogy a nevem ne kerüljön be az újságokba, mivel nekem kellett elmondanom a halottkémnek, hogy mi történt Billie-vel, Vastag Állkapoccsal, Maurois-val és a Kiafene Kölyökkel. De sikerült. Amennyire tudom, a sötét bőrű nő még mindig azt hiszi, hogy én vagyok a szeszcsempész Jerry.

Az Öreg még azelőtt beszélt a nővel, hogy elvitték San Franciscóból. Összeillesztve a tőle kiszedett információmorzsákat azzal, amit megtudtunk a bostoni irodától, a történet a következő volt:

Egy Tunnicliffe nevű bostoni ékszerésznek volt egy megbízható Binder nevű alkalmazottja. Ez a Binder beleszeretett egy Inés Almad nevű sötét bőrű nőbe. A sötét bőrű nőnek volt két simlis barátja: egy Maurois nevű francia meg egy bostoni illetőségű Carey vagy Cory nevű alak, akit azonban mindenki csak Kiafene Kölyökként ismert. Ez a kombináció sok mindenre lehetőséget adott.

Kidolgoztak egy tervet. A hűséges Bindernek – akinek többek közt feladata volt reggel kinyitni és este bezárni az üzletet – össze kellett szedni a legértékesebb foglalat nélküli drágaköveket, melyeket a hétvégi forgalomra számítva szereztek be, és oda kellett adnia Inésnek azzal, hogy majd ő pénzzé teszi a szajrét.

Binder lopását fedezendő abban állapodtak meg, hogy a Kiafene Kölyök és a francia másnap reggel, közvetlenül

nyitás után kirabolják az üzletet, amelyben egyedül Binder és a portás fog majd tartózkodni, aki eleve nem tudhatja, hogy milyen értékes darabok hiányoztak már előző este óta. A rablók elviszik, amit csak tudnak. Az elrabolt ékszereken kívül kapnak fejenként kétszázötven dollárt, és ha bármelyiküket is elkapják, Binder nem fogja tudni azonosítani.

Binder legalábbis ezt tudta. Sok másról azonban nem tudott.

Inés, Maurois és a Kölyök külön megállapodást kötöttek. Inés azonnal elhagyja Bostont, amint megkapja Bindertől a drágaköveket, elmegy Chicagóba, és ott várja meg Maurois-t és a Kölyköt. Ő és a francia minden további nélkül hagyták volna, hogy Binder vigye el a balhét. A Kiafene Kölyök azonban ragaszkodott ahhoz, hogy rabolják ki az üzletet, ahogy tervezték, majd öljék meg a marha Bindert. Binder túl sokat tud róluk, mondta a Kölyök, azonnal nekiáll köpni, ha kiderül, hogy átverték.

Végül a Kölyök kerekedett felül, és lelőtte Bindert.

Aztán következett a kétszeres-négyszeres-hatszoros átveréssorozat, ami a végzetüket okozta: a nő külön alkuja a Kölyökkel és Maurois-val, hogy az egyikkel St. Louis-ban találkozik, a másikkal meg New Orleansban, mialatt ő meglépett San Franciscóba.

Billie ártatlan járókelő volt – vagy legalábbis majdnem. Inés valahol megismerkedett a fakereskedővel, és úgy döntött, hogy vele párnázza ki a rögös utat, amelyre lépett.

JOBBKÉZ HALÁLA

I.

A rendőrkapitány azt mondta, Hackent és Begget állították rá az ügyre. Amikor kiléptek a nyomozók szobájából, megszólítottam őket. Begg nagydarab, szeplős ember volt, barátságos, mint egy bernáthegyikölyök, csak kevésbé intelligens. A hórihorgas nyomozó őrmester, Hacken volt a csapat agya – arcvonásai nyugtalanságról árulkodtak, és ő már kevésbé volt jó kedélyű, mint a társa.

– Siettek? – kérdeztem.

– Mindig sietünk, amikor vége a szolgálatnak – mondta Begg, miközben szeplői felszaladtak az arcán, hogy helyet adjanak a vigyorának.

– Mit akarsz? – kérdezte Hacken.

– Belső információkat a Main-ügyről, már ha vannak.

– Te fogsz rajta dolgozni?

– Igen – mondtam. – Main főnökének, Gungennek.

– Akkor elmondhatnál nekünk valamit. Miért készpénzben tartotta magánál a húszezret a fickó?

– Reggel elmondom – ígértem. – Még nem találkoztam Gungennel. Ma estére van megbeszélve a találkozónk.

Miközben beszéltünk, bementünk a nyomozók szobájába, amelyben a székek és az íróasztalok úgy helyezkednek el, mint egy iskolai osztályteremben. Fél tucat rendőrnyomozó ült az asztaloknál, és jelentéseket írtak. Mi hárman leültünk Hacken asztala köré, és a hórihorgas nyomozó őrmester beszélni kezdett:

– Main vasárnap este nyolc órakor érkezett haza Los Angelesből, a pénztárcájában húszezer dollárral. Azért volt ott, hogy eladjon valamit Gungennek. Hogy miért volt nála ennyi készpénz, annak majd te utánajársz. A feleségének azt mondta, hogy egy barátjával jött fel L. A.-ből, a nevét

nem tudjuk. A nő fél tizenegy körül lefeküdt; a férje ekkor még olvasott. A férfi barna pénztárcájában volt a pénz, kétszáz darab százdolláros bankjegy.

– Eddig minden oké. Ő a nappaliban olvas. A nő a hálószobában alszik. Csak ketten vannak a lakásban. A nő felriad valami lármára. Kiugrik az ágyból, befut a nappaliba. Main két férfival birkózik. Az egyik magas és testes. A másik alacsony és nőies felépítésű. Mindkettőjük arcát fekete kendő takarja, kalapjuk a szemükbe húzva.

– Amikor Mrs. Main feltűnik, a kisebbik otthagyja Maint, és a nő mellett terem. Pisztolyt nyom az arcához, és figyelmezteti, hogy viselkedjen. Main és a másik fickó még mindig dulakodnak. Main a kezében tartja a pisztolyát, de a betörő fogva tartja a csuklóját, és megpróbálja kicsavarni. Ez elég hamar sikerül is neki, Main kiejti a kezéből a stukkert. A betörő előkapja a sajátját, és sakkban tartja vele Maint, amíg ő lehajol, hogy felvegye a földön heverő fegyvert.

– Amikor a férfi lehajol, Main ráugrik. Sikerül kiütnie a fegyvert a másik kezéből, de addigra az már felvette a földön lévőt, nevezetesen azt, amit Main elejtett. Néhány másodpercig ott birkóznak egymással. Mrs. Main nem látja, mi történik. Aztán bumm! Main a szívében egy golyóval elzuhan, a mellénye tüzet fog, ahol a lövés érte, és a fegyvere a maszkot viselő férfi kezében füstölög. Mrs. Main elájul.

– Amikor magához tér, csak ő van a lakásban, és halott férje. A férfi pénztárcája eltűnt, ahogy a fegyvere is. A nő nagyjából fél órán át vplt eszméletlen. Ezt tudjuk, mert mások is hallották a lövést, és ők mondták, még ha akkor nem is tudták, honnan jött a hang.

– Mainék lakása a hatodikon van. Az épület nyolcemeletes. A szomszédos ház, ami az Eighteenth Street sarkán áll, kétemeletes, a földszinten fűszerüzlet van, az

emeleten a fűszeres lakása. Ezek mögött az épületek mögött egy kis mellékutca húzódik, egy sikátor. Eddig rendben.

– Kinney, a körletben szolgálatot teljesítő járőr, éppen a Eighteenth Streeten haladt végig, amikor meghallotta a lövést. Tisztán hallotta, mivel Mainék lakása az épületnek azon az oldalán van, ahol ő járőrözött, innen rálátás nyílik a fűszeresre, de Kinney nem tudta rögtön beazonosítani a lövés helyét. Némi időt elvesztegetett azzal, hogy az utcán feljebb vizsgálódott. Mire a keresés közben elért a sikátorig, a betörők már meglógtak. Kinney azonban talált tőlük származó nyomokat. Eldobtak egy fegyvert a sikátorban: azt, amelyiket Maintői vettek el, és amivel lelőtték. Kinney azonban nem látta őket; senkit sem látott, aki valamelyikük lehetett volna.

– Nos, a bérház harmadik emeletén egy előszobaablakból könnyű kijutni a fűszeres házának tetejére. Bárki képes átmászni rajta, aki nem nyomorék, be és ki egyaránt, és az ablak soha nincs zárva. A fűszeres házának tetejéről a hátsó utcára szintén nem nehéz lejutni. Van egy öntöttvas ereszcső, egy mély ablak, egy ajtó, nagy, kiálló forgópántokkal, egy valóságos létra, amely egyenesen levezet a hátsó utcára. Begg és én is végigmentünk ott, és még csak meg sem izzadtunk. A páros is mehetett erre. Tudjuk, hogy erre mentek. A fűszeres házának tetején megtaláltuk Main pénztárcáját, ami persze üres volt, és találtunk egy zsebkendőt. A pénztárcának fémsarkai vannak. A zsebkendő beleakadt az egyikbe, és ott maradt vele együtt, amikor a rablók elhajították.

– Main zsebkendője?

– Egy nőé, egy E betűvel az egyik sarkában.

– Mrs. Mainé?

– Az ő neve Ágnes – felelte Hacken. – Megmutattuk neki

a pénztárcát, a fegyvert és a zsebkendőt. Az első kettőre azt mondta, hogy azok a férjéé voltak, de a zsebkendőt nem látta azelőtt. Viszont meg tudta mondani nekünk a zsebkendőn érezhető parfüm nevét: *Désir du Cceur.* És, miután kicsit rávezettük, azt mondta, a támadók közül a kisebb akár nő is lehetett. Már korábban is nőies alkatként írta le.

– Találtatok ujjlenyomatokat vagy bármi ilyesmit? – kérdeztem.

– Nem. Phels végignézte a lakást, megnézte az ablakot, a tetőt, a pénztárcát és a fegyvert, de semmit nem talált.

– Mrs. Main tudná azonosítani őket?

– Azt mondja, a kisebbiket felismerné. Talán így is van.

– Tudunk valamit az elkövetőkről?

– Még nem – válaszolta a hórihorgas nyomozó őrmester, miközben az ajtó felé indultunk.

II.

Az utcán elváltam a két rendőrtől, és Bruno Gungen otthona felé vettem az irányt, a Westwood Park irányába.

A kis emberke, akit ritka és antik ékszereket forgalmazó üzletében találtam, elég tarka látványt nyújtott. Szmokingja derékban szoros volt, vállban viszont nagy, benne széles töméssel. A haja, a bajsza és ásófej alakú kecskeszakálla egyaránt feketére volt festve, és annyi olajat kent rájuk, hogy olyan fényesek voltak, mint ujjai végén a hegyes, rózsaszín körmök. És fogadni mertem volna, hogy ötvenéves ajka a rúzstól olyan piros.

Egy könyvtári bőrfotel mélyéből kelt fel, hogy odanyújtsa felém puha, meleg kezét, amely nem volt nagyobb egy gyerekénél; mosolyogva meghajolt, fejét oldalra döntötte.

Azután bemutatott a feleségének, aki csak felém biccentett, anélkül, hogy felkelt volna az asztaltól. Körülbelül harmadannyi idős lehetett, mint a férfi. Egy nappal sem néztem tizenkilenc évesnél többnek, és sokkal inkább úgy nézett ki, mint egy tizenhat éves. Olyan alacsony volt, mint a férfi, arca gödrös és olajbarna, szeme kerek és barna, ajka telt és kifestett – egészében egy drága játék babára emlékeztetett egy játékkereskedés kirakatából.

Bruno Gungen elég hosszan magyarázta neki, hogy a Kontinentális Detektívügynökségtől jöttem, és ő fogadott fel, hogy segítsek a rendőrségnek megtalálni Jeffrey Main gyilkosait, és visszaszerezni az ellopott húszezer dollárt.

A nő azt mormogta: „Ó, igen!”, olyan hangon, ami jól kifejezte, hogy a legkevésbé sem érdekli a dolog, majd felállt, mondván:

– Akkor én hagyom, hogy ti…

– Nem, nem, drágám! – Férje rózsaszín ujjaival integetett

felé. – Nekem nincsenek titkaim előtted.

Nevetséges kis arca felém fordult, oldalra billent, és egy kis kuncogás kíséretében azt kérdezte:

– Talán nem így van? Hogy férj és feleség között nem lehetnek titkok?

Úgy tettem, mintha egyetértenék vele.

– Drágám, tudom, hogy te éppen annyira érdekelt vagy ebben az ügyben, amennyire én – fordult ismét a feleségéhez –, hiszen mindketten egyformán jó barátságban voltunk a drága Jeffrey-vel. Ugye, így volt?

A nő megismételte, hogy „Ó, igen!”, ismét ugyanannyi érdeklődéssel a hangjában.

A férje hozzám fordult, és bátorítóan kérdezte:

– Nos?

– Beszéltem a rendőrséggel – mondtam neki. – Van bármi, amivel ki tudja egészíteni az ő történetüket? Bármi új? Bármi, amit nem mondott el nekik?

A kis férfi a felesége felé fordult.

– Van valami, Enid, drágám?

– Én semmit sem tudok – válaszolt a nő.

A férfi kuncogott, és derűs arccal nézett rám.

– Ez van – mondta. – Semmit sem tudunk.

– Vasárnap este nyolc órakor érkezett vissza San Franciscóba, három órával azelőtt, hogy meggyilkolták és kirabolták, húszezer dollárral a zsebében, százdolláros bankókban. Miért volt nála ennyi pénz?

– Ez az egyik vevőnktől kapott összeg volt, akivel üzleteltünk – magyarázta Bruno Gungen. – Mr. Nathaniel Ogilvie-é, Los Angelesből.

– De miért készpénzben?

Az apró emberke arca pajkos kifejezést öltött.

– Csak egy kis csalafintaság – vallotta be derűsen. – Üzleti

trükközés, mondhatnánk. Ismeri a gyűjtők fajtáját? Na, ezt el kell mondanom! Figyeljen. Hozzájutottam egy korai hellén aranytiarához, és azt is megtudtam, hogy Dél-Oroszországban találták, nem messze Odesszától. Hogy ezek közül a feltételezések közül igaz-e bármelyik, azt nem tudom, de a tiara valóban gyönyörű darab.

Kuncogott.

– Van nekem egy ügyfelem, bizonyos Mr. Nathanaiel Ogilvie Los Angelesből, aki kedveli az efféle régiségeket; a *cacoethes carpendi* (2) teljesen uralmába kerítette. Ezeknek a tárgyaknak az értéke, ezt ön is biztosan megérti, pontosan annyi, amennyit az ember fizetni tud értük, nem több, legfeljebb egy kicsit kevesebb. Ezt a tiarát legkevesebb tízezer dollárért tudtam volna eladni, ha úgy adom el, ahogy egy átlagos darabot szokás. Viszont nevezhet-e bárki átlagos árunak egy réges-rég készített arany fejfedőt, amely valami elfeledett szkíta király tulajdona volt? Nem és nem! Így hát pamutba pólyáltuk, nagy nehezen becsomagoltuk, és Jeffrey elvitte a tiarát Los Angelesbe, hogy megmutassa a mi Mr. Ogilvie-nknek.

– Hogy milyen módon jutott birtokunkba a tiara, azt Jeffrey nem mondta el neki. Viszont körmönfont cselszövésekre célozgatott, csempészetre, egy kis erőszakra és törvénytelenségre itt-ott, ami miatt fontos a diszkréció. Ez az igazi csalétek egy vérbeli gyűjtő számára! Neki semmi sem jelent értéket, ha annak megszerzéséhez nem kapcsolódik nehézség. Jeffrey nem hazudott. Nem ám! *Mon Dieu,* az tisztességtelen dolog lenne, elfogadhatatlan! Viszont sokat sejtetően beszélt, és visszautasította ráadásul mennyire határozottan, hogy csekkel fizessen a vevő a tiaráért. Semmi csekk, kedves uram! Semmi, amit le tudnak nyomozni! Készpénz!

– Csalafintaság, láthatja ön is. De kinek ártunk vele? Mr. Ogilvie biztosan meg fogja venni a tiarát, a mi kis megtévesztésünk mindössze megédesíti számára a vásárlást. így csak még jobban fog örülni, hogy birtokolhatja. Azonkívül ki meri azt mondani, hogy ez a tiara nem eredeti? Ha az, akkor a Jeffrey sugalmazta dolgok kétségkívül igazak. Mr. Ogilvie megvette hát, húszezer dollárért, és ezért volt szegény Jeffrey-nél ilyen sok készpénz.

Rózsaszín kezével felém intett, festett fejével élénken bólintott, és így fejezte be:

– *Voilá!* Így történt!

– Kapott hírt Maintól, miután visszajött? – kérdeztem.

A kereskedő elmosolyodott, mintha mulattatná a kérdés, a feleségéhez fordult, ráirányítva a mosolyát.

– Kaptunk, Enid, drágám? – adta tovább a kérdést.

A nő lebiggyesztette az ajkát, és közönyösen vállat vont.

– Legelőször hétfőn hallottuk hírét, hogy megérkezett – fordította le számomra Gungen a nő testbeszédét –, amikor tudomásunkra hozták, hogy meghalt. Vagy nem így történt, galambom?

A galambja azt mormolta: „Igen”, és felállt a székből, mondván:

– Megbocsátanak nekem? Meg kell írnom egy levelet.

– Hogyne, drágám – mondta Gungen, miközben mi is felálltunk.

Útban az ajtó felé a nő elhaladt mellette. A férfi apró orra megrándult festett bajsza alatt, és úgy forgatta a szemét, hogy az egy karikatúrába is beillett volna.

– Micsoda elragadó illat, drágaságom! – kiáltott fel. – Micsoda mennyei aromaköltemény! Micsoda manna az orrcimpáknak! Van valami neve, szerelmem?

– Igen – mondta a nő, megtorpant az ajtóban, de vissza sem nézett.

– És mi lenne az?

– *Désir du Caeur* – válaszolta a nő a válla fölött, miközben elhagyta a szobát.

Bruno Gungen visszanézett rám, és kuncogott.

Visszaültem a székbe, és megkérdeztem tőle, mit tud Jeffrey Mainről.

– Túlzás nélkül mondhatom: mindent – biztosított. – Több mint tíz éven át, tizennyolc éves kora óta volt ő a jobbszemem, a jobbkezem.

– És milyen ember volt?

Bruno Gungen felmutatta nekem mindkét rózsaszín tenyerét.

– Hogyan lehet bárkiről is megmondani, hogy milyen ember?

Ez számomra semmit sem jelentett, úgyhogy csöndben maradtam, és vártam.

– Hallgasson ide – kezdte hamarosan a kis ember. – Jeffrey-nek olyan szeme és olyan orra volt ehhez az üzlethez, amilyen nekem van. Saját magamat leszámítva senki emberfiának nem bíztam meg az ítéleteiben ilyen ügyekben annyira, mint Jeffrey-ében. Nekem elhiheti, tényleg így volt! Akármit mondok róla, az ezen nem változtathat. Soha egy ajtót be nem zártam, amelyhez ne lett volna Jeffrey-nek is kulcsa, és megtarthatta volna örökké, ha olyan sokáig él.

– Viszont mindig van egy de. Ő a magánéletében egy csirkefogó volt, ezt meg kell mondanom. Ivott, kártyázott, nők után futott, szórta a pénzt; édes istenem, hogy szórta a pénzt! Ivott, játszott, nőzött és költekezett; kétségkívül nagyon szabados életet élt. A mértékletességet még csak

hírből sem ismerte. Mindannak a pénznek, amit örökölt, és az ötvenezer dollárnak, amit a felesége kapott az esküvőjükre, már nyoma sincs. Még szerencse, hogy tekintélyes összegre volt biztosítva, különben a felesége itt maradt volna egy fillér nélkül. Igazi Heliogabalus volt az az ember!

Miután végeztünk, Bruno Gungen lekísért az ajtóhoz. Jó éjt kívántam, és a kavicsos úton lesétáltam a kocsimhoz. Tiszta, sötét éjszaka volt, a holdat nem lehetett látni az égen. A magas sövénysorok fekete falakként tornyosultak Gungenék kertjének mindkét oldalán. Bal felé volt egy alig észrevehető folt a feketeségben – egy sötétszürke folt, ovális alakú, akkora, mint egy arc.

Beszálltam a kocsimba, beindítottam a motort, és elhajtottam. Az első keresztutcában megfordultam, leparkoltam az autóval, és gyalog visszaindultam a Gungen-ház felé. Kíváncsi voltam arra az arc nagyságú foltra.

Amikor a sarokra értem, egy nőt láttam, aki a Gungen-ház felől közeledett felém. Én egy fal árnyékában álltam. Óvatosan hátrébb mentem egy kapubejáróig, amelynek kiugró, tégla támfalai voltak. Bepréseltem magam közéjük.

A nő átvágott az utcán, továbbment a kocsifelhajtóra, a villamossínek felé. Részleteket nem tudtam megfigyelni, csak annyit láttam belőle, hogy egy nő. Talán Gungenéktől jött, talán nem. Talán az ő arcát láttam a sövény előtt, talán nem. Fej vagy írás szituáció volt. Úgy döntöttem, ő volt az, és a nyomába szegődtem.

Útja a villamosvonal melletti gyógyszertárba vezetett. Benn a nyilvános telefonról felhívott valakit. Tíz percig beszéltek. Nem mentem be az üzletbe, hogy megpróbáljak elcsípni valamennyit a beszélgetésből, inkább az utca másik oldalán várakoztam, ahonnan jól megfigyelhettem a nőt.

Nagyjából huszonöt éves lehetett, átlagos magasságú, meglehetősen testes, fakószürke szeme táskás volt, orra vastag és alsó ajka előrebigy-gyedt. Barna haját nem fedte kalap. Testét hosszú, kék köpeny takarta.

A gyógyszertárból visszament a Gungen-házba. A hátsó ajtón ment be. Valószínűleg az egyik alkalmazott, de nem az a cselédlány, aki korábban ajtót nyitott nekem.

Visszasiettem a kocsimhoz, és a városba hajtottam, az irodába.

– Dolgozik valamin Dick Foley? – kérdeztem Fiske-et, a Kontinentális Detektívügynökség éjszakai ügyeletesét.

– Nem. Hallottad már a történetet a fickóról, akinek megoperálták a nyakát?

Fiske a legkisebb bátorítás nélkül is akármikor elmesél egy tucat történetet megállás nélkül, úgyhogy azt mondtam:

– Igen. Kerítsd elő Dicket, és mondd meg neki, hogy van számára egy követési melóm, kint a Westwood Parknál, amit most reggel el kellene kezdenie.

Megadtam Fiske-nek – hogy majd továbbadja Dicknek – Gungen címét és a lány leírását, aki a gyógyszertárban telefonált. Azután meggyőztem róla, hogy hallottam a néger fiú történetét, akit Ópiumnak hívtak, ahogy azt is, mit mondott az öregember a feleségének az aranylakodalmukon. Mielőtt még egyet kérdezhetett volna, elszöktem a saját irodámba, ahol megírtam és kódoltam egy táviratot a Los Angeles-i irodának, amelyben megkértem őket, hogy nézzenek utána Main legutóbbi látogatásának.

III.

Másnap reggel Hacken és Begg beugrottak hozzám, én pedig elmondtam nekik Gungen verzióját arról, miért volt a húszezer dollár készpénzben. A rendőrnyomozók azt mondták, egy besúgó értesítette őket, hogy Bunky Dahl – egy helyi gerillaharcos, akinek benne volt a keze néhány repülőgép-eltérítési ügyben – nagyjából a Main halála utáni órákban tekintélyes méretű pénzkötegekkel villogott.

– Még nem tudtuk elkapni – mondta Hacken. – Egyelőre nem bukkantunk a nyomára, de ráálltunk a nőjére. Persze máshova is rejthette a szajrét.

Aznap reggel tíz órakor át kellett mennem Oaklandbe, hogy tanúskodjak egypár szélhámos ellen, akik egy nem létező gumigyár részvényeit adták el. Amikor visszaérkeztem az ügynökségre, este hatkor, egy Los Angelesből érkezett távirat várt az asztalomon.

Jeffrey Main, derült ki a táviratból, szombat délután befejezte az üzletelést Ogilvie-val, azonnal kijelentkezett a szállodájából, és az éjszakai járattal még aznap elhagyta a várost, így vasárnap kora reggel meg kellett érkeznie San Franciscóba. A százdolláros bankjegyek, amelyekkel Ogilvie fizetett a daráért, újak voltak, egymást követő számozással, és Ogilvie bankja megadta a Los Angeles-i nyomozónak a számokat.

Mielőtt végeztem volna aznapra, felhívtam Hackent, megadtam neki ezeket a számokat, és beszámoltam a távirat többi részéről is.

– Még nem találtuk meg Dahlt – mondta ő.

IV.

Dick Foley jelentése másnap reggel érkezett meg. A lány előző este 21:15-kor elhagyta a Gungen-házat, elment a Miramar Avenue és a Southwood Drive sarkára, ahol egy férfi várt rá egy nyitott Buickban. Dick megadta a személy leírását: nagyjából 30 éves, körülbelül száznyolcvan centi magas, karcsú, körülbelül hatvanöt kiló, átlagos megjelenésű, haja és szeme barna, arca hosszú és sovány csúcsos állal, barna kalapot, barna öltönyt és cipőt, valamint szürke felöltőt viselt.

A lány beszállt vele a kocsiba, és kiautóztak a parthoz, egy kis ideig a Great Highwayen haladtak, aztán visszamentek a Miramar és a Southwood sarkára, ahol a lány kiszállt. Úgy tűnt, visszamegy a házhoz, így hát Dick hagyta elmenni, és követte a férfit a Buickban, le a Futurity Apartmanházhoz a Mason Streeten.

A férfi nagyjából fél órát töltött odabent, aztán egy másik férfi és két nő társaságában jött ki a házból. A másik férfi körülbelül ugyanolyan magas volt, mint az első, nagyjából százhetven centi magas, olyan nyolcvan kiló, haja és szeme barna, bőre sötétebb, széles és lapos ábrázatának arccsontja erőteljes volt, és kék öltönyt, szürke kalapot, barna felöltőt, fekete cipőt és körte alakú, gyöngyből készült nyakkendőtűt viselt.

Az egyik nő olyan huszonkét évesnek nézett ki, alacsony, karcsú és szőke volt. A másik valószínűleg három-négy évvel idősebb lehetett nála, vörös hajú, középmagas, átlagos testalkatú és turcsi orrú.

A négyes beszállt az autóba, és elmentek az Algérián Caféba, ahonnan csak valamivel hajnali egy után jöttek ki. Visszamentek a Futurity Apartmanházba. Fél háromkor a

két férfi elhagyta az épületet, a Buickot elvitték egy Post Street-i garázsba, majd gyalog elmentek a Mars Hotelbe.

Amikor befejeztem a jelentés olvasását, behívtam Mickey Linehant a nyomozók szobájából, és odaadtam neki a jelentést, egy utasítás kíséretében:

– Tudd meg, kik ezek a fickók.

Mickey kiment. Megcsörrent a telefonom.

Bruno Gungen szólt bele:

– Jó reggelt. Van esetleg valami, amit elmondana ma nekem?

– Talán – mondtam. – A belvárosban van?

– Igen, az üzletemben. Négyig itt leszek.

– Rendben. Délután benézek.

V.

Délben Mickey Linehan visszatért.

– Az első tagot – jelentette –, azt, akit Dick a lánnyal látott, Benjámin Weelnek hívják. Van egy Buickja, és a Marsban lakik; 410-es szoba. Valamivel üzletel, bár hogy mivel, azt nem lehet tudni. A másik férfi a barátja, ő néhány napja csatlakozott hozzá. Semmit sem találtam róla. Nincs benne a nyilvántartásban. A két nő a Futurityben két örömlány. A 303-as lakásban laknak. A nagyobb darab Mrs. Effie Roberts név alatt fut. A kisebb szőke Violet Evarts.

– Várj egy percet – mondtam Mickey-nek, és visszamentem az iratszobába, a kartotékos szekrényhez.

Végigfutottam a W-ken…

Weel, Benjámin, más néven Köhögő Ben, W 36 312.

A W 36 312-es számú aktából megtudtam, hogy Köhögő Ben Weelt 1916-ban letartóztatták Amador megyében, és lopott ékszerekkel való kereskedés vádjával három évre a San Quentinbe küldték. 1922-ben Los Angelesben kapták el, és azzal vádolták, hogy megzsarolt egy filmszínésznőt, de végül felmentették. A leírása megegyezett annak a férfinak a leírásával, akit Dick a Buickban látott. A fényképén – amelyet ‘22-ben készített a Los Angeles-i rendőrség – egy csontos arcú fiatalember látszott, olyan állal, mint egy ék.

Visszavittem a képet az irodámba, és megmutattam Mickey-nek.

– Így nézett ki Weel öt évvel ezelőtt. Kövesd egy ideig.

Amikor Mickey elment, felhívtam a rendőrségi nyomozóirodát. Sem Begg, sem Hacken nem volt bent. Sikerült viszont telefonvégre kapnom Lewist a bűnügyi nyilvántartóból.

– Hogy néz ki Bunky Dahl? – kérdeztem tőle.

– Várj egy percet – mondta Lewis, aztán: – 32, 171, 79, közepes, barna, barna, széles és lapos arc feltűnő arccsontokkal, a bal alsó fogsora helyén aranyprotézis, barna anyajegy a jobb füle alatt, deformált kislábujj a jobb lábfején.

– Van róla egy fölösleges fényképed?

– Persze.

– Kösz. Elküldök érte egy fiút.

Szóltam Tommy Howdnak, hogy menjen le érte, aztán elugrottam enni valamit. Ebéd után felmentem Gungen üzletébe a Post Streeten. Az aprócska kereskedő ezen a délutánon cifrább látványt nyújtott, mint valaha: fekete zakója még jobban ki volt tömve vállban, és még szűkebb volt derékban, mint az előző esti szmokingja; csíkos, szürke nadrágot viselt, bíborvörösbe hajló mellényt és egy hullámos, szatén nyakkendőt csodás aranyhímzéssel.

Hátramentünk az üzleten keresztül, fel egy szűk lépcsősoron, és be egy kis, kocka alakú szobába a félemeleten.

– És ezúttal milyen mondanivalója van a számomra? – kérdezte, miután becsukta az ajtót, és leültünk.

– Több a kérdezni, mint a mondanivalóm. Először is, ki az a vastag orrú lány, vastag alsó ajakkal és táskás szemmel, aki az önök házában él?

– Ő Rose Rubury. – Apró, festett arcán elégedett mosoly jelent meg. – Az én drága feleségem cselédje.

– A lány egy volt fegyenccel autókázott.

– Valóban? – Rózsaszín kezével festett kecskeszakáiiát simogatta, felettébb elégedetten. – Nos, ő az én drága feleségem cselédje, ahogy mondtam.

– Main nem egy barátjával utazott Los Angelesbe, ahogy

azt a feleségének mondta. Szombat éjszaka jött fel vonattal, tehát tizenkét órával azelőtt, hogy hazament volna.

Bruno Gungen kuncogott, és arcán vidám kifejezéssel oldalra billentette a fejét.

– Ah! – vihogott. – Haladunk! Haladunk! Vagy talán nem?

– Talán. Emlékszik rá, hogy vasárnap éjjel a házban volt-e Rose Rubury, mondjuk tizenegy és tizenkettő között?

– Emlékszem. Otthon volt. Ezt biztosan tudom. Az én drága feleségem nem érezte jól magát aznap este. A drágám korán reggel elment hazulról azon a vasárnapon, mondván, leautózik vidékre néhány barátjával; hogy milyen barátokkal, azt én nem tudom. Viszont aznap este nyolc órakor jött haza, és szörnyű fejfájásról panaszkodott. Engem eléggé megrémisztett az állapota, ezért gyakran odamentem hozzá, megnézni, hogy van, és emiatt tudom, hogy a cselédje is a házban volt egész éjjel, legalább egyig.

– Megmutatta önnek a rendőrség a zsebkendőt, amit Main tárcája mellett találtak?

– Igen. – Fészkelődni kezdett a széke peremén, és olyan volt az arca, mint egy gyereké, aki a karácsonyfát nézi.

– Biztos benne, hogy a feleségéé?

A vihogása megakadályozta abban, hogy beszéljen, ezért igenlő válaszát azzal jelezte, hogy a fejével le-föl bólogatott, mire a kecskeszakálla úgy nézett ki, mint egy fekete kisseprű, amely a nyakkendőjét tisztítja.

– Lehet, hogy otthagyta egy alkalommal, amikor Mrs. Maint látogatta meg – vetettem fel.

– Ez nem lehetséges – javított ki buzgón. – Az én drágám és Mrs. Main nem ismerik egymást.

– De Main és a felesége ismerték egymást?

Kuncogott, és ismét leporolta a nyakkendőjét a szakállával.

– Mennyire jól ismerték egymást?

Kitömött vállait egészen a füléig húzta fel.

– En ezt nem tudom – mondta vidáman. – Ezért fogadtam fel detektívet.

– Igazán? – vontam össze a szemöldököm. – Ön azért fogadott fel, hogy megtaláljam, ki ölte meg és rabolta ki Mr. Maint, semmi másért. Ha azt gondolja, azért alkalmaz, hogy az ön családi titkait ássam elő, akkor ez olyan nagy tévedés, mint a szesztilalom.

– De miért? De miért? – Izgatott volt. – Talán nincs jogom hozzá, hogy tudjam? Nem lesz baj belőle, nem lesz botrány, nem lesz válóper, efelől biztosíthatom. Jeffrey is halott, erre szokták azt mondani, hogy már csak történelem. Amíg élt, addig nem tudtam semmiről, vak voltam. Miután meghalt, észrevettem bizonyos dolgokat. A saját érdekemben, és ez minden, könyörgök, higgye el, szeretnék biztosra tudni néhány dolgot.

– Belőlem ezt nem fogja kiszedni – mondtam nyersen. – Nem tudok semmit azonkívül, amit ön mondott nekem, és nem bérelhet fel arra, hogy mélyebbre ássak ebben. Különben is, ha akkor sem akar semmit sem tenni, ha már tudja, hát miért nem száll le a dologról, és hagyja annyiban?

– Nem, nem, barátom. – Visszatért a vidámsága. – Nem vagyok még öreg, de már betöltöttem az ötvenkettőt. A drága feleségem tizennyolc, és igazán szeretetre méltó személyiség. – Kuncogott. – Ez az eset megtörtént. Esetleg megtörténhet újra. És talán nem a férj kötelessége, hogy így mondjam, rövid pórázon tartania a feleségét? Megzaboláznia? Visszafognia? Vagy ha soha nem ismétlődik meg ez az eset, talán nem lenne jó, ha ekkor is kezelhetőbb lenne az ember drága felesége, tekintettel a férje birtokában lévő információkra?

– Ez az ön dolga – álltam fel nevetve. – Én azonban ebben nem akarok részt venni.

– Jaj, kérem, ne veszekedjünk! – Felugrott, és megfogta az egyik kezemet. – Ha nem, hát nem. Megmarad viszont az eset bűnügyi megközelítése; az, ami miatt eddig nekem dolgozott. Ezt ugye nem fogja annyiban hagyni? Amivel megbíztam, azt azért elvégzi, ugye?

– Tegyük fel, csak tegyük fel, hogy kiderül, a feleségének köze van Main halálához. Ekkor mi történne?

– Ez – vont vállat, miközben felemelte a kezét, és a tenyereit felfelé fordította – a bíróságra tartozna.

– Eddig rendben van. Nem szállok ki, ha ön megérti, hogy semmilyen információra sem formálhat jogot, amely nem a bűnügyi szemszöget érinti.

– Nagyszerű! És ha úgy adódik, hogy nem választhatja el tőle az én drágámat…

Bólintottam. Újra megragadta a kezem, és megrázta. Elhúztam a kezem az övéből, és visszatértem az irodába.

VI.

Egy üzenet az asztalomon arra kért, hívjam fel Hacken nyomozó őrmestert. Megtettem.

– Bunky Dahl nem volt benne a Main-melóban – mondta a markáns arcélű nyomozó őrmester. – Egy Köhögő Ben Weel nevű fickóval mulatozott egy Vallejóhoz közeli vendéglőben azon az estén. Nagyjából tíz órától ott voltak, amíg ki nem dobták őket, úgy hajnali kettőkor, mert balhézni kezdtek. És úgy tűnik, valóban ez történt. A tag, aki ezt elmondta, megbízható, és két másik fickó is megerősítette a dolgot.

Megköszöntem Hackennek, felhívtam a Gungen-rezidenciát, és Mrs. Gungent kértem. Megkérdeztem, hogy tudna-e fogadni, ha odamennék.

– Ó, igen – felelte. Úgy tűnt, ez a kedvenc kifejezése, bár ahogy mondta, az semmit sem fejezett ki.

Zsebre tettem Dahl és Weel fényképét, fogtam egy taxit, és a Westwood Park felé irányítottam. Az utazás alatt, néhány Fatima elfüstölésével serkentettem az agyam, és egész sor hazugságot kitaláltam, amelyekből mesélek majd az ügyfelem feleségének – éppen annyit, amennyivel reményeim szerint ki tudom húzni belőle a szükséges információkat.

A háztól olyan százötven méterre az út mentén megláttam Dick Foley kocsiját.

Egy sovány, sápadt arcú cselédlány nyitotta ki Gungenék ajtaját, és bevezetett egy nappaliba az emeleten, ahol Mrs. Gungen letette *Fiesta, a nap is felkel* egy példányát, és cigarettájával egy közeli szék felé intett. Ezen a délutánon tényleg egy drága játék babának nézett ki narancssárga perzsa ruhájában, ahogy egyik lábát maga alá húzva ült a

brokátozott székben.

Miközben meggyújtottam a cigarettámat, őt figyeltem, magamban visszaidézve első találkozásomat vele és a férjével, és a másodikat a férjével, s úgy döntöttem, nem adom elő a mesét, amelyet az idevezető úton kitaláltam.

– Van egy cselédje, Rose Rubury – kezdtem. – Nem akarom, hogy hallja a beszélgetésünket.

– Rendben van – mondta a meglepetés legkisebb jele nélkül, majd hozzátette: – Megbocsát nekem egy percre? és felkelt a székéből, aztán kiment a szobából.

Hamarosan visszatért, és ezúttal mindkét lábát maga alá húzta, ahogy leült.

– Legalább fél órán át távol lesz.

– Az elég is lesz. Ez a Rose egy Well nevű volt fegyenccel barátkozik.

A babaarc homloka összeráncolódott, és a telt, festett ajkak egymáshoz préselődtek. Vártam, hátha mond valamit. Nem mondott. Elővettem Weel és Dahl fényképét, és odanyújtottam őket neki.

– A sovány arcú a maga Rose-ának a barátja. A másik az ő cimborája, szintén egy bűnöző.

Egyik apró kezével, amely legalább olyan biztos volt, mint az enyém, megfogta a fényképeket, és alaposan megnézte őket. Szája összehúzódott és feszesebbé vált, barna szeme elsötétült. Aztán lassan kitisztult a tekintete, majd azt mormolta: „Ó, igen”, és visszaadta a fényképeket.

– Amikor ezt elmeséltem a maga férjének – mondtam lassan –, azt válaszolta: „Ő a feleségem cselédje”, és nevetett.

Emma Gungen nem válaszolt.

– Nos? – kérdeztem. – Mit érthetett ez alatt?

– Honnan tudhatnám? – sóhajtott fel.

– És azt tudja, hogy a maga zsebkendőjét találták meg Main üres tárcája mellett? – Ezt csak úgy mellékesen említettem, s közben úgy tettem, mintha minden figyelmemet arra összpontosítanám, hogy a hamut egy jáspis hamutálba szórjam, amely egy fedetlen koporsót formázott.

– Ó, igen – mondta unottan. – Már mondták.

– Mit gondol, hogy került oda?

– Elképzelésem sincs.

– Nekem van – mondtam –, de szívesebben tudnám biztosan. Mrs. Gungen, rengeteg időt megspórolna azzal, ha őszinte lenne hozzám.

– Miért ne? – kérdezte közömbös hangon. – A férjem bízik magában, és megengedte, hogy kikérdezzen engem. Ha ez megalázó lenne számomra… nos, végtére mégiscsak a felesége vagyok. És maga aligha találhat ki olyan újabb megaláztatásokat, amelyek rosszabbak lennének azoknál, amilyeneket eddig el kellett viselnem.

Színpadias beszédére válaszként csak felmordultam, aztán folytattam:

– Mrs. Gungen, engem csak az érdekel, ki rabolta ki és ölte meg Maint. Bármilyen információ, amely ehhez közelebb visz, értékes számomra, de csak addig, amíg közelebb visz hozzá. Érti, mire gondolok?

– Természetesen – mondta. – Értem, hogy maga a férjem alkalmazásában áll.

Ez sehova sem vezetett. Újra próbálkoztam:

– Mit gondol, milyen benyomást tett rám azon az estén, amikor először jártam itt?

– Elképzelni sem tudom.

– Kérem, próbálja meg.

– Kétségkívül az volt a benyomása – mosolyodott el

erőtlenül –, hogy a férjem azt gondolja, Jeffrey szeretője voltam.

– Nos?

– Maga azt kérdezi – arcán feltűntek a szája melletti gödröcskék – úgy tűnt –, meglepődött –, hogy tényleg a szeretője voltam-e?

– Nem… bár természetesen szeretném tudni.

– Persze, hogy szeretné – mondta jókedvűen.

– Mi volt a benyomása azon az estén? – kérdeztem.

– Nekem? – Összeráncolta a homlokát. – Nos, az, hogy a férjem azért fogadta fel magát, hogy bebizonyítsa, Jeffrey szeretője voltam. – Úgy ismételgette a szerető szót, mintha élvezné, hogy kiejtheti.

– Tévedett.

– Ismerve a férjem, ezt nehezen hiszem el.

– Ismerve magamat, biztos vagyok benne – erősködtem. – Ebben a kérdésben nincs bizonytalanság a férje és énközöttem, Mrs. Gungen. Tisztáztuk, hogy a feladatom megtalálni azokat, akik kirabolták és megölték Maint, és semmi több.

– Valóban? – Udvarias befejezése volt ez egy vitának, amely már kezdte fárasztani.

– Maga megköti a kezemet – jelentettem ki, miközben felálltam, és úgy tettem, mintha őt tanulmányoznám. – Most már nem tehetek mást, mint hogy elkapom ezt a Rose Ruburyt meg a két barátját, és meglátom, hogy mit tudok kiszedni belőlük. Ugye, azt mondta, hogy a lány félórán belül visszajön?

Rezzenéstelen tekintettel nézett rám kerek, barna szemeivel.

– Néhány percen belül itt kell lennie. Ki fogja kérdezni?

– Igen, de nem itt – világosítottam fel. – Elviszem az

Igazságügyi Palotába, és elfogatom a két férfit is. Használhatom a telefont?

– Hogyne. A másik szobában van. – Keresztülment a helyiségen, hogy kinyissa nekem az ajtót.

A Davenport 20-as számot tárcsáztam, és kértem, hogy kapcsolják a nyomozók irodáját.

Mrs. Gungen, aki a nappaliban állt, megszólalt, de olyan halkan, hogy alig hallottam:

– Várjon.

A kagylóval a kezemben hátranéztem rá az ajtón keresztül. Piros száját hüvelyk- és mutatóujja közé szorítva állt, rosszalló tekintettel. Nem tettem le a telefont, amíg el nem vette a szájától a kezét, és ki nem nyújtotta felém. Ezután visszamentem a nappaliba.

Nyert ügyem volt. Nem szóltam semmit. Rajta volt a sor, hogy előrukkoljon az igazsággal. Egy percig, vagy tovább is, az arcomat nézte, aztán belekezdett:

– Nem fogok úgy tenni, mintha bíznék magában. – Habozva beszélt, félig önmagának. – A férjemnek dolgozik, és őt még a pénznél is jobban érdekli, hogy mit tettem. Két rossz közül választhatok: az egyik választás biztosan rossz, a másik nagyon valószínű, hogy az.

Elhallgatott, és összedörzsölte a tenyerét. Kerek szemei bizonytalanná váltak. Kellett neki egy kis segítség, hogy most ne visszakozzon.

– Csak ketten vagyunk itt – bátorítottam. – Később mindent letagadhat. Az én szavam a magáéval szemben. Ha nem mondja el… most már tudom, hogy másokból kiszedhetem. Az, hogy visszahívott a telefontól, egyértelművé tette. Azt hiszi, hogy elmondok mindent a férjének. Nos, ha másokból kell kiszednem, valószínűleg bármelyik lapból értesülhet róla. Magának az az egyetlen

esélye, hogy megbízik bennem. És ez nem is olyan rossz esély, mint gondolja. Akárhogy is, a döntés a magáé.

Fél percig csend volt.

– Tegyük fel – suttogta –, hogy fizetnék magának…

– Miért? Ha el akarom mondani a férjének, elfogadom a pénzét, és még mindig elmondhatom neki, nem igaz?

Piros szája mosolyra húzódott, előtűntek a gödröcskéi, és felfénylett a szeme.

– Ez megnyugtató – mondta. – Elmondom. Jeffrey korán feljött Los Angelesből, így együtt tudtuk tölteni a napot egy kis lakásban, amit együtt béreltünk. Délután két ember jött be, kulccsal. A kezükben revolver volt. Elvették a pénzt Jeffrey-től. Emiatt jöttek. Úgy tűnt, mindent tudnak róla, és rólunk is. A nevünkön szólítottak minket, és azzal fenyegettek, hogy mindent elmondanak rólunk, ha szólunk a rendőrségnek.

– Semmit sem tudtunk tenni, miután elmentek. Lehetetlen helyzetbe hoztak minket. Nem tudtuk, mit tehetnénk, hiszen esélyünk sem volt a sajátunkéval helyettesíteni a pénzt. Még csak azt sem lehetett mondani, hogy Jeffrey elvesztette a pénzt, vagy hogy kirabolták, amikor egyedül volt. Titkos korai visszatérése San Franciscóba biztosan ráterelte volna a gyanút. Jeffrey elvesztette a fejét. Azt akarta, hogy szökjek el vele. Aztán azt akarta, hogy menjek oda a férjemhez, és mondjam el neki az igazat. Természetesen egyik lehetőségbe sem mentem bele, mivel mindkettő egyformán őrültség volt.

– Kicsivel hét után elhagytuk a lakást, és elváltunk egymástól. Az igazat megvallva, ekkorra már eléggé elmérgesedett a viszony közöttünk. Most, hogy bajban voltunk… már nem volt… annyira… Nem, ezt nem szabadna mondanom.

Elhallgatott, és ahogy ott ült, nyugodt játékbaba-arca olyan volt, miközben engem nézett, mintha minden gondjától megszabadult volna pusztán azáltal, hogy elmondta ezeket nekem.

– Az a két férfi támadta meg magukat, akiknek a képét mutattam magának?

– Igen.

– A cselédje tudott magáról és Mainről? Tudott a lakásról? Tudott a Los Angeles-i útról és a tervről, hogy Main korábban hazaérkezik a pénzzel?

– Nem tudom biztosan. Viszont a legtöbbről tudomást szerezhetett egy kis kutakodással, hallgatózással, és ha megtalálta a… Kaptam egy üzenetet Jeffrey-től, amelyben megírta a Los Angeles-i útját, és hogy vasárnap reggel találkozzunk. Lehet, hogy látta ezt az üzenetet. Elég figyelmetlen vagyok.

– Most elmegyek – mondtam. – Ne csináljon semmit, amíg nem hall felőlem. És ne ijesszen rá a cselédre.

– Ne felejtse el, hogy nem mondtam magának semmit – emlékeztetett, miközben elkísért a nappali ajtajáig.

VII.

Gungenék házától egyenesen a Mars Hotelba mentem. Mickey Linehan épp újságot olvasott az előcsarnok egyik sarkában.

– Itt vannak?

– Aha.

– Akkor menjünk fel hozzájuk.

Mickey bekopogott a 410-es számú ajtón. Fémes hang szólt ki:

– Ki az?

– Csomagot hoztam – mondta Mickey olyan hangon, amelyet egy boy hangjának szánt.

Karcsú, kiugró állú férfi nyitott ajtót. Nem hívott be a szobába, de nem is tartott vissza minket, amikor besétáltunk.

– Te vagy Weel? – szólítottam meg, miközben Mickey becsukta mögöttünk az ajtót, aztán meg sem várva, hogy azt mondja, igen, odafordultam a széles képű férfihoz, aki az ágyon ült. – Te meg Dahl?

Weel fémes hangján unottan odaszólt Dahlnak:

– Kopók.

Az ágyon ülő férfi ránk nézett, és elvigyorodott.

Gyorsan kellett elintéznem a dolgot.

– A dohányt akarom, amit Maintől vettetek el – közöltem.

Mindketten gúnyosan mosolyogtak, mintha gyakorolták volna.

Elővettem a pisztolyom.

Weel érdes hangon felnevetett.

– Fogd a kalapod, Bunky – mondta röhögve. – Le fognak tartóztatni.

– Tévedsz, barátocskám – magyaráztam. – Nem

tartóztatunk le. Kirabolunk. Fel a kezekkel!

Dahl keze gyorsan felemelkedett. Weel habozott, amíg Mickey a bordái közé nem nyomta .38-as specialjének csövét.

– Motozd meg őket – utasítottam Mickey-t.

Átkutatta Weel ruháit, és elvette a fegyverét, néhány papírt, egy kis pénzt és egy vastag pénztartó övet. Ugyanezt megismételte Dahllal is.

– Számold meg – mondtam neki.

Mickey kiürítette az öveket, megnyálazta az ujjait, és munkába fogott.

– Tizenkilencezer-egyszázhuszonhat dollár és hatvankét cent – jelentette, miután végzett a számolással.

Egyik kezemben továbbra is a pisztolyt tartottam, és megkerestem a papírt, amelyre felírtam a százdollárosok sorszámait, melyeket Main Ogilvie-től kapott. Odanyújtottam Mickey-nek.

– Ellenőrizd, hogy a százasok sorszámai megegyeznek-e a papíron lévőkkel.

Elvette a papírt, megnézte, és azt mondta:

– Egyeznek.

– Jól van. Rakd el a pénzt és a fegyvereket, aztán nézz körül, van-e még belőle valahol a szobában.

Köhögő Bennek mostanra megjött a szava.

– Ne csináld már! – tiltakozott. – Ezt nem teheted, haver! Mit képzelsz, hol vagy? Ezt nem úszhatod meg!

– Talán mégis – feleltem. – Fogadok, hogy rendőrért kiáltasz majd! Hát hogyne! Bármiféle panaszos kiáltás csakis a saját ostobaságod felett érzett bosszúság miatt törhet ki belőled, amiért azt gondoltad, hogy más miatt már nem is kell aggódnod, miután a nőt annyira megfélemlítetted, hogy ne hívja a zsarukat. Én ugyanazt

játszom el veled, amit te játszottál el a nővel és Mainnel; csak az a különbség, hogy az enyém jobban ki van találva, mivel te nem keménykedhetsz a továbbiakban anélkül, hogy bajba ne sodornád magad. Most pedig pofa be!

– Nincs több lóvé – mondta Mickey. – Semmi, csak négy postabélyeg.

– Hozd azokat is; az is nyolc cent. És most indulás.

– Hé, hagyjatok nekünk néhány dolcsit – könyörgött Weel.

– Nem megmondtam, hogy pofa be? – mordultam rá, miközben az ajtó felé hátráltam, amelyet Mickey éppen kinyitott.

A folyosó üres volt. Mickey kilépett, pisztolyát még mindig Weelre és Dahlra fogta, miközben én kihátráltam a szobából, és kívülről a zárba illesztettem a kulcsot. Aztán becsaptam az ajtót, elfordítottam a kulcsot, zsebre raktam, és lementünk a földszintre, majd ki az épületből.

Mickey kocsija a sarkon állt. Beültünk, és a zsákmányt – a fegyvereket leszámítva – átpakoltuk az ő zsebéből az enyémbe. Aztán ő kiszállt, és visszament az ügynökségre, én pedig az autót a felé az épület felé irányítottam, amelyikben Jeffrey Maint megölték.

VIII.

Mrs. Main magas lány volt, kevesebb mint huszonöt éves, barna haja hullámos, szemöldöke dús, szeme szürkéskék és meleg, arca kissé elnagyoltnak hatott. Terjedelmes testét nyaktól a lábfejéig fekete ruha borította.

Elolvasta a névjegyemet, bólintott egyet, miután elmagyaráztam, hogy Gungen fogadott fel azért, hogy nyomozzak a férje halálának ügyében, majd bevezetett egy szürke és fehér színű nappaliba.

– Ez az a szoba? – kérdeztem.

– Igen. – Kellemes, enyhén rekedt hangja volt.

Odamentem az ablakhoz, és lenéztem a fűszeres háztetőjére, meg a mellékutcának arra a felére, amely látható volt. Továbbra is próbáltam sietősen intézni a dolgokat.

– Mrs. Main – mondtam, ahogy felé fordultam, és közben lehalkítottam a hangomat, hogy szavaim ne érjék olyan váratlanul –, miután a férje meghalt, maga kidobta a pisztolyt az ablakon. Aztán hozzácsippentette a zsebkendőt a pénztárca sarkához, és azt is kidobta. Mivel a tárca könnyebb a fegyvernél, nem repült el egészen a sikátorig, hanem a tetőre esett. Miért tette a zsebkendőt…?

Egy hang nélkül elájult.

Elkaptam, mielőtt a földre esett volna, odavittem egy kanapéhoz, kerestem kölnit és repülősót, és megszagoltattam vele őket.

– Tudja, kinek a zsebkendője volt az? – kérdeztem, amikor felébredt, és felült.

Megrázta a fejét.

– Akkor miért vesződött ezzel?

– A zsebében volt. Nem tudtam, mi mást tehetnék vele.

Azt gondoltam, a rendőrség faggatózni fog róla. Nem akartam, hogy bármi arra késztesse őket, hogy kérdezősködni kezdjenek.

– Miért találta ki ezt a történetet a rablással?

Nem válaszolt.

– A biztosítás?

Hirtelen felkapta a fejét, és dacosan felkiáltott:

– Igen! Elszórta minden pénzét, és az enyémet is. Aztán… Aztán képes ilyet tenni. Egy…

Félbeszakítottam a panaszkodását:

– Remélem, hagyott valami üzenetet. Valamit, ami bizonyítékul szolgálhat.

Olyasmire gondoltam, ami azt bizonyítja, nem ő ölte meg.

– Igen. – Turkálni kezdett fekete ruhája mellrészénél.

– Jól van – mondtam, és felálltam. – Reggel az legyen az első dolga, hogy elviszi ezt az üzenetet az ügyvédjéhez, és elmondja neki az egész történetet.

Mormogtam még néhány együtt érző szót, és sietve távoztam.

IX.

Már esteledett, amikor aznap másodszor becsöngettem Gungenékhez. A sápadt arcú cselédlány, aki kinyitotta az ajtót, azt közölte, Mr. Gungen otthon van. Felvezetett az emeletre.

Rose Rubury lefelé jött a lépcsőn. Megállt a lépcsőfordulóban, hogy el tudjunk haladni. Én megálltam előtte, miközben a sápadt cselédlány továbbment a könyvtár felé.

– Magának annyi, Rose – mondtam a lánynak a lépcsőfordulóban. – Adok tíz percet, hogy eltűnjön. Senkinek egy szót se. Ha ez nem tetszik… majd meglátjuk, hogy tetszik egy zárka belülről.

– De… ez hallatlan!

– Vége a játéknak. – Benyúltam a zsebembe, és megmutattam neki egy kötegnyit a pénzből, amelyet a Mars Hotelben szereztem. – Éppen Köhögő Bentől és Bunkytól jövök.

Ez már hatott. Megfordult, és felrohant az emeletre.

Bruno Gungen kijött a könyvtár ajtajáig, hogy megnézze, hol vagyok. Kíváncsian nézett a lányról – aki éppen felfelé futott a lépcsőn a harmadik emeletre – rám. Szája egy kérdést akart formálni, de egy bejelentéssel elébe vágtam:

– Kész van.

– Brávó! – kiáltott, miközben bementünk a könyvtárba. – Hallod ezt, drágám? Kész van!

A drágája ugyanannál az asztalnál ült, ahol előző este, babaarcán kifejezéstelen mosollyal, és azt mormogta: „Ó, igen.”, anélkül, hogy a szavai bármit is kifejeztek volna.

Az asztalhoz mentem, és kiürítettem a zsebeimből a pénzt.

– Tizenkilencezer-egyszázhúsz dollár és hetven cent, beleszámítva a bélyegeket is – jelentettem be. – A többi nyolcszázhetvenhárom dollár és harminc cent eltűnt.

– Ah! – Bruno Gungen reszkető rózsaszín kezével simogatta ásófej alakú fekete szakállát, és rám meresztette éles, fénylő szemeit. – És hol találta meg? Az isten szerelmére, üljön le, és mesélje el nekünk! Már alig várjuk, hogy hallhassuk, nem igaz, szerelmem?

Szerelme egy ásítás kíséretében válaszolt:

– Ó, igen.

– Nincs sok mesélnivaló – mondtam. – Ahhoz, hogy visszaszerezzem a pénzt, egyezséget kellett kötnöm, és hallgatást fogadtam. Maint vasárnap délután rabolták ki. Úgy alakult azonban, hogy ha el is kapnánk a tetteseket, nem tudnánk rájuk bizonyítani a dolgot. Az egyetlen személy, aki képes lenne rá, nem fogja megtenni.

– De ki ölte meg Jeffrey-t? – A kis ember mindkét rózsaszín kezével megragadta a ruhámat. – Ki ölte meg azon az éjszakán?

– Öngyilkosság volt. Kétségbeesésében követte el, mert nem tudta volna megmagyarázni kirablásának körülményeit.

– Ez lehetetlen! – Ügyfelemnek nem tetszett az öngyilkosság.

– Mrs. Maint a lövés ébresztette fel. Az öngyilkosság érvénytelenítette volna a biztosítást, így egy fillér nélkül maradt volna. Kihajította a fegyvert és a pénztárcát az ablakon, elrejtette a hátrahagyott üzenetet, és kitalálta a rablásos történetet.

– De a zsebkendő! – Gungen visított. Teljesen felizgatta magát.

– Az semmit sem jelent – állítottam komolyan –, kivéve,

hogy Main, akiről ön mondta, hogy finoman szólva is hűtlen volt, valószínűleg a felesége cselédjével kavart, aki, a legtöbb cselédhez hasonlóan, hozzáfért a felesége holmijához.

Gungen felfújta kipirosított arcát, és dobogott a lábaival; szinte táncolt. Felháborodása legalább olyan mulatságos volt, mint az az állítás, amely azt kiváltotta.

– Majd meglátjuk! – Sarkon fordult, és kiszaladt a szobából, miközben újra és újra elismételte:

– Majd meglátjuk!

Enid Gungen kinyújtotta felém a kezét. Mosolygó babaarcán mindenütt gödröcskék képződtek.

– Nagyon köszönöm – suttogta.

– Nem tudom, mit köszön – morogtam, és nem fogadtam el a felém nyújtott kezét. – Összekuszáltam az egészet, így olyasmi, hogy bizonyíték, képbe sem kerül. Viszont a férje most már mindenképpen tudja. Gyakorlatilag elmondtam neki, nem?

– Ó, igen! – Apró feje egy hanyag mozdulatával maga mögé söpörte a témát. – Tudok vigyázni magamra, amíg nincs a kezében döntő bizonyíték.

Hittem neki.

Bruno Gungen feldúltan jött vissza a könyvtárba, a szája habzott, festett kecskeszakáiiát tépkedte, és dühöngött, mert nem találta Rose Ruburyt a házban.

Másnap reggel Dick Foley elmondta, hogy a cselédlány csatlakozott Weelhez és Dahlhoz, és velük együtt Portlandbe távozott.

GYILKOSSÁG FAREWELLBEN

I.

Egyedül én szálltam le a vonatról Farewellnél.

Egy férfi indult felém az esőben a váróterem felől. Alacsony fickó volt, lapos, sötét arccal. Szürke vízálló sapkát viselt és szürke, katonai stílusú kabátot.

Nem nézett rám. A kezemben tartott poggyászra és útitáskára függesztette a tekintetét. Apró, bizonytalan lépésekkel sietett felém.

Szó nélkül kivette a kezemből a csomagjaimat. Megkérdeztem:

– Kavalovtól?

Azonban már hátat is fordított nekem, és elindult a csomagjaimmal egy rozsdabarna Stutz felé, amely a kaviccsal beszórt peron mellett húzódó úton állt. A kérdésemre válaszképp bólintott kettőt, anélkül, hogy hátranézett volna, vagy lassított volna csámpás lépésein.

Követtem a kocsiba.

Három perc autókázás után már ki is értünk a városból. Rátértünk egy útra, amely nyugat felé tartott, a hegyekbe. Úgy csillogott az esőben, akár egy fóka háta.

A lapos arcú ember úgy vezetett, mintha késésben volna. Olyan iramban hajtottunk végig az úton, hogy hamarosan az utolsót is elhagytuk a hegyoldalon elszórt kunyhók közül.

Nemsokára magunk mögött hagytuk a fekete aszfaltutat, és rátértünk egy dél felé vezető útra, amely a hegy erdővel borított csúcsa felé kanyargott. Ezen az úton időről időre mintegy harminc méter hosszú szakaszok következtek, ahol magas fák sűrű lombjai kapcsolódtak egymásba, alagutat képezve az út fölött.

Az eső nagy cseppekben gyűlt össze az ágakon, hogy

azután tompán puffanva hullhasson rá a Stutz tetejére. A kora esti félhomály szinte éjszakai sötétségnek adta át a helyét ezeken az alagútszerű szakaszokon.

A lapos arcú ember felkapcsolta a lámpát, és még több gázt adott.

Mereven megfeszülve fogta a kormányt. Én mögötte ültem. Katonai gallérja fölött apró cseppek csillogtak a tarkóján, rövidre nyírt hajának szálai között. Esőcseppek is lehettek, de akár izzadságcseppek is.

Az egyik alagút közepénél jártunk.

A lapos képű ember balra rántotta a fejét, és felkiáltott:

– Aááááh!

Hosszú, éles, rettegéssel teli sikoly volt.

Felkaptam a fejem, és előrehajoltam, hogy megnézzem, mi történt.

Az autó kanyarodott egyet, és hirtelen meglódult, én pedig visszazuhantam az ülésbe.

Az oldalsó ablakon keresztül fél szemmel megláttam, hogy valami sötét dolog fekszik az úton.

Megpördültem, hogy kinézzek a kevésbé vizes hátsó ablakon.

Egy fekete férfit láttam, aki a hátán feküdt az út bal oldalán. A teste ívbe feszült, mintha a sarkán és a tarkóján tartaná meg a súlyát. Bal mellkasából egy kés állt ki, legalább tizenöt centiméter hosszú markolattal.

Többet nem tudtam kivenni, mert hamarosan elkanyarodtunk, és kiértünk az alagútból.

– Álljon meg – szóltam előre a lapos arcú férfinak.

Úgy tett, mintha nem hallana. A rozsdavörös autó továbbszáguldott velünk. Megérintettem a sofőr vállát.

Összerezzent a kezem alatt, és megint felkiáltott, mintha a halott fekete ember ért volna hozzá.

Elnyúltam mellette, és leállítottam a motort.

Eleresztette a kormányt, és belém csimpaszkodott. A torkából hangok törtek fel, de nem tudtam értelmes szavakat kivenni közülük.

Egyik kezemmel megfogtam a kormányt. Alkaromat az álla alá nyomtam. Rádőltem az ülése hátuljára, a felsőtestem súlya így a fejére nehezedett, és lenyomta a kormánykerékre.

Ennek a mozdulatsornak és istennek köszönhetően a Stutz nem tért le az útról, miközben megállt.

Leszálltam a lapos arcú ember fejéről, és megkérdeztem:

– Mi a fene baja van magának?

Tágra nyílt szemmel nézett rám, megrázkódott, és nem válaszolt.

– Forduljon meg – mondtam. – Visszamegyünk.

Kétségbeesetten megrázta a fejét, és megint kiadott néhány hangot, amik akár szavak is lehettek, de nem sikerült megértenem őket.

– Tudja, ki volt az? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– Dehogynem tudja – morogtam.

Megrázta a fejét.

Mostanra már gyanítani kezdtem, hogy akármit is mondok a fickónak, csak a fejét fogja rázni.

Azt mondtam:

– Akkor menjen arrébb a kormánytól. Majd én visszavezetek.

Kinyitotta az ajtót, és kimászott az autóból.

– Jöjjön vissza – szóltam felé.

Elhátrált, és a fejét rázta.

Magamban megátkoztam, beültem a kormány mögé, odaszóltam neki:

– Jól van, akkor várjon meg itt –, és becsaptam az ajtót.

Lassan hátrált, és ijedt, fehér szemeivel figyelt, miközben tolatni kezdtem, és megfordultam az autóval.

Messzebbre kellett visszamennem, mint amire számítottam, nagyjából egy mérföldet.

Nem találtam meg a fekete embert.

Az alagút üres volt.

Ha tudtam volna, hol feküdt pontosan, talán rájöhettem volna, hogyan vitték el onnan. De nem volt annyi időm, hogy megfigyeljek valamit, ami most eligazíthatott volna, és legalább négy-öt hely úgy nézett ki, mintha az lett volna az a bizonyos pont.

Az autó lámpáinak segítségével oda-vissza végighajtottam az alagút bal oldalán.

Nem találtam vért. Ahogy lábnyomokat sem. Semmi egyebet, ami arra utalt volna, hogy egy férfi feküdt az úton. Semmit sem találtam.

Ahhoz már túl sötét volt, hogy az erdőben folytassam a keresést.

Visszahajtottam oda, ahol a lapos arcú férfit hagytam.

Eltűnt.

Úgy tűnik, Mr. Kavalovnak igaza lehet abban, hogy nyomozóra van szüksége – gondoltam.

II.

Fél mérföldre attól a helytől, ahol a lapos arcú ember otthagyott, az autóval megálltam egy rácsos acélkapu előtt, amely elzárta az utat. A kapu belülről le volt lakatolva. Kétoldalt mindkét irányban magas sövény húzódott, befelé az erdőbe. Balra a sövény fölött egy barna tetejű házikóra nyílt némi rálátás.

Megnyomtam a Stutz dudáját.

A hangra egy tizenöt-tizenhat éves, esetlen fiú tűnt fel a kapu másik oldalán. Fehérített kordnadrágot és sűrűn csíkozott pulóvert viselt. Nem jött ki az út közepéig, hanem megállt a szélénél, egyik karját kinyújtva, mintha tartana vele valamit, amit nem láthattam a sövénytől.

– Ez Kavalov háza? – kérdeztem.

– Igen, uram – válaszolta félszegen.

Vártam, hogy kinyissa a kaput. Nem nyitotta ki. Csak állt ott, és bizonytalanul pislogott rám és az autóra.

– Kérem, miszter – mondtam. – Bemehetnék?

– Mi… ki maga?

– Én vagyok a fickó, akiért Kavalov elküldetett. Ha nem akarnak beengedni, szóljon. Talán még elérhetem a hat ötvenes vonatot San Franciscóba.

A fiú beleharapott az ajkába, és azt mondta:

– Várjon itt, megkeresem a kulcsot. – Aztán eltűnt a szemem elől a sövény mögött.

Elég hosszan elvolt, valószínűleg beszélt valakivel.

Amikor visszajött, kinyitotta a lakatot, kitárta a kaput, és azt mondta:

– Rendben van, uram. Várják magát.

Ahogy behajtottam a kapun, a hegytetőn fényeket láttam, tőlem balra, nagyjából egy mérföldnyire.

– Az ott a ház?

– Igen, uram. Várják magát.

Nem messze attól a helytől, ahol a fiú állt, amikor velem beszélt, mielőtt beengedett volna, egy duplacsövű vadászpuska állt a sövénynek támasztva.

Megköszöntem a fiúnak a segítséget, és továbbhajtottam. Mezőgazdasági földeken keresztül kanyargott az út, enyhén emelkedve. Az út mindkét oldalára magas, karcsú fákat ültettek, egymástól egyenlő távolságra.

Végül elértem egy épülethez, amely úgy nézett ki a szürkületben, mint egy erőd és egy gyár keresztezése. Betonból épült. Ha az ember vesz egy rakás zömök kúpot mindenféle méretben, lekerekíti a hegyes végüket jói összekeveri őket úgy, hogy a legnagyobb legyen valahol középen, a többi pedig a méretétől szinte teljesen függetlenül helyezkedjen el körülötte, majd ezt az egészet egy hegytető lankáihoz alakítja, máris megkapja a Kavalov-ház makettjét. Az ablakokon acél ablakszárnyak voltak. Nem volt túl sok ablak, és egyik sem volt egy vonalban semelyik másikkal sem vízszintesen, sem függőlegesen. Néhány mögül fény szűrődött ki.

Ahogy kiszálltam az autóból, a ház keskeny ajtaja kitárult.

Egy alacsony, ötven év körüli, vörös arcú nő lépett ki, fakó szőke haját többszörösen körbecsavarva hordta a feje körül. Magas nyakú, bő ujjú, szürke gyapjúruhát viselt. Amikor mosolygott, a szája olyan szélesnek tűnt, mint a csípője.

Megszólalt:

– Maga az az úriember, aki a városból érkezett?

– Igen. Idefelé jövet valahol elhagytam a sofőrjüket.

– Az ég áldja meg magát – mondta barátságosan –, nincs

semmi probléma.

Ahogy kiemeltem az autóból a csomagjaimat, egy keskeny arcú, ritkás hajú, vékony férfi jött el a nő mellett, hogy elvegye őket. Bevitte őket a házba.

A nő félreállt, hogy beengedjen. Azt mondta:

– Feltételezem, szeretne egy kissé megmosakodni vacsora előtt, és biztosan hajlandók várni magára néhány percet, ha siet.

– Köszönöm, igen – feleltem. Megvártam, amíg ismét elém kerül, és követtem a kanyargós lépcsőkön az épületet alkotó kúpok egyikébe.

Egy második emeleti hálószobába vezetett, ahol a vékony ember éppen a poggyászaimat csomagolta ki.

– Martin hoz magának bármit, amire szüksége van – szólt a nő az ajtóból –, és ha elkészült, csak jöjjön le a földszintre.

Azt feleltem, úgy lesz, ő pedig elment. Mire levettem a kabátomat, a mellényemet, a galléromat és az ingemet, a vékony ember végzett is a kicsomagolással. Azt mondtam, nincs szükségem semmire, megmosakodtam a szomszédos fürdőhelyiségben, felvettem egy tiszta inget és gallért, aztán lementem.

A tágas előcsarnok üres volt. A tőlem balra elhelyezkedő nyitott ajtón keresztül hangok szűrődtek ki.

Az egyik egy siránkozó orrhang volt. Éppen panaszkodott:

– Ezt nem tűröm el. Ebbe nem nyugszom bele. Nem vagyok gyerek, és ezt nem fogom eltűrni.

A hang t betűi egy kissé túl erősek voltak, de annyira azért mégsem, hogy d-nek hangozzanak.

A másik hang élénkebb, de egy kissé éles bariton volt. Vidáman ezt mondta:

– Mi értelme van azt mondani, hogy nem fogjuk eltűrni,

ha egyszer eltűrjük?

A harmadik egy lágy női hang volt, fakó és bizonytalan. Azt mondta:

– De talán megölte őt.

A panaszos hang válaszolt:

– Nem érdekel. Én nem tűröm.

A bariton hang ismét vidáman megszólalt:

– Ó, tényleg nem?

Valaki lenyomott egy kilincset távolabb a hallban. Nem szerettem volna, hogy ott találjanak, amint a beszélgetést hallgatom. Elindultam a nyitott ajtó felé.

III.

Egy alacsony mennyezetű, ovális szoba ajtajában álltam, amelyben a bútorok és a falak szürke, fehér és ezüstszínűek voltak. Két férfi és egy nő ült odabenn.

Az idősebb férfi, aki körülbelül ötvenéves lehetett, felállt egy nagy, szürke székből, és ünnepélyesen meghajolt felém. Átlagos magasságú, pocakos ember volt, teljesen kopasz, sötét bőrű és fénytelen szemű. Szürke, pödört bajuszt viselt és ritkás, ősz szakáilkát.

– Mr. Kavalov? – kérdeztem.

– Igen, uram. – Az övé volt a siránkozó hang.

Megmondtam neki, ki vagyok. Megrázta a kezem, és bemutatott a többieknek.

A nő a lánya volt. A harmincas évei elején járhatott. Örökölte apja keskeny, telt ajkát, a szeme azonban sötét volt, orra rövid és egyenes, a bőre pedig csaknem színtelen. Arcvonásai közé némi ázsiai jelleg keveredett. Csinos volt, egykedvű és nem túl eszes.

A bariton hangú férfi a nő férje volt. Ringgónak hívták. Talán hat-hét évvel volt idősebb a feleségénél, nem volt sem magas, sem igazán testes, mégis jó felépítésűnek lehetett mondani. Bal karját rögzítőkötés tartotta. Jobb keze ujjpercein csúnya horzsolások látszottak. Sovány, csontos, gyors észjárásra valló arca volt, csillogó, sötét szeme, körülötte jó pár ránccal, és mosolygós szája.

Felém nyújtotta összehorzsolt kezét, vigyorogva megmozgatta a bekötöttet, és azt mondta:

– Sajnálom, hogy erről lemaradt, de a jövőbeni sérülések már magát illetik.

– Hogy történt? – kérdeztem.

Kavalov felemelte húsos kezét.

– Lesz idő mindent megbeszélni, miután ettünk – mondta. – Először is vacsorázzunk.

Egy apró étkezőbe mentünk, ahol a zöld és a barna színek uralkodtak, és leültünk egy szögletes kis asztal köré. Én Ringgóval szemben kaptam helyet. Közöttünk az asztal közepén egy ezüsttálon orchideák voltak, a tál mellett két oldalon ezüst gyertyatartók álltak. Mrs. Ringgo tőlem jobbra ült, Kavalov pedig a balomon. Amint Kavalov leült, egy automata pisztoly alakját láttam kirajzolódni a farzsebében.

Két szolgáló már várt ránk. Jó sok ételt szolgáltak fel, és mindegyik igazán jól nézett ki. Ettünk kaviárt, valamiféle erőlevest, lepényhalat, krumplit és uborkazselét, sült bárányt, kukoricát és zöldbabot, spárgát, vadkacsát és puliszkás süteményt, articsókás paradicsomsalátát és fagyasztott narancsot. Mindehhez fehér- és vörösbort ittunk, burgundit, kávét és *créme de menthe*-et.

Kavalov hatalmas étvággyal evett. Egyikünk sem fogta vissza magát.

Kavalov szólalt meg először, megszegve saját rendelkezését, miszerint egyáltalán ne beszéljünk a problémákról, amíg nem ettünk. Miután végzett a levessel, letette a kanalát, és azt mondta:

– Nem vagyok gyerek. Engem nem lehet megijeszteni.

Dacosan pislogott felém halvány, aggódó szemével, lebiggyesztve ajkát a bajusza és a szakállkája között.

Ringgo vidáman rámosolygott. Mrs. Ringgo arcán olyan nyugodt és nemtörődöm kifejezés ült, mintha senki nem mondott volna semmit.

– Mi az, amitől meg lehetne ijedni? – kérdeztem.

– Semmi – mondta Kavalov. – Csupán egy rakás idétlen és teljesen értelmetlen trükk és színészkedés.

– Annak hívja, aminek csak akarja – mordult fel egy hang

a vállam fölött de én láttam, amit láttam.

A hang az asztalnál felszolgáló szolgálók egyikéhez tartozott, egy sárgás bőrű, fiatal férfihoz, akinek keskeny arca és biggyedt szája volt. Egyfajta fojtott makacsság érződött ki a hangjából, és fel sem nézett az elém rakott tányérból, miközben beszélt.

Mivel senki más nem figyelt oda a szolgáló tisztán hallható válaszára, ismét Kavalov felé fordultam. Éppen egy lepényhalat próbált felvágni a villájával.

– Miféle trükkökre és színészkedésre gondol? – kérdeztem.

Kavalov letette a villáját, csuklóit az asztal szélére támasztotta, összeszorította az ajkát, és a tányérja fölött felém hajolt.

– Tegyük fel – összeráncolta a homlokát, mire tar fejbőre előrehúzódott –, hogy tíz évvel ezelőtt maga kárt okozott valakinek. – Gyorsan megfordította a csuklóit, kezét tenyérrel felfelé tartva az asztalon. – Ezt a kárt a szokásos üzleti úton okozta, tudja, a nyereségért. Nem volt benne semmi személyes. Alig ismeri az illetőt. És tíz év után egyszer csak megjelenik ez a fickó, és azt mondja magának: „Jöttem, hogy lássam meghalni.” – Megfordította a kezét, tenyérrel lefelé. – Nos, mit szólna ehhez?

– Nem gondolnám azt – feleltem –, hogy emiatt sürgősen meg kéne halnom.

Kavalov arcáról elszállt a komolyság, és teljesen kifejezéstelenné vált. Néhány másodpercig hunyorgott rám, aztán elkezdte enni az előtte lévő halat. Amikor az utolsó falat lepényhalat is megrágta és lenyelte, megint felnézett rám. Lassan megrázta a fejét, és lebiggyesztette az ajkát.

– Ez nem volt jó válasz – mondta. Vállat vont, majd szétterítette az ujjait. – Akárhogy is, magának kell elintéznie

ezt a Macska-egér kapitányt. Erre fogadtam fel.

Bólintottam.

Ringgo mosolygott, megsimogatta bekötött kezét, és megszólalt:

– Remélem, több szerencséje lesz vele, mint nekem volt.

Mrs. Ringgo kinyújtotta a kezét, és egy pillanatra megérintette az ujjaival férje csuklóját.

Megkérdeztem Kavalovot:

– Milyen súlyos volt ez a bizonyos okozott kár?

Lebiggyesztette az ajkát, tett egy apró mozdulatot az ujjaival, mintha elhessegetné a kérdést, és azt mondta:

– Uh… oh… tönkrement.

– Biztosra vehetjük, hogy ez a maga kapitánya tényleg rosszban sántikál?

– Jóságos isten! – mondta Ringgo, elejtve a villáját. – Nem lennék túl boldog, ha csak szórakozásból törte volna el a karomat.

A mögöttem álló sárgás bőrű szolgáló odaszólt a társának:

– Azt akarja tudni, valóban azt gondoljuk-e, hogy a kapitány rosszban sántikál.

– Hallottam – mondta a másik komoran. – Biztos nagy segítségünkre lesz majd.

Kavalov rákoppintott a tányérjára a villájával, és haragos tekintetet vetett a szolgálókra.

– Fogjátok be – mondta. – Hol a sült hús? – Mrs. Ringgo felé bökött a villájával. – A hölgy pohara üres. – A villájára nézett. – Látja, hogy bánnak az ezüstömmel? – panaszkodott, és felém nyújtotta a villát. – Ez legalább egy hónapja nem lett rendesen megtisztítva.

Letette a villát. Eltolta maga elől a tányért, hogy rátámaszkodhasson az asztalra. A vállát felhúzta és

előrehajolt. Sóhajtott. Összevonta a szemöldökét. Könyörgő szemekkel nézett rám.

– Figyeljen – kezdte siránkozó hangon. – Bolond lennék? Miért küldettem volna San Franciscóba egy nyomozóért, ha nem lenne szükségem rá? Megfizetném, amit fizetségként kér tőlem, amikor feleennyiért is jó néhány kiváló detektívet szerezhetnék, ha egyszer nem a lehető legjobb nyomozóra lenne szükségem? Miért fizetnék meg egy ilyen drága nyomozót, ha nem tudnám biztosan, hogy ez a kapitány roppant veszélyes fickó?

Nem válaszoltam. Ültem, és figyelmesen hallgattam.

– Figyeljen – folytatta siránkozó hangon. – Ez nem valamiféle áprilisi tréfa. A kapitány meg akar ölni engem. Azért jött ide, hogy meggyilkoljon. Biztosan megteszi, ha nem állítja meg valaki.

– Egészen pontosan mit tett eddig?

– Ez nem fontos. – Kavalov türelmetlenül megrázta a fejét. – Nem arra kérem, hogy csináljon vissza valamit, ami már megtörtént. Arra kérem, akadályozza meg, hogy meggyilkoljon. Hogy mit tett eddig? Nos, először is rettegésben tartotta az embereimet. Eltörte Dolph karját. Eddig ezeket tette, ha tényleg tudnia kell.

– Mióta tart mindez? Mióta van itt?

– Egy hete és két napja.

– Beszélt magának a sofőrje a fekete férfiról, akit az úton láttunk?

Kavalov összeszorította az ajkát, és lassan bólintott.

– Már nem volt ott, amikor visszamentem – mondtam.

Megvetően elfintorodott, majd izgatottan felkiáltott.

– Egy cseppet sem érdekelnek mindenféle fekete férfiak és rejtélyes utak. Csak az érdekel, hogy ne gyilkoljanak meg.

– Szólt már a seriffnek? – kérdeztem, és úgy tettem, mintha egyáltalán nem dühített volna az előző megjegyzése.

– Éppenséggel szóltam. Na de mire mentem vele? Életveszélyesen megfenyegetett? Nos, azt mondta, azért jött, hogy lásson meghalni. Az ő szájából, ahogy mondta, ez fenyegetés. Viszont a seriff szerint ez nem számít fenyegetésnek. Rettegésben tartotta az embereimet. Van erre valamilyen bizonyítékom? A seriff szerint nincs. Micsoda képtelenség! Miért lenne szükségem bizonyítékra? Mintha nem tudnám! Talán ujjlenyomatokat kellene keresnem a rémületen, amit okozott? És végül azt mondja minderre a seriff, hogy majd rajta tartja a fél szemét. Ismétlem: „a fél szemét". Nekem húsz szolgálóm van itt, cselédek és földmunkások, az összesen negyven szem. O pedig úgy jár-kel, ahogy a kedve tartja. A fél szemét!

– És mi a helyzet Ringgo karjával? – kérdeztem.

Kavalov türelmetlenül megrázta a fejét, és elkezdte felszeletelni a bárányszültjét.

Ringgo szólalt meg:

– Ezzel kapcsolatban nincs mit tenni. Én ütöttem először. – Rápillantott lehorzsolt öklére. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire erős. Talán már nem vagyok olyan jó formában, mint hajdan. A lényeg az, hogy legalább egy tucat ember látta, ahogy állon vágom, mielőtt ő kezet emelt volna rám. Fényes nappal akaszkodtunk össze, a postahivatal előtt.

– Miféle ember ez a kapitány?

– Ő nem ember – mondta a sárgás bőrű szolgáló. – Hanem maga az ördög.

Ringgo azt mondta:

– A neve Sherry. Hugh Sherry. A brit hadseregben szolgált századosként, amikor megismertük a szállásmester

osztályán, Kairóban. Ez 1917-ben történt, tizenkét évvel ezelőtt. A sorhajókapitány – apósa felé bólintott – a katonai utánpótláskészletekkel üzletelt. Sherrynek csapattisztnek kellett volna lennie. Nem volt jó az irodai munkában. Nem volt hozzá elég félénk. Valaki úgy gondolta, a sorhajókapitánynak nem ütötte volna ennyi pénz a markát, ha Sherry kevésbé óvatlan. Tudták, hogy Sherry nem szerzett egy fillért sem saját magának. Amikor udvariasan megkérték a sorhajókapitányt, hogy távozzon, Sherryt is elbocsátották a seregtől.

Kavalov felpillantott a tányérjából, hogy megmagyarázza a dolgot.

– Háborús időkben már csak így megy ez az üzletben. Nem hagyták volna, hogy elmenjek, ha lett volna valamijük ellenem, ami miatt ott tarthatnak.

– És most, tizenkét évvel az után, hogy maga miatt kitették a seregből – mondtam –, idejön, a maga értelmezése szerint megfenyegeti, hogy megöli, és nekiáll, hogy pánikot keltsen az emberei között. így áll a helyzet?

– Nem így áll – nyafogott Kavalov. – Egyáltalán nem így áll. Nem miattam tették ki a hadseregből. Én üzletember vagyok. Onnan szerzek nyereséget, ahonnan tudok. Ha valaki hagyja, hogy olyan módon tegyek szert nyereségre, ami bosszantja a munkaadóját, nekem ahhoz mi közöm? Másodszor pedig, nem én értelmezem úgy, hogy meg akar ölni. Tudom, hogy ezt tervezi.

– Csak próbálom tisztázni a helyzetet.

– Nincs semmi, amit tisztázni kellene. Egy ember meg fog gyilkolni engem. Arra kérem magát, ne hagyja, hogy ezt megtegye. Mi ebben a bonyolult?

– Semmi bonyolult nincs benne – bólogattam, és nem tettem fel több kérdést.

Kavalov és Ringgo szivaroztak, Mrs. Ringgo és én cigarettáztunk a *créme de menthe* fölött, amikor belépett a szobába a szürke gyapjúruhát viselő, vörös arcú szőke nő.

Sietve érkezett. Sötét szemét tágra nyitotta. Azt mondta:

– Anthony azt mondja, tűz van a fönti földeken.

Kavalov összeroppantotta a szivarját a fogával, és jelentőségteljesen rám nézett.

Felálltam, és megkérdeztem:

– Hogy jutok oda?

– Majd én mutatom az utat – mondta Ringgo, és ő is felállt az asztaltól.

– Dolph! – ellenkezett a felesége – A karod…

Gyengéden rámosolygott, és azt mondta:

– Nem fogok beleavatkozni semmibe. Csak megnézem, hogy kezeli az ilyen helyzeteket egy profi.

IV.

Felrohantam a szobámba kalapért, kabátért, elemlámpáért és pisztolyért. A Ringgo házaspár a bejárati ajtónál állt, amikor elindultam lefelé a lépcsőn.

Ringgo felvett egy sötét színű esőkabátot, és szorosan begombolta sérült karja fölött, a bal kabátujj így üresen lógott. Jobb karjával a feleségét karolta át. A nő a férfi nyaka köré kulcsolta kezét. Mélyen hátradőlt, a férfi pedig fölé hajolt. A szájuk összetapadt.

Kissé hátráltam, és valamivel nagyobb lármát csaptam a lépteimmel, ahogy ismét a közelükbe értem. Egymás mellett álltak az ajtónál, és rám vártak. Ringgo hevesen szedte a levegőt, mintha futott volna. Kinyitotta az ajtót.

Mrs. Ringgo megszólalt:

– Kérem, ne hagyja, hogy a férjem valami butaságot csináljon!

Megígértem, hogy nem hagyom, és megkérdeztem a férfitól:

– Van értelme, hogy magunkkal vigyünk egy-két szolgálót vagy munkást?

Megrázta a fejét.

– Azok, akik nem rejtőztek el, ugyanolyan haszontalanok lennének, mint azok, akik igen – mondta. – Mindannyian be vannak rezelve.

Kimentünk a házból, magunk mögött hagyva Mrs. Ringgót, aki az ajtóból figyelt minket. Az eső ekkorra már elállt, de a fölöttünk sötétlő esőfelhők további záporokat ígértek.

Ringgo végigvezetett a ház mellett, lefelé egy keskeny úton, amely egy bozótoson keresztül húzódott. Elhaladtunk néhány kisebb épület mellett egy sekély völgyben, majd

átlósan felmentünk egy másik, alacsonyabb dombra.

Az út vizes volt. A domb tetején letértünk az útról, átmentünk egy drótkapun, és keresztülhajtottunk egy megműveletlen mezőn, amely egyszerre érződött ragadósnak és csúszósnak a talpunk alatt. Gyorsan haladtunk. Mivel kabát is volt rajtunk, rendesen megizzasztott minket a ragadós talaj és a fülledt éjszakai levegő.

Amikor átértünk a mező másik oldalára, megláttuk a tüzet, egy pislákoló narancsságra pontot a fákon túl. Átmásztunk egy alacsony drótkerítésen, és megindultunk a fák között.

Hirtelen heves recsegés-ropogás hallatszott fölöttünk a levelek közül. Tőlünk balra kezdődött, majd valami erősen nekicsapódott egy fatörzsnek tőlünk jobbra, és egy tompa puffanással leesett a puha talajra a fa alatt.

Balra egy hang vadul, szinte kiabálva felnevetett.

A hang forrása nem lehetett túl messze. Utánairamodtam.

Gyökerek között botladoztam, fáknak ütköztem, és semmit sem találtam. Az elemlámpa a nevetőnek nagyobb segítségére lett volna, mint nekem, ezért csak vittem tovább magammal, de nem kapcsoltam be.

Amikor meguntam a hasztalan fogócskát, átvágtam a fák között a másik oldalon fekvő mezőre, és lementem a tűzhöz.

A tűzrakást a mező végében állították fel, úgy három méterre a legközelebbi fától. Száraz ágakból és törött gallyakból építették, amelyek nem áztak meg az esőben. Csaknem teljesen leégett a tűz, mire odaértem.

Két rövid, villás végű ág volt letűzve a földbe a tűzrakás két oldalán. Ezek egy hosszabb husángot tartottak. A husángra egy ötven centi hosszú, megnyúzott állati tetem

volt felnyársalva, amely a tűz fölött lógott, nem volt se feje, se farka, se lába, és a hasát is felvágták.

Egy-két méterrel odébb egy kölyök terrier feje, bőre, lábai és belsőségei hevertek, és a földet rengeteg vér borította.

Néhány megfelelő méretűre tört száraz bot feküdt a tűzrakás mellett. Rátettem őket a tűzre, miközben Ringgo kijött a fák közül, és csatlakozott hozzám. Egy grépfrút nagyságú követ tartott a kezében.

– Látta a fickót? – kérdezte.

– Nem. Csak nevetett, aztán eltűnt.

Odanyújtotta nekem a követ, és azt mondta:

– Ezt hajították felénk.

A sima felületű, szürke kőre vörös, kerek szemeket festettek, háromszög alakú orrot és vigyorgó, csupafog szájat: egy kezdetleges koponyát.

Megkapartam az egyik vörös szemet a körmömmel, és azt mondtam:

– Zsírkréta.

Ringgo a tűz fölött sistergő tetemet bámulta, és a földön heverő maradványokat.

– Mit szól hozzá? – kérdeztem.

Nyelt egyet, és azt mondta:

– Mickey átkozott jó kis kutya volt.

– A magáé?

Bólintott.

Körbenéztem az elemlámpámmal a földön. Megláttam néhány tűrhető állapotban megmaradt lábnyomot.

– Talált valamit? – kérdezte Ringgo.

– Igen. – Megmutattam neki az egyik nyomot. – Aki ezeket itt hagyta, rongyokat csavart a cipője köré. Nem megyünk velük sokra.

Ismét a tűz felé fordultunk.

– Ez már más ügy – mondtam. – Akárki is ölte és nyúzta meg a kutyát, tudta a dolgát; túlságosan is jól tudta ahhoz, hogy azt higgye, rendesen megsütheti így. A külső részek megégnek, mielőtt a belső részek egyáltalán felmelegednének, és a nyársat úgy tette a helyére, hogy a tetem rögtön leesne, ha megpróbálnánk megfordítani.

Ringgo vonásai egy kissé megenyhültek.

– Ettől egy fokkal jobban érzem magam – mondta. – Már az is éppen elég rohadt dolog, hogy megölték, de utálnám a gondolatot, hogy valaki megegye Mickey-t, vagy akár csak szándékában is álljon megenni.

– Nem akarták – jelentettem ki. – Csak rendeztek egy kis műsort. Ilyesfajta dolgok történtek eddig is?

– Igen.

– Mi értelme ennek?

Komoran megismételte Kavalov szavait:

– Macska-egér kapitány.

Adtam neki egy cigarettát, vettem egyet magamnak is, és meggyújtottam őket egy darab fával a tűzről.

Ringgo felnézett az égre, és azt mondta:

– Megint eleredt. Menjünk vissza a házba. – Mégis ott maradt a tűzrakásnál, és a tetemet bámulta. Az égett hús szaga vastagon terült szét körülöttünk.

– Még mindig nem veszi túl komolyan ezt az egészet, ugye? – kérdezte kisvártatva, halk, tárgyilagos hangon.

– Bizarr egy színtér, az biztos.

– A fickó bolond – mondta ugyanazon a halk hangon. – Próbálja ezt megérteni. A becsület jelentett számára valamit. Ezért kellett kijátszanunk Kairóban, ahelyett, hogy lefizettük volna. Ha valaki így veszíti el a becsületét, az tíz évnél kevesebb idő alatt is megbolondulhat. Kénytelen volt elmenni, elrejtőzni, és magányosan rágódni az eseten. Két

lehetősége volt, amikor derékba tört az élete: főbe lövi magát… vagy ez. Először én is úgy álltam a dologhoz, mint maga. – Belerúgott a tűzbe. – Ez ostobaság. De már nem tudok nevetni rajta, csak amikor Miriam és a sorhajókapitány a közelben vannak. Miután először feltűnt a fickó, eszembe sem jutott, hogy ne tudnék elbánni vele. Kairóban gond nélkül tudtam kezelni. Ahogy rájöttem, hogy nem bírok el vele, kissé elveszítettem a fejemet. Lementem, és vitába bocsátkoztam vele. Hát ezzel sem mentem sokra. Pont az a baj, hogy mekkora ostobaság az egész. Kairóban még az a fajta ember volt, aki megfésülködik, mielőtt borotválkozni kezdene, hogy rendesen mutasson a tükörben. Meg tudja ezt érteni?

– Mindenekelőtt beszélnem kell vele – mondtam. – A völgyben lakik?

– Van egy kunyhója fenn a dombon. Az első ház balra, miután rákanyarodik a főútra. – Ringgo a tűzbe dobta a cigarettáját, és elgondolkozva nézett rám, és beleharapott az alsó ajkába. – Nem tudom, hogyan fog kijönni a sorhajókapitánnyal. Vele nem lehet viccelni. Nem érti a viccet, és emiatt könnyen bizalmatlanná válik.

– Majd igyekszem vigyázni – ígértem. – Nem lenne értelme pénzt ajánlani ennek a Sherrynek?

– Nem – felelte halkan. – Ahhoz túl bolond.

Leszedtük a kutya tetemét, szétrúgtuk a tüzet, eltapostuk, aztán visz-szatértünk a házba.

V.

Másnap reggel friss és világos időre ébredtünk, a nap ragyogóan sütött. Egy meleg szellő felszárította a földet, és elüldözte a zord esőfelhőket az égről.

Tíz órakor gyalogosan útra keltem Sherry kapitány lakása felé. Gond nélkül megtaláltam a házát, egy rózsaszín stukkókkal díszített bungalót terrakottatetővel. Az úttól kövekkel kirakott járda vezetett a bejáratához.

Egy fehér abrosszal leterített, két fő részére megterített asztal állt a ház előtt lévő cseréppadlós verandán.

Mielőtt kopoghattam volna, kinyitotta az ajtót egy sovány, fiatal fekete férfi, aki fehér zakót viselt. Arca keskenyebb volt, mint az amerikai négereké általában, orra horgas, arckifejezése pedig megkapóan intelligens benyomást keltett.

– Még a végén megfázol, ha vizes utakon fetrengsz – mondtam. – Hacsak el nem ütnek.

Szája felszaladt a füléig, és a vigyor látni engedte erős, sárga fogait.

– Igenis, uram – mondta, elnyújtva az s-et, és megpergetve az r betűt. Meghajolt. – *Kcapitaine* várta, hogy magával költheti a reggelijét. Üljön le, uram. Én hívom a gazdát.

– Kutyahús lesz?

Megint szélesen elvigyorodott, és hevesen megrázta a fejét.

– Nem, uram. – Feltartotta fekete kezét, és az ujjain kezdett számolni. – Narancs van és lazac és sült vese és tojás és lekvár és pirítós és tea vagy kávé. Kutyahús nincs.

– Jól van – mondtam, és leültem az egyik fonott karosszékre a verandán.

Volt időm rágyújtani, mielőtt Sherry kapitány megérkezett.

Ösztövér ember volt, a negyvenes éveiben járt. Vörösesszőke haját középen választotta el, és szorosan ráfésülte nem túl nagy koponyájára napbarnított arca fölött. Szeme szürke volt, az alsó szemhéjai pedig egyenesek, mint egy vonalzó éle. Szája ugyancsak egy egyenes vonalnak látszott a rövidre nyírt, vöröses bajusza alatt. Szája sarka és orrcimpája között mély ráncok húzódtak, ahogy az arcán is, le egészen kemény metszésű állkapcsáig. Homokszínű pizsamája fölött színes csíkos flanelköntöst viselt.

– Jó reggelt – szólalt meg, és hanyag mozdulattal tisztelgett. A kezét nem nyújtotta felém. – Ne álljon fel. Marcusnak még kell néhány perc, hogy elkészüljön a reggelivel. Sokáig aludtam. Förtelmes álmom volt. – Bágyadt, vontatott hangon beszélt. – Azt álmodtam, hogy Theodore Kavalov torkát innentől idáig felvágták. – Csontos ujjaival a fülei alá mutatott. – Rettentő sok vér folyt. Mint egy malac, úgy kiabált az öreg, miközben dőlt belőle a vér.

Rávigyorogtam, aztán megkérdeztem:

– És ez nem tetszett magának?

– Azzal nem volt bajom, hogy elvágták a torkát, de olyan borzasztó módon ordított és vérzett. – Fölemelte az orrát, és beleszagolt a levegőbe. – Mintha szagos bükköny illatát hozná a szél, ugye?

– Tényleg olyan. Arra gondolt, hogy elvágja a torkát, amikor megfenyegette Kavalovot?

– Amikor megfenyegettem? – kérdezte. – Drága barátom, semmi ilyesmit nem tettem. Udjában voltam, egy bűzös marokkói városban nem messze Algéria határától, és egy reggel hozzám szólt egy hang egy narancsfából. Azt mondta:

„Menj a kaliforniai Farewellbe, és ott majd meglátod, ahogy Theodore Kavalov meghal.” Nagyon megtetszett az ötlet. Megköszöntem a hangnak, szóltam Marcusnak, hogy csomagoljon, és idejöttem. Ahogy megérkeztem, szóltam a dologról Kavalovnak, mert azt gondoltam, talán akkor meghal, és nekem nem kell itt várakoznom. Azonban nem halt meg, és már bántam, hogy nem kérdeztem meg a hangot az esemény pontos időpontjáról. Utálnám, ha hónapokat kellene elpazarolnom itt.

– Ezért próbálta meg siettetni a dolgokat?

– Ezt meg hogy érti?

– *Schrecklichkeit* – mondtam kőkoponyák, kutyasütögetés, köddé vált holttestek.

– Tizenöt évet töltöttem Afrikában – mondta. – Túlságosan megbízom ahhoz az olyan hangokban, amik egy narancsfából jönnek, amikor senki sincs a közelben, mint hogy ne hallgassak arra, amit mond. Fölösleges azt gondolnia, hogy bármi közöm is lenne akármihez, ami történt.

– És Marcus?

Sheny végigsimított frissen borotvált arcán, és azt felelte:

– Ez lehetséges. Ő a durva afrikai tréfák javíthatatlan szerelmese. Szívesen megbotozom, ha elkövetett valamit, amit kétséget kizáróan bizonyítani is tud.

– Csak hagyja, hogy rajtakapjam – mondtam –, és majd én magam megbüntetem.

Sherry előredőlt, és lehalkított hangon folytatta:

– Vigyázzon, nehogy gyanút fogjon, amíg biztos fogása nincs rajta. Rendkívül ügyesen tudja használni a késeit.

– Ezt észben fogom tartani. Ringgóról nem beszélt a hang?

– Nem volt rá szükség. Ha meghal a test, az egyben a kéz

halálát is jelenti.

A fekete Marcus kijött a házból az étellel. Leültünk az asztalhoz, és nekikezdtem a második reggelimnek.

Sherry kíváncsi volt, vajon a narancsfából szóló hang beszélt-e Kavalovval is. Azt mondta, megkérdezte Kavalovot, de nem kapott kielégítő választ a kérdésére. Úgy hitte, a hangok, amelyek figyelmeztették egy ember halálára annak ellenségét, általában azt is figyelmeztették, akinek meg kellett halnia.

– Azt hiszem – mondta –, rendszerint ez így szokott történni.

– Nem tudom – mondtam. – Majd megpróbálom kideríteni. Talán azt is meg kellene kérdeznem tőle, mit álmodott tegnap este.

– Úgy nézett ki ma reggel, mint aki rosszat álmodott?

– Nem tudom. Eljöttem, mielőtt felkelt volna.

Sherry szeme két tüzes, szürke ponttá változott.

– Úgy érti – kérdezte –, nem tudja, milyen állapotban volt ma reggel, életben volt-e vagy sem, igaz volt-e az álmom vagy nem?

– Úgy.

Szája kemény vonala vidám mosollyá szelídült.

– Nahát! – mondta. – Ez nagyszerű! Azt hittem… Maga olyan benyomást keltett, mintha biztosan tudná, hogy semmit sem jelent az álmom, és csak értelmetlen zagyvaság volt.

Összecsapta a kezét.

A fekete Marcus előpattant az ajtóból.

– Csomagolj – rendelkezett Sherry. – A kopasznak vége. Elmegyünk.

Marcus meghajolt, és vigyorogva visszament a házba.

– Nem kellene megvárnia, amíg biztosat tud? –

kérdeztem.

– De hiszen tudom – felelte. – Olyan biztosan, mint amikor a hang beszélt a narancsfából. Nincs mire várni: láttam meghalni.

– Egy álomban.

– Tényleg álom volt? – kérdezte könnyed hangon.

Amikor tíz-tizenöt perccel később elmentem, Marcus olyan hangokat csapott a házban, mintha tényleg csomagolna.

Sherry kezet rázott velem, és azt mondta:

– Szörnyen boldog vagyok, hogy magával reggelizhettem. Talán még találkozunk, ha egyszer Észak-Afrikába sodorja a munkája. Adja át üdvözletemet Miriamnek és Dolphnak. A részvétemet nem küldhetem, mert az nem lenne őszinte.

Ahogy látótávolságon kívülre értem a bungalótól, letértem az útról, és elindultam egy ösvényen, amely a hegytetőre vezetett. Körbejártam a környéket, hogy keressek egy magas pontot, ahonnan észrevétlenül meg lehet figyelni Sherry házát. Találtam egy üres, düledező házat egy északkeletre néző kiszögellésen. Az elhagyatott ház teraszáról rálátás nyílt a bungaló elülső oldalára, és valamennyi a ház oldalából is látszott, ahogy a kövezett járda is azzal a hellyel együtt, ahol az útba torkollott. Ha puszta szemmel nézte az ember, elég távolinak tűnt a ház, de egy távcsővel éppen tökéletes volt a megfigyelőállás: néhány elburjánzott bokor még takarta is a megfigyelőt.

Amikor visszatértem Kavalov házához, Ringgo egy nádszékben ült egy fa alatt, a kezében egy könyvet tartott, és színes párnák támasztották a hátát.

– Mit a véleménye róla? – kérdezte. – Maga szerint bolond?

– Nem igazán. Üdvözletét küldi magának és Mrs.

Ringgónak. Hogy van a karja ma reggel?

– Piszkosul fáj. Biztosan túlságosan megázott múlt éjszaka. Egész éjjel kínzott.

– Találkozott Macska-egér kapitánnyal? – Kavalov vinnyogó hangja a hátam mögül érkezett. – Élvezte a társaságát?

Megfordultam. Kavalov a ház felől érkező ösvényen közeledett. Arca ezen a reggelen inkább szürkés volt, mint barna, de amennyire láthattam kihajtott sarkú keménygallérjától, a torka nem volt felvágva.

– Éppen csomagolt, amikor eljöttem – mondtam. – Visszamegy Afrikába.

VI.

Aznap csütörtök volt. Más említésre méltó dolog már nem történt. Péntek reggel arra ébredtem, hogy valaki vadul kinyitja a hálószobám ajtaját.

Martin, a keskeny arcú komornyik rohanva érkezett a szobámba, és elkezdte rázni a vállamat, noha már felültem, mire odaért az ágyamhoz. Sovány arca citromsárga volt, és egészen eltorzult a rettegéstől.

– Megtörtént – motyogta. – Istenem, hát megtörtént!

– Mi történt?

– Megtörtént. Megtörtént.

Arrébb toltam, és felkeltem az ágyból. Hirtelen megfordult, és beszaladt a fürdőszobámba. Hallottam, ahogy hányt, miközben beleléptem a papucsomba.

Kavalov hálószobája három ajtóra volt az enyémtől, az épületnek ugyanabban a szárnyában.

A házat izgatott hangok töltötték meg, ajtók nyíltak és csukódtak, bár senkivel nem találkoztam.

Odarohantam Kavalov ajtajához. Nyitva volt.

Kavalov alacsony franciaágyában feküdt. Az ágynemű az ágy végébe volt dobva.

Kavalov a hátán feküdt. A torkát átvágták egy íves vágással, amely párhuzamosan húzódott az állával, az egyik fülcimpája alatt néhány centire kezdődött, és a másik oldalán ugyanaddig a pontig tartott.

Ahol a vére eláztatta a kék párnahuzatot és a kék lepedőt, azok lilának látszottak, mint a szőlőlé. A vér sűrű volt és ragadós: már elkezdett alvadni.

Ringgo érkezett a szobába. Fürdőköpeny volt rajta, amelyet köntösként viselt.

– Megtörtént – dörmögtem, elismételve az inas szavait.

Ringgo bambán, értetlenül bámult az ágyra, majd fojtott, halk hangon átkozódni kezdett.

A vörös arcú szőke nő – Louella Qually, a házvezetőnő – bejött a szobába, felsikoltott, megkerült minket, és még mindig sikítva az ágyhoz futott. Amikor a takarókért nyúlt, megragadtam a karját.

– Ne mozdítsunk el semmit – mondtam.

– Takarja be. Takarja be szegény embert! – sikoltott.

Finoman arrébb vontam az ágytól. Mostanra már négy-öt cseléd volt a szobában. Átadtam a nőt közülük néhánynak, a lelkükre kötöttem, hogy vigyék ki a szobából, és nyugtassák meg. A nő egyszerre nevetve és zokogva távozott.

Ringgo még mindig az ágyat bámulta.

– Hol van Mrs. Ringgo? – kérdeztem.

Nem hallotta, amit mondok. Megérintettem az ép karját, és megismételtem a kérdést.

– A szobájában van. Nem… nem kell látnia ahhoz, hogy tudja, mi történt.

– Nem lenne jobb, ha megnézné, jól van-e?

Bólintott, lassan megfordult, és kiment.

A még mindig citromságra arcú komornyik jött be a szobába.

– Azt akarom, hogy mindenki a házból, cselédek, munkások, mindenki gyülekezzen a földszinti nagyteremben – mondtam neki. – Most rögtön gyűjtse össze őket oda, és maradjanak is ott, amíg a seriff meg nem érkezik.

– Igenis, uram – felelte, és lement, a többiek pedig követték.

Bezártam Kavalov ajtaját, és átmentem a könyvtárba, ahonnan felhívtam a megyeszékhelyen a seriff irodáját. Egy

Hilden nevű helyettessel beszéltem. Amikor beszámoltam neki a történtekről, azt mondta, a seriff fél órán belül a háznál lesz.

A szobámba mentem, és felöltöztem. Miután végeztem az öltözködéssel, megjelent a komornyik, és jelentette, hogy mindenki összegyűlt a lenti nagyterembe – mindenki, kivéve Ringgóékat és Mrs. Ringgo szobalányát.

Éppen Kavalov hálószobáját vizsgáltam át, amikor megérkezett a seriff. Ősz hajú ember volt szelíd, kék szemekkel és szelíd hanggal, amelyet szinte teljesen elfojtott fehér bajsza. Magával hozta három helyettesét, egy orvost és egy halottkémet.

– Ringgo és a komornyik többet tudnak mondani magának nálam – fordultam hozzá, miután mindenkivel kezet ráztam. – Amint tudok, visszajövök. Most elmegyek Sherry házához. Ringgo majd elmondja, ő hol jön a képbe.

A garázsban kiválasztottam egy sáros Chevrolet-t, és elmentem vele a bungalóhoz. Minden ajtó és ablak zárva volt, a kopogtatásomra pedig nem érkezett válasz.

Visszasétáltam a kövezett járdán az autóhoz, és Farewellbe indultam. Ott különösebb nehézség nélkül megtudtam, hogy Sherry és Marcus előző nap felszálltak a délután kettő óra tízkor induló Los Angeles-i vonatra, három utazóládával és fél tucat poggyásszal, amiket a városka vasúti kihordója ellenőrzött le nekik.

Miután küldtem egy táviratot az ügynökség Los Angeles-i részlegének, felkutattam a fickót, akitől Sherry a bungalót kölcsönözte.

Semmit sem tudott mondani nekem a bérlőiről, kivéve, hogy csalódott, amiért még csak két teljes hétig sem maradtak. Sherry egy rövid levél kíséretében küldte vissza a kulcsokat, amelyben megírta, hogy váratlanul

elszólították.

Eltettem a levelet. Mindig hasznos, ha az ember magánál tudja kézírások mintáját. Ezután kölcsönvettem a bungaló kulcsait, és visszamentem oda.

Semmi hasznosat nem találtam a házban, leszámítva sok ujjlenyomatot, amelyek később még hasznomra válhattak. Semmi olyat nem hagytak hátra, ami elárulta volna, hova mentek.

Visszatértem Kavalov házához.

A seriff már befejezte a személyzet kikérdezését.

– Semmit sem tudtam meg tőlük – mondta. – Senki sem hallott semmit, és senki sem látott senkit tegnap este lefekvéstől egészen addig, amíg a komornyik reggel nyolckor kinyitotta Kavalov ajtaját, hogy felébressze, és így találta holtan. Maga ki tudja ezt egészíteni valamivel?

– Nem. Beszéltek magának Sherryről?

– Ó, igen. Ő lesz a mi emberünk, jól sejtem?

– Igen. Állítólag tegnap délután elhagyta a várost a fekete szolgálójával, Los Angeles felé tartva. Ennek nem lesz nehéz utánajárni. Mit mond az orvos?

– Hogy hajnali három és négy között ölték meg egy nagyméretű késsel, egyetlen erőteljes hasítással balról jobbra, mintha egy balkezes ember csinálta volna.

– Talán egyetlen erőteljes vágással – helyeseltem de a hasítás nem pontos megnevezés. Annál lassabb mozdulat volt. Egy hasításnak, ha nem egyenes, felfelé kellett görbülnie, középen távolodva attól, aki metszette, és visszafelé a mozdulat befejezésekor – éppen ellentétes módon, mint ebben az esetben.

– Hát, rendben van. Sherry balkezes?

– Nem tudom. – Kíváncsi voltam, vajon Marcus az-e. – Megtalálták a kést?

– Eddig még nem bukkantunk a nyomára. Sőt, a házon kívül-belül nem találtunk semmi mást sem. Furcsa, hogy egy olyan rettegésben élő ember, mint Kavalov, nem zárkózott be jobban. Az ablakai nyitva voltak. Bárki bejuthatott rajtuk keresztül, ha volt egy létrája. Az ajtó sem volt zárva.

– Ennek számtalan oka lehet. Nem…

Az egyik helyettes, egy széles vállú, szőke férfi lépett be a szobába, és azt mondta:

– Megtaláltuk a kést.

A seriffel követtük a helyettest ki a házból, az épületnek ahhoz az oldalához, ahol Kavalov szobája volt. A kés pengéje a földbe fúródott néhány bokor között, amelyek a munkások otthonához vezető ösvényt határolták két oldalról.

A kés pirosra festett famarkolata enyhén a ház felé dőlt. Egy kis vér is volt a pengén, de a puha föld leszedte a nagyját. A festett markolaton nem találtunk vért, ahogy ujjlenyomatot sem.

A kés közelében nem látszottak lábnyomok a puha földben. Nyilvánvalónak tűnt, hogy valaki behajította a bozótosba.

– Azt hiszem, itt végeztünk is – mondta a seriff. – A jelek szerint itt senki nem tud már többet mondani nekünk. Ideje utánanéznünk ennek a Sherry kapitánynak.

Lementem a városba a seriffel. A postán megtudtuk, hogy Sherry meghagyott egy címet, ahová a leveleit továbbítani kell: Postán Maradó Küldemények Osztálya, St. Louis, Mo. A postamester azt mondta, Sherry nem kapott levelet, mialatt Farewellben tartózkodott.

Elmentünk a távirati irodába, ahol megtudtuk, hogy Sherry nem küldött és nem is kapott egyetlen táviratot sem.

Én azonban küldtem egyet az ügynökség St. Louis-i irodájába.

Még egy darabig jöttünk-mentünk a városban, minden eredmény nélkül, leszámítva azt, hogy megtudtuk, a legtöbb naplopó Farewellben látta, amikor Sherry és Marcus felszálltak a délre tartó kettő tízes vonatra.

Mielőtt visszatértünk volna Kavalov házába, érkezett egy távirat számomra a Los Angeles-i irodából:

> Sherry utazóládái és poggyászai itt vannak a csomagmegőrzőben, még nem jöttek értük, felügyelet alatt őrizzük.

Amikor visszaértünk a házba, találkoztam Ringgóval az előcsarnokban, és megkérdeztem tőle:

– Sherry balkezes?

– Nem emlékszem – mondta. – Lehet, hogy igen. Megkérdezem Mi-riamet. Talán ő tudni fogja. A nők jobban megjegyzik az ilyen dolgokat.

Amikor megint lejött, bólintott:

– Körülbelül egyformán ügyes mindkét kezével, de a bal kezét gyakrabban használja, mint a jobbat. Miért?

– Az orvos szerint bal kézzel követték el a gyilkosságot. Hogy van Mrs. Ringgo?

– Köszönöm, azt hiszem, a megrázkódtatás legrosszabbján már túl van.

VII.

Szombaton már nem jelentkeztek Sherry csomagjaiért a Los Angeles-i állomáson. Késő délután a seriff nyilvánosságra hozta, hogy Sherryt és a szolgálóját gyilkosság vádjával körözik, éjszaka pedig a seriff és én felszálltunk egy délre tartó vonatra.

Vasárnap reggel a Los Angeles-i rendőrség néhány tagjának társaságában kinyitottuk a csomagokat. Semmit sem találtunk, csak ruhákat és egyéb személyes tárgyakat, amelyek semmit sem mondtak nekünk.

Ez az út nem hozott eredményt.

Visszatértem San Franciscóba, és intézkedtem a körözvények nyomtatásának és terjesztésének ügyében.

Két hét telt el, és ez alatt a két hét alatt a körözvények semmi eredményt nem hoztak, leszámítva a szokásos téves riasztásokat.

Aztán a spokane-i rendőrség elkapta Sherryt és Marcust egy penzióban a Stevens Streeten.

Egy névtelen telefonáló bejelentette a rendőrségen, hogy egy bizonyos Fred Williams, aki ott lakik, szinte mindennap fogad egy titokzatos fekete bőrű látogatót, és nagyon gyanúsan viselkednek. A spokane-i rendőrségnek volt néhány példánya a körözvényünkből. Szinte nem is volt szükségük a H. S. monogramra Fred Williams mandzsettagombjain ahhoz, hogy megbizonyosodjanak róla, ő a mi emberünk.

Néhány óra kérdezgetés után Sherry beismerte a személyazonosságát, de tagadta, hogy megölte volna Kavalovot.

A seriff két embere elment északra, és magukkal hozták a foglyokat a megyeszékhelyre.

Sherry leborotválta a bajuszát. Az arcán és a hangjában semmi jele nem volt, hogy akár a legkisebb mértékben is aggódna.

– Az álmom után tudtam, hogy már nincs mire várnom – mondta szokásos vontatott stílusában –, így hát elmentem. Aztán amikor hallottam, hogy az álmom valóra vált, tudtam, hogy ti, zserayákok a nyomomban lesztek – mintha az ember tehetne arról, miket álmodik –, így hát… ah… úgy döntöttem, elrejtőzöm.

Komoly hangon elismételte a narancsfából érkező hangról szóló történetét a seriffnek és a kerületi ügyésznek. Az újságoknak tetszett a dolog.

Visszautasította, hogy megmutassa a térképen, merre utazott, vagy megmondja, hogyan töltötte az idejét.

– Nem, nem – mondta. – Sajnálom, de ezt nem tehetem meg. Előfordulhat, hogy egy nap meg kell ismételnem ezt az utat, és nem szeretném felfedni a módszereimet.

Marcusszal még ennyire sem mentünk. Ő csak ezt ismételgette:

– Nem érteni angol nagyon jól. Kérdezni *capitaine.* Én nem tudni.

A kerületi ügyész fel-alá járkált a szobájában, rágta a körmét, és dühösen közölte velünk, hogy a vád össze fog omlani, ha nem tudjuk bebizonyítani, hogy Sherry vagy Marcus Kavalov házának közelében tartózkodott a gyilkosság időpontjában, esetleg kevéssel előtte vagy utána.

A seriff volt az egyetlen közülünk, akinek nem volt az a rossz érzése, hogy Sherry még tartogat az ingujjában egy-két ászt. Ő máris a bitófán látta.

Sherry mellé kirendeltek egy ügyvédet, egy ravasz tekintetű, sápadt férfit szarukeretes szemüveggel és vékony, rángatózó szájjal. Úgy hívták, Schaeffer. Jártában-

keltében mosolygott, akár egyedül volt, akár közöttünk.

Amikor a kerületi ügyésznek már csak a hüvelykujjkörmei maradtak meg, és már azokat kezdte rágni, kölcsönkértem egy autót Ringgótól, és elkezdtem követni a vasút vonalát dél felé, hogy rájöjjek, hol hagyhatta el a vonatot Sherry. A párost természetesen becsuktuk, így csak a fényképeiket vittem magammal.

Farewell és Los Angeles között minden egyes megállóhelyen megmutogattam azokat az átkozott fényképeket, mindegyik faluban és városban a vonal mindkét oldalán húsz mérföldes körzetben, és a legtöbb útba eső házban is. Semmire sem jutottam.

Nem volt rá bizonyíték, hogy Sherry és Marcus ne mentek volna Los Angelesbe.

A vonatjukról aznap este tíz harminckor kellett leszállniuk. Nem indult Los Angelesből olyan vonat, amely elég gyorsan visszavitte volna őket Farewellbe ahhoz, hogy megölhessék Kavalovot. Két lehetőség volt: egy repülőgép még jó időben visszaszállíthatta volna őket; és egy autóval sem volt elképzelhetetlen a dolog, bár ennek látszólag nem sok értelme lett volna.

Először a repülő vonalán indultam el, de nem találtam olyan gépet, amely szállított volna utast aznap éjjel. A Los Angeles-i rendőrség segítségével és a Kontinentális Detektívügynökség Los Angeles-i irodájából néhány nyomozóval kiegészülve mindenkit kikérdeztem, aki rendelkezett repülőgéppel, legyen az közösségi vagy személyes használatú. Mindenkitől nemleges választ kaptunk.

Megpróbálkoztunk a kevésbé ígéretes autós vonallal is. A nagyobb taxitársaságok és autókölcsönzők válasza az volt: „Nem.” A jelentések szerint négy magánszemély

tulajdonában lévő autót loptak el este tíz és tizenkét óra között. Kettőt közülük másnap reggel megtaláltak a városban: ezek nem tehették meg az utat Farewellbe és vissza. A másik kettő közül az egyikre San Diegóban találtak rá másnap. így ez is kiesett. A másik, egy négyajtós Pacakd még nem került elő. Ráállítottunk egy nyomdászt, hogy készítsen levelezőlap méretű leírást az autóról.

Elég nagy munka volt felkeresni valamennyi kisebb taxist és bérautótulajdonost, és ott voltak még a személyautók tulajdonosai is, akik kiadhatták a kocsijukat egy éjszakára. Az újságokkal összefogva igyekeztünk lefedni ezt a területet.

Az autókkal kapcsolatban nem jutottunk előrébb, de a nyomozásnak ez az irányvonala – hogy megpróbáltuk felkutatni itt az emberünk nyomait néhány órával a gyilkosság előtt – hozott eredményeket, még ha másfajtákat is.

San Pedróban (ez Los Angeles tengeri kikötője, tizenkét mérföldre a várostól) letartóztattak egy négert a gyilkosság éjjelén egy órakor. A néger rosszul beszélt angolul, de voltak papírjai, amelyek bizonyították, hogy egy Pierre Tisano nevű francia matróz. Részegeskedés és rendzavarás vádjával tartóztatták le.

A San Pedró-i rendőrség azt mondta, a fénykép és a leírás, amelyet arról az emberről adtunk, akit mi Marcusként ismerünk, tökéletesen ráillik a részeg matrózra.

És mást is mondtak a San Pedró-i rendőrségen.

Tisanót hajnali egykor tartóztatták le. Valamivel kettő után egy fehér ember, aki Henry Somertonként mutatkozott be, bejött, és megpróbált óvadékot letenni a négerért. Az ügyeletes tiszt megmondta Somertonnak, hogy reggelig nem tehet semmit, és különben is jobb Tisanónak, ha hagyják,

hogy kialudja a részegségét, mielőtt kiengedik. Somerton ezt készségesen elfogadta, több mint fél órát beszélgetett még az ügyeletes tiszttel, és három óra körül elment. Aznap reggel tíz órakor ismét feltűnt, hogy letegye az óvadékot a fekete férfiért. Ezután együtt távoztak.

A San Pedró-i rendőrség azt mondta, Sherry fényképe – leszámítva a bajuszt – és a személyleírása megegyezik Henry Somertonéval.

Henry Somerton aláírása a hotel vendégkönyvében, ahol megszállt a rendőrségen tett két látogatása között, megegyezett a Sherry levelén találhatóval, amelyet a bungaló tulajdonosának küldött.

Meglehetősen biztosnak tűnt, hogy Sherry és Marcus San Pedróban voltak – kilenc és fél óra vonatútra Farewelltől –, amikor Kavalovot megölték.

A meglehetősen biztos azonban még nem eléggé biztos egy gyilkossági ügynél, ezért magammal hoztam északra a San Pedró-i ügyeletes tisztet, hogy vessen egy pillantást a két férfira.

– Ők azok, semmi kétség – mondta.

VIII.

A kerületi ügyész mostanra már a hüvelykujj körmeit is tövig rágta. A seriff arcán annak a gyermeknek a zavarodott pillantása uralkodott, aki egy léggömböt tartott a kezében, hallott egy pukkanást, és nem érti, hova tűnt a léggömbje.

Én úgy tettem, mintha tökéletesen meg lennék elégedve a dolgok állásával.

– Visszaértünk oda, ahonnan elindultunk – siránkozott a kerületi ügyész elégedetlenül, akárha mindenki más hibás lenne, csak ő nem –, és az elmúlt heteket teljesen elvesztegettük.

A seriff nem nézett a kerületi ügyészre, és nem is szólalt meg. Azt mondtam:

– Ezt azért nem mondanám. Némi haladást sikerült elérnünk.

– Mit?

– Tudjuk, hogy Sherrynek és a bokszosnak van alibije.

A kerületi ügyész láthatólag azt gondolta, hogy viccelek vele. Nem figyeltem rá, milyen képeket vág, és megkérdeztem:

– Mit akar csinálni velük?

– Mi mást tehetnék, mint hogy szabadon eresztem őket? Semmi esélye a vádemelésnek.

– Nem terheli meg túlságosan a megye kasszáját, hogy etesse őket – javasoltam. – Miért nem tartja benn őket, ameddig csak tudja, amíg átgondoljuk a helyzetet? Még kiderülhet valami váratlanul, és ha mégsem, még mindig ejtheti az ügyet. Ugye nem gondolja, hogy ártatlanok?

Barátságtalan pillantást vetett rám, amelyből sugárzott az ostobaságom miatt érzett lesajnálás.

– Holtbiztos, hogy bűnösök, de mire megyek vele, ha

képtelen vagyok rájuk bizonyítani? És mi értelme lenne bent tartani őket? Az áldóját, ember, éppen olyan jól tudja, mint én, hogy semmi mást nem kell tenniük, csak kérniük a szabadon bocsátásukat, és a bíróság rögtön megadja nekik.

– Ez igaz – helyeseltem. – Fogadok magával San Francisco legjobb kalapjában, hogy nem fogják kérni a szabadon bocsátásukat.

– Mire gondol?

– Tárgyalást szeretnének – mondtam –, különben már azelőtt előjöttek volna az alibijükkel, mielőtt mi rátalálunk. Szerintem szándékosan jelentek meg a spokane-i rendőrségen. És azt a kalapot teszem rá, hogy Schaeffer nem fog *habeas corpus* eljárást kérvényezni.

A kerületi ügyész gyanakvóan nézett a szemembe.

– Tud valamit, amit nem árult el? – kérdezte.

– Nem, de majd meglátja, hogy igazam van.

Igazam volt. Schaeffer továbbra is magában mosolyogva járkált, és nem tett rá kísérletet, hogy kihozza ügyfeleit a megyei börtönből.

Három nappal később ismét történt valami.

Egy Archibald Weeks nevű ember, akinek volt egy kisebb csirkefarmja úgy tíz mérföldre délre Kavalov birtokától, eljött, hogy találkozzon a kerületi ügyésszel. Weeks azt mondta, látta Sherryt a birtokán a gyilkosság napján, kora reggel.

Weeks Iowába indult aznap reggel, hogy meglátogassa a szüleit. Korán felkelt, hogy megnézze, minden rendben van-e, mielőtt autóval elindulna a húsz mérföldes útra, hogy elérjen egy kora reggeli vonatot.

Valamikor fél hat és hat között odament a fészerhez, amelyben az autóját tartotta, hogy megnézze, van-e elég

benzin az autóban az úthoz.

Ekkor egy férfi futott ki a fészerből, átugrott a kerítésen, és elszaladt. Weeks egy darabig üldözte, de a másik túl gyors volt neki. A férfi túlságosan jól öltözött volt ahhoz, hogy csavargó legyen: Weeks arra gondolt, biztosan az autót akarta ellopni.

Mivel Weeksnek feltétlenül el kellett mennie, és távolléte alatt mindösz-sze két fiuk maradt a felesége mellett – az egyik tizenhét, a másik tizenöt éves Weeks úgy gondolta, az a legokosabb, ha nem mond semmit a férfiról, akit a fészerből ijesztett el, mert nem akarta fölöslegesen megrémíteni a feleségét.

Egy nappal azelőtt érkezett vissza Iowából, mielőtt megjelent volna a kerületi ügyész irodájában, és miután hallotta a Kavalov-gyilkosság részleteit, és látta Sherry fényképét az újságokban, felismerte benne azt a férfit, akit üldözött.

Megmutattuk neki Sherryt személyesen is. Azt mondta, őt látta. Sherry nem mondott semmit.

Így, hogy Weeks tanúvallomása megcáfolta a San Pedró-i rendőrség állítását, a kerületi ügyész engedte, hogy Sherry bíróság elé kerüljön.

Marcus koronatanúként szerepelt a tárgyaláson, azonban semmi sem volt, ami meggyengítette volna a San Pedró-i alibijét, így ellene ejtették a vádat.

Weeks tisztán és világosan előadta a történetét a tanúk padján, aztán amikor keresztkérdéseknek vetették alá, teljesen összeomlott. Egyszerűen darabjaira hullott.

Már nem annyira biztos benne, mint korábban volt, válaszolta Schaeffer kérdésére, hogy Sherry a kérdéses férfi. Amilyen keveset látott belőle, az alapján az a férfi biztosan hasonlított Sherryre, de talán kissé elsietve állította, hogy

az Sherry volt. Most, hogy volt ideje átgondolni, már nem volt annyira biztos benne, hogy jól meg tudta nézni a férfi arcát a hajnali félhomályban. Végül Weeks mindössze annyira tudott megesküdni, hogy látott egy férfit, aki egy kicsit hasonlított Sherryre.

Pokoli mulatságos volt.

A kerületi ügyész, miután már nem maradt több körme, az ujjcsontjait harapdálta.

Az esküdtszék kimondta: „Nem bűnös."

Sherryt szabadon engedték, örökre tisztázva a Kavalov-gyilkosság alól, akármi is derülne ki a későbbiekben.

Marcust is kiengedték.

A kerületi ügyész nem köszönt el tőlem, amikor elindultam San Franciscóba.

Négy nappal azután, hogy Sherryt felmentették, Mrs. Ringgo jelent meg az irodámban.

Fekete ruhát viselt. Csinos, buta, keleties beütésű arca nem sugárzott nyugalmat. Aggodalom tükröződött a szemeiben.

– Kérem, ne mondja el Dolphnak, hogy idejöttem… – szólalt meg.

– Természetesen nem fogom, ha nem szeretné – ígértem, és kihúztam neki egy széket.

Leült, és nagy szemekkel nézett rám, miközben az ölében tartott kesztyűjével babrált.

– Olyan vakmerő… – mondta.

Megértően bólintottam, és vártam, hogy elmondja, mit szeretne tőlem.

– Én pedig annyira félek – tette hozzá a kesztyűjét gyűrögetve. Az álla remegett. Ajkáról szaggatottan törtek fel a szavak. – Visszajöttek a bungalóba.

– Igazán? – egyenesedtem ki ültömben. Tudtam, kikről

beszél.

– Egészen biztosan azért jöttek vissza – mondta a sírással küszködve –, hogy megöljék Dolphot, ahogy apát is megölték. Ő pedig nem hallgat rám. Annyira biztos magában. Nevet, buta gyermeknek nevez engem, és bizonygatja, hogy tud magára vigyázni. De nem tud. Törött karral legalábbis nem. És őt is meg fogják ölni, ahogy apával tették. Tudom. Tudom.

– Sherry ugyanúgy gyűlöli a férjét is, ahogy az apját gyűlölte?

– Igen. Erről van szó. Ugyanúgy. Dolph apának dolgozott, de Dolph szerepe a… az üzletben, amely Hugó bajaihoz vezetett… nagyobb volt apáénál. De maga… maga meg fogja akadályozni, hogy megöljék Dolphot, ugye?

– Feltétlenül.

– És Dolph nem szerezhet tudomást róla – kötötte a lelkemre. – És ha rájön, hogy maga figyeli őket, akkor sem árulhatja el neki, hogy én jöttem magához. Nagyon megharagudna, ha megtudná. Megkértem, hogy küldessen el magáért, de… – elharapta a mondatot, láthatólag zavarban volt: feltételeztem, a férje megemlítette kevéssé sikeres próbálkozásomat, hogy Kavalov életben maradjon. – De nem ment bele.

– Mikor tértek vissza?

– Tegnapelőtt.

– És tettek már valamit?

– Úgy érti, olyasmit, amik azelőtt történtek? Nem tudom. Dolph nem hagyná, hogy megtudjam.

– Holnapra ott leszek – ígértem. – Ha megfogadja a tanácsomat, elmondja a férjének, hogy fe

lbérelt engem, de én nem fogom elárulni neki, ha maga sem.

– És ugye nem hagyja, hogy bántsák Dolphot?

Megígértem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, elkértem tőle egy kis pénzt, adtam róla számlát, aztán kikísértem.

Aznap este nem sokkal sötétedés után ismét Farewellbe érkeztem.

X.

A bungaló ablakai mögül fény szűrődött ki, amikor elhaladtam mellette a hegyre felfelé menet. Kísértett a gondolat, hogy kiszálljak a kocsiból, és körbeszaglásszak, de féltem, hogy nem lennék képes kijátszani Marcust a saját terepén, úgyhogy továbbmentem.

Amikor rátértem az elhagyatott házhoz vezető földútra, amelyet a Farewellbe tett előző látogatásom alkalmával fedeztem fel, lekapcsoltam a kocsi lámpáit, és a vakítóan fehér hold fényében haladtam tovább felfelé.

Az elhagyatott háztól nem messze letértem az útról a kocsival, és amennyire tudtam, elrejtettem a bokrok között.

Ezután felmentem a roskadozó teraszra, megkerestem a szememmel a bungalót, és fókuszálni kezdtem a távcsővel a házra.

Még csak részben sikerült beállítanom a fókuszt, amikor kinyílt a bungaló bejárati ajtaja, és kiengedett némi sárgás fényt és két embert.

Az egyikük egy nő volt.

Még egy apró csavarintás az állítócsavaron, és tisztán láttam az arcát: Mrs. Ringgo.

Felhajtotta a kabátja gallérját, és elsietett a kövezett járdán. Sherry a verandán állva nézett utána.

Amikor a nő elérte az utat, elkezdett rohanni a hegynek fel, a házuk felé.

Sherry bement a bungalóba, és becsukta az ajtót.

Elvettem a távcsövet a szemem elől, és körbenéztem egy hely után, ahol leülhetnék. Az egyetlen olyan pont, ahova leülhettem anélkül, hogy a fák zavarták volna a rálátást a bungalóra, a terasz korlátja volt. Elhelyezkedtem rajta, amilyen kényelmesen tudtam, vállammal a sarokoszlopnak

dőlve, és felkészültem egy csendes megfigyeléssel töltött estére.

Két és fél órával később egy férfi fordult rá az útról a kövezett járdára. A bungalóhoz sietett, egyfajta óvatos sietséggel, menet közben jobbrabalra pillantgatva.

Valószínűleg bekopogott az ajtón.

Az ajtó kinyílt, sárga fényt vetve a férfi arcára, Dolph Ringgo arcára.

Bement a házba. Az ajtó becsukódott.

A kilátópontom hátránya az volt, hogy csak kerülőt téve, a földúton és a másik úton keresztül lehetett megközelíteni onnan a bungalót. A kerülőt nem lehetett levágni.

Félretettem a távcsövet, elhagytam a teraszt, és elindultam a bungalóhoz. Nem voltam biztos benne, hogy képes lennék egy újabb megfelelő rejtekhelyet találni a kocsinak, ezért ott hagytam, ahol volt, és gyalog mentem.

Nem mertem megkockáztatni a kövezett járdát.

Három-négy méterrel korábban otthagytam az utat, és amilyen halkan csak tudtam a fűben a fák, bokrok és virágok között, megközelítettem a bungalót. Ismertem a fajtáját azoknak az embereknek, akikkel most dolgom volt, ezért a kezemben tartottam a fegyverem.

A bungalónak azon az oldalán, ahol én voltam, valamennyi ablakból fény szűrődött ki, de mindegyik csukva volt, és a roló is le volt eresztve rajtuk. Nem tetszett, ahogy a rolókon átszűrődő fény segített a holdnak megvilágítani a földet a ház körül. Kapóra jött, amikor a hegygerincről figyeltem a távcsövemmel, most azonban hátráltatott, amikor megpróbáltam volna elég közel kerülni ahhoz, hogy rendesen hallgatózhassak.

Megálltam a legközelebbi sötét ponton, amelyet találtam – négy és fél méterre az épülettől –, hogy átgondoljam a

helyzetet.

Miközben ott kuporogtam, valami megütötte a fülem.

Nem jó irányból jött a zaj. Nem ezt akartam hallani. Azt hallottam, hogy valaki közeledik a ház felé az úton.

Nem voltam biztos benne, hogy nem láthatnak meg az útról. Odafordítottam a fejem, hogy megbizonyosodjak róla. Ez a mozdulat árult el.

Mrs. Ringgo ugrott egyet, majd ijedtében földbe gyökerezett a lába, és felkiáltott:

– Bent van Dolph? Bent van? Bent van?

Bólogatva próbáltam jelezni, hogy igen, de akkora zajt csapott a *Bent van?*-jaival, hogy kénytelen voltam hangosan is kimondani:

– Igen – hogy meghallja.

Nem tudom, hogy az általunk csapott zaj felgyorsította-e a benti történéseket, de ekkor pisztolylövések kezdtek dörögni a bungalóban.

Ilyen helyzetben az ember nem áll le számolni a lövéseket, és ezek különben is túlságosan egyszerre szóltak ahhoz, hogy pontosan lehessen követni őket, de az volt a benyomásom, hogy legalább tizenöt dördült el, mire a vállammal elkezdtem dolgozni az ajtón.

Szerencsére kaliforniai ajtó volt. Amikor másodszor nekimentem, engedett.

Odabent egy fogadóhelyiség tárult elém, amely széles, ívelt ajtónyílással a nappaliba nyílt. A levegőben füst terjengett, az orromat égett puskapor szaga csapta meg.

Sherry az ajtónyílásban feküdt a padlón, fél térden és egyik könyökén kúszva igyekezett elérni a Lugert, amely tőle oldalra, nagyjából egy méterre hevert egy sárga szőnyegen. Felső fogsorával erősen beleharapott az ajkába, és kúszás közben hasból köhögött egy kicsit.

A szoba másik felében Ringgo egyenesen állt a térdén, és megállás nélkül húzogatta egy fekete revolver ravaszát, amelyet az ép kezében tartott. A pisztoly tárja üres volt. Élettelenül kattogott, de Ringgo csak azért is tovább húzogatta a ravaszt. Törött karja még mindig be volt kötve, de kiesett a vállszíjból, és a teste mellett lógott. Arca felpüffedt és vértől piroslott. Üres szemeit tágra nyitotta. Hátából egy kés fehér csontmarkolata állt ki, pont a csípője fölött. A penge egésze a testbe fúródott. Az üres pisztolyt Marcus felé kattogtatta.

A fekete fiú még állt, szétterpesztett lábbal és behajlított térddel. Bal tenyerét a mellkasára szorította, fekete ujjai vértől csillogtak. Jobb kezében fehér csontnyelű kést tartott, amelynek pengéje harminc centi hosszú volt. Késvívó stílusban tartotta, ahogy az ember egy kardot fogna. Ringgo felé ment, nem egyenesen, hanem jobbra-balra, rézsútosan, csoszogó léptekkel közeledve hozzá, előrehajolt, kinyújtott kézzel, idegesen forgatta a kést, és a hegyét mindig Ringgo felé irányította. Marcus szemei kidülledtek és vérvörösek voltak. Szája széles vigyorra húzódott. Nyelvét messze kinyújtotta, és lassan körözve nyalogatta az ajkát. Állán nyál csorgott végig.

Nem látott minket. Nem hallott minket. Az egész világot az előtte térdelő férfi jelentette számára, a férfi, akinek a hátából az ő kése állt ki – annak a késnek a testvére, amelyet a kezében tartott.

Ringgo nem látott minket. Szerintem a fekete fiút sem látta. Csak térdelt ott, és újra meg újra meghúzta az üres pisztoly ravaszát.

Átugrottam Sherry fölött, és a pisztolyom markolatával rávágtam Marcus tarkójára. Erre összeesett.

Ringgo abbahagyta a pisztoly kattintgatását, és

csodálkozva nézett rám.

– A lényeg az, hogy az ember tegyen golyókat a pisztolyba, másképp nem működnek – mondtam neki, kihúztam Marcus kezéből a kést, és visszamentem, hogy felvegyem a Lugert, amelyet Sherry már nem próbált többé elérni.

Mrs. Ringgo odafutott a férjéhez.

Sherry most a hátán feküdt. A szeme csukva volt.

Halottnak tűnt, és elég golyó ütötte lyuk volt benne ahhoz, hogy jó tippnek tűnjön arra fogadni, meghalt.

Remélve, hogy még él, mellé térdeltem – előbb még megkerültem, hogy Ringgóval szemben lehessek–, és egy kicsit felemeltem a fejét a padlóról.

Sherry ekkor megmozdult, de nem tudtam megállapítani, hogy azért, mert még él, vagy azért, mert éppen most halt meg.

– Sherry – mondtam élesen. – Sherry!

Nem mozdult. Még a szemhéja sem rándult meg.

Kissé megemeltem a fejét tartó ujjaimat, mintha egy kicsit megmozdulna a feje.

– Ringgo ölte meg Kavalovot? – kérdeztem a halott vagy haldokló férfitól.

Még ha nem is tudtam volna, hogy Ringgo figyel, akkor is éreztem volna magamon a pillantását.

– Ő volt, Sherry? – kiáltottam a rezzenéstelen arcba.

A halott vagy haldokló férfi nem mozdult.

Ismét óvatosan megmozdítottam az ujjaimat, hogy a halott vagy haldokló férfi bólintson, kétszer.

Ezután hagytam, hogy a feje visszaessen, és gyengéden visszaengedtem a padlóra.

– Nos – mondtam felállva, szembefordulva Ringgóval –, végre sikerült elkapnom.

XI.

Sosem tudtam eldönteni, vajon felálltam volna-e a tanúk padjára, hogy eskü alatt valljam, Sherry életben volt, amikor bólintott, és akaratlagosan bólintott, ha kénytelen lettem volna megtenni ezt azért, hogy Ringgót elítéljék.

Nem szeretem a hamis tanúzást, de tudtam, hogy Ringgo bűnös, és sikerült megfognom.

Szerencsére nem kellett döntenem.

Ringgo elhitte, hogy Sherry bólintott, és miután Marcus előadta a magáét, Ringgónak nem nagyon maradt más választása, mint hogy bűnösnek vallja és a szerencsére bízza magát.

Nem volt nehéz dolgunk, amikor ki kellett szednünk a történetet Marcusból. Ringgo megölte szeretett *capitaine-é*t. Könnyen meg lehetett győzni a fekete fiút, hogy a bosszú legjobb módja a törvény.

Miután Marcus beszélt, Ringgo is beszélni akart.

A tárgyalása kezdete előtti napig a kórházban maradt. A Marcus által a hátába állított kés átmenetileg lebénította az egyik lábát, de ezenkívül teljesen felépült a sérüléséből.

Marcusban három golyó maradt Ringgo lövései után. Az orvosok kettőt kiszedtek közülük, de a harmadikhoz féltek hozzányúlni. A fiút ez láthatólag nem aggasztotta. Amikor elszállították északra, hogy meghatározatlan időre beköltözzön a San Quentinbe a Kavalov-gyilkosságban játszott szerepe miatt, élénkebb volt, mint valaha.

Ringgo sosem hitte el teljesen, hogy az utolsó pillanatok előtt, amikor betörtem a bungalóba, valaha is gyanakodtam volna rá.

– Természetesen az első perctől kezdve gyanakodtam – védtem nyomozói képességeimet. Ez akkor történt, amikor

még a kórházban feküdt. – Nem hittem benne, hogy Sherry bolond lenne. Kemény, épeszű ember benyomását keltő gazember volt. És abban sem hittem, hogy az a fajta ember lenne, aki sokat rágódik az őt ért csapásokon. Azt hajlandó voltam elhinni, hogy szeretné holtan látni Kavalovot, de csak akkor, ha származik belőle valami haszna. Ezért aludtam aznap éjjel, és hagytam, hogy elvágják az öregember torkát. Azt gondoltam, Sherry eléggé ráijesztett ahhoz, nem jobban és nem kevésbé, hogy hajlandó legyen megválni egy komolyabb összegtől. Amikor rájöttem, hogy tévedtem, elkezdtem körbeszaglászni.

– Úgy tudtam, a maga felesége Kavalov örököse. Amennyit láttam, abból úgy véltem, a felesége szerelmes magába annyira, hogy azt csinálhasson vele, amit akar. Úgy tűnt tehát, hogy maga, mint az örökös férje, az a személy, aki a legtöbbet nyert Kavalov halálával. Sherry csak akkor részesülhetett a haszonból, ha összedolgoztak.

– És nem hozta zavarba a tény, hogy eltörte a karomat?

– Dehogynem. Megértettem volna egy megjátszott sérülést, de úgy tűnt, mintha itt kissé túl messzire mentek volna. De elkövetett egy hibát, ami segített. Túlságosan gondosan ügyelt arra, hogy balkezes vágást imitáljon Kavalov torkánál; mindezt úgy, hogy a fejénél állt, a testére nézve, amikor elvágta a torkát, ahelyett, hogy a testénél állt volna, a feje felé fordulva; így elárulta a hasítás íve. Az sem volt túl jó ötlet, hogy kihajította a kést az ablakon. Hogyan tört el a karja? Baleset volt?

– Annak is nevezheti. Megszerveztük azt az álbunyót, hogy az is beleill-jen a többi elem közé a játékban, és arra gondoltam, vicces lenne tényleg behúzni egyet Sherrynek. így is tettem. Azonban keményebb volt, mint hittem volna, elég erős, hogy a karomat is eltörje. Felteszem, ezért ölte

meg Mickey-t is. Az nem volt előre megtervezve. Mondja meg őszintén, tényleg gyanította, hogy összejátszunk?

Bólintottam.

– Sherry a maga érdekében rendezte a játékot, mindent megtett, hogy magára vonja a gyanút, aztán egy nappal a gyilkosság előtt gyorsan lelépett, hogy alibit gyártson magának. Nem volt más magyarázat: együtt kellett dolgoznia magával. Ez világos volt, de nem tudtam bebizonyítani. Nem tudtam bizonyítani, amíg csapdába nem ejtette az, ami az egész játékot lehetővé tette: a maga iránt érzett szerelem arra sarkallta a feleségét, hogy felbéreljen engem a maga védelmére. Azt hiszem, ezt nevezik a sors iróniájának.

Ringgo bánatosan mosolygott, és azt mondta:

– Tényleg ez a jó szó rá. Tudja, mit csinált velem Sherry, igaz?

– Sejtem. Ezért ragaszkodott ahhoz, hogy bíróság elé álljon.

– Pontosan. Az volt a terv, hogy eltűnik, és mozgásban marad, készenlétben tartja az alibijét arra az esetre, ha elkapnák, de elkerülte az elfogását, ameddig csak lehetséges. Minél több időt vesztegetnek arra, hogy őt üldözzék, annál kisebb rá az esély, hogy máshol keresgéljenek, és annál jobban kihűl a nyom, mire rájönnek, hogy nem a megfelelő embert találták meg. Ezen a ponton átvert. Elfogatta magát, az ügyvédje pedig felbérelte azt a Weeks nevű fickót, hogy vegye rá a kerületi ügyészt, ne ejtse a vádat. Sherry bíróság elé akart állni, hogy felmentsék, és végleg tisztázódjon ez alól a vád alól. Ezzel megfogott. Úgy volt, hogy százezer dollárt kap a szerepéért. Kavalov valamivel több mint hárommillió dollárt hagyott Miriamre. Sherry ennek a felét követelte.

Máskülönben, mondta, elmegy a kerületi ügyészhez, és teljes vallomást tesz. Semmit sem tehetnek vele. Már felmentették. Engem akasztanának fel. Kutyaszorítóba kerültem.

– Bölcsebb lett volna, ha megadja, amit kér – mondtam.

– Lehet. Azt hiszem, oda is adtam volna neki, ha Miriam nem zavarja össze a dolgokat. Nem lett volna más választásom. De miután felbérelte magát, elment Sherryhez, és azt remélte, hogy rá tudja beszélni, menjen el. Ő pedig elejtett valami megjegyzést az apja haláláról, amelyből megsejtette, hogy az én kezem is benne volt a dologban, bár ekkor még nem hitte, hogy tényleg én vágtam el a torkát.

– Azt mondta, maga másnap érkezik. Nem volt mit tennem, le kellett mennem aznap éjszaka Sherryhez egy végső elszámolásra, hogy elrendezzek mindent, mielőtt maga megérkezne és szaglászni kezdene. Nos, így is tettem, bár nem szóltam Miriamnek, hogy elmegyek. A találkozó nem haladt túl jó irányba, nagyon feszült volt a hangulat, és amikor Sherry meghallotta magát odakintről, azt hitte, segítőket hoztam magammal… és beindult a tűzijáték.

– Mi vitte rá, hogy belekeveredjen egy ilyen ügybe? – kérdeztem. – Elég kellemes helyzetben volt Kavalov vejeként, nem?

– Igen, de fárasztó volt összezárva lenni vele abban a lyukban. Elég fiatal volt, hogy még sokáig éljen. És sokszor nehéz volt kijönni vele. Nem lehettem biztos benne, hogy nem gurul dühbe és tesz ki a házból, változtatja meg a végrendeletét vagy csinál valami effélét.

– Egy nap összefutottam Sherryvel San Franciscóban, átbeszéltük a dolgot, és megszületett ez a terv. Sherry ravasz fickó volt. Annál az esetnél Kairóban, amiről maga is

tud, mindketten busás pénzeket akasztottunk le anélkül, hogy Kavalov tudott volna róla. Elismerem, bolond voltam. De ne higgye, hogy sajnálom, hogy megöltem Kavalovot. Azt sajnálom, hogy elkaptak. Húszéves korom óta végeztem neki a piszkos munkát, és átkozottul keveset kaptam cserébe a reményen kívül, hogy mivel elvettem a lányát, valószínűleg megkapom a pénzét, miután meghal… hacsak nem kezd máshoz vele.

Felakasztották.

UTÓSZÓ

I.

Dashiell Hammett – az amerikai kultúra olyan mitologikus alakjainak megalkotója, mint a Continental Op, Sam Spade vagy a cingár feltaláló – Sámuel Dashiell Hammettként született St. Mary megyében, Marylandben, 1894 májusában. A család skót és francia származású volt, mindkét ágon katolikusok. Hammett fiatal éveit Philadelphiában és Baltimore-ban töltötte, tanulmányait pedig tizennégy éves korában hagyta abba, amikor is alig egy évet középiskolában töltött.

Hammett az elkövetkező évek során közepes sikerrel és még kevesebb érdeklődéssel végzett mindenféle munkákat: a Baltimore and Ohio Railroadnál, gyárakban, tőzsdeügynököknél és alkalmi munkahelyeken. Húszéves lehetett, amikor jelentkezett egy baltimore-i újságban olvasott hirdetésre, amelynek eredményeként Amerika leghíresebb magándetektív-ügynökségénél, a Pinkertonnál kezdett el dolgozni. A fiatalember végre olyan munkát végzett, ami őszintén érdekelte. Munkája kihívásokkal volt teli, izgalmas, kalandos, veszélyes és humoros. Állásának köszönhetően beutazhatta Amerikát, megismerhette az ország életének minden vetületét, minden társadalmi osztályát, társadalmi és drámai helyzeteit. Ezek az élmények meghatározóak voltak, és nem lehet túlbecsülni szerepüket íróvá válásának folyamatában.

1918-ban önkéntesként bevonult az amerikai hadsereg mentős alakulatához, és Baltimore mellett állomásozott. Egyéves katonai szolgálata alatt influenzás lett, ami végül tuberkulózishoz vezetett. Ez volt az első a tüdőbetegségek sorában, amelyek végül a halálát okozták. 1919-ben visszatért a Pinkertonhoz, és az ügynökség szolgálatában

tovább folytatta utazásait és kalandjait. Az aktív nyomozást végző magándetektív nehéz és megterhelő munkája miatt ismét kiújult tüdőbaja, így 1920-21-ben állami kórházakban gyógykezelték a Nyugati parton. Az egyik kórházban ismerkedett meg egy ápolónővel, akit végül 1920 végén feleségül vett.

Hammettet 1921 májusában engedték ki a kórházból, feleségével ekkor a Nyugati parton San Francisco felé indultak. A város felkeltette Hammett érdeklődését, és visszament dolgozni a Pinkerton helyi irodájához. A következő nyolc évet San Franciscóban töltötte, a város pedig ellátta annyi alapanyaggal és háttérrel, amennyi írásai jelentős részéhez elegendőnek bizonyult. Amikor ismét nyomozóként kezdett el dolgozni, más is felkeltette az érdeklődését. A fejébe vette, hogy író lesz, nekiállt verseket írni, apró jeleneteket nyomozói élményeiből, és egyéb rövidebb írásokat. Végül egy ügy sikeres megoldásának köszönhetően felmondhatott az ügynökségnél. Egy Ausztráliából San Franciscóba érkezett hajóról eltűnt kétszázezer dollár aranyban. A biztosító a Pinkerton Ügynökséget bízta meg az arany előkerítésével, amelyről azt gyanították, hogy magán a hajón rejtették el. Hammett egy másik nyomozóval átkutatta a hajót, de semmit sem találtak. Az ügynökség úgy döntött, hogy elküldik Hammettet Ausztráliába abban a reményben, hogy az arany mégis ott van valahol. Hammett alig várta a kalandot. Mielőtt a hajó elhagyta volna a San Fran-ciscó-i kikötőt, Hammett még egyszer rutinból átkutatta, és megtalálta az aranyat az egyik kéménybe rejtve. Saját sikerétől frusztrálva, csalódottan beadta felmondását.

Hamarosan megint dolgozni kezdett, és számos munkahelye egyikén ismét kiújult a tüdőbaja, majd vérezni

kezdett. Úgy érezte, hogy nincs sok ideje hátra, és mielőtt meghalt volna, egyetlen dolgot akart még, írni, ezért otthagyta családját, és kivett egy olcsó szobát, ahol munkához látott. Ekkortájt írta első reklámszövegét egy helyi ékszerésznek. Különös, bohém élet volt ez: néha csak levesen élt, néha ivott. 1922 végére azonban kitartása meghozta a gyümölcsét: rövidebb írásai sorra jelentek meg a *Smart Set* és a *Black Mask* című magazinokban. Ez utóbbi, a népszerű ponyvamagazin közölte aztán Hammett legtöbb írását, és karrierjük szinte párhuzamosan haladt egymás mellett. 1923 októberében jelent meg az első novella a Continental Op – a változatlan, névtelen narrátor – főszereplésével. 1923 és 1930 között Hammett írástechnikája gyors és folyamatos változáson ment keresztül, és attól kezdve ebben a kidolgozott formában írt – bár nem kizárólagosan. Ez az elbeszélésforma lett a legsikeresebb, és ezt szerették a legjobban a rohamosan gyarapodó olvasók. Az 1920-as évek közepére Hammettet már eredeti tehetségként tartották számon, a szórakoztató irodalom megújítójaként, és a bűnről író új – ún. keménykötésű – iskola központi alakjaként, valamint nagyjából ekkor kezdték a saját kontextusában Hemingway és a köré csoportosult kortárs írók strukturális megfelelőjeként értékelni.

1927-re Hammett készen állt nagyobb lélegzetű művek megírására. A *Black Mask*ben kezdett el publikálni hosszabb írásokat, több regény egymástól független részeként. Miután napvilágot láttak a magazinban, Hammett átdolgozta őket, hogy önálló kötetként jelenhessenek meg. 1929-ben került a boltokba a *Véres aratás*, és még abban az évben *Az átok. Ez* a két regény jelentette a Continental Op karrierjének csúcsát (bár

később még három novellában felbukkant), Hammett pedig hamar ismert és befolyásos lett. 1929-ben megalkotta Sam Spade-et *A máltai sólyommal* együtt, amely azonnal híressé tette a nevét. 1930-ban következett az *Üvegkulcs.* Utolsó regénye, *A cingár feltaláló* szintén hatalmas sikert aratott 1934-ben.

Hammett házassága – melyből két lánya született – valamikor a húszas évek közepén válással végződött. Elete sikeres íróként ugyanolyan intenzív, megterhelő, anarchikus és alkalmanként önpusztító volt, mint a tanoncként eltöltött évei. Életében egymást váltották a különböző időszakok: egyfelől gyakran komolyan ivott, még többet nőzött, és még annál is nagyobb elánnal költötte a pénzt, másfelől viszont, amikor olyan periódusba érkezett, rigorózus önfegyelemmel dolgozott, kitartóan, aszkéta módjára és szinte mindent megtagadva magától. 1930-tól aztán egyre kevesebbet dolgozott. Hammett elköltözött San Franciscóból New Yorkba, onnét pedig a gazdasági világválság erősödésével Hollywoodba. A Warner Brothers megvásárolta *A máltai sólyom* filmjogait, és Hammettnek lehetősége nyílt több filmes projektben is részt vennie, méghozzá kiemelkedő díjazás fejében. Itt, Hollywoodban találkozott néhány végigtivornyázott nap után egy fiatal lánnyal, akit Lilian Hellmannek hívtak. A vonzalom azonnali és kölcsönös volt, és hamar elkezdődött kapcsolatuk, amely mindkettejük számára a legfontosabbnak bizonyult. Viharos és érzelemdús volt ez a kapcsolat, gyakran kegyetlen és mélyen sebző, többször megcsalták a másikat, és egy ideig külön utakon jártak. Ám a kapcsolat mégis kitartott harminc évig, egészen Hammett haláláig.

1934-re Hammett írói karrierje véget ért. Ő ezzel

természetesen nem volt tisztában, sőt egy 1932-es interjúban az nyilatkozta, hogy drámát készül írni. Az a dráma azonban soha nem készült el, egy másik viszont igen. *A gyerekek órája* megszületésében Hammettnek kulcsszerepe volt figyelmes olvasóként, komor pedellusként és megingathatatlanul őszinte kritikusként. Jelentős szerepe Lilian Hellman színpadi szerzői karrierjében az évek múltával sem csökkent.

Hammett az 1930-as évek alatt folyamatosan írt és újraírt forgatókönyveket a filmiparban. A kor sok írójához és értelmiségijéhez hasonlóan ő is közel került különböző baloldali és antifasiszta ügyekhez. Marxista lett, és a Kommunista Párt híve, majd valamikor 1937 táján tagja is. Ugyan soha nem adta fel személyes kritikus véleményét számos politikai eszmetársa és szövetségese korlátoltságával és abszurditásával kapcsolatban, elkötelezettsége mély volt, hosszan tartó, és később drágán megfizetett érte. Jellemző volt ez rá emberként és íróként is: hajlandó volt megfizetni az árat.

Nem sokkal az után, hogy Amerika belépett a második világháborúba, az akkor negyvennyolc éves Hammett is bevonult. Teljesen érthetetlen és megmagyarázhatatlan módon sikerült meggyőznie a sorozóorvosokat, hogy a tüdejéről készült röntgenfelvételeken látható hegeknek nincsen semmi jelentőségük. Tengerentúli szolgálatra jelentkezett, és az Aleut-szigetekre került, ahol – többek közt – a csapatoknak szóló napilapot szerkesztette. A jelek szerint roppantul élvezte az ottlétet, és fiatalabb katonatársai közt legendás személyiséggé vált. Amikor 1945-ben leszerelt, híres volt és befolyásos. Ezenfelül tüdőtágulás lépett fel nála. A regényei és a szereplői alapján készült filmek és rádiójátékok, valamint maguk a regények

folyamatos és biztos jövedelmet folyósítottak neki. Az idők változtak, de politikai elkötelezettsége nem, ahogy ivási szokásai sem, amelyek egészen 1948-ig kínozták és pusztították, amikor is delírium tremensszel diagnosztizálták. Ettől kezdve soha többé nem ivott.

Kitört a hidegháború, kezdetét vette a korszak, amelyet Joseph McCarthy szenátor határozott meg, és sok régi számlát kiegyenlítettek. A korszakot jellemző számos per egyikében Hammettnek is tanúskodnia kellett. Meg kellett neveznie egy alapítvány támogatóit (ahol ő is kuratóriumi tag volt), amely kommunisták óvadékát fizette, valamint azokat a személyeket, akiket peres eljárás alá vontak (jelen esetben azokat, akik után kifizették az óvadékot, ám nyomtalanul eltűntek). Hammett megtagadta a tanúvallomást, mire a bíróság megsértése miatt hat hónap börtönre ítélték. Összesen öt hónapot töltött különböző börtönökben, és meggyötört, beteg emberként szabadult.

De megpróbáltatásai nem értek véget. A pénz, amelyből egykoron oly sok volt neki, gyakorlatilag elfogyott. Hollywoodban feketelistára került, a rádiókból eltűntek a rádiójátékai. A kormány adócsalás miatt beperelte, a bíróság pedig megállapította, hogy száznegyvenezer dollárral tartozik, amelynek fejében lefoglalták összes – szerzői jogdíjból és egyéb forrásból származó – jövedelmét. Hammett ezt is, mint minden mást, sztoikusan és panasz nélkül fogadta. Még jobban magába zárkózott, és visszahúzódó életet élt egészen 1956-ig, amikor betegsége és gyengesége miatt már állandó gondozásra szorult. Attól kezdve Lilian Hellman viselte gondját. 1960-ban tüdejének állapota rosszabbodott, és tüdőrákot állapítottak meg nála. 1961 január 10-én halt meg. Akaratának megfelelően az Arlingtoni Nemzeti Temetőben helyezték végső nyugalomra.

Hazáját két világháborúban szolgálta, ezenfelül más formában a maga sajátos módján is.

II.

Humphrey Bogart mutatott be először Dashiell Hammettnek. Tizenkét-éves voltam akkor, és azért emelem ezt ki, mert az élményt számtalan emberrel megosztottam. (Ezt megelőzően, amikor tudatom még csak éledezett, William Powellre, Myrna Loyra, egy pórázon tartott kis kutyára és nevető felnőttekkel teli nézőtérre emlékeztem, de ennek sem Hammetthez, se semmi máshoz nem volt köze.) Azért emlékezetes számomra ez az alkalom, mert ekkor találkoztam először az erkölcsi kétértelműséggel. Itt volt ez a detektív, akit elvileg kedvelni kellett volna – és én kedveltem is –, ám elég különös és szokatlan módon beszélt és cselekedett. Direkt hergelte a rendőröket, néha komolyan, néha csak a móka kedvéért. Bűnözőkkel szövetkezett a saját céljai érdekében, és néha még a bűnözők céljainak érdekében is. Lefeküdt a társa feleségével, beleszeretett egy szélhámosnőbe, majd nem volt hajlandó megmenteni őt a rendőröktől, pedig megtehette volna. Melyik oldalon állt ez a detektív? A saját oldalát leszámítva állt egyáltalán bárki oldalán? És ha igen, akkor kién? Az élmény nemcsak erkölcsileg volt kétértelmű, hanem összetett és rejtélyes is volt emellett, így aztán mély benyomást gyakorolt rám.

Évekkel később, miután elolvastam *A máltai sólymot* és megnéztem a filmet, majd újraolvastam a regényt és újranéztem a filmet, lassan rájöttem, hogy miért gyakorolt rám olyan emlékezetes hatást, sokkal emlékezetesebbet minden más filmnél. A rendező, John Huston elég okos volt ahhoz, hogy felismerje Hammett prózájának erejét, pontosságát, integritását és keménységét – különösen a párbeszédekben és a forgatókönyvben majdnem szó szerint

használta a regény dialógusait. Ezt a szokatlan helyzetet még más is bonyolítja. Huston kiemelt releváns részeket és jeleneteket a regényből, ami azt jelentette, hogy másokat viszont ki kellett hagynia. Meglepő módon Huston úgy döntött, hogy a regény egyik legfontosabb, központi jelenetét nem viszi filmre. Ez a jelenet volt Hammett írásművészetének legjellemzőbb eleme. Ennek az „elveszett" jelenetnek a felidézésével talán közelebbről is bepillanthatunk abba, hogyan látta Hammett a világot, és mit képzelt róla.

Arról a jelenetről van szó, amikor Spade belebonyolódik Brigid O'Shaughnessy küzdelmébe a többi tolvajjal, és Spade ekkor tudatja a nővel, hogy szerinte hogyan működik a világ és az élet. A saját tapasztalatai közül egyet mesél el neki, egy parabolát, amelynek egy Flitcraft nevű férfi a szereplője. Flitcraft sikeres, köztiszteletnek örvendő és boldog házasságban élő ingatlanügynök volt Tacomában. Egyik nap elment ebédelni, és nem jött vissza. Semmiféle magyarázatot nem találtak az eltűnésére.

Öt év múlva Mrs. Flitcraft megjelent a detektívügynökségnél, ahol Spade dolgozott, és közölte vele, hogy „hogy valaki látott Spokane-ben egy embert, aki nagyon hasonlít az urához". Spade elindult nyomozni, és megtalálta Fliteraftet, aki két éve élt Spokane kertvárosában Charles Pierce néven. Sikeres autókereskedő lett, feleséggel, gyerekkel, és négy után rendszerint golfozott, ahogy tette azt Tacomában is. Spade leült vele átbeszélni a dolgokat. Spade elmondása szerint a férfi „nem érezte magát bűnösnek. Családját kitűnő anyagi helyzetben hagyta hátra, és amit tett, véleménye szerint helyesen cselekedte". Egyetlen dolog zavarta csupán: attól tartott, hogy ezt az ésszerűséget nem lesz képes megértetni Spade-

del. Amikor Flitcraft azon a bizonyos napon, öt évvel korábban elment ebédelni, „útja az épülő üzletház előtt vezetett el. Még csak a váza állt az épületnek. Nyolc vagy tíz emelet magasságból egyszerre lezuhant mellette egy vasgerenda, meglehetős közelségben esett le, de nem érintette. A járda szegélyéből azonban felvágódott arcába egy kőszilánk”. A szilánk súrolta ugyan, felhorzsolta a bőrét, de más baja nem esett. Ott állt, és „a zuhanás persze megijesztette, de nem túlságosan, inkább megbotránkoztatta. Úgy érezte, mintha fellebbentették volna előtte az élet titkát”.

Flitcraft addig a pillanatig „jó honpolgár volt, jó férj és jó apa, mégpedig nem külső kényszer nyomása alatt, hanem mert kényelemből mindig alkalmazkodott a környezetéhez, így nevelték. Hasonlóan gondolkoztak az ismerősei. Tiszta, józan, rendszerető, tervszerű életet élt. A lezuhanó gerenda azonban megmutatta neki, hogy az igazi élet távolról sem ilyen. A gerenda, mely az iroda és a vendéglő közötti úton véletlenül hullott a lába elé, végezhetett volna vele, a jó polgár-férj-apával. Tudatára ébredt, hogy sokan pusztulnak el ilyen véletlenek folytán, s hogy az ember csak addig marad életben, míg a vakszerencse megóvja hasonlóktól”. Mire végzett az ebéddel, rájött, hogy „egy váratlanul lehullott gerenda megölhette volna. Miért ne távozhatna el ő éppoly váratlanul?”. Aznap délután elindult, pár évig csavargott, aztán Spokane-ben kötött ki, „ahol megnősült. Második felesége sokban hasonlított az elsőre”. Ahogy második élete is az elsőre.

Spade ekkor levonta a végkövetkeztetést:

„Nem bánta meg tettét, egész tisztességesnek tartotta. Azt hiszem, nem is vette észre, hogy ugyanabba a kerékvágásba zökkent vissza, amelyet elhagyott. Épp ez tetszett rajta.

Hozzáigazodott a lezuhant gerendához, s azóta nem hullott le több gerenda."

És itt a tanmese vége. Brigid ebből természetesen mit sem ért, ahogy ezt Spade már korábban pontosan tudta. Ennek ellenére a történet szinte tökéletes lenyomata annak az erőnek, meggyőződésnek és állandó ugrásra kész állapotnak, amely cselekedeteit irányította, és vázat nyújtott különben enigmatikusnak látszó viselkedéséhez.

Rögtön az elején szembetűnik, hogy ilyen témájú és hosszúságú részt ritkán olvasunk krimiben vagy bűnről szóló regényben. Nem elég, hogy ez a rész helyet kapott a regényben, de hasonló bekezdések rendszeresen felbukkannak Hammett legjobb munkáiban, és ez is tisztán bizonyítja, Hammett milyen alapvetően változtatta meg a szórakoztató irodalmat. A változás az irodalom irányába billentette a műfajt. A szóban forgó rész többek közt a létezés etikus irracionalitásáról szól, arról, hogy a világot etikusan nem lehet megérteni. Flitcraft számára a gerenda lezuhanása olyan volt, „mintha fellebbentették volna előtte az élet titkát". Az élet titka pedig – amely megfejthetetlen, homályos, felelőtlen és esetleges – éppen az, hogy az életünknek szinte semmi köze nincs ahhoz, ahogyan élünk. A legtöbben úgy éljük az életünket, mintha a létezés maga rendszerezett volna, etikus és racionális. Amikor Flitcraft rájön arra, hogy ez még sincs így, otthagyja a feleségét és a gyerekeit, és eltűnik. Irracionális, előre ki nem számítható módon cselekszik, összhangban a létezés természetével. Amikor pár év céltalan csavargás után úgy dönt, hogy új életet kezd, egyszerűen újrateremti azt, amelyiket maga mögött hagyott, azaz ismét úgy cselekszik, mintha az élet rendezett lenne, racionális, és ő csak „alkalmazkodik" hozzá. És nem kevés iróniával Spade megjegyzi, hogy neki

pont ez a rész tetszett a legjobban. Itt találkozunk a történet legérthetetlenebb és legtitokzatosab-ban irracionális vetületével: minden tudásunk és tapasztalatunk ellenére kitartunk amellett, hogy épeszűen, értelmesen és felelősen viselkedjünk vagy próbáljunk viselkedni. Tesszük mindezt annak ellenére, hogy tudjuk: nincs se logikus, se metafizikai, se megismerhető, se bizonyítható indokunk rá. (Az pedig aligha lehet véletlen, hogy az új név, amelyet Hammett ad szereplőjének, két felcserélt magánhangzó különbségével ugyanaz, mint egy amerikai filozófusé, Charles Sanders Peirce-é, aki maga is hasonló nézeteket vallott.)

Hammett munkásságának központi eleme ez az állandó ellentmondás, amely nemcsak etikai, hanem metafizikai is. Hammett ráadásul örömmel tartja fenn ezt az ellentmondást. Hammett, Spade és az Op számára az ilyen ellentmondások állandó jelenléte a tudatban létezésük szerves része, és nemegyszer még élvezik is ezt.

Hogy ez az élvezet mennyire összetett, kétértelmű és problematikus, az akkor válik nyilvánvalóvá, amikor az ember egyszerűen leírja az életét meghatározó körülményeket. Ez a fajta összetettség, kétértelműség és problematikusság nemcsak a Flitcraftéhez hasonló „revelációszerű” tanmesékre korlátozódik, hanem átitatják Hammett minden művét, és meghatározó szerepet játszanak az írások struktúrájában, beleértve a mély struktúrát is. Hammett művei komoly és érdekes fejlődésen mentek keresztül tizenkét aktív éve alatt. Számos műfajban alkotott, számos narratív megoldást és stratégiát dolgozott ki. Ugyanakkor életműve a maga teljességében meglepően koherens. Azért, hogy kellőképpen érthető legyen ez a koherencia, érdemes kitalálni egy „ideális” Hammett-vagy

Op-történetet, ami persze nem jelenti azt, hogy Hammett egyfajta formula alapján írt volna, hanem azt, hogy műveit hiteles írói látásmód határozza meg.

Egy ilyen ideális-tipikus történet a következőképpen néz ki. A Continental Opot megbízzák egy üggyel – valamit elloptak, valaki eltűnt, fenyegető körülmények között valakit meggyilkoltak ám ennek nincs is jelentősége. Az Op kihallgatja azokat a személyeket, akik „kéznél vannak". Lehet, hogy ártatlanok, lehet, hogy bűnösök – ez sem számít, hiszen ez közömbös tényező. Bűnösök vagy ártatlanok, mindenesetre elmondják az Opnak, amit tudnak, az események saját értelmezését. Az Op nyomozni kezd, összehasonlítja ezeket a beszámolókat egymással, szaglászik, háttérnyomozást végez, embereket követ, konfrontálja egymással azokat, akik nem akarnak találkozni egymással, és így tovább. Hamarosan kideríti, hogy a „valóság", amelyre minden érintett megesküdött, nem más, mint konstrukció, fabrikáció, fikció, egy hamis és alternatív valóság, amely már azelőtt megszületett, hogy ő megérkezett volna a helyszínre. Az Op munkája ennek megfelelően ezen „valóság" dekonstruálása, szétszedése, defikcionalizálása, majd ebből egy valódi fikció konstruálása vagy rekonstruálása arról, hogy „valójában" mi is történt.

Elég nyilvánvaló, hogy reflexív és közvetlen kapcsolat van az Op és Hammett, az író cselekedetei közt. Ennek ellenére ennek az önreflexiós folyamatnak a problematikus mibenléte és mélysége akjcor kerül elő érdemben, amikor a történet végére érve az Op rekonstruálja az eseményeket, vagy saját fikciót alkot, amely körülbelül annyira hihető – szándékoltan mint maguk a történetek, amiket az érdekelt (akár bűnös, akár ártatlan) felek mondtak el neki munkája

során. Lehet, hogy az Op elfogja az igazi tolvajt vagy bilincsbe veri a valódi bűnöst – ám ennek gyakorlatilag nincs jelentősége. A történetnek van jelentősége, a beszámolónak, az eseményláncolatnak, amelyet az Op „valóságként” értelmez, és amely legalább annyira valószínűtlen és kétértelmű, mint a vallomásokban hallott történetek. Hammett azt tette – ellentétben a legtöbb íróval és krimiszerzővel –, hogy belefoglalta narratívájába azt a körülményt, hogy detektívnek lenni már önmagában fikcióteremtés, felfedezése vagy megteremtése valami újnak, valami eltitkolt, elrejtett, latens, egy pontosan még ki nem alakult, de megtörténhető eseménynek a világban. A tipikus (klasszikus) detektívtörténetet – Hammettével ellentétben – formális játékként lehet leírni, amelynek bizonyos átalakulási szabályai vannak. Rendszerint ugyanis az történik, hogy a nyomozó szembesül egy hiányos, hamis, félrevezető vagy ellentmondásos információval. Attól kezdve a történet az egyértelműsítés gyakorlati megvalósítása, az utolsó jelenetek pedig logikus demonstrációi annak, hogy az inas volt a tettes (vagy nem). Ezek a befejező jelenetek végső és kielégítő magyarázatként szolgálnak, amikor is minden egyenesbe kerül, és a játék, amelynek részesei voltunk, megfelelő fordulattal véget ér. De mint azt már láttuk, rendszerint nem ez történik Hammett-tel vagy az Oppal.

Ehelyett az történik, hogy az Op szinte minden egyes esetben olyan helyzetben találja magát, amelyet már eleve gondosan és aprólékosan meg-, illetve elrendeztek. Ő mindig a rá jellemző választ adja, hiszen érzi, hogy átverésekkel és kitalációkkal van dolga: „felkavarja” a dolgokat, hogy a saját kifejezését használjuk. Ez szervesen illeszkedik metaforaként és a logikus struktúra részeként

ahhoz, ami Flitcrafttel történt. Amikor a lefelé zuhanó vasgerenda eltéveszti Flitcraftet, „úgy érezte, mintha fellebbentették volna előtte az élet titkát”. Az Op tudatában állandóan jelen van, hogy fellebbentették előtte az élet titkát. És mivel fellebbent előtte a titok, logikusnak látszik „felkavarni” a dolgokat, hiszen pontosan ezt teszi. (Ezek a hétköznapi metaforák mélyen gyökereznek Hammett életében. Egyik gyerekkori emléke anyja állandóan hangoztatott tanácsa volt: aki semmire sem jó a konyhában, az a ház többi helyiségében sem tudja hasznossá tenni magát.) Az Op aktívan dekonstruál, alkotóelemeire szedi és ekképpen demisztifikálja a fiikcionális – és így szükségszerűen hamis – valóságot, amelyet a szereplők (akár bűnözők, akár nem) hoztak létre, és akikkel összehozta őt a sors. Gyakran megpróbálja lecserélni a saját fikcionális-hipotetikus értelmezését az övékére – és ez az értelmezés lehet „igaz”, vagy hamis, vagy akár mindkettő egyszerre. Akárhogy is, arra törekszik, hogy a másik fikcióját annak láttassa, ami: fikciónak, kitalációnak, elhallgatásnak, hamisságnak és misztifikációnak. Amikor a fikció valóban annak látszik, ami, lassan kezd szertefoszlani és eltűnni, hogy aztán remélhetőleg előtűnjön mögüle a „valódi” valóság, amely mindvégig ott volt, csak éppen álcázva. Hammettnél azonban még ennél is többről van szó: amiről kiderül, hogy az a „valóság”, az nem más, mint egy újabb fikcionáló tevékenység – először az Opé, amely mögött egy újabb „valóság” van. Ez a tudatos jelenlét a legtöbb Op-történetnek része, és Dashiell Hammett, az író, a regényeiben is ugyanazt teszi, mint az Op meg az összes szereplője az általa létrehozott fikcióban: fikciót hoz létre (az írás révén) a való világban, és ez a fikció, akár a való világ

maga, koherens, de nem szükségszerűen racionális. Egyedül a sztorinak van eleje és vége; a narratíva, amely koherens, megkérdőjelezhető beszámoló a világról. Ez a probléma mélyen átjárja Hammett narratív képzelőerejét, és számos történetet mélyen befolyásol: ott van például *A cingár feltaláló,* amelynek egész cselekményét ez a probléma határozza meg.

Ennek ellenére Hammett írástechnikája ennél összetettebb és egységesebb. A feloldhatatlan paradoxonok és dilemmák, melyeket a narratív struktúra és tudatosság jegyében kezdtünk el leírni, megjelennek Hammett társadalomlátásában és – ábrázolásában, annak a társadalomnak a világában, amelyben az Op él. Ezen a ponton ismét alá kell húznunk, hogy Hammett az 1920-as évek írója, amikor érvényben volt az alkoholtilalom. Az amerikai társadalom lényegében átadta magát egy kollektív fikciónak. Mi több, ez a fikció nem csak abban az értelemben volt hamis, hogy kitalálták, és mint ilyen nem volt semmi köze a valósághoz – abban az értelemben is hamisnak bizonyult, hogy korrupt volt, és korrumpált. Ebben az időszakban valahányszor egy amerikai megtöltötte a poharát, segített aláaknázni a törvényt, és az amerikai társadalom titokban elkötelezte magát a kollektív törvénytelenség mellett. (A helyzet azonban még ennél is bonyolultabb volt. Az alkotmány tizennyolcadik kiegészítése 1920 januárjától 1933 decemberéig volt érvényben, nagyjából tizennégy évig. Ezen periódusban az amerikaiaknak törvény tiltotta, hogy bármilyen bódító hatású italt állítsanak elő, árusítsanak vagy szállítsanak. Ugyanakkor semmi sem tiltotta azt, hogy ilyen italt valaki megvegyen vagy megigyon. Vagyis az amerikaiakat saját törvényeik szorították arra, hogy támogassák a tiltott

szeszkereskedelmet, mialatt a kongresszus elfogadta a Volstead-törvényt, amely pont az ilyen kereskedelemnek volt hivatott az elejét venni.) Hasonlóak a körülmények *Az Aranypatkó* című novellában is. Az Opnak egy ügy kapcsán Tijuanába kell mennie. Egy bárban a következő feliratot látja:

KIZÁRÓLAG EREDETI, HÁBORÚ ELŐTTI,
AMERIKAI ÉS ANGOL WHISKYT
SZOLGÁLUNK FEL

Az Op erre azzal reagál, hogy „azt próbáltam megszámolni, hány hazugságot lehet találni ebben a tíz szóban; éppen négynél tartottam, és jó esélyem volt többre is”, amikor valami miatt akcióba kell lépnie. Ez a felirat és az Op válasza részben leírja a Hammett által képviselt társadalom egzisztenciális jellegét.

Ugyanezt az egzisztencializmust példázza Hammettnek egy másik rendszeresen használt története és ötlete is. A húszas évek a szervezett bűnözés és a különböző bandák aranykora volt, és Hammett mániákusan azzal foglalkozott, hogy a szervezett bűnözők és a bűnbandák át fogják venni a társadalom irányítását, és úgy irányítják majd, mintha az egy hétköznapi, normális társadalom lenne. Más szavakkal, a társadalom maga is fikcióvá válna, mélyen elfedve azt, hogy ki irányítja, és ezenfelül még a szervezett bűnözés belülről is korrumpálja. így aztán nem is olyan nehéz felfedezni ebben az ízig-vérig amerikai írónak egy protomarxista alapokon álló kritikai értelmezését a társadalom működéséről. Ez a nézőpont valójában inkább premarxista, mintsem protomarxista, a történetek jelentős részében ábrázolt világ közelebb áll a hobbesiánus, mint a

marxista értelmezéshez. Ez az egyetemes háború világa, mindenki mindenki ellen. Az egyetlen dolog, ami megmenti a világot a bűnözők felemelkedésétől és az állandó zsarnokságtól, nem más, mint az, hogy a bűnözők, akik átveszik a társadalom irányítását, képtelenek együttműködni egymással, állandóan hajba kapnak, és visszatérnek abba a hobbesiánus anarchiába, amelyből egy pillanatra kiemelkedtek. A Hammett elképzelte társadalom az Erik Erikson posztulálta elv ellenpólusán alapul, miszerint a társadalom az emberi lét alapvető és pótolhatatlan bázisa. Hammettnél a társadalmat és a társadalmi kapcsolatokat a bizalmatlanság uralja. Ahogy az egyik detektív fogalmaz nemcsak a saját, de Hammett szinte valamennyi szereplőjének a nevében: „Senkiben sem bízom."

Amikor Hammett a tisztességes világ felé fordul, a tiszteletre méltó társadalom felé, amely befolyással rendelkezik és bőségben él, nagyjából ugyanezt találja. A tiszteletre méltó amerikai társadalom tiszteletreméltósága legalább annyira fikció, mint a bűnözők által létrehozott hamis tiszteletreméltó társadalom. Hammett kitartóan és makacsul annak a modern kapitalista államnak a reprodukciójaként ábrázolja a bűnözői világot – mind struktúrájában, mind részleteiben –, amelynek része, és amelyből hasznot húz. Ám Hammett még ennél is radikálisabb dolgot tesz. Nem elég, hogy szembeállítja egymással és összeköti a művészet és az írás fikcionális világát a társadalom csalárd világával, a végén szédítő, döbbenetes interakciókra bukkan. Számos alkalommal és számos formában teszi ezt. Az egyik legékesebb példa erre maga a máltai sólyom, amely szinte megtestesíti a kapitalizmus történetét. Eredetileg egy fosztogatásból

származik, amelyet Marx „eredeti felhalmozásnak” hívott, aztán amikor a drágakövekkel kirakott aranyszobrot lefestik, a tárgy misztifikálttá válik, magában is árucikké, ám emellett olyan tárggyá, amely soha nem tartozhat senkihez, mert akárki is birtokolja, soha nem fogja tulajdonolni. Ugyanakkor a sólyom egy újabb fikció, egy műtárgy, amelyről végül kiderül, hogy hamis, hiszen ólomból készült. Valóban „rara avis”. Ahogy a fikció is, amelyben létrehozták, és amelyben szerepel – azaz Hammett regényében.

Ebbe a feneketlenül kétértelmű, végtelenül hamis és brutálisan pénzéhes világba löki be Hammett az Opot. Az Opban nincsen semmi érdekes vagy különleges. Alacsony, zömök, kopaszodó, harmincöt-negyven éves, nincs neve, nincs otthona, a munkáján kívül még személyes élete sincs. Az Op a tiszteletre méltó és hivatalos társadalom „felbérelt emberének” tartja magát, aki egy bizonyos napi összegért cserébe eltakarítja a nevezett társadalom szemetét, és megmenti a bűnözőktől, akik állandóan át akarják venni az irányítást felette. Az Op – és vele együtt az olvasó is – közben állandóan azzal szembesül, hogy a tiszteletre méltó társadalom, amely őt alkalmazza, menthetetlenül gonosz, ármánykodó, elvetemült, csaló és degradálódott. Hogyan képes akkor az Op mégis elkerülni azt, hogy ne korrumpálja és mocskolja be őt is az a világ, amelynek dolgozik – a világ, amely ellen dolgozik?

Először is, az Op egy szabályrendszer szerint él, amely szabályokat a Kontinentális Detektívügynökség fektetett le, és amelyek „elég szigorúak”. A legfontosabb szabály az, hogy az ügynökség egyetlen alkalmazottja sem kérhet vagy fogadhat el pénzt egy ügyhöz kapcsolódó jutalomból. Mivel az Opnak nincs lehetősége arra, hogy szakmai képességeit

kihasználva saját zsebére dolgozzon, gyakorlatilag mentes a modem társadalomra olyannyira jellemző korrupciótól – a korrupciótól, amely szorosan és szervesen kötődik a társadalom alapjaihoz. Ugyanakkor az Op a protestáns etika egyik kivételes esete, hiszen egész létét munkája és hivatása tölti ki és határozza meg. Az Op szereti a munkáját, amelyet azért végez, hogy fenntartsa magát, de azért is, mert szereti és élvezi, ha használhatja képességeit és adottságait. A munka maga is egyfajta eszköz a kezében, de egyben meg is védi őt, amint az is, hogy konokul nem hajlandó a felsőbb osztályok morális nyelvét használni semmivel kapcsolatban sem. A munka maga is cél, ennek okán több is, mint egyszerű munka. Ahogy Spade mondja egy bekezdésben (amely Hammett számos bekezdésének legszebb betetőzése):

„Detektív vagyok magam is, az a kötelességem, hogy üldözzem a gonosztevőket. Természetellenes volna, ha elbocsátanám. Vajon lehet-e kívánni az agártól, hogy futni hagyja az elcsípett nyulat?”

Detektívnek lenni ezek szerint nem csak egy társadalmi funkció betöltését vagy egy társadalmi szerep eljátszását jelenti. Detektívnek lenni egy identitás megvalósítása, hiszen vannak olyan alkotóelemei, melyek túlmutatnak a társadalmon és kívül vannak rajta – ezért aztán nem is érintheti azokat. Van ebben valami „természetes”. De ha felidézzük, hogy az ekképpen kifejezett természet a vadász világa, márpedig Hammett metaforája erre sarkall minket, valamint a Hammett írásaiban bemutatott társadalom Hobbesnál megismert természete is erre emlékeztet minket, akkor láthatjuk, hogy Hammett nem engedi szabadjára a

komplex és az ellentmondásos iránti érzékét, és nem apellál a „természetes” valamiféle jóindulatú értelmezésére.

Való igaz: az Opot nem védi meg véglegesen a munkája, az állása, a hivatása. (Mindannyian a saját kárunkon, verejtékezve tanultuk meg, hogy mennyiféle ördögi gonoszságot takar az az egyszerű kijelentés, hogy „én csak a munkámat végeztem”.) Max Weber egyszer azt írta, hogy „a politika meghatározó eszköze az erőszak”. A Hammett által bemutatott modern amerikai társadalomban az erőszak valóban meghatározó eszköz a csalás, az átverés, az árulás és úgy általánosságban a népbetegségnek számító elvtelenség mellett. Ezek az eszközök egyáltalán nem állnak távol Hammett detektívjétől. Ahogy az Op fogalmazza: „A nyomozás azonban nehéz munka, és minden eszközt fel kell használni, ami az ember keze ügyébe kerül.” Más szavakkal: Hammett történeteiben állandóan jelen van az eszközök és célok közt vibráló paradox feszültség és szüntelen kölcsönhatás; a kettő közti kapcsolat soha nem stabil vagy biztonságos. Max Weber ezt *A politika mint hivatás* című nagyszerű esszéjében is kifejtette: „.. .a világot démonok kormányozzák, és aki ide bemerészkedik a hatalomért és az erőért mint eszközért, az ördögi erőkkel találkozik, és szembesülnie kell azzal, hogy nem igaz az állítás, miszerint jóból csak jó származhat, vagy rosszból csak rossz. Gyakran ennek az ellentéte az igaz. Ha valaki ezt nem látja, akkor az politikai csecsemő.” Sem Hammett, sem az Op nem csecsemő, ugyanakkor senki sem lehet annyira felnőtt és megkérgesedett, hogy azt tapasztalja: megúszhatja az erőszak és a kétes eszközök használatához kapcsolódó következményeket.

Ezek a következmények többfélék lehetnek. A „jó” célokat is megváltoztathatják és korrumpálhatják a gonosz és

válogatás nélkül igénybe vett eszközök. (A még ennél is zavarba ejtőbb példákat – ahol az Op által elérni kívánt cél megegyezik a korrumpált, ám hivatalos és tiszteletre méltó társadalom kívánatosnak tartott céljaival – most nem is érintem.) És a következmények belülről is láthatóak, hiszen Op kezdi élvezetét lelni az erőszakban:

„Jobb öklömmel megsoroztam.

Ezt élveztem. A hasa puha volt, és minden ütéssel puhább lett. Jó párszor odavágtam."

Ugyanennek a megoldhatatlan morális helyzetnek egy másik vetületét akkor pillantjuk meg, amikor kiderül, hogy az Op keménysége nem csupán teknő, amelyben a gyengédség és az emberiesség érzéseit lehet őrizni és ápolni. A keménység végig keménység marad, ahogy az Op karrierje előrehalad, és olyan eszközök igénybevételével él, amilyenekkel; miközben egyre kérgesebb lesz, és egyre kevésbé képes érezni. Az út végén, és ezzel ő maga is tisztában van, az várja, hogy ő is olyan legyen, mint az Öreg, az ügynökség vezetője és tulajdonosa, aki „arany szemüveg mögé bújtatott kedves szemével és megértő mosolyával leplezte, hogy a kopóként eltöltött ötven év végére már semmit sem érzett". Ez az ára annak, ha az ember ilyen eszközöket használ egy ilyen világban; ezek a következményei annak, ha az ember olyan társadalomban él, amely teljes egészében a bizalmatlanságra épül. „Aki szörnyekkel küzd, vigyázzon, nehogy belőle is szörny váljék" – írja Nietzsche. „S ha hosszan tekintsz egy örvénybe, az örvény visszatekint rád." Az örvény visszatekintett Hammettre, az Öregre és az Opra.

Csupán érinteni tudtam azt a szövevényes témát, hogy

Hammett miként volt képes az irodalomba emelni a bűnügyi regényt. Jó tíz éven keresztül dolgozott rajta, a megerőltetés azonban több volt annál, mint amit el bírt viselni: az ellentmondások állandóan mozgó, egymásba gabalyodó és nyugvópontra jutó rendszere, amelyből kreativitása fakadt, és amelyet kifejezett, többé már nem volt fenntartható. Hammett irodalmi karrierje véget ér, amikor nem bírja többé elviselni az irodalmi, társadalmi és morális homályt, valamint a legjobb műveire jellemző bizonytalanságot és ellentmondásokat. Elete kétfelé szakad, két egymással teljesen ellentétes irányba, amely irányok korábban is jelen voltak karrierje kreatív fázisában – ám ez a kreativitás mintegy hibernálódott. Politikailag az egyik irányba indult, megélhetését tekintve viszont egy másikba: először tucatíró lett, aztán már író sem volt. De ez egy másik történet. Ennek ellenére tíz éven keresztül képes volt azt csinálni, amit a műfajban nála jobban soha senki nem csinált: írt. Megteremtette egy világ képzetét a világon belül, miközben pontosan tudta, hogy a való világról ír, arra reflektálva, annak a részeként; ám közben végig azt is pontosan tudta, hogy az írás maga is problematikus, és hogy nincs szó másról, „csak” írásról. Azaz tíz éven keresztül igazi fikciót alkotott.

Steven Marcus

JEGYZETEK

The Tenth Clew (A 6. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask,* 1924. január 1.

The Golden Horseshoe (A 13. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask*, 1924. november

The House in Turk Street (A 10. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask,* 1924. április 15.

The Girl with the Silver Eyes (Ali. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask,* 1924. június

The Whosis Kid (A 16. Continental Op-történet)
Első megjelenés: *Black Mask,* 1925. március

The Main Death (A 24. Continental Op-történet)
Első megjelenés *Black Mask,* 1927. június

1 Heszky András fordítása.
2 *Cacoethes carpendi:* mániákus vonzódás az élvezetekhez, a pazarláshoz és válogatáshoz.